

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRENDA NOVAK

İçimdeki Eşya

Ücretsiz PDF Kütüphane - <https://rantey.org>

Çeviren: İlgin Yıldız

İçimdeki Yaz

*Hayat, biriyle gerçek bağ kurabildiğiniz
o birkaç kısa anda saklıdır*

Sağlık sorunları nedeniyle fazla zamanının kalmadığını öğrenen Callie, daha sakin ve huzurlu bir hayat yaşamak ister. Aile yadigârı çiftlik evinde yeni bir başlangıcın ona iyi geleceğini düşünür. Ta ki bir gece yarısı, yabancı bir adam kapısını çalana dek.

Çekici, esrarengiz bir gezgin olan Levi'nin başı büyük beladadır. Callie tesadüfen kapısına dayanan ve hakkında hiçbir şey bilmediği bu yabancıya yardım etmekten çekinse de herkesin bir şansı hak ettiğine inanır.

Beklenmedik şekilde yolları kesişen Callie ile Levi, hayatta her şeyin mümkün olduğunu gösteren sıcak bir aşkın başkahramanları oluyor.

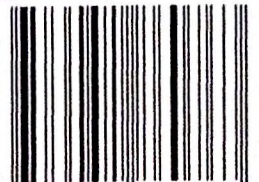
facebook.com/martiyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-186-076-3

Sevmedeki Yağ

Brenda Novak

1. Baskı: Ekim 2016

ISBN: 978-605-186-076-3

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Brenda Novak

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı Aracılığıyla Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alınıp yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

SERTİFİKA NO: 34191

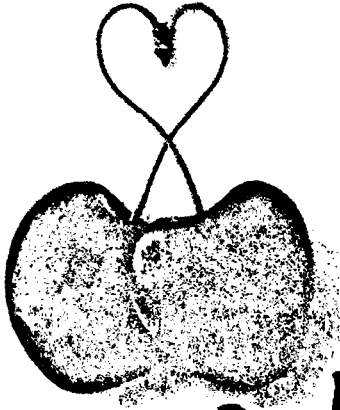
Tel: 0212 674 85 28

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal adı : When Summer Comes
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : İlgin Yıldız
Editör : Sibel Çelik
Sayfa Tasarım : Elif Yavuz Aydın
Kapak Tasarım : Alla Özabat

BRENDA NOVAK

İçimdeki Eğilim

Çeviren: Ilgın Yıldız

Danita Moon için. Senin nezaketin, cömertliğin ve desteğin hayatımda büyük bir iz bıraktı. İnternetteki yıllık diyabet araştırması müzayedeme dört elle sarıldığın ve onu böyle büyük bir başarıya kavuşturmama yardım ettiğin için teşekkürler. Darısı gelecek yıla; umarım 2 milyon dolar hedefimize kavuşacağız. Bunun yanı sıra kitaplarıma gösterdiğin ilgi için de teşekkür ederim. Senin candan yüreğin ve maharetli ellerin sayesinde yüküm her zamankinden hafif...

Sevgili Okur,

Whiskey Creek'e yeniden hoş geldin! Bu kitap dizisini yazarken büyük keyif alıyorum. Bu hikâyelerin dayandığı arkadaş grubunu çok seviyorum. İşin doğrusu, onları biraz kıskanıyorum da. Keşke ben de lise arkadaşlarımla böyle yakın olabilseydim fakat mezuniyetimden sonraki gün yaşadığım yerden taşındım ve bir daha da, en azından uzunca bir süre boyunca geri dönmedim. Bu da ne yazık ki lise arkadaşlarımla arama mesafe koydu. Birilerini bu kadar uzun süre boyunca tanımak ve bu kadar çok şey paylaşmak kesinlikle özel bir şey.

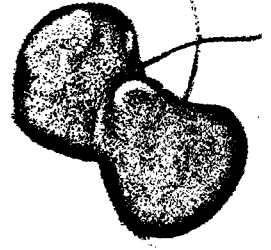
Okuyacağınız hikâyeyi, on yıl önce alkole bağlı olmayan yağlı karaciğer hastalığı teşhisi konan bir üniversite arkadaşımın hayatından esinlendim. O hayatının baharında bir eş, bir anneydi ve Mormon olduğundan asla içki içmiyordu. Tek hayatta kalma umudunun karaciğer nakli olduğunu duyduğumda çok şaşırdığımı hatırlıyorum. Hep çok sağlıklı olduğundan başına gelenler bana inanılmaz gelmişti. Fakat neyse ki beklediği nakil ameliyatı gerçekleşti. Ameliyatın üstünden on yıl geçti ve şimdi arkadaşım her zamanki gibi güzel ve hayat dolu. Yakın zamanda Utah'ı ziyaret ettiğimde onunla da görüştüm ve onu enerji

Teimurleki Yaz 7

doğu gördüğüm için çok mutlu oldum. Daha sonra bir başka arkadaşına da (o burada, Kaliforniya'da yaşıyor) aynı teşhisin konduğunu öğrendim. Kaliforniya'daki arkadaşım şimdi ulusal organ bağışi listesinde, bir karaciğer alabilmeyi umuyor ve bunun için dua ediyor; ben de onunla beraber dua ediyorum.

Bu kitap dizisinde iki roman daha yayınladım; *Sonbahar Kokusu* ile *Karılar Düşerken*. Aslında bu dizinin başlangıcı niteliğinde kısa bir romanım da yayınlandı (*When We Touch*). Bu kitaplar ve diğer kitaplarım hakkında bilgi edinmek isterseniz www.brendanovak.com adresine girebilirsiniz. Aynı zamanda her ay yaptığım çizimlerimden kazanmak, bülten için kaydınızı yaptırmak, diyabet için şifa bulma savaşıma katılmak veya sorularınızla bana ulaşmak için de bu sayfayı ziyaret edebilirsiniz. En küçük oğlum diyabet hastası. Şimdiye dek cömert destekçilerim sayesinde (her mayıs ayında www.brendanovak.com adresinde düzenlenen) yıllık müzayedelerim aracılığıyla toplam 1.6 milyon dolar toplamayı başardık.

Sağlık ve mutluluk dileklerle,
Brenda Novak

Birinci Bölüm

Callie Vanetta derin uykusundan köpeğinin havlama sesleriyle uyandı.

Noel'de anne ve babasının hediye ettiği Alman kurdu Rifle, yalnızca iki yaşında olmasına karşın Callie'nin şimdiye dek gördüğü en zeki hayvandı ve sebepsiz yere gecenin bir yarısı olay yaratmayacak kadar da akıllıydı. Karanlıktan sonra evde koşuşturan küçük hayvanlara rağmen, Rifle çiftliğe taşındığından beri geçen üç ay içinde onu bir kere bile bu şekilde uyandırmamıştı.

Yani Rifle onu endişelendirecek bir şey olduğunu düşünüyorsa, muhtemelen haklıydı.

Sıcak bir haziran ayı olmasına karşın, sırtüstü yatıp gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışan Callie ürperdi. Büyükanne ve büyükbabasının evinde her zaman çok güvende hissetmişti. Onlar beş yıl önce vefat etmişti fakat burada yaşadıkları sevgi ve hatıralarının yaydığı huzur hâlâ canlıydı. Bazen Callie gözlerini kapadığında onları yanında hissediyordu.

Fakat bu gece öyle değildi. Korku diğer tüm duyguları bastırırken, Callie kasaba merkezindeki fotoğraf stüdyosunun

İçindeki Yüz 9

üst katında bulunan küçük daîresinden taşındığında aklından ne geçtiğini düşündü. Artık en yakın komşusunun bir buçuk kilometre ötede oturduğu kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde yapıyordu ve köpeği tuhaf sesler duyuyor, kapıyı sanki arkasında tehlikeli bir şey varmış gibi uımalıyordu.

"Rifle?" Köpeğe cesaret edebildiği kadar yüksek sesle bağırdı. Ardından, "Hey!" diye bağırarak öpücük sesleriyle onu yanına çağırdı.

Rifle hızla odaya daldı fakat sakinleşmek gibi bir niyeti yoktu. Dışarıda duyduğu bir sesin hoşuna gitmediğini söylemeye çalışırcasına sızlanarak dört dönüyordu. Derken, ona sorunun ne olduğunu göstermek için son derece kararlı bir şekilde ön kapıya fırladı.

Callie onun yeniden bir cürceuna koparacağını düşündü. Yataktan çıkmasını istediği belliydi. Fakat Callie çok korktuğundan ve ne yapması gerektiğine karar veremediğinden, hareket edemiyordu. Özellikle de köpek havlamayı kesip, boğuk, tehditkâr bir hırıltı çıkardığında; Callie onun şimdi kulaklarını geriye yatırıp dişlerini sergilediğini tahmin edebiliyordu.

Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Rifle ciddi bir tehlikeyle meşguldü. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Neden bu kadar öfkelenmişti? Ve kendisi bu konuda ne yapmalıydı? Öyle çok gerçek kesit programları izlemişti ki, neler olabileceğini tahmin edebiliyordu. Fakat hastalığı düşünülürse bir cinayete kurban gitmesi biraz fazla ironik olurdu. Bu iş böyle sonuçlanamazdı.

Kapısı sertçe vurulduğunda ve bir erkek sesi evde yankılandığında, polisi aramaya karar vermişti.

“Kimse yok mu? İçeride misiniz acaba?” diye seslendi ses. Uyandırdığım için üzgünüm ama... Bir erkek buraya gelebilir mi lütfen? Yardıma ihtiyacım var.”

Bir *erkek* mi? Kapısındaki kişi her kimse Whiskey Creek’li olmadığı kesindi. Callie’nin ailesi nesillerdir burada yaşırdı. Herkes burasının Vanetta çiftliği olduğunu, yaşlı Theona ile Herbert’in birkaç ay arayla art arda vefat ettiğini ve Callie’nin burada yalnız yaşadığını bilirdi.

Adam yeniden, “Kimse yok mu?” diye seslendi. “Lütfen, biri bana cevap versin!”

Callie kapıyı açmalı mıydı? Adama sesini duyurması, kadın olduğunu belli etmesi anlamına gelirdi ve bu da pek zekice bir hamle sayılmazdı. Fakat köpek onu koruyabilirdi. Üstelik kuduz olabilecek veya saldırgan rakunları ve başka hayvanları korkutmak için kullandığı bir saçma tüfeği de vardı.

Sorun şuydu ki, tüfeği nereye koyduğunu hatırlamıyordu. Acaba evin arkasındaki ek binalara tepeden bakan, etrafı çevrili verandada olabilir miydi? Mutfağın ardındaki, holdeki odada? Onu ambarda bile bırakmış olabilirirdi. Şimdiye kadar kendisini korumasını gerektirecek bir durumla karşılaşmamıştı. Karşısına çıkan yabani hayvanlar ise ona bir tehlike oluşturmaktan ziyade, kendileri ondan korkup kaçardı.

Yine de o tüfeği yakınlarda bir yerde tutsaydı her şeyin daha iyi olabileceğini düşündü. Başka türlü ne işe yarardı ki? Sonuçta fotoğraf makinesiyle hiç kimseyi korkutamazdı.

“Açın kapıyı!” *Güm, güm, güm.*

Callie titrek bir nefes alarak komodinde şarjda duran cep telefonunda 911’i tuşladı ve olabildiğince alçak sesle operatöre

kapısına bir yabancıнын dayandığını fısıldadı. Operatör ona yerinden kıpırdamamasını, bir ekip otosu yolladığını söyledi fakat Callie yataktan çıkıp karanlıkta el yordamıyla kıyafetlerini aradı. Yaz bu yıl erken gelmişti. Hava çok sıcak olduğundan altında yalnızca külotu vardı. Yabancı olur da polis gelmeden önce içeri girmeyi başırırsa ona çıplak yakalanmak istemiyordu.

“Bana yardım edebilir misiniz?” diye haykırdı adam.

Callie üstüne bir tişört ile kot pantolon geçirerek ve Whiskey Creek’in dört kişilik polis gücünden birilerinin az sonra burada olacağı bilgisine güvenerek yavaşça kapıya gitti. Adamın derdi neydi?

Köpeği kıyameti koparsa da yabancı pes edecekmış gibi görünmüyordu. Callie bu mantığın hatalı olduğunu biliyordu fakat adamın bu kadar kararlı olması ona inandırıcılık katıyordu. Elbette ısrarcı olması yalan söylemediği anlamına gelmezdi. Eğer adamın yanında silah varsa ve onu kullanabiliyorsa köpeğin ısırmasından korkacak hali yoktu.

Peki ya... adamın gerçekten yardıma ihtiyacı varsa? Eğer öyleyse nasıl kaçacak? Sierra Nevada tepesinin eteklerinde, gözlerden uzak bu eve yolu nasıl düşmüş? Callie, hele ki hafta içi sabah saat birde, bu arka yollarda direksiyon sallayacak birini hayal edemiyordu. Turist sezonunda pek çok yabancıyla karşılaşır fakat onları burada değil, hep kasaba merkezinde görürdü.

Adam cevap alamayınca, “İlanet olsun,” diye homurdandı. Ardından kapıya yumruktan daha sert bir şey vurdu; sanki ahşap panele sırtını vurmuş ve verandaların zeminine yığılmıştı.

Callie’nin korkusuna bir parça endişe sızdı. Belki de adam gerçekten yaralanmıştı. Belki de arabası bir hendeye düşmüş

veya bir ağaca çarpmıştı, adam feci şekilde yaralanmıştı ve ölmek üzereydi...

Callie verandanın ışığını yaktı. Adama evde olduğunu belli etmenin yanlış olduğunu bilse de, adam onu gerçekten yardıma ihtiyacı olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. Sonuçta gerçek hane-ye tecavüz ve soygun olaylarını anlatan bazı televizyon programları, aynı zamanda insanların korkuları yüzünden yardım alamayan masum kurbanları da gösterirdi.

“Neyiniz var?” diye sordu.

Bir sürtünme sesi, adamın ayağa kalkmaya çalışırken kapıdan destek aldığını gösteriyordu. Callie adamı biraz olsun görebilme umuduyla kapı deliğinden baktı fakat veranda ışığı açık olsa da pek bir şey göremedi; yalnızca başına kapüşon geçirmiş olduğunu görebildi.

“Tanrı’ya şükür,” dedi adam.

Callie onun Amos kardeşlerden biri olduğunu düşündü. Son yıllarda daha sakın olsalar da, kardeşlerden daha genç olanları, alkollü ve huzuru bozucu davranışlardan kristal met satmaya ve kavgaya etmeye varana dek bir dolu sorun çıkarırdı. Fakat kardeşler kasabanın diğer tarafında nehrin aşağısında oturuyordu, daha önce Callie’yi hiç rahatsız etmemişlerdi ve zaten gelen onlardan biri olsaydı Callie adamın sesinden bunu anlardı.

Rifle’in havlamalarını bastırmak için yüksek sesle, “Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?” diye bağırdı. Köpek şimdi sahibi işe karıştığı için daha da heyecanlanmıştı.

“İsmim Levi, Levi McCloud. İlk yardım çantası, biraz su ve beze ihtiyacım var.”

Callie adamın son söylediklerini duymazdan geldi. “Levi isimli birini tanımıyorum.”

“Ben sadece... buradan geçiyordum, hanımefendi.”

Adam kapıya dayandığından Callie onun yüzünü göremiyordu. Bunu bilerek mi yapıyordu yoksa?

Bu ihtimal Callie’yi daha da gerdi. “Neden burada durdunuz?”

“Başka şansım yoktu. Motorum birkaç kilometre aşağıda bozuldu.”

“O yüzden mi yaralandınız?”

“Hayır. Birkaç... köpek beni kovaladı. Birden karşıma çıkıp... ben motorumu iterken yok yere bana saldırdılar. Çok fena ısırıldılar.”

Adamın sözcükleri dişlerinin arasından güçlükle çıkarabilmesi gerçekten de acı içinde olduğunu gösteriyordu fakat belki de numara yapıyordu. Belki de amacı Callie’yi soymak, ona tecavüz etmek, hatta belki onu öldürmektir.

Callie, “Olay *nerede* oldu?” diye sordu.

Adam gülmeye yeltendi fakat beceremedi. “Nereden bileyim? Daha önce buraya hiç gelmedim ki.”

“Peki bugün neden geldiniz?”

“Güzel bir yer olduğunu duymuştum.”

“Bu kadar mıydı? Adam gezmeye mi çıkmıştı? Hem de tek başına mı? Verdiği cevap pek de inandırıcı gelmemişti fakat bir yandan doğru söylüyor da olabilirdi. Bu civarda köpekler hep bağlı tutulmazdı. Adam söylediği gibi köpeklerin saldırısına uğramış olabilirdi.

Callie onun hikâyesinin gerçek olup olmadığını anlamak, yaralarını görmek için kapıyı açmak istedi fakat bu riski göze alamadı. “Nasıl kaçtınız?”

“Dinleyin...” Adam başını kapıya yaslayarak gözetleme

deliğini tamamen kapattı. Şimdi Callie hiçbir şey göremiyordu. “Sizi korkutmak istemedim. Acaba evde... bir erkek var mı? Belki benden... korkmayacak birileri?”

Callie evde tek başına olduğunu belli etmek istemiyordu. Fakat eğer bir erkek duruma müdahale etmezse adam zaten bunu anlayacaktı. Belki de bunu zaten şüphelendiği şeyi onaylamak için söylemişti. “Köpeklerden nasıl kaçtığınızı söyleyin,” dedi Callie.

“Onları... benimle uğraşmak istemeyecekleri bir yaratık olduğuma ikna ettim.”

Yani köpeklerin canını mı yakmıştı?

Callie köpeklerin kime ait olabileceğini ve böyle bir olayın gerçekten de yaşanıp yaşanmadığını düşündü. “Çok mu kötü yaralandınız?”

“Karanlıkta söylemesi zor ama... hiç istemeden sizi rahatsız etmeme yol açacak kadar kötü.”

Callie terli avuçlarını kotuna sildi. “Tamam, olduğunuz yerde durun. Yardım çağırdım. Polis birazdan burada olur.”

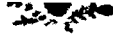
“Polis mi?” Adam tıpkı Callie’nin beklediği gibi rahatlamak yerine bir küfür savurup kapıdan geri çekildi. “Ciddi misiniz? Onların bana bir yardımı olmaz.”

Callie, “Size ihtiyacınız olan tıbbi yardımı sağlayabilirler,” dedi ama adam onu dinlemiyordu. Gitmeye karar vermişti. Callie verandanın ahşap zemininin adamın adımları altında gıcırdadığını duyabiliyordu.

“Ne yapıyorsunuz?” diye haykırdı.

Adam cevap vermedi.

Callie pencereye koşarak adam gözden kaybolmadan önce onu görebilmek için diz çöküp baktı.

Kısa bir anlığına, kot pantolon ve eşofman üstü giymiş geniş omuzlu, uzun ince bir adam gördü.

Neden ihtiyacı olan yardımı almadan gidiyordu? Ve neden polisle karşılaşmaktan bu kadar korkuyordu? Aranıyor muydu? Tanınmış bir suçlu muydu?

Olabilirdi; adamın polisten kaçmak için bir sebebi olmaydı sonuçta. Fakat topallaya topallaya uzaklaşmasına bakılırsa gerçekten de yaralıydı.

Callie cep telefonunun saatine baktı. Buraya bir ekip otosu yollamak ne kadar sürebilirdi ki? Olduğundan daha da hassas olmak istemiyordu fakat aynı zamanda yalnız, yaralı bir yabancının ölümünden de sorumlu olmak istemiyordu.

“Haydi, haydi,” diye mırıldandı fakat her bir dakika bir saat gibi geçiyordu. Artık daha fazla bekleyemeyince ayağa fırlayıp köpeğine sessiz olması için bağırdı.

Bu güç gösterisi karşısında Rifle dilini dışarı çıkarıp hevesle kuyruğunu sallayarak ona baktı. Sanki şöyle soruyordu: “Ee, peki şimdi ne yapacağız?”

“Nereye gittiğine bakacağız,” dedi Callie. Rifle’ın söylediklerini anladığından emin değildi fakat konuşmak yatışmasını sağlıyordu ve köpek de en azından onun niyetini anlıyordu. Hazır olduğunu göstermek için bir kere havladı.

Callie onu tasmaından tutarak yavaşça, temkinlice kapıyı araladı ve dışarı göz attı. Tahmin ettiği gibi, verandada kimse yoktu. Hiçbir şey duymıyor, göremiyor, yabancının nereye gittiğini de bilmiyordu.

Rifle onun elinden kurtulmaya çalıştı. Ardından kapıyı burnunu kullanarak kendisi geçebilecek kadar açmayı başardı ve Callie’yi de beraberinde çekti. Onu çekiştirerek basamak-

lardan indirmeye çalıştı. Görünüşe bakılırsa adamın peşinden gitmek istiyordu.

Callie bunu yapacak cesarete sahip değildi. Fakat eve dönüp kapıyı kilitlemek üzereyken, ahşap döşemelerde muhtemelen köpeğin çoktan kokusunu aldığı koyu renkli ve ıslak bir şeye bastı.

Ona bastığı an ne olduğunu anladı. Bu kandı.

Polis gelmiş ve gitmişti. Arazide uzun boylu esmer bir yabancı bulamamışlardı. Eski barakada, ambarda ve kilerde de. Verandanın basamaklarından inen kanı takip etmeye çalıştılar fakat izler yaklaşık üç metre sonra çimenlerin arasında kayboluyordu.

Yabancıya ne olduğunu anlayabilmek için bir saat boyunca etrafı incelemişlerdi fakat yanlarında arama köpekleri yoktu ve Rifle da iz sürmek için eğitilmemişti. İlk otuz dakika boyunca onu kullanmaya çalıştılar fakat Rifle polisler gelince o kadar heyecanlanmış ve sevinmişti ki Callie en sonunda onu mamasıyla suyunun olduğu holdeki odaya kapatmak zorunda kaldı.

En sonunda polis yaralı adamın nereye gittiğini çözemedi ve bu da Callie'yi onlar gelmeden önceki kadar huzursuz hissettirdi. Yabancı bulunmak istemediği için onu bulamadıklarını düşünmeden edemiyordu. Yaralı halde fazla uzağa gidemeyeceğini hissediyordu. Peki nasıl olmuştu da ortadan kaybolmayı başarmıştı?

Belki de uzakta değildi. Belki de komşunun arazisine ulaşmıştı. Fakat böyleyse neden hiç kimse kan içinde kapüşonlu bir yabancıyı bildirmek için polisi aramamıştı? Ve polisler neden onun motosikletini bulmayı başaramamıştı? Gerçekten de bir motosikleti var mıydı ve gerçekten bozulmuş muydu?

Callie, kendisine alkole bağı olmayan karaciğer yağlanması teşhisi konana dek hiç hissetmediği kadar yorgun hissederek kanı temizledi (çünkü sabah uyanıp da kan görmek istemiyordu) ve tekrar eve girdi.

Rifle havlayıp odasının kapısını tormalayarak dışarı çıkarılmak için yalvarıyordu. Herkes gitmiş olsa da hâlâ çok heyecanlıydı. Callie bu akşam yaşadıklarından sonra bir de onunla uğraşmak istemiyordu. Ambarda saçma tüfeğini bulmuştu ve adam dönerse onunla kendini koruyabileceğini düşündü. Böylece Rifle'a iyi geceler dileyerek sabahleyin onu uzun bir yürüyüşe götüreceğini söyledi. Ardından mutfağın arkasındaki banyoyu kullandı ve bütün kapıları kontrol etti.

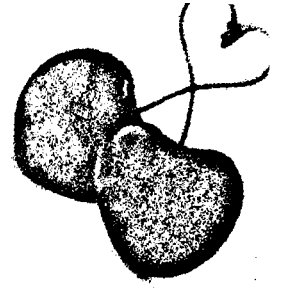
Evin olabildiğince güvenli olduğuna karar verince pencereden son bir kez baktı, büyük saçma tüfeğini yatak odasına taşıdı ve pantolonunu çıkardı. Daha önceki gibi çıplak uyuyamayacak kadar gergindi fakat kot pantolonla rahat etmesinin imkânı olmadığını biliyordu.

Tüfeğini yatak başlığının yanındaki duvara yaslayıp da yatak örtüsünün altına girince bir ses duydu. Bunun ne olduğundan emin değildi çünkü çok alçaktı. Fakat sesi yeniden duyduğunda korkuya kapıldı.

İrileşen gözleriyle ve nefesini tutarak etrafa bakındı ve banyo kapısının kapalı olduğunu fark etti.

O kapıyı çok nadiren kapalı tutardı. Burası ana yatak odasıydı ve Callie evde yalnız yaşıyordu. Kapıyı kapatması için bir sebep yoktu.

Gelgelelim, kalbinin deli gibi çarpmasına neden olan şey yalnızca bu değildi. İçeride ışık yanıyordu. Callie kapının altından sızan ışığı görebiliyordu.

İkinci Bölüm

Callie'nin zihninden aynı anda pek çok düşünce geçiyordu. Saçma tüfeği ile cep telefonu yanındaydı fakat köpeği holdeki odada kilitliydi. Callie odadan yavaşça süzülerek Rifle'ı serbest bırakıp polisi aramayı başarabilir miydi?

Yardım gelene dek kendini bir şekilde savunmalıydı. Çok güçlü olsa da saçma tüfeği bir adamı durdurmak için çok ideal bir silah değildi. İçinde beliren adrenalin nedeniyle kolları ve bacakları gevşemişti. Bir tüfeği, hele ki ağır bir tüfeği kullanabilecek kadar güçlü olduğunu sanmıyordu.

Böylece geriye köpek kalıyordu. Fakat Callie, Rifle ile yabancı arasında bir kapışmayı kaldıracabileceğini sanmıyordu. Muhtemelen yabancı zaten iki köpeğin saldırısına uğramış ve onlardan kurtulmayı başarmıştı. Callie kendi köpeğinin hayatını riske atmak, çok gerekmediği sürece birinin canını yakmak istemiyordu. Hayat denen şey, hele son zamanlarda onun için çok değerliydi. Teşhisi konduğundan beri her dakikayı bir hediyeye gibi görüyordu ve sadece kendi hayatı için değil, herkesinki için aynı şeyi düşünüyordu.

En azından şimdi köpeğinin neden aramalar sırasında sürekli temasını çektiğini ve sakinleşemediğini anlamıştı. Callie onun bu davranışını gençliğine ve toyluğuna bağlamıştı fakat meğer mesele bu değilmiş. Köpek evin içinde bir başkasının kokusunu almış, hatta belki de onu işittiği.

Callie ve polis bahçedeki ambar ve barnağı ararken eve sızmak cesurca bir hareketti; öyle cesurcaydı ki Callie bunu tahmin bile edememişti. Yabancı neden böyle bir risk almıştı? Çok fena yaralandığı için başka şansı mı olmamıştı?

Bu mümkündü.

Veya belki de ondan istediği şeyi almaya kararlıydı.

Verandada adamın kanına bastığını hatırlamadan edemiyordu. Adam ona AIDS bulaştırdıysa karaciğer donörü aramayı sürdürmesine hiç gerek yok demekti...

Bir kez daha yataktan kalkıp kotunu giyerken vücudu ter içinde kalmıştı. Sadece odadan çıkmak, cep telefonunu, tüfeğini almak ve polisi ararken, köpeğiyle beraber kendini holdeki odaya kilitlemek istiyordu.

Fakat sonra bir küfür, bir tıngırtı ve bir kırılma sesi duydu; ses öyle yüksekti ki köpeği evin diğer tarafındaki kapıya atlamaya başladı.

Ne olmuştu? Callie adamın düştüğünü tahmin ediyordu.

Odada temkinlice yürüyerek, "Kim var orada?" diye seslendi. Hem cep telefonu hem de tüfeği aldığı için ikisinden birini kullanma ihtimali zorlaşıyordu.

Cevap gelmedi. Hiçbir hareket veya ses de duymadı.

Adam düşüp bayılmış veya başına çok daha kötü bir şey mi gelmişti?

“Ah, hayır,” diye mırıldandı. Tüfeği kaldırıp nişan almak için cep telefonunu bırakmak zorundaydı. Bunu yapmak istemiyordu fakat korkmaktan ziyade gergide endişeleniyordu, böylece onu şifonyerin üstüne koydu. “İçeride olduğunuzu biliyorum,” dedi.

“Artık... bildiğinizi ben de tahmin edebiliyorum.” Sesi yorgun geliyordu. Hayır, yorgundan da beter, bitap düşmüş haldeydi. Callie niyeti zarar vermek olan birinden bunu beklemezdi. Fakat tabii daha önce bir psikopatla da karşılaşmamıştı; en azından bildiği kadarıyla. Böyle birinin nasıl davranabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

“Yanımda tüfek var!” diye uyardı.

“Sebepsiz yere... beni vurmayı planlamadığınız sürece... bu umurumda değil,” dedi adam. “Sadece polisin gittiğini söyleyin yeter.”

Callie neden yalnız olduğunu itiraf edecekti? “Gitmediler, dışarıdalar. Eğer gerekirse onları buraya çağırabilirim.”

Uzun bir sessizlik daha oldu.

“Beni duydunuz mu?”

“Polise gitmesini söylerseniz... ben de giderim. Sadece... biraz sabun ve suya ihtiyacım var. O kadar. Gazlı bez olsaydı çok iyi olurdu ama yok. Kimin ilkyardım çantası olmaz ki?”

“İlkyardım çantam var ama onu ilaç dolabında tutmuyorum.”

“Tüh. İçeri böyle izinsiz... girdiğim için beni affederse-niz... ilkyardım çantası güzel bir veda hediyesi olabilirdi.”

Adamın durumunu nasıldı? Sözcükleri yuvarlayarak konuşuyordu. Konuşmak bile ona zor geliyordu. “Eve nasıl girdiniz?”

“Zor değildi. Siz ve... iki polis...”

“Evet?”

Adam toparlanmaya çalışarak devam etti. “Siz köpeğinizi izimi sürmek için kullanmaya karar verince... ben de arkadan dolaştım Arama yaparken nerede olduğunuzu izleyebildim. Tabii siz köpeği içeri sokana kadar.”

“Peki kanınız nasıl etrafa damlamadı?”

“Eşofman üstümü koluma sardım... bunun yeterli olmasını umdum.”

Yeterli olmuştu. Kan izlerinden onu takip etmek imkânsızdı. “Buraya gizlice girmekle çok cesur davranmışsınız.”

“Hanımefendi, bazen... yapman gerekeni... yaparsınız. Başka ne diyebilirim ki?”

Hanımefendi mi? Callie kendini yaşlı bir kadın gibi hissetmişti. En iyi arkadaşlarından Cheyenne’in Dylan Amos’la sadece dört ay önce, tam da doktor Callie’ye karaciğeriyle ilgili kötü haberi vermeden önce evlendiğini düşünüp yüzünü buruşturdu. Kendisi de bir eş, bir aile istiyordu. Hayatında bir kere bile sağlık sorunu yaşamamıştı, bir ara çocuklarının olacağını hayal etmişti. Şimdi ise belki yaz bile bitmeden ölmüş olacaktı.

Sesler geldi. Callie bunların kaynağını anlayamadı. Yeniden endişelenerek, “Neler oluyor?” diye sordu.

“Küvetinizden... çıkmaya... çalışıyorum.”

Callie onun gerçekten de yaralandığı için bunları yaptığına inanmaya başlamıştı. “Ne oldu? Çıkamıyor musunuz?”

“Başım... dönmeseydi... çok daha kolay olurdu.”

Callie şimdi ne yapacaktı? Bir kez daha polisi aramaya gönlü elvermiyordu. Sonuçta adam yatak odasında bekleyip ona saldırmamıştı ki. “Neden size yardım çağırmama izin vermediğinizi anlamıyorum,” dedi. “Bunu denedim.”

“Hayır, polisi aradınız.”

“Aynı şey.”

“Pek sayılmaz.”

Callie yavaşça kapıya yaklaştı. Elindeki tüfeği hâlâ o tarafa doğrultmuştu fakat artık onu kullanacağını sanmıyordu. “Polislerden neden korkuyorsunuz?”

Adam birkaç saniye cevap vermedi. Seslere bakılırsa yine küvetten çıkmaya çalışıyordu. “Sizce neden?”

“Aranıyor musunuz?”

“Ciddi bir şey için değil.” Sanki canını yakan bir hareket yapmış gibi bir küfür savurdu.

“İyi misin?”

Adam buna cevap vermek yerine Callie’nin daha önce sorduğu soruya döndü. “Birkaç tane... ödenmemiş trafik cezam var.”

Bu verdiği tepkiyi açıklayamayacak kadar masumane bir sebepti. Doğru olamazdı. “Yalan söylüyorsun,” dedi Callie. “Bu neden polisten korkmanı gerektirmez ki?”

“Onlarla anlaşıyoruz.”

“Yani?”

“Onlarla... bir iki kez atıştım. Serserileri sevmiyorlar. Ayrıca tutuklama emri tutuklama emridir. Hız cezası olsun, başka bir şey olsun, seni buldukları an enselerler. Buna izin veremem.”

Adam kendisine serseri demişti fakat öyleymiş gibi konuşmuyordu. Callie onun ciddi acı çektiğini anlasa da adam tutarlı konuşmayı başarıyordu. Aynı zamanda hitabet yeteneği de iyiydi. “Nerelisiniz?”

“Fark eder mi? Bakın, eğer bana... yardım ederseniz hemen yola çıkacağım.”

“Nereye?”

“Yol beni nereye götürürse.”

Callie kapının dibinde durdu. “Motosikletiniz bozuldu sanıyordum.”

“Tamir ederim. İnanın bana... siz benim gitmemi ne kadar çok istiyorsanız ben de gitmeyi bir o kadar istiyorum. Sadece... birileri motosikletimi görmeden önce onu çekmem gerek.”

Polis onu görebilirdi. Motosiklete el koyacakları kesindi.

Callie onun yine ses çıkarmasını bekledi fakat hiçbir şey duymadı. “Dışarı çıkıyor musunuz, çıkmıyor musunuz?”

“Sanırım... sizin içeri girmen gerek. Sadece... ne yaparsanız yapın, o köpeğini benden uzak tutun.”

“O başka bir odada. Ama eğer gerekirse hemen buraya çağırırım.”

“Size zarar vermeyeceğim. Bana biraz sargı bezi verin. Sonra gideceğim.”

Kapı kulpuna ulaşabilmek için tüfeğin namlusunu kaldıran Callie kapıyı iyice açtı.

Neyse ki verandasında gördüğü adam gerçekten de küvetin içindeydi. Kendini temizlemeye çalışırken ayağı takılmış ve düşmüş olmalıydı çünkü düşerken duş perdesini de koparmıştı. Perde şimdi kanla lekelenmiş halde yerdeydi. Kan tuvalet masasını ve banyo matını da lekelemişti. Fakat Callie’yi endişelendiren şey bu değildi. Adam iyi görünmüyordu. Ayağa kalkmayı başarmıştı fakat duvarlardan destek alarak kalktığı köşede üstünde sadece kan lekeli kot pantolonuyla tir tir titriyordu.

Callie’nin ağzı açık kaldı. “Şu halinize bakın.”

Adam son gücüyle, “İlkyardım çantası...” dedi.

“Sargı bezinden daha fazlasına ihtiyacınız var.” Adam Callie’nin yaşlarında, belki ondan biraz daha gençti ve kanı durdurmak için oraya buraya kolunu bastırmış gibi, her yanına kan bulaşmıştı. Kapüşonlu eşofman üstünü koluna bağlamıştı; kanlı tişörtü duş perdesinin yanında, yerde duruyordu. Callie onun bağladığı kolundaki yaraları ve defalarca kez ısırıldığını da görebiliyordu.

“Ağrı kesici, yemek, iyi bir doktor ve epey uykuya ihtiyacınız var.”

Adam cevap vermedi. Esmer teninde bir parça beyazlık vardı. Bu muhtemelen yeni bir şeydi. Fakat Callie onun bu zayıf, yıpranmış görüntüsünün her zamanki hali olduğunu tahmin etti. Bu adam zor bir hayat yaşamaya alışmıştı. Çıkkık elmacık kemikleri çok zayıf olduğunu kanıtlıyordu, hele ki bu kadar geniş omuzları ve büyük elleri varken. Buna karşın yakışıklıydı. Zayıf hatları ona bir şekilde isyankâr bir hava katmıştı ve Callie’ye yaralanıp bir köşeye sinmiş yabani bir hayvanın temkinli gözlerini hatırlatan ela gözleri etkisini artırıyordu.

Adamın da ona hiç güvenmediğini fark etti.

Tüfeği indirip bir köşeye koydu. Belki de tek savunmasından vazgeçmek yanılttı. Belki de kendi güvenliğini tehlikeye atıyordu. Fakat artık o eski korku dolu kişi olmayı sürdüremezdi. Karaciğeri çalışmadığından zaten yakında ölecekti.

Fakat belki bu insanı kurtarabilirdi.

Kadın, bir dişiye göre bile epey ufak tefek ve kıvrımlı hatlara sahipti. Platin sarısı saçları ve iri mavi gözleriyle tam bir sa-

nışın bombaydı. Yaklaşık otuz yaşında görünüyordu ve üstünde bir kot pantolon ile bir tişört vardı. Sutycen takmadığı gayet net görölüyordu.

“Bana tutunun.” Kadın ona kolunu uzattı. “Sizi küvetten çıkaralım.”

Levi küvette iki büklümdü. Kadının ona dokunması için hiçbir sebep yoktu. Sadece kıyafetlerine kan bulaştırdığıyla kalacaktı ve zaten bir geceliğine başına yeterince bela açmıştı. “Sadece...” Levi ayaklarının üstünde durmasını neredeyse imkânsızlaştıran bir sersemlikle mücadele ediyordu. “... ilkyardım çantasına ihtiyacım var.”

Adamın bir şekilde kanamayı durdurması gerekiyordu, ancak bu yolla yaraların ne kadar kötü olduğunu görebilirdi. İki kolunun da ısındığını biliyordu; özellikle de eşofman üstünü sardığı sağ kolu kötü durumdaydı. Aynı zamanda ensesinden, omzundan, bacağındaki iki yerden de ısırılmıştı. Ona saldıran köpekler hakkında pek bir şey bilmiyordu, cinslerini de görememişti çünkü çok karanlıktı ve her şey şipşak olup bitmişti. Kesin olarak söyleyebileceği tek şey onlardan kaçmayı başaramamış olduğuydu; motosikletini bıraktıktan sonra bile. Etine keskin dişler batığında dövüşmek zorunda kalmıştı. Sonrası bir hırlamalar, ataklar ve gıcırdayan dişler karmaşasıydı.

Neyse ki savaşı o kazanmıştı. Veya hepsi kaybetmişti. Köpeklerden birini en sonunda sertçe tekmelemeyi başarmıştı ve diğeri de topallayarak ve inleyerek uzaklaşan arkadaşını takip etmişti. Levi de topallayarak uzaklaşmıştı tabii. Hiçbirisi için kolay bir karşılaşma olmamıştı bu.

Açık tenli ve yumuşak, yuvarlak hatlı kadın elini uzatmış

bekliyordu. “Ne yazık ki o kadar basit olmayacak, Bay McC-loud. Sizin bir doktora ihtiyacınız var. Haydi, gelin de sizi hastaneye götüreyim.”

“Hayır.” Kalıcı adresi, sigortası yoktu ve parası da çok azdı. Üstündeki kıyafetler ve cebindeki paralar dışında bütün eşyaları da motosikletinde bıraktığı sırt çantasındaydı. Cebindeki para en fazla yirmi dolardı ama bir sonraki geçici işini bulana dek yiyecek almasına yeterdi.

Kadının sesi endişeyle gerilmişti. “Kaç kez ısırıldınız?”

“Defalarca.” Gözlerini yumup başını duvara yasladı. “Hayatımda bu kadar birini parçalamaya kararlı hayvanlar görme-miştim.” Hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Afganistan’dan döndüğünden beri birkaç köpek tarafından kövalanmıştı. Yollarda olmak onu bu tür şeylere açık kılıyordu. Fakat daha önce hiç saldırıya uğramamıştı. Orduda altı yıl geçirmiş, tek bir mermi yemeden Ortadoğu’nun en sıcak çatışma alanlarında savaşmış fakat en sonunda kendi ülkesinde köpek saldırısına uğrayıp yaralanmıştı.

“Kollarım çok fena,” dedi. “Köpekler boğazıma... boynuma saldırmaya çalıştı ama onları kollarımla engelledim. Deri ceketim olsaydı... daha iyi olurdu. Ama motosikleti iterken terlediğim için... onu çıkarmıştım. Şans işte.” Hafifçe güldü fakat motosikletini, ceketini ve sırt çantasını düşününce yeniden endişelenmeye başladı. Birileri onları çalmadan veya polis onları görmeden önce eşyalarını alması gerekiyordu. Motosikletini saldırıdan sonra itmeyi sürdüremediği için yolun kenarında bırakmak zorunda kalmıştı. Öyle ağırdı ki.

“Tamam, pekâlâ, en azından oturun. Oturmazsanız daha fena canınız yanacak.”

“Gitmem gerek.” Levi küvetten çıkmaya çalışırken az kal-
sın düşüyordu; böylece kadının oturmasına yardım etmesine
izin vermek zorunda kaldı. Kadın anlayamadığı bir şeyler mı-
rıldanarak bir dolaptan çıkardığı havluyu rulo yaptı ve başının
altına koydu. Ardından kalın bir battaniye getirip üstünü örttü.
Battaniyeyi iyice ona sararken, “Kıpırdamayın,” dedi. “Bir da-
kika sonra dönerim.”

Kadının sesindeki kararlılık, başını kaldırıp ona bakması-
na neden oldu. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Sadece ilkyardım çantasını almaya.”

Levi rahatlayarak başını geriye yasladı. Eğer kadın tekrar
polisi arayacaksa içeri girmeye tenezzül etmezdi. Demek ki
az sonra yarası sarılacak, sonra da yola çıkacaktı. Motosikle-
tini birkaç kilometre gerideki akşam yemeği yediği kasabaya
itecek, gerekli parçaları bulacak ve tamirâtı halledecekti. Belki
de ihtiyacı olan şeyler karşılığında birkaç gün tamircide çalış-
mayı teklif edebilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı. Her türlü
motoru tamir edebiliyordu ve Afganistan’daki müfrezesinde iş
makinelereinden sorumluydu.

Levi acıyı düşünmemeye çalışarak kasabada bir kafeye gir-
meden önce gözüne çarpan benzin istasyonunu ve tamir böl-
melerini hatırladı. Fakat ayık kalmaya çalışmasına karşın dal-
mış olmalıydı çünkü gözlerini açtığında odada bir adam vardı.
Adam yetmişlerinde, gri saçlı, kemerli burunlu, uzun sakallıydı
ve kemerinin üstünden göbeği sarkıyordu. Onu sıcak tutan
battaniyeyi kaldırmıştı, zaten bu nedenle uyanmıştı.

Kadın tişörtünün içine sutyen giymişti. Yaşlı adamın arka-
sından ona bakarken ellerini ovuşturuyordu. “İyileşecek mi?”

Levi adamın cevap vermesine izin vermedi. Kadının kendisine yalan söylediğini bildiğini göstermek için, “İlk yardım çantası nerede?” diye sordu.

Kadın utanmış görünecek kadar zarıftı. “Özür dilerim ama şoka girmenizden korktum. Doktora ihtiyacınız vardı.”

Adam bakışlarını ona çevirdi. “Ben doktor değilim.”

Kadın Levi’ye özür dilercesine, “Ama veteriner,” dedi.

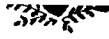
Adam biraz sitemle karışık, “Emekli veteriner de diyebiliriz,” dedi.

“Ama işinde çok iyidir.” Kadın bariz bir şefkatle adamın omzuna hafifçe vurdu. “Büyükbabamın arkadaşı ve yan komşusu. Kendisi artık benim de arkadaşım ve yan komşum. Godfrey Blume, seni Levi McCloud’la tanıştırayım.”

Callie birkaç dakika önce hazırladığı kahveyi doldurmak için Rifle’ı önünden kovaladı. “Ee, ne düşünüyorsun?” Levi McCloud, şimdi yatağında uyuyordu fakat Godfrey gitmemiş, mutfakta ona eşlik ediyordu.

Komşusu her esnediğinde Callie onu gecenin bir yarısı çağırdığı için kötü hissediyordu. Adam neredeyse seksen yaşındaydı. Fakat Callie Bay McCloud’un ihtiyacı olan tıbbi yardımın saatler sürmesini beklememişti. Onun yaralarını yıkayıp sarmaya yardım ederken, şafak sökene dek zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştı bile. Şimdi de horozu bahçede avazı çıktığı kadar ötüyordu.

Yaşlı kuş mutfak penceresinin önünde kabarak geçtiğinde Callie gülümsemekten edemedi. Sabahın erken saatlerini çok

seviyordu. Ona büyükanne ve büyükbabasıyla geçen yazlarını, kı-zarmış pastırma kokusu eşliğinde uyandığı günleri hatırlatıyordu.

“Elimden geleni yaptım,” dedi Godfrey. “Ama keşke onu hastaneye götürmemize izin verseydi. Veya gerçek bir doktora. Daha önce hiç böyle kötü saldırıya uğramış birini görmedim.”

Üstelik bunu hayatı boyunca hayvanlarla çalışmış biri söylüyordu! Callie şekerle kremayı masaya koyarken ciddileşti. “Elimizden geleni yaptık.”

“Bay McCloud yaraları düşünülürse şaşırtıcı derecede inatçı bir adam.”

Godfrey hastaya gereken dikiş sayısını belirleyince ikisi de bir kez daha onu arabaya götürmeye çalışmıştı. Godfrey ona yalnızca acıyı hafifletmek için ağrı kesici, bir de Tylenol verebilirdi. Gelgelelim, Bay McCloud’un inadını bir türlü kıramamışlardı. Israr ettiklerinde kalkıp gitmeye çalışmıştı ve eğer daha fazla ısrar ederlerse bunu gerçekten yapacaktı. O noktada Godfrey artık vazgeçmiş, onun en azından *biraz* tedavi görmesinin hiç tedavi görmemesinden daha iyi bir seçenek olduğunu düşünmüştü.

“Köpekleri hayvan kontrolü ekiplerine bildirmeliyiz,” dedi Callie. “Başka birine, belki bir çocuğa zarar vermeden önce bağlanmalılar.”

“Aklımda.” Godfrey yıllar boyunca kasabadaki tek veteriner olmuştu. Üç yıl önce emekli olmuş, kliniği de yeni mezun Harrison Scarborough’ya bırakmıştı. Fakat bazı insanlar hâlâ hayvanlarını Godfrey’ye getiriyordu.

Callie kendine biraz yabanmetersini suyu koyarken, “Sence kimin köpekleri?” diye sordu. İçinde alkol, tuz, kahve ve başka pek çok şey olmayan çok sıkı bir perhiz uyguluyordu.

Godfrey gömleğini çekti. “Tahminimi söyleyeyim mi? Yolun aşağısında, virajı dönünce birkaç pitbul var.”

“Gerçekten mi?” Callie onları görmemişti çünkü son zamanlarda epey meşguldü. Pek içki içmediğinden teşhisinin şokundan toparlanmaya uğraşıyordu. Şimdiye dek yalnızca alkoliklerin siroz olmaktan endişelenmesi gerektiğini sanırdı. “Sence onlar mı yapmıştır?”

“Başka bir ihtimal aklıma gelmiyor. Bölgedeki diğer hayvanları tanıyorum, onlar bizim gördüğümüz zararı veremez.”

“Kimin pitbulları peki?”

“Eski Gruper evini kiralayan yirmi sekiz, yirmi dokuz yaşlarında iki genç adamın. Yaz için maden aramaya gelmişler.”

Altın arama burada çok popüler bir meşgaleydi. Pek çok turist 1949 tarihini yeniden yaşamak için “altın diyarın kalbi”ni ziyaret ederdi. Kaliforniya’da ilk kez altın keşfedilen Coloma sadece bir saat uzaklıktaydı fakat bütün bölge bir zamanlar maden zenginiydi. 5912 fit uzaklıktaki Kennedy madeni dünyanın en derin altın madenlerinden biriydi.

“Yani bu adamları tanıyorsun, öyle mi?” diye sordu Callie.

“Geçen hafta tanıştık. Eski altın tarama aletimi satıyordum. Restorandaki duyuru tahtasına astığım broşürü görmüşler, gelip almak istediler. Herhalde eski arama yöntemleriyle pek bir şey bulamadılar.”

“Onları gözün tuttu mu?”

“Pek değil.” Godfrey her zamanki açıksözlü tavrıyla konuşuyordu fakat Callie onun aksi ifadesinden gerçek hislerini çoktan tahmin etmişti.

“Neden?”

“Çünkü onlar koca çeneli, saygısız, ipe sapa gelmez serse-
riler. Bilmesem Amos’larla akraba olduklarını düşünebilirdim.”

Amos’lar babaları hapse girdikten sonra dağıtmıştı. Aslında
Callie, Cheyenne’in kocasını severdi. Fakat Dylan’ı tanıdığını ve
ona değer verdiğini söylemedi. Konuyu saptırmak istemiyordu.
“Köpeklerinin hırladığını ve havladığını duymamış olmaları tu-
haf. Neler olduğuna bakmak için dışarı çıkmalarını beklerdim.”

Godfrey omzunu silkti. “Muhtemelen içip sızmışlardır.”

“Çok mu eğlenen tipler?”

“Ben öyle anladım.”

“Harika.” Callie gözlerini devirdi. “Tam da komşum ol-
masını isteyeceğim insanlar. Üstelik saldırgan pitbulları da var.”

Godfrey onun bu imalı sözlerine kupasından bir yudum
alarak cevap verdi. “Neyse ki sadece üç ay kalacaklar.”

Rifle Callie’ye sürtünerek dikkatini çekmeye çalışınca Cal-
lie eğilip hayvanın kulaklarının arkasını kaşdı. “Kısa kalacak
olsalar da köpeklerinin insanları ısırmasını engellemeleri gerek.
Bay McCloud ölebilirdi.”

Godfrey cevap vermeden önce kahvesini yudumladı.
“Gün içinde onlara uğramayı düşünüyorum.”

Callie onun gerekeni yapacağını bildiğinden konuyu de-
ğiştirdi. “Peki Bay McCloud iyileşecek mi?”

Komşusunun elleri de tıpkı yaralı misafirinin elleri gibi
büyükü fakat Godfrey’ninkiler aynı zamanda tombuldu da.
Levi’nin yaralarını dikerken Callie o sosis gibi parmakların ne
kadar maharetli olduğuna şaşıp kalmıştı.

“Isınk yaraları enfeksiyon kapmadığı sürece sorun yok. Bir-
kaç iz kalacaktır ama dikişleri çok küçük yaptım. Bunun bir fayda-

sı olacaktır. Bana kalırsa bir tetanos aşısı olsa iyi olur ama askerde zaten olduğunu, üstünden çok zaman geçmediğini söyledi.”

“Askerde bu tip konularda dikkat ediyorlar, değil mi?”

“Evet. Tabii gerçekten de askerlik yaptıysa.”

Görünüşe bakılırsa Godfrey hiçbir şeyi garanti görmüyordu. Whiskey Creek halkı dışarıdan gelenlere karşı şüpheli olabiliyordu. Fakat Callie, McCloud hikâyesinin en azından bu kadarına inanıyordu. Adamın omzunda, üstünde *Özgürlük* yazılı bir kartalı betimleyen bir dövme vardı. Diğer kolundaki dövmede “Huzur içinde uyu Sanchez, Williams, Phelps, Smith” yazılı bir dövme vardı. İsimler, sanki arkadaşlarını yitirdikçe eklenmiş gibi, farklı fontlardaydı.

Callie böyle bir şeyin altından kalkmanın ne kadar zor olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

Büyükbabasının Godfrey’ye hitap ettiği gibi, “G,” dedi, “Yardıma minnettarım.” Poppy’nin herkese taktığı bir isim vardı. Bu isimler genellikle insanların gerçek isimlerinin baş harfleri olurdu fakat *Godfrey* biraz zorluk çıkaran bir isimdi. Arada bir karısı ona “God” diyerek takılırdı.

“Yardım edebildiğime sevindim. Mina ve ben sana ne kadar değer veriyoruz biliyorsun.” Sözleri her ne kadar kibar olsa da güreşlerinin altından ona ileride olacıklardan hoşlanmayabilirmiş gibi, uyarı mahiyetinde bir bakış attı.

Callie ona aklından geçenleri söylemesi için bir fırsat vererek, “Ama...” dedi.

“Burnumu senin işine sokacak ve sana bu adamı göndermen gerektiğini düşündüğümü söyleyeceğim.”

“Elbette göndereceğim. Ne kadar kısa zamanda giderse o kadar iyi olur.”

“Yani ayağa kalkar kalkmaz.”

Rifle giderken Callie masaya oturdu. “G, adama az önce bir sürü dikiş atıldı!”

“Önemli değil. Birkaç saat içinde buradan ayrılabilcek kadar yürüyebilir.”

Fakat ne kadar uzağa gidebilirdi ki? Godfrey enfeksiyonun sorunu olabileceğini söylemişti. Bilmem nereye kadar yol tepmenin bu riski azaltmayacağı kesindi. Ayrıca Levi ya motosikletini bulamazsa ne olacaktı? Polisler ona el koymuş bile olabiliirdi. Motosiklet tam bıraktığı yerde olsa bile çalışmıyordu ki. Zaten Levi tam da bu yüzden köpeklerin saldırısına uğramıştı. “İyileşmek için zamana ihtiyacı var.”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, Callie. Anlattıklarının gerçek olup olmadığını bile bilmiyoruz. Burada olması güvenli olmayabilir.”

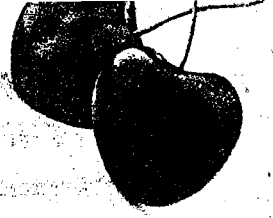
Callie meyve suyundan bir yudum aldı. “Ama gidecek bir evi yok.” Üstelik bir aracı bile yoktu. “Nereye gidecek?”

“Seninle tanışmadan önce nereye gidiyorsa oraya.”

Godfrey’nin korumacılığı hafifletici faktörleri göz önüne almasını engelliyordu, bu nedenle Callie daha fazla diretmedi. “Onu olabildiğince çabuk göndereceğim,” diye söz verdi.

Godfrey kahvesini bitirdi ve kupasını lavaboya koydu. “Gitsem iyi olur. Eminim Mina nerede kaldığını merak ediyordur.”

“Tabii. Tekrar teşekkürler.” Callie onu yolcu ederken Rifle’ı da biraz hareket etsin diye bahçenin çitlerle çevrili tarafına aldı. Ardından eve döndü ve şaşkınlık içinde donakaldı. Levi McCloud uyanmıştı bile. Yatak odasından çıkıyordu.

Üçüncü Bölüm

“O kıyafetlerin küvette olmasının bir nedeni vardı,” dedi Callie.

Levi bacağındaki dikişleri patlatmamaya çalışarak, bir gözü ihtiyacı olan yardımı ona sağlayan sarışın minyon kadında, kapıya doğru topallayarak yürüdü. Bu kadının adı neydi? Dün gece söylemişti. Callie bilmem ne... Her kimse, yaptıklarına minnettardı. Ayrıca sözünü tuttuğu ve ikinci kez polisi çağırmadığı için de. Pek çok kadının böyle bir risk alacağını sanmıyordu ve onun cesaretine hayran kalmıştı. Fakat artık gitmeye hazır olduğundan engellenmek istemiyordu. “Kanı elimden geldiğince çıkardım. Şimdi motosikletimi ve sırt çantamı almam gerek,” diye açıkladı.

“Peki bunu yaptınız diyelim, ondan sonra?”

“Buradan gideceğim.” Asla bir yerde uzun süre kalmazdı. Fakat Whiskey Creek’i ne kadar hızlı terk edebileceği motosikletine bağlıydı. Eğer tamir iki üç kuruştan çok tutarsa başı belada olabilirdi. Sağlığı bu durumdayken asla iş bulamazdı.

İçindeki Yaz 35

Kollarındaki dikişlerle sanki parçaları birbirine tutturulmuş Frankenstein'in canavarı gibi görünüyordu.

"Sırt çantanız nerede?" diye sordu Callie.

Levi kahve kokusunu alıyordu, bir fincan kahve istiyordu fakat onu yoldan da alabileceğine karar verdi; tabii motosikletini bulabilir, onu tamir ettirmeyi başarabilirse. "Umarım bıraktığım yerdedir."

"İçinde ne var?"

"Her şey," dedi kısaca. En azından sahip olduğu her şey. Çok eşyası yoktu fakat çok fazla eşyaya da ihtiyacı yoktu zaten.

Callie sanki yavaş hareket ederse onun yolunu kestğini gizleyebilirmiş gibi temkinlice kapıya yöneldi. "Eğer yatağa gidip biraz dinlenirseniz motosikletinizi alırım."

Callie'nin gözlerinin altında siyah halkalar vardı, Levi ne kadar yorgun hissediyorsa o da o kadar yorgundu. Levi onu bütün gece uykusuz bıraktığından bu gayet normaldi. Yine de çok güzel görünüyordu. Levi onu Charlize Theron'a benzetti. Hatta Marilyn Monroe'ya.

"Nerede olduğunu bilmiyorsunuz ki," dedi.

"Söylerseniz öğrenmiş olurum."

Motosikletin ağırlığı ve kadının minyonluğu düşünüldüğünde bu önerisini kabul etmek mantıklı görünmüyordu. "Köpekler saldırdığında onu bırakmak zorunda kaldım. Onu iterken kaçınmaya çalıştığım hendeğin içine düşmemişse bile onu getirebilecek kadar güçlü değilsiniz."

"Ama onu kendiniz getirmeye kalkarsanız dikişleriniz boşa gider!"

Kadın haklıydı. Tıbbi yardım alması zordu; hele ki onun

gibi birinin. Fakat kadının motosikleti itebileceğini sanmıyordu. “Başka çarem yok.”

Callie itiraz etmeye, hiçbir şeyin sağlığını daha fazla tehlikeye atmasına değmeyeceğini söylemeye yeltendi fakat Levi sözünü kesti. “Peki ya bana saldıran köpekler ne olacak? Hâlâ etrafta yaralarını yalıyor olabilirler. Eğer bu sabah benim gibi hissediyorlarsa iyi bir ruh halinde olmayacaklardır.”

Callie’nin kararlılığı biraz azalmış gibiydi. “Tek başıma gitmek zorunda değilim. Yardım edebilecek bir arkadaşım var.”

“Erkek bir arkadaş mı?”

“Evet.”

Levi onun ciddi bir ilişkisi olduğu izlenimine kapılmamıştı. Burada köpeğiyle beraber yaşadığına emindi. Evde fazladan odalar vardı fakat Callie’nin veterinerine söylediği gibi, o odalar kullanılmayan eşyalarla doluydu. Sadece onun odasında yatak vardı ve hiçbir tarafta erkek kıyafeti veya eşyası da yoktu.

Gelgelelim, bu elbette onun bir erkek arkadaşı olmadığı anlamına gelmiyordu... Levi umutla, “Tamirattan anlar mı?” diye sordu.

“Hayır ama bir kamyoneti ve treyleri var. Motosikletinizi ona yükleyip buraya getirebiliriz. Ayrıca kıyafetlerinizi de yıkayabilirim. Onların içinde rahat hissediyor olamazsınız.”

Callie besbelli bütün itirazlara direnebileceğini düşünüyordu fakat Levi haklı olarak bir konuda daha endişeleniyordu. “Peki bu erkek arkadaş beni burada, sizin yatağınızda bulunca ne diyecek?”

Callie kollarını önünde kavuşturarak çenesini kaldırdı. “Söyleyebileceği hiçbir şey yok. Bu benim evim. Kendi kararlarımı kendim veririm.”

Bu iyi haberdi. Şu an Levi'nin istediği en son şey bir kav-
gaya karışmaktı. "O halde belki ben de sizinle gelsem iyi olur..."

"Siz dinlenin." Callie elini sallayarak onu kış kışladı. "Eğer
yatağa giderseniz döndüğümde kahvaltı için tereyağlı pankek
yapacağım."

Levi çok açtı. Üstelik ev yemeği yemeyeli çok uzun za-
man olmuştu. Babasının eskiden hayatında yediği en lezzetli
pankekleri yapan bir sevgilisi vardı. Levi onu özliyordu; tıpkı
hayatına girip çıkan diğer bazı kadınları özlediği gibi. Pankek
normalde öyle abartılacak bir şey olmasa da Callie o sırada ona
daha baştan çıkarıcı bir şey öneremezdi.

Belki *bir şey daha* olabilirdi. Onun üzerinden de çok zaman
geçmişti. "Tereyağlı pankek, öyle mi?"

Callie'nin dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Daha iyisini
yememiştir."

Levi onu inceleyerek neden bu kadar nazik davrandığını
anlamaya çalıştı.

Callie bunu fark edip huzursuzlanarak, "Ne?" diye sordu.

"Neden benden kurtulmak için sabırsızlanmıyorsun?"

Callie'nin gülümsemesi kayboldu. "Belki de bu seferlik
başka birinin sorunlarına odaklanmak bana iyi geliyordur."

Callie'nin en yakın dostlarından ve ilkokuldan beri bera-
ber takıldığı arkadaş grubunun üyelerinden Kyle kamyonetiyle
Levi'nin tarif ettiği yol boyunca ağır ağır ilerlerken, "Haydi
planının üstünden geçelim," dedi.

“Planımın mı?” Callie banketi ve onun yanı sıra uzanan hendeği aramakla meşgulken ona pek fazla dikkat etmiyordu. “Neden bahsediyorsun?”

“Önce şu serserinin motosikletini senin yerine götürelim. Ondan sonra ne olacak peki?”

Callie motosikletin götürüldüğüne emindi. Aksi takdirde onu şimdiye dek görmüş olurlardı.

O cevap vermeyince Kyle, “Callie?” dedi.

“Yavaş git, olur mu?”

Kyle, “Ama zaten kaplumbağa hızıyla gidiyorum!” diye bağırdı fakat yine de onun dediğini yaptı.

“Buralarda olması *gerek*.” Callie emniyet kemerini iyice gererek cama yapıştı ve dışarıyı dikkatle inceledi. “Eğer burada değilse... ne yapacak hiç bilmiyorum.”

Kyle, “Araç çekme cezasını ödeyecek,” dedi.

Sahip olduğu şey sadece üstündeki kıyafetleri olan bir adam böyle bir para ödeyebilir miydi? Callie dalgın dalgın, “Polis değil bir başkası da motosikleti almış olabilir. Belki de çalınmıştır,” dedi.

“Eğer öyleyse sigortası ona bir çek yazar. Eğer sigortası varsa tabii.”

Kyle onun endişelerini sesli dile getirmişti. Callie de onun yasal olarak zorunlu sigorta dışında bir sigortası olduğunu sanmıyordu ve mesuliyet sigortası da hırsızlığı kapsamıyordu. “Motosikletini kaybetmesini istemiyorum.”

Kamyonetini yolun kenarında durduran Kyle, arkalarından gelen bir arabanın yanlarından geçmesini bekledi. “Neden bu adam için bu kadar endişeleniyorsun?”

Onun şaşkınlığı Callie’yi rahatsız etti. Doru düzgün çalış-

mayan bir karaciğere sahip olmak, onun bazı meselelere farklı bakmasına neden oluyordu. Artık insanların bazı konularda nasıl bu kadar duyarsız olabildiğine inanamıyordu.

“Sen neden daha endişeli değilsin?” diye cevap verdi. “Köpeklerin saldırısına uğramış birinden bahsediyoruz. Zaten bir sürü dikiş yemiş. Bir de aracını kaybetmesi büyük haksızlık.”

Kyle onun sesindeki kınama karşısında yüzünü buruşturdu. “Fazla tepki vermeye gerek yok. Sadece bu işe çok bulaşmaman gerektiğini düşünüyorum.”

Callie şaşkınlık içinde ona baktı. “Ne yapayım peki? Onu kapının önüne mi koyayım?”

“Neden olmasın? O senin sorumluluğunda değil. Sonuçta eski bir suçlu. Olmasaydı bile seni gözünü bile kırpmadan soyar, hatta daha beterini yapabilirdi!”

Teşhisten önce bu iki seçenek de gözünü öyle korkuturdu ki, muhtemelen böyle bir risk almazdı. Fakat Callie artık böyle hissetmiyordu. Kalan vaktinin de keyfini çıkarmayı istemiyor değildi. Daha ziyade, gitmeden önce başkasına iyilik etme fırsatını değerlendirmek istiyordu.

“O tehlikeli biri değil,” dedi.

“Bunu bilmiyorsun, Callie. Şiddete başvurmasa, bildiğimiz anlamda hırsız olmasa bile senden başka şekillerde faydalanabilir, yumuşak yanına oynayabilir, senden faydalanmaya çalışabilir.”

“Öyle bir tip değil.”

“Tipleri tanıyor musun?”

Levi motosiklet sorununu kendisi çözmek için öyle direktmişti ki, ne Callie’nin ne de bir başkasının ona yardım etmesini istediği belliydi. Hiç kimseye eyvallahı olmayan biri olduğunu göstermişti.

Callie, “Zamanı geldiğinde ondan kurtulmakta sorun yaşamam,” dedi.

“Bundan emin olamazsın.”

Callie onun gözlerine baktı. Kyle onun iyi olmasını önemsiyordu. Callie bundan emindi fakat bu konuda içinde belki biraz kıskançlığın da olduğu başka faktörler rol oynuyordu. Kyle’a bir yıl önceki boşanmasının ardından toparlanmasına yardım ederken biraz fazla yakınlaşmışlardı ve Callie kendisini onun yatağında bulmuştu. Birkaç kez kaçamak yaptıktan sonra aralarında cinsellik olmamasında karar kılmışlardı. Dostluklarını mahvetmek istemiyorlardı. Tam yirmi yıldır dostlardı.

Fakat Callie çiftliğe taşındıktan ve muhtemelen hayatının sonuna yaklaştığını öğrendikten sonra öyle yalnız hissetmişti ki birkaç kez daha Kyle’la yatmıştı. “Kıskanç bir sevgili gibi davranmayı kes, tamam mı?”

“Öyle mi yapıyorum?”

“Öyle görünüyor.”

“Bir açıdan buna hakkım var!”

Callie onun koluna vurdu. “Ah, yapma lütfen! Beni o anlamda sevmiyorsun ve bunun da bilincindesin. Sen hâlâ Olivia’ya âşıksın.”

“Artık evli olduğuna göre bu pek önemli değil.”

Olivia’nın, Kyle’ın üvey erkek kardeşi ve baş rakibiyle evlenmiş olması her şeyi daha da beter kılıyordu. “Ne olursa olsun onun yerine geçemem. İkimiz de başka türlü olmasını istesek de birbirimize âşık değiliz. Zaten bunun üstünden geçtik.”

“İyi. Motosiklet burada değil. Haydi dönelim.”

Callie onu kırmıştı. Bazen Kyle ondan çok fazla şey bekl-

yordu. Callie bunu anlıyordu. O da saçmalıyordu. Birbirlerine o kadar çok değer veriyorlardı ki, neden daha yakın olamadıklarını, özellikle de cinsel kimyalarının tuttuğunu bildiklerinden beri, neden romantik bir ilişkileri olmadığını sorgulamak çok doğaldı.

Callie, "Ben bakmaya devam etmek istiyorum. Bir tur daha atsak olur mu?" diye sordu.

Kyle bundan hiç de memnun olmadan kamyonu döndürdü ve yeniden ağır ağır yolda ilerlemeye koyuldu. Kiralık Gruper evine ulaştıklarında Callie Godfrey'nin bahsettiği köpekleri görmek ve bir saldırıya karışmış gibi görünüp görünmediklerini anlamak için bahçeyi inceledi. Fakat evde ne insan ne de hayvan vardı.

Kyle onun düşüncelerini bölerek, "Kaç yaşında?" diye sordu. "Kim?"

"Dün gece evine gelen adam. Kim olacak?"

Callie'nin aklında kiracılar vardı. "İsmi Levi McCloud."

"Ben onu sormadım."

"Sanırım bizim yaşlarımızda. Neden?"

"Sadece merak ettim." Radyoyu kapattı. "Neye benziyor?"

Adam yakışıklıydı; ona şüphe yoktu. Fakat Kyle bunu duymak istemiyordu. Hele böyle bir ruh halindeyken. Callie'ye karşı bu kadar korumacı davrandığına göre zor bir dönemden geçiyor olmalıydı. "Yaklaşık bir doksan boyunda, ön kısmı hafif uzun kumral saçları, ela gözleri ve birkaç askerlik dövmesi var. Neden soruyorsun?"

"Ona karşı hislerinde ondan hoşlanmanın bir rolü olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Bir başka kıskançlıktan kaynaklanan yorum daha. Callie

onu duymazdan geldi. "Kenara çekebilir misin?"

"Burada mı?"

"Az önce önünden geçtiğimiz o eve." Callie kiralık evi gösterdi.

"Neden? Ne yapacaksın?"

"Yolun kenarında bir motosiklet görüp görmediklerini soracağım."

Kyle geri geri giderken, "Orada kim yaşıyor?" diye sordu.

"Godfrey'ye bakılırsa yaz için maden aramaya gelen iki adam."

"Öylece gidip kapılarını mı çalacaksın?"

"Neden olmasın?"

"Bence yeterince denedik."

Callie esnerken elini ağzına götürdü. Gecenin yorgunluğu şimdi çıkmaya başlamıştı. Bu aralar zaten kuvveti pek yerinde değildi. "Uzun sürmez."

Kyle garaj yoluna çekti ve motoru kapattı.

Callie güvenli kamyoneti terk etmeden önce ne olur ne olmaz diye ısıklık çaldı. Köpekler gelmeyince kamyonetten indi ve yıkık dökük verandaya yaklaştı.

Jaluziler indirildiğinden Callie içeriyi göremiyordu. İçeriden gelecek seslere kulak kabartarak kapıyı çaldı.

Kapıya gelen olmadı.

Tahmin ettiği gibi, kiracılar gitmişti. Tam arka tarafa geçecekti ki, Kyle seslendi.

"Callie, haydi gel! Evde kimse yok."

Callie işaret parmağını kaldırarak bir dakika sonra döneceğini işaret etti. Bu adamların Levi'nin motosikletini alıp bir

yere çekmiş olabileceğini düşünüyordu. Fakat buna dair bir iz de bulamadı. Arkadaki tek arabalık garaja bile baktı.

G'den satın aldıkları maden tarama aleti ve kovalar dolusu tortu ve taş dışında bir şey bulamadı.

Tam hüsrân içinde geri dönüyordu ki, vestiyer odasına giden kanlı pati izleri tespit etti.

Kyle'a bir şey bulduğunu söylemek için heyecanlandığından az kalsın çalıkların arasına saklanmış kirli, yırtık pırtık sırt çantasını gözden kaçırıyordu. Bu asker çantasına benziyordu; bu Levi'nin motosikletini bıraktığında kaybettiği çantası olmalıydı.

"Geliyor musun?" diye seslendi Kyle.

Callie çantayı alarak kamyonete döndü ve onu koltuğa attı. "Haydi gidelim."

Arabaya bindiğinde Kyle ona şüpheli bakışlarla baktı. "O çantayı çaldın mı?"

"Onun Levi'ye ait olduğunu sanıyorum."

"Bilemezsin ki."

"Yakında ortaya çıkar. Yanılıyorsam geri verebiliriz."

Levi oturma odasında onlara katıldığı anda Kyle onun gerçekten de çok tehlikeli bir köpek saldırısından kurtulduğunu anladı. İki kolunda ve bir bacağına dikişler vardı. Buna karşın Kyle ona pek acıyamıyordu. Bu adamın Callie'ye karşı nasıl bir tehlike oluşturabileceğinden fazlasıyla endişeleniyordu. Levi'nin temkinli bakışlarına bakılırsa, o ısırtık izlerinden başka yaraları da vardı. Kyle onun içinde de çok derin savaş yaraları olduğuna her şeye bahse girerdi.

Callie onun orduda olduğunu söylemişti. Belki ciddi çatışmalara girmişti. Kyle onun travma sonrası stres bozukluğundan mustarip olabileceğini düşündü. Yaşadıklarını sindirmeye çalışan ilk asker o olmadı.

“Levi, tanıştırayım, bu Kyle,” dedi Callie.

Levi sıkı olmasına karşın onun elini kuvvetlice sıktı. Kyle’den birkaç santim uzun, iki üç yaş da genç olmalıydı. Sessiz sakin, dikkatli ve üstünde onu gülünç gösteren Callie’nin bornozu varken bile biraz soğuk birine benziyordu. Pembe havlu kumaş onun vücuduyla Callie’ninki, Callie’nin iyimserliği ve masumiyetiyle bitkin bir savaşçının bezginliği arasında keskin bir tezat yaratıyordu. Aynı zamanda Kyle’a *Kırmızı Başlıklı Kız*’da büyükannenin başlığını giymiş kurdu hatırlatıyordu.

Kendisinin de oduncu rolünü mü oynaması gerekecekti?

“Bornozun güzelmiş,” dedi.

Kyle elini gevşettiğinde Levi de elini çekti fakat normalde ait olmadıkları yerlerde bulunan erkeklerin yaptığı gibi özür dile bir hali yoktu. “Onu çıkarmamı mı tercih edersin?”

Kyle, Bay McCloud’un cevabından hoşlanmamıştı. Fakat aralarındaki iletişimin tonunu kuran kendisiydi. O ve Callie’nin arasında geçenler Kyle’ı zor durumda bırakıyordu. İlişkileri öyle karmaşıktı ki, geceleri sık sık gözünü kırpmadan uzanıp, seviştikleri için ilişkilerine nasıl devam etmeleri gerektiğini düşünür olmuştu. “Kıyafetlerinin nerede olduğunu merak ediyorum.”

Levi başıyla Callie’nin bulunduğu yöne işaret etti. “Arkadaşına sor.”

“Kıyafetleri yırtılmış ve kana bulanmıştı!” Az önce konuşulanlara şaşırdığı belli olan Callie ağzından güçbela birkaç

sözcük çıkarmayı başarmıştı. “Onları yıkıyorum.”

Kyle başından beri amacı espri yapmakmış gibi sırttı. “Hım, anladım. O zaman o bornozun sana bu kadar yakışması iyi bir şey.”

Levi’nin yanağında bir kas titredi. “Eğer endişelendiğin şey buysa, kadınının peşinde değilim.”

Bu ani dürüstlük Kyle’ı hazırlıksız yakaladı. “O benim kadının değil. Ama onu umursuyorum. Orası kesin.” Buna karşın Bay McCloud’u, misafirinin başına gelenlere saygı göstermek için köpeğini dışarıda tutan Callie’nin görüldüğü kadar savunmasız olmadığı konusunda da uyarmak istiyordu.

“Tek istediğim şey motosikletime kavuşmak.” Levi bu kez Callie’ye döndü. “Onu buldunuz mu?”

Callie ona pis bir bakış attığında Kyle onun bu durumu iyi idare edemediğini düşündüğünü anladı.

“Hayır. Ne yazık ki bulamadım,” dedi. “Polisi arayıp motosikletini çekip çekmediklerini öğrenmeliyiz.”

“Ama sırt çantamı getirmişsin.”

Callie, onun Kyle’ın kapının önüne koyduğu yırtık pırtık bez çantaya ulaşmasına izin vermek için kenara çekildi. “Evet. Senin saldırıya uğradığını söylediğin yere en yakın konumdaki evdeydi. Ama çok pis. Herhalde köpekler sana olan öfkelerini onu yırtarak çıkardı.”

McCloud çantasını almak için eğilirken gözlerine düşen sarı saçlarının altından onlara bir bakış attı ve Kyle bir kez daha onun tipik bir serseriye benzemediğini fark etti. Fazla yakışıklı, gençti ve eli iş tutan birine benziyordu.

Yalnızca onun şiddete eğilimli olmadığını umuyordu.

“Bundan komşunun köpeklerinin sorumlu olduğunu dü-

şündüm,” dedi Levi. “Olayın olduğu yerden çok uzağa gide-
mezdim.”

Callie, “O köpekler aslında komşuma ait değil,” dedi. “O
evde geçici olarak kalan kişilere ait. Godfrey evi iki adamın
kiraladığını söyledi. Pitbulları varmış.”

“Bu pek çok şeyi açıklıyor. Çok büyük ve güçlülerdi.”

“Kanişlerle dövüşmediğin kesin,” dedi Callie.

Callie’nin ona hoşgörülü davranması Kyle’ı rahatsız edi-
yordu.

“Onları gördün mü?” diye sordu Levi.

“Görmedim. Ama kanlı pati izleri gördüm. Oradan anladım.”

Çantanın üstünde de kan vardı. Kyle onu eve getirirken
bunu görmüştü. “Köpeklerle zarar verdin mi?” diye sordu.

Levi omzunu silkti. “Denedim. Ya ben kurtulacaktım ya
onlar.” Sırt çantasının fermuarını açtı ve bir kot pantolonla bir
tişört çıkardı. “İyi haber, Bay Kyle.” Kot pantolonu havaya kal-
dırdı. “Kız arkadaşınızın bornozunu çıkarabilirim.”

“Ben onun kız arkadaşı değilim.” Callie’nin sözleri, Kyle’ın
daha önce söylediklerini pekiştirmişti fakat Levi bunu duymaz-
dan geldi. Üstünü değiştirmeye gitmek üzere arkasını döndü-
ğünde Callie onu durdurdu. “Neden o kıyafetleri dikişlerinin
üstüne giyeceksin ki? Merhem bulaştırırsın, lekesi kolay çıkmaz.
En iyisi sen yemeğini ye ve yatağa dön. Daha sonra giyinirsin.”

Levi ona keskin bir bakış attı. “Teşekkürler ama ne yap-
cağıma ben karar veririm,” dedi ve yatak odasına gitti.

O gider gitmez Kyle Callie tarafından haşlanacağını tahmin
ederek ipleri hemen eline aldı. “Az önce söylediği şey çok kabaydı.”

Callie kolunu tutarak onu mutfığa götürdü. “Onun söyle-

diği şey mi? Her şeyi başlatan sensin!” diye fısıldadı. “Resmen erkeklik gösterisi yapmaya kalkıştın!”

Kyle sesini alçalttı. “Belki ona daha arkadaşça yaklaşabilirdim ama sen zaten ikimize yetecek kadar arkadaşça davranıyorsun. O adamın sorunları var, Callie.”

“Yersiz yurtsuzların sorunları vardır! Zaten o yüzden evleri yoktur, o yüzden ailelerinin yanında değillerdir!”

“Aynen öyle! O yüzden lütfen onun burada kalmasına izin vereceğini söyleme!”

Callie onun kolunu bıraktı. “Başka ne yapabilirim ki?”

“Onu başka bir yere yolla...”

“Mesela?”

Kyle kendi evini düşündü. “Benim evimde şu an kız kardeşim ve çocukları kalıyor.”

“Zaten gelip seninle kalmak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Sonuçta ona pek de iyi davranmadın!”

“Dilenciler seçici davranamaz,” diye homurdandı Kyle.

Callie başını kaldırıp ona baktığında Kyle yanlış bir şey söylediğini biliyordu. “Kanı durdurmak için biraz bandaj dışında bir şey istemedi. Gerisini ben düşünüp yaptım.”

Kyle onunla daha fazla empati kuramadığı için kötü hissediyordu. En azından onunla el sıkışabilirdi. Fakat evsiz olsun veya olmasın, Bay McCloud insanda merhamet duygusu uyandıran bir tip değildi. Çok mesafeli, esrarengiz ve muhtemelen çok öfkeliydi. “Düzelecektir.”

“Motosikletini tamir ettirene kadar gidebilecek bir yeri yok.”

“O zaman birkaç günlüğüne ona Küçük Mary Pansiyonu’nda bir oda tutabilirim. Bu her şeyi çözer.”

Callie dolaptan tereyağını çıkardı. “Senin paranı kabul etmez.”

“Nereden biliyorsun?”

“Teklif et de gör.”

Kyle cevap vermedi çünkü ona inanıyordu.

“Zaten o kadar abartmaya gerek yok,” dedi. “Burada idare ederiz.”

Kyle arkasından yaklaştı. “Yaralarına rağmen güçlü görünüyor, Callie. Bu seni korkutmuyor mu?”

“Bir ara zaten öleceğim, Kyle.”

Kyle onu doğru mu duymuştu? Callie daha önce hiç böyle bir şey söylememişti. “Bu tuhaf bir cümle. Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?” Gidip bir sandalyeye çöktü. “Öyle bir adamın sorun yaratmaya kalkarsa senin gibi bir kadına nasıl zarar verebileceğini biliyor musun?”

“Benim gibi bir kadına mı?”

“Kırk beş kilo bile olmayan bir kadına?”

“Bana zarar vermek için bir sürü fırsatı oldu. Dün gece kapıyı çalmak yerine zorla içeri girebilirdi. Onu banyoda bulduktan sonra bana saldırabilirdi. Tamam, belki saldıramazdı çünkü çok canı yanıyordu,” dedi. “Ama aklında tecavüz veya cinayet olsaydı bu sabah seni aramamı engellerdi. Sabah daha iyi hissediyordu.”

“Şimdiye dek sana saldırmaması bunu yapmayacağı anlamına gelmiyor. Belki öfke kontrolü sorunu vardır. Belki şimdiye kadar onu sınırlendirecek bir şey yapmamışsındır.”

“O acı çekiyor. Köpek saldırısı ve başka şeyler yüzünden. Bir sebepten yollara düşmüş. Kendi haline bırakılmak istediği belli.”

Kyle dinlenmediklerinden emin olmak için başını çevirip

arkaya baktı. “İyi. Ama yaz mevsimindeyiz, dışarısı çok sıcak. En azından amcanın ambardaki eski odasında yatsın.”

Callie başını salladı. “Zaten öyle olmak zorunda. Sadece bir yatak var.”

“Ve motosikletini bulunca ve lanet olasıca şeyi tamir ettirince de yolla gitsin!”

Callie parmaklarının üstünde yükselerek unu aldı. “Ondan gitmesini istememe gerek kalacağını sanmıyorum.”

Bir ses duyduklarında arkalarına dönüp baktılar. Levi sırt çantasından çıkardığı temiz kıyafetleri giymişti. “Bunun için söz verebilirim,” dedi.

Dördüncü Bölüm

Kahvaltı gergin geçti. Callie Kyle'in eve gitmesini umuyordu. Levi'ye sürekli şüpheli gözlerle bakmasından hoşlanmıyordu ve Levi'nin de bundan hoşlanmadığına emindi. Yemeğini yerken başını tabağından kaldırmadı. Ardından Callie'ye teşekkür etti ve telefonunu kullanıp kullanamayacağını sordu.

Callie ona telefonunu verdikten sonra Levi oturma odasına geçti ve Callie ile Kyle masayı topladı.

"Bulaşıklarla uğraşma," dedi Callie. Levi'nin konuştuğunu duyabiliyorlardı fakat ne söylediği anlaşılmıyordu.

"Yardım edeyim."

Callie Kyle'in çok kaba davrandığı için kötü hissettiğini düşündü. "Bugün senin neyin var?" diye sordu. "Kahvaltı boyunca Levi'den gözünü ayırmadın."

Kyle onun omuzlarını kavradı. "Biliyorum. Kendimi engelleyemedim. Senin için zaten endişeleniyordum, şimdi bir de bu çıktı."

Callie elindeki işle uğraşıyormuş gibi yaparak ona bakmak-

tan kaçındı. Sevdiklerine yalan söylemekten nefret ediyordu fakat başka türlüünün altından kalkmaya hazır değildi. “Neden benim için endişelendiğini anlamadım. Ben gayet iyiyim.”

“İyi misin? Buraya taşındığından beri kendinde değilsin.”

“Tabii ki kendimdeyim.” Callie hayatında bir felaket olmamış gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı fakat elbette birtakım değişiklikler olmuştu. Sadece altı aylık ömrü kaldığından, bu yazın son yazı olması fikriyle başa çıkması güçtü.

“Hayır, daha sessizsin, düşüncelisin. İçine kapanıksın. Artık stüdyoda çok vakit geçirmiyorsun, halbuki eskiden bütün vaktin orada geçerdi. Sorunun ne olduğunu anlayamıyorum.”

Callie sertçe, “Hiçbir sorun yok,” dedi. “Yansıma’yla asistanım ilgileniyor. Böylece annemle babam burayı satmadan önce her zaman istediğim gibi çiftlikte vakit geçirmeye fırsatım oluyor. Böylece bu evle vedalaşabiliyorum.”

Kyle’in ikna olmadığı ortadaydı. “Kasabada yaşamaktan, her şeyin ortasında olmaktan çok memnundun. Ayrıca işyerini kurmaya da çok kararlıydın. Sonra birden... ortadan kayboldun.”

“Kaybolmadım. Sadece düğün fotoğrafı çekmekten sıkıldım. Artık doğa fotoğrafı çekmek ve annemle babama yardım etmek istiyorum. Bunun için bir fırsatım var.”

Kyle duvarda asılı çerçevenin içindeki siyah beyaz fotoğrafı inceledi. Callie ambarda ağ yapmakla meşgul, kocaman, tüylü bir örümceği fotoğraflamıştı. Eski ahşabın dokusu fotoğraftan çok net anlaşıyordu. Callie ağın zemine düşürdüğü gölgeyi çok seviyordu. Bu fotoğraf yarışmalara layıktı. Callie bunu biliyordu. En sonunda sanatsal fotoğraflar çekmeye başlamıştı. Fakat yarışmalara katılıp ödüller kazanacak kadar vakti var mıydı, bilmiyordu.

“Peki nasıl geçiniyorsun?” diye sordu Kyle. “Annenle babanın burayı satılığa çıkarmadan önce tadilat için sana biraz para verdiğini biliyorum ama bu aylık giderlerini karşılamaya yetiyor olamaz.”

“Aslında stüdyo bu sezonluk tutuldu ve eski dairem için kira ödememe gerek yok. Burada daha kolay geçiniyorum.”

“Senin çiftlikte olman işleri etkilemedi mi?”

“Düşündüğün kadar çok değil.” Sonbahar gelince işin rengi değişebilirdi ama zaten belki de o günleri göremeyecekti. *Her gün o güne odaklan...* “Tina yetenekli. Onu iyi eğittim.”

“Madem *o kadar* yetenekli, bir gün kendi yolunu çizer.”

Buna gerek yoktu. Callie işini ona bırakmayı planlıyordu. Kyle’a da köpeğini bırakacaktı. Bunlar cip dışında vermesi gereken iki şeydi ve cipin de aylık ödemeleri vardı. “Olabilir de, olmayabilir de.”

“Yani mutlu musun?”

Kyle ona öyle bir baktı ki, adeta dürüst olması için yalvarıyordu. Bu nedenle Callie az kalsın karaciğer hastalığını onunla paylaşacaktı. Ailesi ve arkadaşlarını önceden uyarabilecekken bunu yapmayıp onları ani ölümüyle sarsmak istemiyordu.

Ne var ki son aylarını da sırrını açtıktan sonra yaşanacaklarla uğraşarak geçirmek istemiyordu. Herkes öğrenince ona acıyacaktı. Callie hem kendisinin hem de onların üzüntüsüyle yaşamak zorunda kalacaktı. Ve bütün bu üzüntü ve endişeye içindeki yakıcı hüsrana karşın cesaret belirtisi olan kibar sözlerle cevap vermesi gerekecekti. Bu kadar cesur olabileceğinden hâlâ emin değildi. Henüz vakit gelmemişti.

Ayrıca annesi ona bakmak isteyecek, yanlarına taşınması

için baskı yapacaktı ve buna hazır değildi. Doktorlar ona yaz sonuna dek ömür biçmişti. Kalan zamanının olabildiğince keyfini çıkarmak istiyordu.

Zaten büyük ihtimalle aniden ölecekti. Önce kendine bakamayacak kadar hasta düşecekti. O noktaya geldiğinde yakınlarına hasta olduğunu açıklayacaktı. Fakat şu anda doktorunun yazdığı ilaçlar onu olabildiğince sağlıklı tutuyordu; eğer doğru beslenmeye dikkat ederse, bol bol dinlenir, stresten kaçınırsa her şey olabildiğince yolunda gidecekti. Bu onu sarılık olmaksızın bile kurtaracaktı.

“Halimden memnunum,” diye ısrar etti.

“O zaman sorun ben değilim. Beraber... olmamamız değil, öyle mi?”

“Değil.” Callie gülümseyerek onu yüzüne dokundu. “Eğer ben istersem benimle evleneceğini biliyorum. Sırf onunla yatığın için bir kızla evlendin zaten.” Ona takılıyordu. Bütün arkadaş grupları Kyle’a Noelle konusunda takılırdı zaten. Noelle önce hamileliğini kullanarak onu evlenme teklif etmeye zorlamıştı. Ardından Kyle ona istediği malikâneyi almayınca bebeği ona söylemeden aldırılmıştı. Bu Callie’nin hayatında gördüğü en şaşkınlık verici kindarlık gösterisiydi. Kasabadaki kıyafet ve mücevher butiği Tarz’da yeniden çalışmaya başlayan Noelle’i görmeye bile tahammül edemiyordu.

Neyse ki Kyle’ın hayatının o bölümü kapanmıştı. Callie aşk ve evlilik ihtimalinden vazgeçmesinin de Kyle için talihli bir durum olduğunu düşünüyordu. O söz konusu olduğunda beklentileri yoktu. Bir aile kuracak zamanı yoktu. Doğru adamı bulsa da romantik bir ilişki yaşamak istemez, partnerini ölümüne ortak ederek acıya sürüklemek istemezdi.

Kyle, "Sendeki bu değişim... ilk yatduğumuz zamanlarda başladı," dedi.

Aslında ondan altı hafta sonra başlamıştı. İkisi de yeni yıl günü içkiyi biraz fazla kaçırmış, sonra da beraber olmuşlardı. Sonraki dört hafta boyunca Callie kendini zayıf ve yorgun hissetmiş ve ateş çıkmişti. Nezle olduğunu düşünmüş fakat belirtiler bir türlü geçmemişti. Ardından sarılık olmuş ve insanlar bunu fark etmeye başlamadan önce arabaya atlayıp Sacramento'ya giderek, yirmi dört saat açık bir tıp merkezine yatmıştı. Durumun ciddi olduğuna dair bir hisse kapılmış olmalıydı, yoksa kendini bölgedeki doktora gitmemek için bu kadar cendereye sokmazdı. Derken, klinikteki doktor Sevgililer Günü'nde arayıp haberi verdiğinde afallayıp kalmıştı.

O konuşmayınca Kyle, "Yaptığımız şeyin yanlış olduğunu düşünmeden edemiyorum," dedi.

"Kyle endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diye araya girdi Callie. "Burada suç atılacak kimse yok. Bunu aklından çıkarmamanı istiyorum, anladın mı?"

Çok ciddileşmişti. Kararlılığı onu daha da şüphelendirmişti fakat cevap vermesine fırsat kalmadan Levi elinde cep telefonu ile döndü. Eski mutfağın gıcırdayan ahşap döşemelelerinde ayak seslerini duyunca hemen dönüp ona baktı. "Şansın yaver gitti mi?"

Levi'nin gözleri Kyle'a kaydığında Callie yanaklarının kızardığını hissetti. Onun Kyle'la aralarındaki ilişkinin şimdiden arkadaşlıktan da öte bir şeymiş gibi görünmesinden korkuyordu.

"Polis götürmüş," dedi Levi. "Herhalde siz buraya gelmeden bir saat önce onu almışlar."

"Kaçırduğuma çok üzıldüm. Ama en azından çalınmamış."

Callie araç bağlama cezasının ne kadar olduğunu sormadı. Levi'nin onlara verecek parası olduğunu sanmıyordu ve onu Kyle'in önünde utandırmak istemiyordu. Ayrıca polise durumdan bahsettiğinden, Levi'nin kaybı için kısmen kendini sorumlu tutuyordu.

"İşe dönmeliyim." Kyle Levi'ye baktı. "Seni aracın tutulduğu yere bırakayım mı?"

Levi başını iki yana salladı. "Gerek yok. Henüz oraya gitmeye hazır değilim. Ama kasabaya gidiyorsan gittiğin yere kadar gelmek isterim."

Levi ondan bir iyilik istemiyordu. Bu Kyle'ı yumuşatmışa benziyordu. "Nereye gitmek istiyorsan oraya bırakırım."

Levi hareket etmenin ona neye mâl olduğunu sadece hafifçe yüzünü buruşturarak gösterdi ve geri dönmeyecekmiş gibi çantasını omzuna attı. "Birkaç kilometre geride bir benzin istasyonu gördüm."

"Whiskey Creek Benzin İstasyonu'nu mu diyorsun?" diye sordu Kyle.

Levi başını salladı. "O taraflara bıraksan yeterli olur."

Bulaşıkları bitiren Callie ellerini kuruladı. "Orada ne yapmayı düşünüyorsun?"

Levi, "İş bakınacağım," dedi ve arkasını döndü.

Callie onu durdurdu. "Çalışamazsın ki! Henüz olmaz. Her tarafında dikiş var."

Levi bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu. "İdare ederim."

"Bekle." Callie Kyle'a bu işe karışmaması için uyarı mahi-

yetinde bir bakış attı. “Aslında benim de burada yardıma ihtiyacım var.”

Levi’nin gözleri şüpheli bir bakışla irileşti. “Ne konuda?”

“Ailem burayı satmak istiyor. Onlara evi adam edeceğimi söyledim.”

“Yani?”

Callie onun dikkatini çektiğini fark etti. “Örneğin ambarın tadilatı geçmesi ve boyanması gerekiyor.” Annesiyle babası boyayı almıştı; sadece Callie merdivene çıkacak kadar güçlü hissetmiyordu. Zaten aklında bu iş için birini tutmak vardı. Ev öyle uzun zamandır boş duruyordu ki, yapacağı bir sürü başka iş vardı. Sadece bahçeyle ilgilenmek ve fotoğraf çekmek bile tam zamanlı bir işti. “Eğer çalışmayı kabul edersen, işin bitene kadar sana oda ve yemek veririm. Aynı zamanda motosikletini alman ve tamir etmen için gereken ücreti de karşılarım.”

Levi sağ kolundaki dikişleri kaplayan bandajı düzeltti. “Bunu suistimal etmeyeceğimi nereden biliyorsun? Yani motosikletimi tamir etmeyeceğimden, ambarı da boyamadan bırakıp buradan gitmeyeceğimden nasıl emin olabiliyorsun?”

Callie, “Böyle bir şey yapacak mısın?” diye sordu fakat daha beter şeyler olabileceğini de düşünüyordu. Karacığer yetmezliği daha küçük sorunları serinkanlılıkla değerlendirmesini sağlıyordu.

Bir an sessiz kaldılar. Ardından Levi, “Hayır,” dedi. “Boya nerede?”

Callie gülümsedi. “Henüz başlayacak durumda değilsin. Ayrıca o motosikleti bir an evvel alsak iyi olur, yoksa ceza her geçen gün artacak. Haydi, önce gidip onu halledelim.”

Levi, Callie'yle beraber Kyle'in treylerli kamyonetinde araçların çekildiği yere giderken sessizdi. Sessizlik öyle uzadı ki, artık boğucu hale gelmeye başladı; böylece Callie havadan sudan sohbet etmeye girişti. "Dün akşam orduda görev yaptığını söylemiştin. Nerede hizmet verdin?"

Callie ona dönüp bakınca, bu sohbeti yapmayı isteyip istemediğine karar vermeye çalıştığını düşündü.

"Hizmet verdiğin yer gizli bilgiye mi giriyor?" Gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştı fakat Levi tebessüm bile etmedi.

"Bildik ritüelleri yapmaya gerek yok. Birbirimizi bu tür şeyleri umursayacak kadar tanımıyoruz."

"Ambarı bitirmen bir hafta sürecek; tabii hızlı çalışırsan. O yüzden konuş konuşabildiğin kadar."

"İyi." Levi omzunu silkti. "Afganistan'daydım."

"Zor geçmiş olmalı."

Levi cevap vermedi fakat Callie böyle zor bir görevden bahsetmek istemediği için onu suçlamıyordu.

"Nerelisin?"

"Seattle."

"Ailen orada mı?"

Levi ona bakmıyordu. Yeniden pencereden dışarı bakmaya başlamıştı. "Birkaç kişi orada."

"Karı, çocukların var mı?" Levi'nin parmağında yüzük görmemesine karşın bunun evli olmadığı anlamına gelmeyeceğini biliyordu.

Levi çenesini sıkınca Callie onun damarına bastığı izlenimine kapıldı.

Sonra Levi, “Yok,” dedi ve bu sözcük tıpkı bir balta gibi, sohbeti kesip attı.

Bu konuda neden hassas olduğunu merak eden Callie, “O halde hiç evlenmedin,” dedi.

Cevap vermesi birkaç saniyesini aldı fakat en sonunda ağzından bir sözcük çıkarmayı başardı. “Hayır.”

“Ben de öyle.” Uzanıp dikkatini çekmeye çalıştı. “Belki merak ediyorsundur.”

Levi yorum yapmayınca Callie aslında onun hiç de merak falan etmediğini veya ettiyse de bunu itiraf etmek istemediğini düşündü. Levi onun hakkında sorular soracaksa açılmalıydı ve bu da daha fazla soru sorması ihtimalini artırırdı.

“Vay canına, gerçekten de çok hoş sohbetsin,” dedi.

Levi’nin gözleri parladı.

“Motosikletimi bana teslim etmeyeceklerinden korkuyorum.”

“Araç çekme merkezinden mi? Neden?”

“Çünkü ehliyet ve ruhsatım yok.”

Durumu göz önüne alınırsa bu Callie’yi pek şaşırtmamıştı. Fakat sonuçta Levi bir sorun yaşamıştı. Ehliyet genellikle istenirdi. “Peki planın ne?”

“Bilmiyorum. Sonuçta bu benim motosikletim. Eğer cezayı ödersek onu bana teslim etmeliler.”

Callie sorun yaşamak istemiyordu. “Onu... *çalmadın*, öyle değil mi?”

Levi ona buz gibi bir bakış attı. “Hayır. Yanımda ehliyetimin olmaması onu *çalduğım* anlamına gelmez.”

Callie sebebini bilmese de ona inanıyordu. Levi hırsız olmayacak kadar dürüst görünüyordu. “Bu alana araç çeken bir

arkadaşım var. Aslında bir arkadaşımın ağabeyi. Eminim Joe bu konuda yardım edebilir.”

Bu Levi'nin gerilimini biraz aldı. “Öyle mi diyorsun?”

“Burası küçük bir kasaba. Bir şekilde hallederiz.” Callie biraz daha rahat oturmak için emniyet kemerini gevşetti. “Peki seni Kaliforniya'ya getiren nedir?”

“Buranın da herhangi bir yer kadar iyi olduğunu düşündüm.”

Callie'nin sevdikleri öyle çoktu ki, onları bırakıp yollara döküldüğünü, sağlıklı olsa dahi onlarla olan ilişkilerini yol kenarındaki lokantalar ve beş para etmez otellere değiştiğini hayal bile edemiyordu.

“Ailen burada olduğunu biliyor mu?” Kim hayatının bir parçası olmuştu? Nereye gitmişlerdi? Onu özleyorlar mıydı? Ona değer veriyorlar mıydı?

Levi'nin cevabı yine geç geldi. “Onlarla bir süredir konuşmadım.”

Neden? Callie bunu sormak istiyordu fakat onun duvarlarını indirmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, yaptığı şey yalnızca sorgulamaya benziyordu.

Zamanını harcadığına ikna olarak ipin ucunu bıraktı. Bir dost aradığı yoktu. Bir sürü dostu vardı. Sadece arkadaşlık yapmaya çalışıyordu. Fakat arkadaş olmak onu sırrını ifşa etmesi için sıkıştırmak anlamına gelmiyordu. Onu kendi haline bırakabilirdi. Sonuçta kendisinin de sırları vardı.

Radyonun sesini ayarlarken sessizleşti. O konuşana kadar bu sessizliğin devam etmesini istiyordu.

“Şu Kyle denen adam.”

Callie direksiyonu daha sıkı kavradı. “Ne olmuş ona?”

“Onunla yatıyorsun, öyle değil mi?”

Neyse ki araçların çekildiği alana yaklaşmışlardı. Callie, “Uzun hikâye,” dedi ve alana girdi.

Çiftlikte güneş Levi’yi boğuyor, ona temmuzda Kandahar havasını hatırlatıyordu. Aslında bugün yaklaşık 32 dereceydi ve Kandahar’la karşılaştırıldığında hava çok yumuşak kalıyordu. Uzaklarda bir çölde 46 derecelik havalarda, hele ki üstünde asker üniforması ve 22 kiloluk mühimmatla yürüyene dek “hararet” sözcüğünün anlamını bilmiyordu. Fakat buna karşın parlak ikindi güneşi anılarını geri getiriyordu. Bir kez daha burnunu ve boğazını tıkayan kum ve tozun, kendi terinin tadını alabiliyor, yoğun bitkinliği hissedebiliyordu. Aynı zamanda devriye gezdikleri pazarda konuşulan Afgancayı da duyabiliyordu. Afganistan hayatı boyunca gittiği veya hayal ettiği hiçbir yere benzemiyordu fakat orada olmaktan nefret etmemişti. Başta öyle olmamıştı. Orduya katılmak babasından kaçmasını sağlıyordu, bu da hayatını olabildiğince geliştirmişti.

Ayrıca on dokuz yaşında ve liseden yeni mezun olmuşken öyle idealist ve vatanperverdi ki, her türlü mücadeleye hazırды. Sadece bu mücadelelerin nasıl zorluklara gebe olduğuna veya örneğin güzel bir kıza gülümsemenin hayatında yapacağı en büyük hata olacağına dair en ufak bir fikri yoktu.

“Susadın mı?”

Callie onu düşüncelerinden ayırdığı için minnettar bir şekilde elini güneşe karşı siper etti. Callie elinde bir bardak buzlu çayla duruyordu fakat bir an için Levi uzun elbisesi ve türba-

nıyla Behrukh'u gördüğünü sandı; onu ilk kez babasının dükkânında görmüş ve kalbi sıkışmıştı.

“Levi? İyi misin?”

Zihni yeniden berraklaştı. Burası Afganistan değildi. Üstelik Callie, uzun boylu, ince ve hemen her Afgan gibi kara saçlı kara gözlü olan Behrukh'a uzaktan yakından benzemiyordu.

“Evet.” Bazı açılardan Levi hayatından memnundu. Motosikletini sağ salim almayı başarmıştı. Araç çekme merkezindeki adam Callie'yle laflamış, biraz flörtleşmiş, sonra da Callie'nin Joe isimli arkadaşıyla telefonda görüşmüş, Joe Levi için kefil olduğundan her şey şipşak hallolmuştu. Koluyla dizini kavrayıp kalkarak Callie'nin uzattığı bardağı kabul etti.

“Çalışmayı sürdürmen için çok erken. Biraz dinlensen iyi olur.”

“Ben iyiyim.” Levi uzun bir yudum aldı, soğuk, tatlı sıvının boğazını rahatlatmasına izin verdi.

“Motosikletine ne olduğunu anladın mı?”

Levi bardağıyla motosiklete işaret etti. “Karbüratör bozulmuş. Bujileri de değiştirmem gerek.”

“Çok pahalıya patlar mı?”

“Fazla tutmaz çünkü işi kendim yapacağım.”

“Parçaya ihtiyacın var mı?”

Levi güneşten ötürü gözlerini kıstı. Biraz sersemlemiş gibi hissediyordu. Belki biraz kestirme vakti gelmişti. Motosikletinin motorunu parçalara ayırırken Callie de evden ambara temiz yatak örtüleri getirmişti. Ambarın köşesinde küçük bir banyosu olan bir oda bulunuyordu. Levi'ye odada klima veya havalandırma bulunmadığı için kusura bakmamasını söylemişti

fakat zaten hava yılın bu zamanı özellikle de geceleri epey yumuşaktı. Levi idare ederdi. İdare etmek artık hayat felsefesi olup çıkmıştı. Şimdi güneşten kaçıp gölgede olmak işine yarardı.

“Bujilere ve belki birkaç şeye daha ihtiyacım var. Burada işim bitince geri kalanına bakarım. Fakat belki yarın gidebiliriz, ne dersin?”

Callie başını salladı. “Zamanın olmasına çok sevindim. Bifte Stroganoff hazırladım. Büyükanneimin tarifidir. Neden duş alıp yemeğe gelmiyorsun?”

Levi kendini daha fazla zorlaması için bir sebep göremedi. Acelesi yoktu. Çiftliği sevmişti. Sakin bir yerde olduğundan Callie dışında birilerine rastlamak zorunda değildi.

“Tamam.”

Callie, “Amcam ambardaki banyoya bir termosifon koymuştu,” dedi. “O yüzden bol bol sıcak suyun vardır ama banyo çok küçük ve eski. Oraya birkaç tane havlu koydum.”

“Teşekkürler.” Neyse ki Callie, yani burada gördüğü tek insan katlanması kolay biriydi. Arabadaki konuşmadan sonra onun geçmişini deşmeyi bırakmıştı. Levi onun geçmişinden bahsetmek istemediğini anladığını ve bir daha onu sıkıştırmayacağını düşünüyordu. Eve döndüklerinden beri Callie ona ilişmiyordu ve bu da Levi’yi olabildiğince rahatlatmıştı.

Callie, “Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver,” dedi ve kapıya yöneldi.

“Callie?”

Callie yeniden arkasını dönüp ona baktı.

“Neden bana yardım ediyorsun?”

Callie şaşkın bir ifade takındı. “Ambarın boyanması lazım, unuttun mu?”

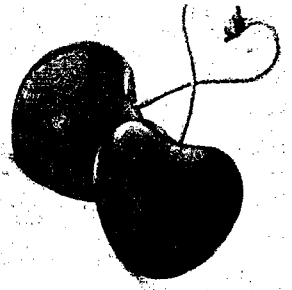
“Ama bir tamirci tutabilirdin. Mutlaka köpeklerin saldırısına uğrayan bir yabancıyı çalıştırman gerekmiyordu ki. Erkek arkadaşın bile hafta sonları bu işi halledebilirdi.”

Callie onun Kyle'dan yine erkek arkadaşı olarak bahsetmesine karşı çıkmaya bile tenezzül etmedi. Levi bu konuyu ne zaman gündeme getirse Callie konuşmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Arabada onun tek sorusuna cevap verme şekli, Levi'nin onun da mahremiyetine en az kendisi kadar düşkün olduğunu gösteriyordu. “İhtiyacım olan bir şey sende var ve senin de ihtiyacın olan bir şey bende var. Bu da aramızda adil bir ticari ilişki olmasını makul kılıyor.” Başını yana eğdi. “Neden soruyorsun? Bana güvenmiyor musun?”

“Artık kimseye borcum olmasını istemiyorum.” Bir zorunluluk veya minnet duymak da istemiyordu. Yüzünde güneş, saçında rüzgâr dışında *hiçbir şey* hissetmek istemiyordu.

“Dediğim gibi, bu adil bir ticaret ilişkisi. Yani ödeştik.”

Levi başını sallayınca Callie çıktı ve Levi düş almaya gitti. Callie çok güzel şeyler söylemişti fakat Levi eğer dikkatli olmazsa ona çok fazla borçlanacağını düşünmeden edemiyordu.

Beşinci Bölüm

Akşam yemeği çok lezzetliydi. Levi aylardır tek bir öğünde bu kadar çok yemek yememişti. Callie tabağına daha fazla biftek koyduğunda onu durdurmalıydı fakat yemek öyle lezzetliydi ki itiraz etmemişti. Diğer bazı askerlerin aksine, o hiçbir zaman kafede servis edilen yemeklerden yakınmazdı. Orada servis edilenler daha önce yediği yemeklerden çok daha güzeldi. Babası onu bir karma dövüş sanatları şampiyonu yapmakta kararlı olduğundan ve bu başarıyı dövüş okulunun itibarını yükseltmenin yolu gibi gördüğünden, abur cubur ve kolay yemekler yemesi yasaktı. Pizza, patates kızartması veya yağlı burgerler yasaktı. Et sosu, kola, kurabiye, şekerleme veya kek yasaktı. Levi neredeyse emekleme çağından beri eğitimden geçiyordu ve sebze ve yağsız protein tüketerek yetişmişti. Tabii bir de steroid.

Fakat Levi steroidleri sıklıkla tuvalete atıp sifonu çekerti. İlaçların tutarı düşünüldüğünde, babası yaptığı şeyi öğrenseydi onu öldüresiye döverdi; bundan daha önemsiz şeyler için bile dayak yediği olmuştu fakat Levi kesinlikle babası gibi olmak

istemiyordu. Leo'nun vücut yapmasına yardımcı olan o performans artırıcı ilaçlar olmadan daha tehlikesiz olabileceğini düşünmüştü hep.

Levi Callie'nin yine bir sohbet açacağını tahmin ediyordu. Normal insanlar yemek sırasında konuşurdu. Fakat görünüşe bakılırsa Callie onun kendine haline bırakılmak istediğini anlamıştı çünkü tek kelime bile etmedi. Sessizliği sadece çatal bıçak sesleri ve arada bir "Biraz daha buzlu çay ister misin?" gibi sorular bozuyordu.

Levi yemeğini bitirdiğinde, "Bu yediğim en iyi yemekti," dedi.

Callie kalkıp lavaboya gitmişti bile. Görünüşe bakılırsa onun bunu bile söylemesini beklememişti. "Teşekkürler."

Levi gitmeyince, Callie arkasına baktı. "Gidip biraz uyu istersen."

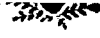
Levi tek başına mıydı? Bu kadar basit miydi?

Başta Levi onun bu kadar az şey talep etmesi karşısında rahatlamıştı. Yorgundu ve her yanı ağrıyordu, üstelik başı da çatlayacak gibiydi. Fakat Callie'ye minnettarlığını göstermek için *bir şey* yapmadan gidemezdi ki. O olmasaydı ne yapardı? Yaraları sarılmıştı, motosikletini geri alabilmişti, karnı tok sırtı pekti, başını sokacak bir yeri vardı. Callie karşılığında pek bir şey beklemeden tüm bunları ona vermişti. Ona doğru düzgün arkadaşlık bile yapmıyordu.

Zaten uzun zamandır kimseye doğru düzgün arkadaşlık yapamıyordu ya...

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Callie'nin gözleri irileşti. "Nasıl yani?"

Batmakta olan güneş mutfağa gölgeler düşürüyordu; Callie henüz ışıkları açmamıştı. “Sana tüm bunların karşılığını elimden geldiğince ödemek istiyorum.”

“Ambarı boyaman yeterli.”

Levi bardakları ve çatal bıçakları topladı. En azından bulaşıkları yıkayabilirdi. Callie çok bitkin görünüyordu. Onun bakmadığını düşündüğü zamanlar, nefesini toparlamaya ihtiyacı varmış gibi tezgâha yaslanıyor veya başını önüne eğiyordu.

Callie onun elindekileri alarak, “Ben hallederim,” dedi. “Çok bir şey yok zaten. Ayrıca dün gece olanlar yüzünden doğru düzgün uyuyamadın.”

Callie’nin ona neden bu kadar iyi davrandığını, neden kalmasına izin verdiğini anlayamıyordu. “Emin misin?”

Callie gülümseyerek, “Kesinlikle,” dedi.

Bir an için Levi onda yorgunluk dışında bir sorun olabileceğini düşündü fakat sonra onun böyle sararmış gibi görünmesinin nedenini loş ışığa bağladı.

“Tamam.” Bulaşıkları ona bıraktı fakat çıkıp ambara gitmedi. Dün akşam bıraktığı kan izlerini temizlemek için Callie’nin banyosuna gitti. Bütün gün aklında bunu halletmek vardı ama veteriner ona dikiş atarken verdiği uyku hapları yüzünden sersem gibi hissediyordu. Sonra Kyle’la tanışmış, onlar motosikletini aramaya giderken kendisi uyumuştü çünkü ayakta bile duracak hali yoktu, ardından Callie’yle beraber çıkmışlardı ve döndüklerinde motorunun tamiriyle uğraşmıştı. Fakat artık çok geç olduğunu fark etti. Callie çoktan banyoyu temizlemişti.

Aşağı indirdiği banyo perdesi yıkanmış ve katlanıp tuvaletin arkasına konmuştu. Demir çubuk ortada görünmediğine göre onu eğmiş olmalıydı.

Evi bulduğundan daha beter durumda bırakmamak için zarar verdiği şeyleri tamir etmesi gerektiğini kendine hatırlattı ve banyoyu terk etti. Fakat ev birdenbire sessizliğe gömülmüştü. Callie'nin bulaşıklara neden devam etmediğine bakmak için mutfığa yönelerek kapı eşiğinden onu gördü.

Callie yere kapaklanmamak için masanın kenarına yapışmış gibi görünüyordu.

Gıcırdayan döşemeler onun gelişini haber verdi. Callie dikleşip ona döndü. "Sen hâlâ burada mıydın?"

Levi soruyu duymazdan geldi. "İyi misin?"

"Tabii ki!" Callie elini karnına bastırdı. "Sadece çok fazla... yediğim için mideme kramp girdi."

Levi buna pek de ikna olamadan, onun bu açıklamayı detaylandırmasını bekledi. Şimdiye kadar söyledikleri, şimdi onun yüzünde gördüğü ifadeye pek uygun değildi. Fakat Callie başka bir şey söylemeyince ona güvenmek zorunda kaldı. Onun yalan söylemek için bir sebebi olduğunu düşünmüyordu fakat aynı zamanda yaşadığı acının yemekle ilgisi olmadığı ortadaydı. Hatırlıyordu da, Callie yemekte öyle çok fazla bir şey yememişti zaten.

Rifle Callie'yi geceleri ikidir uyandırıyor. Sinirleri zıplayan Callie köpeğin hâlâ Levi'nin varlığından huzursuz olduğunu düşündü. Saat sadece on olmasına karşın bir saati aşkın süredir uyanıktı. Bir türlü uykuya dalamamıştı. Belki Levi de uyuyamamış ve motosikletinin üstünde çalışmak için kalkmıştı. Ambarda çalışırken açabileceği bir lamba vardı.

Fakat Callie onun bunu yapacak kadar iyi hissettiğini san-

muyordu. Ayrıca Levi'nin ortalıkta gezinmesinin Rifle'ı neden rahatsız ettiğini de anlayamıyordu. Şimdiye kadar onların arasındaki teması sınırlı tutmuştu. Levi'nin Rifle'a her an kendini korumak zorunda kalabilirmiş gibi bakması, daha önce olmasa da artık güçlü bir hayvandan tedirgin olduğunu kanıtlıyordu. Fakat Callie karşılaştıklarında bir sıkıntı olmasın diye onları tanıştırmıştı. Rifle bir kere Levi'nin varlığını kabul edince, Levi de onu kabul etmişti. Hatta Levi akşam yemeğine geldiğinde Rifle kuyruğunu sallayıp onun elini yalamaya bile kalkmıştı.

Peki öyleyse ne oluyordu?

Yatak örtüsünü üstünden atıp yataktan çıktı ve saçma tüfeğiyle oturma odasına gitti. Kyle'ın uyarılarını büsbütün yok sayamazdı. Levi veya herhangi biri inanmak istemediği kadar korkunç şeyler yapabilecek nitelikte olabilirdi. Sonuçta Levi yalnızca yardım etmeye çalışan birine yanlış yapan ilk kişi olmazdı.

Fakat köpeği rahatsız eden şey Levi değildi.

Evin ön tarafına far ışıkları yansıyor bir kamyonetin motoru çalışmayı sürdürürken bir kapı açılıp kapandı. Godfrey bu saatte gelmezdi fakat Callie onun pitbullar hakkında öğrendiklerini paylaşmak için uğramış olabileceğini düşündü. Daha önce ona mesaj bırakmış, kiralık evde bulduğu şeyi anlatmıştı, bu nedenle Godfrey'nin gelişmelerle kendisine döneceğini düşünüyordu.

Kapıyı açmak üzereydi ki, yaklaşmakta olan kişi bir başkasına seslendi. "Bir zahmet kamyonetten iniver de buraya gel."

Bu ses kesinlikle Godfrey'ye ait değildi...

Yolcu kapısı açılıp kapanırken Callie ön pencereye gitti. Işık nedeniyle kimin geldiğini seçemiyordu. Evin önünde sokak lambası olmadığından işi zordu. Dışarıda ay ve yıldızlar

dışında hiç ışık yoktu ve bu gece ay incecik gümüşü bir gülümsemeden ibaretti.

Birinci adam kapıyı çalarken arkadaşı da verandada ona yetişti.

Callie saçma tüfeğini alarak gözetleme deliğine gitti ve dışarı baktı. Tahmin ettiği gibi, kapısının önünde tanımadığı iki erkek dikiliyordu. "Kimsiniz?"

"Denny Seamans ve Powell Barney."

Callie Rifle'a dönerek, "*Bunlar kim?*" diye mırıldandı. Daha önce hiç Denny veya Powell isminde birileriyle tanışmamıştı. Rifle'ın gür havlamaları arasında, "Ziyaret için biraz geç bir saat," dedi.

"Ziyarete gelmedik."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Şu Godfrey denen ihtiyarın ne diye veterinerine gidip köpeklerimi hayvan kontrolü ekiplerine aldırдыğını açıklayabilirsin."

Denny ve Powell, Gruper evindeki kiracıları.

Callie saçma tüfeğini indirerek kapının kilidini açtı ve kapıyı araladı.

Adamların vücut geliştirmeci olduğu belliydi. Yaklaşık bir seksen boylarında olan adamlar, yüz hatları ve soyadları farklı olsa da kas yığını vücutlarına uygun kel kafalarıyla ikiz gibi görünüyordu.

"Godfrey durumu açıklamadıysa ben söyleyeyim," dedi Callie, "köpekleriniz dün gece motosikletini iten bir adama saldırdı ve..."

Birinci adam hemen araya girerek, "Palavra!" diye bağırdı.

Callie, adam arkadaşına dönene dek onun Denny mi, yoksa Powell mı olduğunu bilmiyordu.

“Söylesene ona, Powell. Sauron ve Spike’ın asla öyle bir şey yapmayacağını söylesene.”

“Öyle bir şey yapmazlar.” Powell sanki bu asla beklene-meyecek bir şeymiş gibi başını iki yana salladı. Bütün yılını o köpeklerle geçti. Bana hiç sorun çıkarmadılar.”

Sauron’un isminden yola çıkarak pek güvenilir bir hayvan olmadığı sonucuna varılabilirdi. Callie bu ismi *Yüzüklerin Efendisi*’nden biliyordu. Sauron o eserde kötü karakterdi ve Denny’nin bunu bildiğinden emindi fakat bu konuda yorum yapmadı. Adam köpeğine istediği ismi takabilirdi. Ayrıca bu iriyarı adamlar ve takındıkları tavır onu huzursuz ediyordu.

Silahına ihtiyaç duyabileceğini düşünerek onu daha sıkı kavradı. Saçma tüfeğiyle bu kas yığınlarına pek bir zarar vere-bileceğini sanmıyordu, hele ki tetiğe bastığı an adamlardan birinin silahı elinden çekip alabileceği düşünülürse. Fakat yine de elinden geleni yapmak zorundaydı. “O zaman bunu yetkililere söylersiniz. Kapıma dayanmanız için bir sebep yok.”

“Godfrey Blume’a bakılırsa var. Aksini söyleyen sensin. Anlaşılan senin sözün bu kasabada altın değerinde.”

Callie onun alaycı sözlerine tepki vermeden edemedi. “Çünkü yalan söylemeyeceğimi biliyorlar.”

“İşte bu yüzden geldik. İkna etmemiz gereken kişi sensin. Başlattığın şeyi sonlandırman gerek, yoksa köpeklerimi kaybedeceğim.”

“Üzgünüm ama onların yaptığı şeyi ben değiştiremem. Bu tür durumlardan hiç kimse kazançlı çıkmaz. Özellikle de hayvanlar. Ama yaptıkları şeyin sonuçlarını gördüm. Bana onların Levi’ye saldırmadığını söyleyemezsiniz.”

“Düşündüğün gibi değil!” diye haykırdı Denny. “Sonuçta sebepsiz yere o serserinin peşine düşmediler. Adam garajımızda uyumaya kalkışmış. Bu haneye tecavüzdür. Ayrıca köpeklerim bekçi köpekleri ne yapmak için eğitildiyse onu yaptı.”

Levi geceleri uyumak için bir yer bulmak zorundaydı. Durumu ve saatin geç olması göz önünde bulundurulursa adamların hikâyesi inandırıcıydı. Polisin motosikleti yolun kenarında, çukurun içinde, tam da Levi’nin söylediği yerde bulması hariç. Ayrıca Callie Gruper evine gittiğinde garajda kan izine rastlamamıştı, sadece olayın evin arazisinin dışında meydana geldiğini, köpeklerin sonradan eve koştüğünü işaret edecek şekilde, arka verandaya giden garaj yolunda kan izi görmüştü.

“Bu doğru değil,” dedi.

Arkadaşından daha agresif görünen Denny açıklamasına itiraz edilmesini sindiremedi. “Sen nereden bileceksin ki?” Koca burnunu öne çıkardı. “Orada değildin.”

Bu adamlar köpeklerinin birine saldırmasından ötürü hiç de endişeli görünmüyordu. Umursadıkları tek şey *kendi* kayıplarındı.

“Bu sabah sizin eve uğradım,” dedi Callie. “Kanlı pati izlerini gördüm, Bay Seamans. Üstelik garajda da değillerdi.”

Denny’nin gözleri minicik boncuklara dönüşecek kadar kısıldı. “Benim arazime mi geldin?”

“Önce kapıyı çaldım ama açan olmadı.”

“Bu orada dolanabileceğin anlamına gelmez!”

Denny sesini yükseltince Rifle hırladı fakat Denny öyle öfkeliydi ki bunu umursamadı. Belki de Callie’nin köpeği tutacağına emindi. “Senin yüzünden masum köpekleri uyutacakları!”

“Benim yüzümden mi?” diye bağırdı Callie. “Siz köpek-

lerinizin birini yaralamasına izin verdiğiniz için demek istedin herhalde!”

“Böyle bir şeyden haberim bile yoktu!”

“Yine de onlar senin sorumluluğundaydı. Bir çocuk olsaydı o saldırıdan canlı çıkamazdı. Senin ‘masum’ Sauron ve Spike’ın yaptıklarını iyileştirmek için kaç tane dikiş atılması gerektiğini bilmiyorsun!”

“Isırdıkları herif haneye tecavüz etmeseydi o zaman!”

Callie Levi’nin onları duymasından korktu. Buraya gelmesini, işin uzamasını istemiyordu, o yüzden sesini alçalttı. “Haneye tecavüz etmedi.”

“Bunu bilmiyorsun!” Callie onun sesini kısıması için uğraştıysa da Powell bağırıyordu. “Hiçbir şeyden haberin yok! Sen sadece kendisini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokan küçük kasabalı bir fahişesin!”

Ambar kapısı yankılanan bir gümbürtüyle yana kayarak açıldı. Callie Levi’nin birazdan onlara katılacağını anladı. Onu bu işe karıştırmama umudu yerle bir oldu.

Levi adamlara, “Artık gitseniz iyi olur,” dedi.

Denny’nin farlarının ışığı ona ulaşmadığından Callie yalnızca onun silüetini görebiliyordu fakat Levi’nin kararlılıkla onlara doğru yürümekte olduğu anlaşılıyordu.

Denny ve Powell arkalarını döndü. “Sen de kimsin?” diye sordu Denny.

Powell Denny’nin kolunu kavrarken Levi ışığa girdi. “Bu o adam olmalı. Yoksa neden bu saatte ambarda olsun? Dün gece de bizim garajda uyumaya kalkışmamış mıydı?”

Güneş battığında soğuyan havayı dikkate alan Levi üstüne

bir içlik, altına da kot pantolonunu giymişti. Kot pantolonunu çantasından çıkarmış olmalıydı çünkü Callie onu daha önce görmemişti. Pantolonu ona yakıştırmıştı fakat verandasındaki iki çam yarmasının yanında onu fazlasıyla narin göstermesi hoşuna gitmemişti.

Denny ve Powell'ın dikkati ona yönelmişken Callie tüfeğini kaldırdı. Bir kavgayı ayırmak zorunda kalabilirdi. Fakat çok erken konuşmaya tereddüt ediyordu, durumun gitgide kızışmasını engelleme şansı hâlâ varsa güç gösterisi yaşanmasını istemiyordu.

Levi'nin gelişinden cesaretlenerek Denny ve Powell'a hurlayan Rifle'a, "Sakin ol," dedi.

Levi, gözlerindeki hidreti görebilecek kadar yaklaştı. Çökük avurtlarında dolanan öfkeyle beraber kasılmış çenesi ve ince dudaklarıyla, bu iki adamdan çok daha ufak tefek olması na karşın tehlikeli görünüyordu.

"Sorun çıkmasını istemiyorum." Callie tüfeği indirerek köpeğini tuttu. Tüfeğini Levi'ye atabilmeyi diledi. Bu altı üstü saçma tüfeği olsa da Callie Levi'nin iki adamı birden, hele ki *böyle* adamları bir tür silahtan destek almaksızın alt edebileceğini hiç sanmıyordu. Bir kere bir sürü dikişi vardı.

Tıpkı korktuğu gibi, Levi ona tüfeği vermesine fırsat bırakmadı. Ona cevap verdi fakat dönüp bakmadı bile.

"Sorun falan çıkmayacak çünkü bu ikisi birazdan kamyonetlerine atlayıp gidecek."

Bu "serseri"nin ona kafa tutmasına çok şaşırان Denny hemen tepki vermedi. Powell'a bunun tam da bekledikleri fırsat olduğunu onaylarcasına baktığında Powell araya girmesi gerektiğini düşündü.

“Bak, eğer suratının dağıtılmasını istiyorsan seve seve hallederiz.”

“Buraya bu yüzden mi geldiniz?” diye sordu Levi. “Dövüşmek için mi?”

“Dövüşmek mi?” Powell bir kahkaha attı. “Ben insanların arazilerine izinsiz girmek hakkında sana bir ders vermekten bahsediyorum, *eşik berif*. Çünkü anlaşılan Sauron ve Spike işi yarım bırakmış.”

Levi’nin üstünden zıpladığı tırabzan onun ağırlığı altında gıcırdadı fakat Callie daha ne olduğunu anlayıp da Rifle’i bırakmadan önce, Powell çamurun üstünde yatıyordu. Her şey öyle çabuk olup bitmişti ki, Levi’nin böyle bir numarayı nasıl yaptığını anlayamadı bile. Sanki sadece tek bir yumruk atmıştı ama koca adam ayağa kalkamıyordu.

Basamaklardan inen Denny Levi’ye doğru gelmek yerine uzaklaşıyordu. “Sen delirdin mi dostum? Kafayı mı yedin?”

“Eminim psikoloğa gitsem öyle olduğumu söyleyecektir,” dedi Levi.

“Şimdi köpeklerime ne olduğunu, neden bu duruma düşüklerini anladım.”

Köpeklerinin ne yaptığı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Levi’nin kıyafetleri dikişleri saklıyordu fakat o konuştuğundan Callie susmayı yeğledi.

“Köpeklerin bana saldırdı ve beni de hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım.”

Powell kendine gelmeye başlamıştı. “Neler oluyor... bana neyle vurdu?” Gözlerini kırpıştırarak başını iki yana salladı.

“Ayağa kalk,” dedi Denny. “Hemen ayağa kalk.”

Powell ayağa kalkmanın bir yolunu buldu fakat kamyonu-

te giderken sendeledi. Denny onu bekledi, ardından aceleyle soför koltuğuna geçti.

Koltuğa yerleşirken Levi'ye, "Bu iş burada bitmez," dedi. "Umarım bunun farkındasındır. İşe yaramaz bir hergelenin köpeklerimi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ve arkadaşşıma yaptıklarının da bedelini ödeyeceksin."

"Daha fazlasını istiyorsan hemen burada halledebiliriz," dedi Levi fakat sesi tehditkâr değil, bitkindi. Belki de Denny'nin bu teklifi kabul etmeyeceğini bildiği için bunu söylemişti.

Aldığı tek karşılık sertçe çarpılan kapı sesi oldu. Ardından Denny vitesi geriye taktı, döndü ve hızla Callie'nin garaj yolundan sokağa çıktı.

Tekerlekler tozu dumanı birbirine katarken Callie acıyan elini sallayan Levi'ye ağzı açık halde bakakalmıştı. "Elini mi kırdın?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Aynen."

"Kırsaydın anlar mıydın?"

"Eminim anlardım. Daha önce elimi kırdım."

Rifle sızlanıp yere oturarak Callie'ye onu daha fazla tutmasına gerek olmadığını bildirdi. Callie doğrulurken içini çekti, şimdi her şey bitmişken her zamankinden de güçsüz hissediyordu. "Ona ne yaptın sen?"

Levi uzaklaşan kamyonetin kırmızı farlarına bakakaldı. "Oradaydın ya."

"Ama her şey çok hızlı oldu."

"Bir adamın ağırlık çalışması dövüşmeyi bildiği anlamına gelmez," dedi Levi omzunu silkerek.

“Dövüşmeyi nereden öğrendin?” Callie saçma tüfeğini kenara koydu. “Orduda mı?”

“Öldürücü bir silahın varsa dövüş sanatları öğrenmene gerek yoktur.”

Callie Kyle’ı ve Levi’ye karşı ne kadar kaba davrandığını hatırladı ve Levi’nin sinirlerini fazla zorlamamış olmasına şükretti. “Bir yerde öğrenmiş olmalısın.”

Levi açıklamadı. “Ambarı boyamak yerine gitmemi istersen anlarım.”

“Gitmene gerek yok. Haddini aşan onlardı, sen değil.”

“Ama ben burada olduğum sürece geri döneceklerdir.”

Callie, “Her türlü geri dönerler zaten. Zaten sen kalırsan daha güvende olurum gibi görünüyor,” dedi gülümseyerek. “Saçma tüfeğimin senin az önce yaptığını yapabileceğini pek sanmıyorum.”

“Rifle ikisini de hallederdi.”

Callie Levi’nin yaralı elini yalayan ve sanki yeni bir kahraman keşfetmiş gibi ona kuyruğunu sallayan köpeğe baktı. “Öyle bir şey yapmak zorunda kalmamasını tercih ederim.”

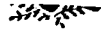
Levi’nin kolunda koyu renkli bir benek büyüyordu. “Dikişlerin patlamış,” dedi Callie.

Levi başını eğip koluna baktı. “Bir şey olmaz.”

“Böyle bırakamayız.” Callie eliyle işaret ederek onu çağırdı. “İçeri gel.”

Patlayan dikişleri tutması için Levi’nin koluna birkaç kelek yara bandı yapıştırdı. Ardından sargıyı değiştirdi ve çamaşır dolabından bir battaniye çıkardı.

Callie koltuğa yatak hazırlarken Levi, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Denny ve Powell'ın ona uyuduğu sırada saldırma ihtimalinin önüne geçmek istiyordu. "Bence bu gece burada uyusan daha iyi olur."

"Benim için endişelenmene gerek yok."

"Bunu yapmama izin verirsen endişelenmeme gerek kalmayacak."

Levi uyandığında geç olmuştu. Pencereleden süzülen ışığın renginden bunu anlamıştı. Son birkaç günün verdiği bitkinlik en sonunda onu alt etmişti fakat Callie neredeydi? Hâlâ uyuyor muydu?

Hiç kıpırdamadan öylece yatarak huzur ve sessizliğin tadını çıkarırken bir yandan da ona kulak kabarttı. Başta hiçbir şey duymadı. Fakat birkaç dakika sonra Callie dışarıda köpeğine ıslık çaldı.

Levi esneyerek boynunu oynattı, ardından böyle küçücük bir hareketin bile yarattığı acı karşısında gözlerini acıyla kısı. Motosikletini kilometrelerce itmek zorunda kalması, köpeklerle boğuşması, dikişler, uykusuzluk ve iki çam yarmasıyla arasında geçenler yüzünden haşat olmuştu. Her bir kası ağrıyordu. Fakat hayatında ilk defa böyle uyanmıyordu. Evde yaşadığı zamanlarda sık sık üstünden silindir geçmiş gibi hissettiği olurdu.

Acı vücudu terk eden zayıftır.

Babası bu sözü kaç kez söylemişti? Ve kaç kez Levi'ye onun doğruluğunu kanıtlamıştı?

Leo'yu ve en iyisi olmak hakkındaki vaazlarını aklından kovmak isteyerek yerinde doğruldu ve başındaki zonklamanın geçmesini bekledikten sonra ayağa kalktı.

En sonunda dışarı çıktığında Rifle koşarak yanına geldi. Levi köpek ona ne zaman yaklaşıp istemsiz geriliyordu fakat hayatı boyunca fiziksel tehlike olan ortamlarda yaşamıştı; ringde, sonra yok yere öfkeden gözü dönen bir babanın onu beklediği evinde. Levi köpeklerle yaşadıklarının onu korkudan sindirmesine izin verecek değildi; hele ki bu hayvanları bu kadar severken. Annesi kız kardeşini de alıp gittikten sonra on yıl boyunca ona sevgi veren tek şey köpeği olmuştu.

Neyse ki Rifle sadece merhaba dercesine havlamakla yetindi. Ardından kendi etrafında dönüp onu sahibine götürmek için sabırsızlanmaya başladı.

Levi köpeğe elini sallayarak, “İyi bakalım, haydi git,” dedi.

Rifle bir kez daha havlayarak ambara doğru koştu fakat ambarın girişinde durmadı. Hızla orta tarafa gitti ve Callie’nin elinde fotoğraf makinesiyle yerde yattığı diğer tarafa geçti.

Levi ona yaklaşıırken, “Toprağın fotoğrafını mı çekiyorsun?” diye sordu.

Callie fotoğraf makinesini indirerek ona baktı. Üstünde haki pantolonu ve yerlerde süründüğü için artık kirlenmiş olan beyaz tişörtü vardı. “Baksana, bir karınca yuvası buldum!”

Sesindeki heyecan Levi’yi şaşırttı. “Demek öyle.”

“Evet.” Callie gülümserken alnından bir ter damlası süzülürdü. “Çok iyi kareler yakaladım.”

Levi fotoğraf makinesine işaret etti. “Hobin mi?”

“Mesleğim. Kasabada bir stüdyom var. İsmi ‘Yansımalar.’ Genelde düğün fotoğrafları çekiyoruz. Ama son zamanlarda doğa fotoğrafları da çekiyorum.”

Levi mutfakta asılı olan etkileyici fotoğrafı hatırladı. “Masanın yanındaki örümcek.”

“Benim, evet.”

“Güzel.”

Callie sevinçle, “Teşekkürler,” dedi.

“Peki stüdyona ne sıklıkta gidiyorsun?”

“Eskiden her gün gidiyordum. Ama yaz için ara verdim.”

“Doğa fotoğrafı çekmek için.”

“Ve veda etmek için.”

Levi dikkatle onu süzdü. “Kime?”

Callie doğrulup başını eğdiğinde güneş doğrudan yüzüne vurdu. “Buraya. Bu ev ölümlerinden önce büyükannem ve büyükbabama aitti. Çocukluğumda pek çok yazımı ve hafta sonlarımı burada geçirdim, bir sürü güzel hatıram var.”

“Demek o yüzden burada tek başına yaşıyorsun.”

“Evet. Neden sordun?”

Levi hislerini karşılayacak sözcükleri arayarak duraksadı. Bir şeyin ters gittiğini, yıllardır ailede olan bir evin satılmasının ardında ciddi bir sebebin olduğunu hissediyordu. Fakat Callie’yi pek tanımıyordu ve basitçe yanılıyor da olabilirdi. Böyle olduğunu umuyordu. Hiçbir şey hissetmemeye kararlı olsa da, onun güzel yüreğini görebiliyordu. Daha önce hiç böyle bir kibarlıkla karşılaşmamıştı. Tabii Behrukh’la tanışana dek.

Belki de o yüzden onunla ilişki kurma budalalığında bulunmuştu. Behrukh’un babasının dükkânına tekrar tekrar uğrayıp sakız, şeker, su, başka şeyler almıştı. Daha önce hiç bir kadınla beraber olmamıştı ve hormonları şaha kalkmış durumdaydı.

“Stüdyoyla kim ilgileniyor?” diye sordu. “Yoksa yaz için kapattın mı?”

“Düğün sezonunu kaçıramazdık. Bu yüzden onu asistanıma, daha doğrusu stajyerime bıraktım.”

“Sen de burada doğa fotoğrafları çekip çiftliğe çekidüzen vermekle uğraşıyorsun.”

“Öyle de denebilir.”

Callie makyaj yapmamıştı. Levi onun yataktan çıktığı gibi sadece saçlarını toplayıp dışarı çıktığını tahmin etti. Onun bu halinden hoşlanıyordu. Callie taze, buğulu ve yumuşak görünüyordu.

Birdenbire o yumuşaklığa temas edebilmeyi arzuladı. Hassas bir an. Kendi kalbini taşılaştıran acıdan geçici de olsa bir kopuş. Kendisini bir kadında kaybetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Fakat böyle istediği tek kadın onun yüzünden ölmüştü. Taşdığı bebek, ondan olan bebeği de öyle.

Levi hatırlamayı hiç istemediği hatırayı savuşturmaya çalıştı fakat az kalsın zihninde beliren görüntü karşısında bayılacaktı. Callie'nin yanında olmak olanları unutmasını imkânsızlaştırıyordu. O âşık olduğu kadına hiç benzemese de ikisinin kalpleri birbirine benziyordu.

“İyi misin?” Callie'nin sesi yumuşacık, adeta bir fısıltıydı.

Levi gözlerini açtı. Onları kapadığının bile farkında değildi. Karşısında Behrukh olmadığını kendisine hatırlattı. Kandar'da neler olmuştu? Olanları değıştirmek elinden gelmezdi.

En sonunda, “İyiyim,” demeyi başardı. Callie'den uzaklaşmak istiyordu, buna *ihtiyacı* vardı.

Yakında, diye telkin etti kendisini. Sorumluluğunu yerine getirir getirmez. “Boya nerede?”

Callie onun iyi olduğuna ikna olmuş gibi görünmese de daha fazla üstelemedi. Dizlerindeki tozları silkti ve ayağa kalktı.

“Getiririm. Önce kahvaltı edelim de.”

Allıncı Bölüm

Callie patates kızartması, omlet ve kızarmış ekmek hazırlarken biraz müzik açtı. Her zaman yemek yapmaktan keyif alırdı fakat birine yemek hazırlamak daha da hoşuna gidiyordu. Tek başına olsaydı kızarmış ekmek ve meyve suyuyla idare ederdi çünkü büyük bir yemek yediğinde genellikle midesi bulanırdı.

Levi koltuğu topladığı salondan, “Bu kadar zahmete girmene gerek yok,” diye seslendi.

Callie ona cevap vermeye gerek görmedi. Bu sabah sırf hayatta olduğu için muazzam bir mutluluk hissederek uyanmıştı. Bunun bir nedeni, eski çiftlik evine süzülen gün ışığıydı. Callie buraya bayılıyordu ve buraya taşındığı için çok mutluydu. Levi de bu kadar iyi hissetmesinin diğer sebebiydi. Birine yardım etmeye çalışmak kendi hayatına da taze bir hedef duygusu katmıştı. Aynı zamanda sonu gelmeyen endişeleri ve şikâyetlerinden, bir kâraciğer donörü bulamazsa kendisini bekleyen engellenemez sondan uzaklaşmasını sağlıyordu.

Levi, “Beni duydun mu?” diye bağırdı.

“Duydum,” diye cevapladı.

“Neden cevap vermedin?”

“Çünkü yapmak istediğim şeyi yapacağım.”

“Tamam, boş ver o zaman.”

Callie onun ses tonundaki gücenmişlik karşısında gülümse-
di. Onun hikâyesini veya gimeden önce onu paylaşp pay-
laşmayacağını bilmiyordu. Muhtemelen bunu yapmayacaktı.
Callie bunu umursamıyordu. Onun mahremiyetine saygısı var-
dı. Sadece, birine kalacak yer, yiyecek yemek ve birkaç günlük
hazır vererek ona bir yardımı dokunduğunu düşünmekten
hoşlanıyordu.

“Düşuna yeni bir demir çubuk alabilmem için kasabaya
ismeliyiz,” dedi Levi.

“Neden diğer banyodakini kullanmıyorsun?” diye önerdi
Callie.

“Zaten motosikletim için parça almamız gerek.” Levi kol-
tuğa serili çarşafını ve yatak örtüsünü toplamış, kapı eşiğinde
duruyordu. Callie arkasını dönüp bakmamış, geldiğini sesinin
yakınlığından anlamıştı.

“Callie.”

Callie onun ilk defa kendisine birinci ismiyle hitap ettiğin-
den emindi. Başını arkaya çevirip, “Hım?” dedi.

“Senin neyin var?”

Sesindeki ciddi ton Callie’ye bunun öylesine bir soru ol-
madığını söylüyordu. Levi bir şeylerin yolunda gitmediğini his-
sedebiliyordu. Fakat Callie onun da diğerleri gibi teşhisi öğren-
mesini istemiyordu. Bunun nedenini açıklayamıyordu. Belki de
onun tarafından hasta veya yetersiz gibi algılanmak istemiyor-
du. Levi birkaç hafta veya ay içinde buralarda olmayacak bir

kadınla birkaç gün bile olsa neden vakit geçirmek istesindi ki? Callie onun gitmesini istemiyordu. Levi, hafta sonuna dek kalmasını umacak kadar ilgisini çekmişti.

Aynı soruyu ona çevirerek, “Senin neyin var?” diye sordu. “Yakışıklı, becerikli bir adamın Amerika turuna çıkması için bir sebebi olmalı.”

Levi homurdanınca Callie hedefi on ikiden vurduğunu anlayarak kendi kendine kıkırdadı.

“Diğer kadınlara benzemiyorsun,” dedi Levi.

Callie dolaptan bir tabak çıkardı. “Peki sen diğer erkeklere benziyor musun?”

“Ben de onlarla aynı şeylerden hoşlanıyorum.”

Bu ifadesinde sanki kadınlardan, *seksen* hoşlanmaktan bahsediyormuş gibi fazladan bir vurgu vardı fakat Callie tıpkı onun bakışlarını görmemezlikten geldiği gibi, bunu da duymazdan geldi. “İyi. O zaman kahvaltının keyfini çıkar.” Levi’nin omletini masaya götürdü, sonra kızarmış ekmeği ve mücveri almak için tezgâha döndü.

Elinde yarım bardak meyve suyuyla masaya oturduğunda Levi, “Senin yemeğin nerede?” diye sordu.

Callie onun yemek yediğini görmek için öyle sabırsızlanmıştı ki kendine bir şey hazırlamamıştı. “Ben aç değilim.”

“Dün akşam da pek bir şey yemedin.”

“Çok yorgundum.”

“Peki şimdi?”

“Sabah erken yedim.”

Levi mutfağa şöyle bir baktı fakat kanıt bulamayışı hakkında bir şey söylemedi.

Callie başıyla tabağını işaret etti. “Haydi, soğutmadan ye.” Ardından ayaklandı. “Ben duş alayım, sen yemeğini bitirdiğin de kasabaya gideriz.”

“Sen de yeseydin daha iyi hissederdim.”

Callie bunu neden önemsediyini anlayamıyordu. “Ben tokum,” deyip mutfaktan çıkarken Levi’nin ona baktığını hissedebiliyordu.

Levi’nin son bir yıldır fiziksel arzu hissettiği pek olmamıştı. Cinsel iştahını tatmin edip etmediği bir yana, yaşayıp yaşamadığını bile umursamamıştı. Behrukh’tan sonra bir daha asla bir kadını isteyemeyeceğini düşünüyordu. O olmadan hayatına devam etmeyi, hele ki bu şekilde devam etmeyi kesinlikle hak etmiyordu.

Fakat Callie’nin mutfağında onun duşun altında çıplak olduğu düşüncesiyle otururken, Kandahar’dan beri ilk kez rüyasında değil de gerçek hayatta ereksiyon oldu. Callie’nin dolgun göğüslerinin arasından süzülen suyun düz karnına indiğini, bacaklarının arasından, ona dokunmak istediği yerden aktığını, onun ıslak bedenine dokunduğunu hayal etmeden yapamıyordu.

Eski evin borularının uğultusunu dinlerken lokmasını çiğnemeyi bıraktı ve çatalını masaya koydu. Kalbi çarpıyordu ve gitgide güçlkle nefes alabiliyordu. Bu anı, beklenmedik şehyet dalgası toparlanmaya başladığı anlamına mı geliyordu? Yoksa düşündüğünden daha beter bir insan mıydı?

Telefon çaldı. Callie’nin cep telefonuydu bu. Onu mutfak tezgâhının üstünde unutmuştu.

Dikkatini dağıtmak için kalkıp kimin aradığına baktı. Telefonun ekranını Kyle'ın bir fotoğrafı kaplamıştı. Sevgilisi (veya Callie ona nasıl hitap ediyorsa) anlaşılan onu kontrol etmek için arıyordu.

Kyle'ın müdahalesi Levi'ye Callie'yi asla başka gözle görmemesi gerektiğini hatırlattı. Onu tanımıyordu. Ve Callie de, laf arasında yakışıklı ve becerikli olduğunu söylese de, onun flörtleşmesine açık olduğuna dair bir işaret vermemişti. Neden bir serserinin, normal bir hayat fikrini hepten unutmuş bir adamın kendisine dokunmasını istesindi ki?

Callie davetkâr olsaydı bile Levi arzularına dayanarak hareket edemezdi. Bu onu fazlasıyla suçlu hissettirirdi.

Derin bir nefes alarak masaya döndü ve yemeğini ağır ağır, düşünceli çiğneyişlerle bitirdi. O andan itibaren zihnini boşaltma konusunda daha da dikkatli olmaya gayret etti fakat bu da işe yaramadı. Su sesi kesildiğinde sertliği hâlâ geçmediğinden elini çabuk tutup mutfağı temizledi ve ambara kaçtı.

“Sen duştayken sevgilin aradı.”

Direksiyon başında Callie vardı, Levi de yolcu koltuğundaydı. Callie telefonunu aldığı anda cevapsız arama olduğunu görmüştü fakat Levi'yle beraberken Kyle'la konuşmak istememişti. Denny Seamans ve Powell Barney'yle geçenleri öğrenince memnun olmayacağını biliyordu. Levi'nin evde kalmasının onu tehlikeli durumlara soktuğunu söyleyecekti. Fakat dün akşam olanlardan sadece Denny ve Powell dışında hiç kimse sorumlu değildi.

“Arkadaşım demek istiyorsun,” dedi. “Gördüm.”

“Onu geri aramayacak mısın?”

“Bir aralık bulduğumda.”

“Çok vakit kaybetmesen iyi olur.”

Callie şaşkınlıkla, “Sebep?” diye sordu.

“Çünkü hemen geri aramazsan çıkıp gelecektir.”

“Haklısın.” Levi haklıydı. Bu iki adamla aynı yerde olmak onu huzursuz ediyordu. Bundan kaçınmak istiyordu. Fakat Kyle’ı araba kullanırken arasaydı telefonda kulaklıkla konuşması gerekecekti, bu da Kyle’ın sesini hoparlöre vermek zorunda kalacağı anlamına geliyordu ve Levi’nin konuşmalarını dinlemesini istemiyordu. Kyle’ın ağzından ne çıkacağı belli olmazdı. Böylece yedek parçacının önünde durana dek bekledi.

Levi’ye, “Sen git, hemen geliyorum,” dedi ve o arabadan iner inmez Kyle’ı aradı.

Kyle telefonu açtığı anda, “Merhaba,” dedi.

“Asıl sana merhaba. Nereleddesin?”

“Aramana dönemediğim için kusura bakma. Duştaydım.”

“Bütün sabah mı?”

“Levi’yle beraber kasabaya ineceğimiz için acelem vardı.”

“Demek yanında.”

“Öyle sayılır. Şimdi yedek parçacıya girdi.”

“Anladım. Motosikletini tamir ettikten sonra basıp gidecek, değil mi?”

Callie sabırsızca dişlerini birbirine kenetledi. “Ambarı boyadıktan sonra gidecek, Kyle. Anlaşmamızı biliyorsun.”

“Bilmem bundan hoşlandığım anlamına gelmez,” diye homurdandı Kyle. “Ama neyse ki iyisin. Sana bir zarar falan vermedi, tuhaf bir şeyler olmadı, değil mi?”

“Hayır.”

“Levi’ye saldıran köpeklerin sahipleri onları dün veteriner-
re getirdi.”

Callie anahtarlarını çantasına koydu. Levi’nin dükkânda
bir koridora doğru yürüdüğünü görebiliyordu. Henüz kasaya
gelmemişti fakat Callie onun alacağı parçaları ödeyebilmek için
hemen içeri girmeliydi. “Nereden biliyorsun?”

“Cheyenne oradaydı. Köpeği patisini yaralamış da.”

“Beni neden aramamış?”

“Neden arasın ki? Pitbulların ısırıldığı serserinin birini evin-
de konuk ettiğinden haberi yoktu. Tabii ben söyleyene kadar.”

Harika. Demek artık Cheyenne de biliyordu. Cheyenne,
Callie ve Kyle’in çocukluk arkadaşlarından biriydi. Bütün arka-
daş grubu olanları çok geçmeden öğrenirdi, bu da sürekli Callie’yi
arayıp sormaları anlamına geliyordu. “Cheyenne’in seni neden ara-
dığını anlayamadım.”

“Eve dönerken Noelle’i başka bir adamla gördüğünü
bana söylemek istemiş.”

Noelle Whiskey Creek’te en çok nefret edilen eski eş ol-
malıydı. Kyle’la evlenmeden önce öyle pek de popüler biri de-
ğildi. Herkes Kyle’in onunla evlenerek korkunç bir hata yaptı-
ğını düşünüyordu. Fakat o sıralar düşünmesi gereken bir bebek
söz konusuydu ve Kyle’in ahlak anlayışı onunla evlenmesini
gerektiriyordu. “Bu iyi haber, öyle değil mi?”

“Eğer adamla evlenirse tabii. Böylece nafaka vermek zorun-
da kalmam.” Fısıldarcasına küfür etti. “Hâkimin belirlediği nafa-
kanın miktarına hâlâ inanamıyorum. Karşısında ağlayan güzel bir
kadın görünce benim söylediğim hiçbir şeyin önemi kalmadı.”

“Daha çok savaşılabildin.”

“Bu lanet olasıca meseleyi daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. Sonuçta altı üstü para. En azından artık onunla yaşamak zorunda değilim.”

“Peki köpekler çok mu ciddi yaralanmış?”

“Köpekler mi? Birinin birkaç kaburgası kırılmış. Diğerinin de bacağı. İkisine de dikiş atıldı. Cheyenne saldırdıkları sırada birbirlerine zarar vermiş olabileceklerini düşünüyor çünkü birinin kulağı kesikti.”

Saldırı korkunç olmalıydı. İki köpeğin ve Levi’nin o dövüşten çok fazla yara almadan çıkması bir mucizeydi. Callie kendini Levi gibi savunamayan birinin onlara karşılık verebileceğini sanmıyordu. “Daha güçsüz birini öldürebilirlerdi.”

“Daha güçsüz birini derken?”

Callie ses tonundaki burukluğu silerek, “Yani onun gibi dövüşemeyen birini.”

“Onun dövüşebildiğini nereden biliyorsun?”

“Çünkü gördüm. O köpeklerin sahibi Denny Seamans arkadaşşı Powell’la beraber dün gece kapıma dayandı.”

“Neden beni aramadın?”

Bunu yapmak aklına bile gelmemişti fakat bunu itiraf etmek istemedi. “İşlerin böyle gelişeceğini düşünemedim.”

“Ne oldu?”

“Denny beni köpeklerinin bir hatası olmadığına, Levi arazilerine izinsiz girdiği için saldırdıklarına ikna etmeye çalıştı.”

“Belki de doğrudur,” dedi Kyle. “Bilemezsin ki. Orada değildin.”

“Levi garajlarına girmemiş.” Callie garaja bakma fırsatı

bulduğu için çok mutluydu. Aksi takdirde, Denny ve Powell canları pahasına itiraz ettiğinden, hiç kimse buna inanmazdı.

“Sen garaja bakarken onun motosikletini arıyordun, Cal.”

“Evet ama o köpekler Levi’ye sokakta değil de garajda saldırmış olsaydı ortalıkta kan olmazdı.” Bu Levi’nin verandada bıraktığı kan izlerinin yoğunluğundan anlaşıyordu.

“Belki Denny denen adam biz oraya varmadan izleri temizlemiştir.”

“Hemen veterinere gitmesi gereken iki köpekleri varken mi? Hayır, bence o ve Powell uyanıp köpekleri yaralı bulmuş, sonra onları arabaya atıp veterinere gitmiştir. O yüzden oraya gittiğimizde onları bulamadık.” Callie rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak koltuğunda kıpırdandı. “Garaj yolundaki kan izlerini temizlemeye tenezzül etmemişlerdi, öyle değil mi?”

“Bak sen şu işe, şimdi de adli tıp uzmanı mı oldun?”

Callie Levi’ye duyduğu sadakatin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordu. Kyle özellikle de hiç kimsenin tanımadığı, kendisini tanıtacak bir işi olmayan, geçmişi belirsiz bir adamla uğraşmak istemiyordu. Boşanması sırasında çok zor zamanlar geçirmişti. Sadece bu da değil, Levi ortaya çıkmadan önce de gergindi. Kız kardeşi de bir boşanma sürecinden geçiyordu. O ve çocukları iki aydır onunla yaşıyordu.

“Bir olay olduğunu fark etmek için adli tıp uzmanı olmaya gerek yok ki,” dedi Callie.

“Herhalde Denny ve Powell’a bunu söyledin.”

Arabada oturdukça sıcak basıyordu. Callie Levi’nin onu beklediğinden emin olmak ve biraz hava almak için kapıyı açtı. “Söyledim denebilir. Sonra Levi konuşmalarımıza uyandı ve...”

“Sinirlendi,” diye araya girdi Kyle.

Neden otomatikman bunun Levi’nin suçu olduğunu varsaymıştı? “Hayır, sinirlenmedi. Yani tam olarak öyle değil. Ben-
ce işi oluruna bıraksaydı daha fazla zararı olurdu.”

Kyle abartılı bir kahkaha patlattı. “İki adama karşı mı? Yok
aruk! Cheyenne onlartın tank gibi adamlar olduğunu söyledi.”

“Doğru. Gerçekten öyleler ve dün gece kavga etmek için
yer arıyorlardı. Ama aralarından biri Levi’nin üstüne gidince
Levi onu tek bir yumrukla yere serdi.”

Callie’nin sözleri Kyle’ı şaşkına çevirdi. “Diğer adam ne
yaptı?”

“Neyse ki bu Denny’yi işin içine girmekten vazgeçirdi.
Ama çok öfkeliydi. Arkadaşının arabaya binmesine yardım etti,
bu meselenin burada kapanmadığını söyledi ve gittiler.”

Sessizlik.

Callie, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Beni dinleyip McCloud’u hazır fırsatın varken göndere-
cektin.”

Callie direksiyona vurdu. “Levi’nin hiçbir suçu yoktu!”

“Denny’nin köpeklerinin alıkonulmasına neden oldu ve
adamın arkadaşını dövdü!”

“Köpekleri sevdiğim için bunu söylemek hoşuma gitmi-
yor ama o iki hayvan tehlikeli. Aynı şekilde sahipleri ve arkadaşı
da! Haklının yanında yer almalıyım, Kyle. Bunu yapmazsam o
pitbulların serbest bırakılması ve bir başkasına zarar vermesi
benim suçum olur. Bunu mu istiyorsun?”

Bu soru Kyle’ın öfkesini biraz olsun dindirmişe benziyordu.

“Hayır. Elbette hayır. Sadece... eğer Levi yoluna devam edekse bunu daha fazla ertelememesi iyi olur. Bunu söylemeye çalışıyorum.”

“Kimin için iyi olur?” diye sordu Callie.

“Senin için.”

“Hayır, *senin* için.” Callie telefonu kapattı, sonra bir süre öylece durdu. Kyle’la en son ne zaman kavga ettiklerini hatırlamıyordu bile. Birbirlerine biraz sinirlendikleri olurdu ve böyle durumlarda genellikle bir süre görüşmezlerdi. Ama Callie daha önce hiç onun yüzün telefonu kapatmamıştı.

Korktuğu şey başına mı geliyordu? Yatmaları dostluklarına zarar mı vermişti? Buradan dönüş var mıydı?

Öyle olduğunu umuyordu. Callie’nin yapmaya çalıştığı tek şey asla yatağına girmek değil, onu avutarak destek olmaktı.

Diğer arkadaşlarını, Gail, Cheyenne, Eve, Noah, Baxter, Ted, Sophia, Riley’yi düşündü ve utandı. Aralarındaki çatışma, *herkésin* grubun bir parçası olmaktan aldığı keyfi tehlikeye atıyordu.

“Geliyor musun?”

Callie başını çevirip baktığında Levi’nin kapının önünde durduğunu gördü. Kyle’la konuşması nedeniyle onun kendisine ihtiyacı olup olmadığına bakamamıştı. “Ah, evet,” dedi, telefonunu çantasına attı ve arabadan indi.

Levi onu süzerek, “Kyle hoşuna gitmeyen bir şey mi söyledi?” diye sordu.

Callie gözlerini ondan kaçırdı. “Nesi var anlamıyorum.”

Levi gerçekçi bir havayla, “Benim gitmemi istiyor,” dedi.”

“Bence kendisi de ne istediğini bilmiyor.”

Levi bir şeyler daha söyleyebilirdi. İlişkilerinin neden bu

kadar karmaşık olduğunu gayet iyi anlıyordu. Fakat Callie'ye sorular sorarak ona baskı yapmak istemiyordu. Sadece kapıyı tuttu ve Callie de ödemeyi yapmak için içeri girdi.

Bir sonraki kasabadaki yedek parçacıda işleri bittikten sonra Whiskey Creek'e dönüp bir nalburdan duş için demir çubuk aldılar. Önünde eski Bau tarzı tahta kaldırımı, vitrininde antika harflerle ismi yazılı dükkân, 1800'lerden kalma gibiydi. Sutter Caddesi'ndeki çoğu dükkân böyleydi. Bir sonraki durakları olan Callie'nin stüdyosu da dahil olmak üzere bütün dükkânlar geçmiş günlerden kopmuş gibiydi. Levi Whiskey Creek'ten geçerken bir şeyler yemek ve benzin almak dışında kasabaya pek dikkat etmemişti. İki gün önce bu kasaba onun için haritada herhangi bir yerden ibaretti. Burayı böyle yakından görmeyi beklemiyordu.

Bilgisayarın önünde uzun siyah saçlı genç bir kadın oturuyordu. Kapının üstündeki zil çaldığında başını çevirip baktı, sonra ayağa fırladı.

Callie'ye, "Bugün geleceğini bilmiyordum," dedi.

Callie omzunu silkti. "Kasabadaydım, o yüzden bir uğrayıp işler nasıl gidiyor bakayım dedim."

Kızın gözleri Levi'ye çevrildi.

"Bu bir arkadaşım," dedi Callie. "Bir haftalığına ziyarete geldi. Levi, bu Tina, asistanım."

Tina biraz utangaçça gülümsedi. "Merhaba."

Levi ona başını sallayarak selam verdi.

Tina yeniden Callie'ye dönerek, "Ben de Barrado albümünü şimdi bitirmiştım," dedi.

“Nasıl gidiyor?”

“Harika.”

“Farrah Johnson aradı. Fotoğraflarının ne zaman çıkacağını soruyor.”

“Seni neden rahatsız ettiğini anlamadım. Onunla zaten konuştum. Önümüzdeki hafta onunla randevumuz var.”

“Belki düğününü ben fotoğraflamadığım için bozulmuştur.”

Levi stüdyoda dolaşarak duvarlarda asılı fotoğrafları incelerken iki kadının konuşmaları arka fonda kayboldu. Kısmen gölgelerde duran hamile bir kadın, bir tavşanla oynayan iki bebek, bir nehrin sığ sularında yürüyen bir aile, gelinler, mezun olmuş öğrenciler, tombul bebekler. Callie hayatı kaydetmekte çok başarılıydı. Işık ve ifadelerin nüanslarını isabetli bir biçimde yakalıyordu. Tabii bunlar Tina’nın değil, kendi işleriye.

Küçük bir oyuntuyu anımsatan sergi alanında Levi aşağı yukarı aynı yaşlarda gösteren on kişilik bir ekibin fotoğrafını gördü. Callie bu fotoğrafı çekmese de onun içindeydi. Kyle da öyle.

“Hazır mısınız?” diye sordu Callie.

Levi başını ona çevirip, “Bunlar kim?” diye sordu.

“En iyi arkadaşlarım.”

“Çok fazlalar.”

Callie gülümsedi. “Chey haricinde hepimiz ilkokuldan beri arkadaşız.”

Levi, “Bu ancak böyle bir yerde olurdu,” diye mırıldandı.

“Muhtemelen.” Callie çantasından anahtarlarını çıkardı.

“Büyük şehirlerde insanlar sık sık ayrı düşer.”

“Sizin ekipten hiç kimseyi kaybetmediniz mi? Örneğin hiçbiri taşınmadı mı?”

Callie fotoğrafta epey alımlı bir kızıla işaret etti. "Gail taşındı. Hâlâ da başka bir yerde yaşıyor ama buraya olabildiğince sık gelmeye çalışıyor. Onu tanıdın mı?"

"Hayır, tanımalı mıyım?"

"Simon O'Neal'la evli."

"*Film yıldızı* Simon O'Neal'la mı?"

"Ta kendisi."

"Onunla nasıl tanıştı?"

"Yaklaşık on bir yıl önce Los Angeles'ta bir halkla ilişkiler şirketi kurdu. Onun halkla ilişkilerini yapıyordu. Hâlâ da devam ediyor."

"O adam yakın zamanda çok ciddi bir bunalımdan geçmemiş miydi?" Levi o sıralar Afganistan'da olmasına karşın zaman zaman birkaç Hollywood dedikodusu duyardı.

Callie, "Birkaç yıl geçti, evet. Kesinlikle kötü bir dönemdi," dedi. Ardından, "Fakat ondan sonra ikisi birbirine âşık oldu ve Gail onu topladı," diye ekleyerek göz kırptı.

"Son zamanlarda onunla ilgili hiçbir şey duymadım." Fakat zaten pek televizyon izlemiyordu. Üçüncü turundan sonra eve dönünce neredeyse hemen yola çıkmıştı. O sıralar bir film yıldızının yapıp ettikleri hayatında önemli bir yer işgal etmiyordu.

"Hiçbir şey duymamış olman iyi haber. Bu demek oluyor ki Simon kendine geldi." Callie ona buğday tenli, siyah saçlı ve alnındaki saç çizgisi çok keskin bir "v" şeklinde olan bir kadını gösterdi. "Bu Eve. Anne babasının evlendikten kısa bir süre sonra satın aldığı, caddenin aşağısındaki Küçük Mary Pansiyonu'nu işletiyor." Narin elini beline götürdü. "Pansiyonda 1871'de binanın bodrumunda öldürülen altı yaşındaki bir kızın hayaletinin yaşadığı söyleniyor."

Levi ellerini ceplerine koydu. “Sen buna inanıyor musun?”

“Cinayetin kayıtları var. Fakat binanın hayaletli olup olmadığını bilemem. Orada kesinlikle bazı garip şeyler oldu. Eve pek batıl inançlara sahip biri değildir, o yüzden asla böyle bir şey uydurmaz. Üstelik tuhaf sesler duyan, hareket eden bir şeyler hissedenden de yalnızca o değil. Bazı insanlar çocuğun hayaletini gördüklerini bile iddia ediyorlar.”

“Ama Eve görmemiş, öyle mi?”

“Hayır, görmemiş.”

“Kızı kim öldürmüştü?”

“Hiç kimse bilmiyor. Gerçekler hiç öğrenilemedi.”

“Bu JonBenét Ramsey vakasının yirminci yüzyıldaki benzeri gibi.”

“Öyle de denebilir. *Gizemli Vakalar* programı yeni yılın ilk günlerinde buraya gelip çekim yaptı. Araştırmacılar, adli profiller tuttular ve Simon da konuk olarak katıldı. En sonunda tuhaf sesleri bahçivana bağladılar ama ben ikna olmadım.”

“Peki kızın babası?”

Callie bu soruya biraz şaşırmış gibi görünüyordu. “O hayatının son döneminde evlenen yaşlıca zengin bir adammış. Mary onun tek çocuğuymuş. Sence onu öldüren babası olabilir mi?”

“Sonuçta ona kolayca ulaşabilir ve fırsat bulabilir.”

“Ama kendi kızını neden öldürsün?”

“Belki Mary onu sinirlendirmiştir. Belki babası onu cezalandırmaya çalıştı ama kendini kaptırarak çok ileri gitti.” Levi kolayca tahmin yürütebiliyordu. Kendi babası onu dövmediğinde spor salonunda bunun acısını çıkarırdı.

“Program bu senaryoyu ikinci olası çözüm olarak sundu.

Ama bunun için bir kanıt bulamadılar. Bence o yüzden bahçıvan fikrine odaklandılar. Kim bir babanın bu kadar korkunç olabileceğine inanmak ister ki?”

Hiç kimse. Muhtemelen sadece annesi babasının yapabileceklerini bilebilirdi. Fakat eğer Mary’nin annesi de kendi annesi gibi ürkekse bunun pek bir önemi yoktu. Çocuğun sığınabileceği biri yok demekti.

Callie gruptaki diğer kişilere geçip isimlerini, işlerini söyledi. Noah bilmem kimin bir bisiklet mağazası vardı. Baxter North borsacı olarak çalıştığı San Francisco’ya gidip geliyordu. Kyle güneş panelleri imal ediyordu.

“Yani zengin, öyle mi?” diye sordu Levi.

“Kyle mı?”

Başını salladı. Fotoğrafta Kyle Callie’nin yanında duruyordu. Kolunu bir başka arkadaşının omzuna atmıştı.

“Simon ve Gail kadar zengin değil,” dedi Callie. “Ama zaten kimse onlar kadar zengin değil. Yine de Kyle’ın hali vakti yerinde.”

Levi dönüp portreye baktı. “Bu kim?”

Callie onu zaten söylemişti ama ismi tekrarladı. “Cheyenne. Güzel kadın, değil mi?”

Callie kadar güzel değildi. Diğer kadınların hiçbiri onun kadar güzel değildi.

Callie, “Ama umutlanma sakın,” diye takıldı. “Yenilerde evlendi.”

“Peki şu kim?” Levi bir başkasına işaret etti.

“O Ted Dixon. Gerilim romanları yazarı. Piyasada birkaç kitabı var. Onu tanıyor musun?”

“Hayır.” Levi okuldayken bile pek kitap okumazdı. Ödev yapmak ve üniversiteye hazırlanmak, babası için Levi’nin ağırlık çalışması ve dövüş sanatları öğrenmesi kadar önemli olmamıştı hiç. Leo dövüş okulunu meşhur etmek için ödüllü bir dövüşçüye ihtiyaç duyuyordu. İtibarı buna bağlıydı; aynı şekilde kazanacağı para da.

Tina Callie’ye bir şey sorarak araya girince Callie ona yardım etmek için bilgisayara gitti. Döndüğünde Levi’nin koluna dokunarak, “Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu

Levi en sonunda fotoğraftan gözlerini ayırdı. Bunu ummazdı fakat bu kasabanın huzuru ve uyumu hoşuna gidiyordu.

Yedinci Bölüm

Callie bir polis otosunun garaj yoluna döndüğünü gördüğünde aniden telaşlandı. Kendisi karınca yuvasını fotoğraflarken Levi de ambarın arka kapısının menteşelerini tamir ediyordu. Çatının daha fazla tamire ihtiyacı olacaktı ama kasabaya gittikleri, dönüşte de süpermarketten alışveriş yaptıkları için zaman kaybetmişlerdi. Levi önce motosikletiyle ilgilendiğinden ancak bir saattir ambarda çalışıyordu. Callie tam akşam yemeğinde ne hazırlayacağını düşünerek eve yürürken polisin Whiskey Creek'in dört kişilik polis ekibinin şefi Tim Stacy olduğunu gördü.

Camını indirip kolunu dışarı sarkıtmış olan Tim Stacy tekerleklerinin kaldırdığı tozu fark etmemiş gibiydi. Bu sanki dostane bir ziyaretmiş gibi el salladı fakat Callie onun o kadar dostane olmadığından şüpheleniyordu. Şef Stacy kendisinden yaklaşık on yaş büyük olsa da, birbirlerini yıllardır tanırlardı. Callie onun çocuklarının bebeklik fotoğraflarını çekmişti. Fakat onun buraya kişisel nedenlerle gelmediğini düşünüyordu. Bu köpek meselesini açıklığa kavuşturmak için gelmiş ol-

malıydı. Callie bundan rahatsızlık duymazdı; tabii muhtemelen Denny ve Powell'ın ısrarıyla gelmişti.

Ayrıca Levi'nin artık polisin işin içinde olduğunu öğrenince bundan hoşlanmayacağını biliyordu.

Endişelerini sıcak bir gülümsemeyle örtterek arabadan inen Stacy'yi selamladı. "Merhaba, Şef!"

"Harika bir akşam, öyle değil mi?"

Callie aslında sonbaharı daha çok sevse de, "Whiskey Creek yazı gibisi yok," dedi.

Şef başını yana eğerek karşılık verdi. "Aynen öyle, hanımefendi."

Callie fotoğraf makinesini kapının yanındaki iki kişilik oturağa bırakarak Şef merdivenlere yönelmişken onu karşılamak için aşağıya indi. "Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Şef'in onu süzmesinden, tepkilerini ölçmeye çalıştığını anlayabiliyordu. "Duyduğuma göre bir konuğun varmış."

"Doğru."

Şef başparmaklarını kemerinin altına sokarak etrafa şöyle bir göz gezdirdi, sonra ambarın yakınlarından Levi'nin çekiç seslerini duydu. Yüzünde konuşmalarının amacını şaptamış olmaktan kaynaklı bir tatminle yeniden ona döndü.

"Bir *gezzinmiş*, öyle mi?"

Bu sözcüklerdeki tenkit, Levi'yi evine aldığı için delirmiş gibi davranması Callie'yi rahatsız etse de Stacy'yi suçlayamazdı. Kendi anne babasının da böyle düşüneceğini biliyordu. "Özel durumunu pek bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama ismi Levi McCloud."

"Nereli olduğunu biliyor musun?"

Callie onun ağzından çıkan her bir sözcüğün farklı yo-

rumlanabileceğini düşünüyordu. Bu kez Stacy Levi'nin geçmi-
şini soruşturup soruşturmadığını soruyordu. "Seattle," dedi.

"Peki onunla nerede tanıştın?"

Stacy bunu zaten biliyordu. Bir şey kanıtlamak için onu
temel gerçekler konusunda sorguluyordu. "Burada, bir gece
önce. Kapımı çaldı."

"Kanlar içinde. Sen de acil durum hizmetlerini aradın."

"Doğru. Memur Willis ve Jones geldiler ama onlara gele-
ne kadar gitmişti bile." Polisler arasa da onu bulamamıştı çün-
kü Levi banyoya saklanmıştı ama Callie bunu paylaşmayacaktı.
Bunu söylerse Stacy onun hareketlerini daha da mantıksız bu-
lacak, Levi'den daha çok şüphelenecekti.

"Ben de öyle anladım." Gözlerini kısıp ona baktı. "Peki
ne zaman döndü?"

"Onlar gittikten sonra."

"Çünkü..."

"Başka seçeneği yoktu," diye açıkladı Callie. "İki köpeğin
saldırısına uğramıştı ve başka bir yere gidecek durumda değildi."

"Gördün mü... işte kafam bu noktada karışıyor." Şef şap-
kasını çıkarıp başını kaşıdı. "Madem bu kadar kötü yaralanmış-
tı, adamlarımı atlatmayı nasıl başaramıştı? Veya şöyle sorayım;
neden bu kadar zahmete girdi?"

Callie başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Bu doğrudu
fakat Callie'yi pek huzurlu hissettirmiyordu.

"Ama bu adam burada seninle kalıyor."

Şef Denny ve Powell Stacy'ye gitmiş olsa gerekti. Aksi
takdirde Levi'nin nerede olduğunu nasıl bilecekti ki?

Veya Kyle ya da Godfrey ondan Callie'ye göz kulak olma-
sını rica etmişti.

“Motosikletini tamir edene kadar burada kalacak, evet.”

“Anladım.” Şef içini çekerek arada bir durup devam eden çekiş seslerinin geldiğini yöne döndü. “Onunla konuşmamın sakıncası var mı?”

Callie, “Elbette yok,” dedi fakat aslında vardı. Levi’nin geçmişinde korkunç bir sır varsa bunu bilmek istemiyordu. Bunun nedeninden emin değildi. Belki de geçmişte ne olmuşsa olsun, onun yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu, yeterince acı çektiğini düşünüyordu.

“Levi?” diye seslendi. “Bir dakika eve gelebilir misin?”

Çekiş sesleri kesildi. Callie Levi’nin onu duyduğundan emindi. Fakat bir türlü gelmiyordu.

“Levi?” diye seslendi yeniden. “Şef Stacy seninle konuşmak istiyor.”

Sessizlik. Gelen giden yoktu.

En sonunda Levi’nin kapıyı tamir ettiği tarafa gittiler. Rifle merdivenin yanında yatıyordu fakat Levi ortalıkta yoktu. Çiftliği arasalar da onu hiçbir yerde bulamadılar.

Levi çiftlik evinin kapısını çaldığında polis gideli bir saati geçmişti. Levi bu süreç boyunca kendisiyle boğuşmuştu. Atlayıp gitmesi, Whiskey Creek’i arkasında bırakması gerektiğini biliyordu. Burada kalmak mantıklı değildi. Fakat mantıklı olsun olmasın, verdiği sözleri yerine getirmeden gidemezdi.

Belki Callie fikrini değiştirecekti. Belki onu içeri almayacaktı. Fakat aldı. Bir saniye boyunca onu süzdü, sonra yana çekilip içeri girmesine izin verdi. “Yemeğin soğudu,” dedi. “Haydi gelip otur. Yemeğini ısıtayım.”

Levi, "Ben ısıtıyorum," dedi fakat Callie ya onu duymadı ya da bunu kendisi yapmak istedi çünkü rotasından caymadı.

Callie mikrodalgaya tavuk, patates püresi ve sosun bulunduğu bir tabak koyarken, "Daha sonra yine gelecekler. Bunun farkındasın, değil mi?" diye sordu.

Levi kahvaltıda olduğu gibi masanın diğer ucuna oturmayı seçti. "Evet."

"O zamana kadar motosikletini tamir edeceksin. Öyle mi?"

"Motosikletim halloldu zaten. O zamana kadar ambarı birtirmeyi umuyorum."

Callie çekmecedен çatal bıçak çıkardı ve bir bardak şarapla beraber Levi'nin önüne koydu. "Ne yapmalarından korkuyorsun?"

"Sana söyledim."

"Seni tutuklamalarından korkuyorsun."

Levi bacaklarını esnetti. "Öyle de denebilir."

"Ödenmemiş trafik cezası yüzünden."

Bundan daha ciddi bir suçtan ötürü Nevada'da hakkında yakalama emri çıkartılmıştı fakat bunu onunla paylaşamazdı. "İki trafik cezası."

"En kötü ne olabilir?" diye sordu Callie.

"Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum."

"Kamu hizmeti mi? Trafik cezası mı? Hapis mi?"

"Muhtemelen hapis." Hız cezaları kafaya takacağı şeylerden en önemsizi olduğundan, *mutlaka* hapis cezası alırdı.

"Belki de yakalama emri onlara ulaşmamıştır."

"Eninde sonunda ulaşacaktır." Tabii soyadını öğrenecek olurlarsa...

Mikrodalga bir zil sesiyle durdu. Callie tabağı alırken, “Doğru. Seni merak ediyorlar,” dedi. “Denny ve Powell köpeklerini kurtarmak için seni şüpheli göstermeye çalıştığından herkes senin kim olduğunu öğrenmek istiyor.”

“Çok fazla detay bulmalarından önce gitsem iyi olur.”

“Bu pek uzun sürmeyebilir.”

Levi bunu biliyordu. Fakat sözünü tutmadan önce gitmek istemiyordu. Callie ona yardım etmek için kendisini riske atmıştı ve Levi onun cömertliğini unutmuyacaktı. “Duruma göre hareket eder, önümüzdeki günlerde ne kadar iş halledeceğimize bakarız.”

“Madem öyle diyorsun.”

Şu anda gitmek istemediği kesindi. Yemek öyle güzel kokuyordu ki midesi gurulduyordu. Callie’nin evine geldiğinden beri yemek yemekten çok zevk alır olmuştu. Son altı ay içinde yoluna çıkan bir sürü kafede yemek yemişti fakat o yemekler Callie’nin hazırladıklarıyla karşılaştırılmazdı bile. Daha da güzeli, Callie ona yemek yapmaktan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. En azından önüne koyduklarını silip süpürmesini izlerken gülümsüyordu.

Levi yemeğini yarılادığında, “Nereye gittiğimi sormadın,” dedi.

Callie, “Neden bahsediyorsun?” diye sorarak tezgâha döndü.

“Polis şefi geldiğinde.”

Callie içini çekti. “Çünkü bilmek istemiyorum.”

Bu akla yatıyordu. Bilmemek, Levi yine burada saklanmak zorunda kalırsa onun dürüst olmasını sağlıyordu, bu da ikisini de koruyordu.

“Biraz daha ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler.” Levi duraksayıp ona baktı. Gözlerinin altındaki siyah halkalar sanki *daha da* belirginleşmişti. “Sen yedin mi?”

Callie masayı toplamaya koyuldu. “Erkenden yedim.”

Levi bir anda onu dün akşam ayakta duracak gücü kalmamış halde, masaya tutunurken hatırladı. Callie’nin ona anlatmadığı bir sürü şey olmalıydı.

Fakat kendisinin de ona anlatmadığı bir sürü şey vardı.

“Birkaç lokma ye.”

Callie şaşkınlıkla, “Neden?” diye sordu.

“Çünkü vitamine ihtiyacın var.”

“Tamam.” Callie onun sağ elini tutarak çatalının ucundaki tavuk parçasını yedi. Sonra gülerek, “İşte oldu,” dedi.

Callie’nin onun çatalından yemesi, Levi’ye göre, onun bir tür hastalık taşımasından endişe etmediğini gösteriyordu. Levi’nin dikkati ayrıca onun dudaklarına da kaydı.

“Ne kadar güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu alçak sesle.

Callie tahmin ettiği gibi kızarmadı veya bakışlarını kaçırmadı. Gözlerini ondan ayırmadı. Anlaşılan daha önce sayısız kez iltifat almıştı. “Sanırım ilk kez bana dikkatlice baktın.”

“Hayır,” dedi Levi. “İlk değil.”

O gece Levi rüyasında bir kadın gördü. Kadının yüzünü göremiyordu fakat onun yumuşak vücuduna sahip olduğunu, zirveye yaklaştığını, her bir gidiş gelişte vücudunun kasılışını

hissediyordu. Fakat o çok arzuladığı noktaya varmadan hemen önce, kalbi hızla çarparken ve bedeni kasılmış halde uyanıverdi.

“Kahretsin.” Orada uzanmış, rüyanın gerçek olup olmadığını düşünerek nefes alıp verirken neden birkaç saniye sonra uyanamadığını düşünüp hayıflandı. Son derece huzursuzdu fakat rahatsızlığını kendisi gidermek de istemiyordu. Behrukh’un hayatını kaybetmesine neden olduktan sonra o türden bir zevki hak etmiyordu, hiçbir şey hak etmiyordu.

Sabaha ne kadar kalmıştı?

Hiçbir fikri yoktu. Saat takmıyordu, cep telefonu yoktu. Bir insanın gideceği bir yer yoksa zamanın da önemi yoktu. Fakat saatlerce uyanık kalıp şafağın sökmesini de beklemek istemiyordu. Kandahar’daki son aylarında bunu yeterince yapmıştı.

Dakikalar sonra kalp atışları normale dönmeye başladı fakat muhtemelen Callie’yi düşünmeden edemediği için ereksiyonu olduğu gibi kaldı. Onun rüyalarında gördüğü kadın olabileceğinden emin olmamakla beraber, o kadının Behrukh olmadığını biliyordu. Behrukh’un verdiği his farklıydı. O daha uzun ve ince, fiziksel olarak güçlüydü çünkü daha zor bir hayatı olmuştu. Daha farklı da kokardı; tıpkı sık sık pişirdiği körili yemek gibi. Onun ölümünden sonra Levi onu hiç rüyasında görmez olmuştu. Orduya katılmadan önce başına musallat olan uykusuzluk sorunu geri dönmüştü; cin gibi olduğu yerde uyanıyor, çadırın koyu renkli tavanına bakarken sıcakta terliyordu. Müfrezedeki diğer askerlerin öksürükleri, horultuları ve kıpırdanmalarını dinliyor, onlar gibi uyuyabilmeyi diliyordu. Fakat bunu yapamıyordu. Bazı sabahlar içtima için yataktan çıkması gerektiğinde uykusuzluktan ayakta bile duramazdı.

İşin ironik yanı, gençliğinde bir oda dölusu dövüş sanatları kupası kazanmıştı fakat bununla değil, Afganistan'daki o son aylara basitçe katlanabildiği için kendisiyle gurur duyuyordu; bunu babasından aldığı eğitim olmaksızın başaramazdı. Bir başçavuş onu çekip çevirmeden çok önce, Leo oğluna belirli kuralları öğretmişti bile. Levi sahip olduğu özdenetimin her bir damlasını kullanmayı biliyordu. Bir perhize bağlı kalmayı biliyordu. Bazen kesin yenilgiyle yüzleşecek olmasına karşın acıya dayanması ve dövüşmeyi sürdürmesi gerektiğini biliyordu..Leo olmasaydı Levi şerefli terhis için son turunu tamamlayamazdı fakat bu babası hakkında söyleyebileceği tek doğru düzgün şeydi.

Bir ses duyunca başını kaldırıp baktı. Ne olduğunu anlamadı fakat bu ses bir süredir duyduğu diğer seslere benzemiyordu. Belki de birileri gizlice ambara gidiyordu.

Bir motor uğultusu duyması gerekirken duyamamış mıydı?

Belki de pitbulların sahibi adamlar veya polis gelmiş, onu hazırlıksız yakalamak istiyordu. Onu buralarda istemedikleri kesindi...

Ambar kapısının gıcirtısı, ince bir ay ışığı çakmasıyla birleşince tahmininde haklı olduğunu anladı. Birisi yaklaşıyordu. Bunun kim olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu fakat güçsüz bir durumda yakalanma düşüncesini kabullenemezdi.

Diğer yana dönmüş gibi yaparak hareketlerinin sesinin gelen kişiyi bu yana çekmesini umdu, sonra yataktan kalktı. Ardından kimliği belirsiz kişinin yaklaşması için, doğru anı bekledi.

Bir an yatağının yanında ayak sesleri duydu ve gelen kişiyi arkasından tutup tek koluyla boğazını kavrayarak nefesini kesti ve adamı büsbütün savunmasız bıraktı.

Fakat bu kişi bir erkek değildi. Vücutuna yaslı bedenini yumuşaklığından, Callie konuşmadan önce bunun bir kadın olduğunu anladı.

Callie Levi'nin hızlı, özgüvenli hareketlerinin ham gücünü hissettiğinde panik içinde bacakları titredi. Çığlık atmak için ağzını açtıysa da nefes alamıyordu.

İlk kez ondan korktu. Hem de *çok* korktu. O an, hastalığına karşın hayatta kalmayı umursadığını, olabildiğince yaşamak istediğini hiçbir şüphe olmaksızın biliyordu.

Fakat korkusu uzun sürmedi. Levi onu tanıır tanımaz kolunu çekip onu kendine çevirdi. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Umarım... umarım canını yakmamışımdır. Bilmiyordum..."

Sözleri yarım kalsa da Callie onun ne demek istediğini biliyordu. Levi onu tanımamıştı. Callie geldiğini haber veremiydi. Bunu yapacaktı da; sadece belki uyuyordur diye yaklaşp koluna dokunmayı düşünmüştü. "Sorun değil," dedi. "Böyle pat diye gelmemeliydim."

"Burada ne işin var?"

Levi onu bıraksa da ondan pek uzaklaşamıyordu. Callie hâlâ yaşadığı büyük korkudan toparlanmaya çalışıyor, yere düşüverecekmiş gibi görünüyordu. "Sadece... içeri girmek ister misin diye soracaktım."

"Neden?"

Levi'nin boğuk sesi Callie'nin kulağında yankılandı fakat Levi onun tedirginliğini hissetmiş olmalıydı çünkü elleri artık iki yanında değildi. Şimdi onun sırtına tırmanıyordu. Callie onun

güçlü parmaklarını saten pijamasının üstünde hissederken Levi onu hızla çarpan kalbini daha da hızlandıran sınıksız kollarıyla sardı.

Callie içgüdüsel olarak yanağını onun tişörtünün yumuşak kumaşına yasladı. *Bunu yanlış anlama. Sadece sana karşı ki-barlık yapıyor.* Fakat aralarındaki kimyanın aniden değiştiğini inkâr edemezdi. Onun sert göğsünün verdiği hissi, kollarının arasındayken hissettiği güvenliği seviyordu fakat bu duyguda muhtemelen Levi yarı çıplak olduğundan cinsel bir yan da vardı. Callie üstünde kısa şortu olduğundan, onun şortunu, ona temas ettiğinde bacaklarındaki kıvrıkcık tüyleri hissedebiliyordu.

Levi'nin elleri onun omuzlarında durduğunda güçlkle yutkundu. "Uyuyamadım."

"Neden?"

"Şey... belki Denny ve salak arkadaşı geri gelip sorun çıkarır diye endişelendim."

"Olabilir. Ama bu altından kalkılmayacak bir sorun olmaz."

"Ama yanlarında silah olursa iş değişir. Polis'e bulaşmak istemediğin için bir şey yapamazsın." Callie biraz uzun sarıldıkları için geri çekildi. Bu adamı tanımıyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. İki gündür beraber olsalar da kendisi hakkında pek az şey anlatmıştı. Tabii bir de Kyle meselesi vardı. Romantik bir ilişkileri yoktu; bunu ikisi de biliyordu. Fakat daha geçen hafta yatmışlardı ve karşılıklı aynı görüşte olmalarına karşın bu Callie'nin suçlu hissetmesine neden oluyordu. "Herkes bazen gafil avlanabilir."

Levi cevap vermedi.

"Ne diyorsun peki?" diye sordu Callie.

"Ne konuda?"

Callie onun ne hissettiğini, az önceki temasın onun da hoşuna gidip gitmediğini merak ediyordu. “İçeri gelir misin? Ben... senin güvende olduğunu, ikimizin de evde olduğunu bilirsem daha rahat hissederim.”

Levi bu teklife balıklama atlamadı. Şimdi son derece mesafeli görüldüğünden Callie onun burada iyi olduğunu söylemesini, konuyu burada kapamasını bekledi.

Gelgelelim öyle olmadı. Levi, “Yalnız olduğun için üzgünüm,” dedi. “Keşke işler farklı olsaydı ama... sana verebileceğim hiçbir şey yok.”

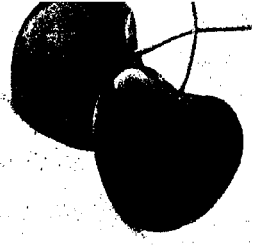
Callie, “Ben seks... seksten bahsetmiyorum,” diye netleştirdi. “Sadece... senin evde olmanı istiyorum.”

Buna karşın onunla yatmaya da *itiraz etmezdi*. Şu anda ona daha yakın olmak düşünebildiği tek şeydi. Levi bunu anlıyormuş gibi görünüyordu fakat kısa bir tereddütten sonra “Tamam,” dedi ve gidip bir şey aldı.

Callie, “Bu ne?” diye sordu.

“Çantam. İçinde kıyafetlerim var.”

Callie çantada prezervatif olup olmadığını merak etti.

Sekizinci Bölüm

Eğer Levi uyumayı başarabilseydi bir şeylerin ters gittiğini fark etmezdi. Dikkatini çeken sesler öyle alçaktı ki, köpekten geldikleri düşünülebilirdi. Fakat Callie Rifle'ı holdeki odaya koymuştu. Köpek arada bir sızlansa da, Levi'yi endişelendiren sesler o taraftan gelmiyordu. Callie'nin yatak odasından geliyordu.

Rabatla. Callie uyanıp bir şeyler yapıyorsa bu onu ilgilendirmezdi. Şafak gece göğünü yoğun bir mor renge çeviriyordu. Belki de Callie erken uyanan biriydi. Çok geçmeden kendisi de kalkıp güne başlayacaktı ve şanslı yaver giderse ambarın tamirini bitirecek, böylece yarına boyaya başlayabilecekti.

Zayıf bir öksürük sesi, Rifle'ın duyduğu şeyden hoşlanmamış gibi kapıyı tırmalamasına yetti. Bir an sonra tuvaletin sifonu çekildi.

Callie gerçekten de kalkmıştı. Öyle olsa gerekti. Fakat diğer yana dönüp onun kapısına baktığında, kapının altından ışık görmedi. Callie de muhtemelen onun gibi uyuyamamış, bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu.

Derken Levi bir başka ses, tatsız bir ses duydu ve yataktan kalkıp harekete geçti.

“Callie?” diyerek yatak odasının kapısını çaldı. Callie cevap vermedi fakat kapı kilitli değildi. Anlaşılan Callie onun saldırmamasından endişelenmiyordu. Ta en başından beri, en azından Levi’yi kanlar içinde banyosunda bulduğundan beri, çok kısa zamandır tanışıyor olmalarına karşın ona güvenmişti. Levi onun bir başka yabancıya böyle yaklaşmasını tavsiye etmezdi fakat Callie’nin özgüveninin verdiği duyguya minnettardı. Onun kendisinden ürkmesini istemiyordu. Babasının hayatından geçen kadınların, iyi bir sebepten ötürü öyle tepki verseler de, her ani harekette ürktüğünü görünce çok üzülürdü.

Callie’nin yatağı boştu. Hafif aralık duran banyo kapısından süzülen ışıktaki dağınık yatak örtülerini görebiliyordu. Callie artık onların altında değildi.

“Sorun ne? İyi misin?”

Yumuşak bir inilti onu korkuttuğundan odanın diğer yanına geçti ve banyo kapısını iyice açtı. Derken onu beti benzi atmış, gözlerini yummuş halde banyo zemininde yatarken buldu.

“Lanet olsun, ne oldu?” Eğilip ona neler olduğunu anlamaya çalışırken Callie’nin gözleri açıldı. Kalkmak için bir hamle yaptı fakat bir türlü beceremedi.

“Ben... iyiyim,” dedi. “Sen yatağına dön. Lütfen.”

Lütfen mi? Neden bunu istiyordu? Yardıma ihtiyacı olduğu ortadaydı. Callie’nin yüzünden bütün kan çekilmişti ve güçlüğüle hareket edebiliyordu. Levi aldığı ekşi kokudan onun kustuğunu anladı.

“Git...” Callie onu kovmaya çalıştı. “Ben... yalnız daha iyi.”

Levi’nin mahremiyetine girmesini istemiyordu. Levi bunu anlıyordu. Callie hem hastaydı hem de üstünde iç çamaşırları

vardı. Levi de aynı durumdaydı fakat Callie'nin külotunun şeffaf siyah kumaşı, tişörtünü indirip kendini örtecek durumda olmadığından, Levi'nin şortundan daha fazlasını gösteriyordu.

“Cep telefonun nerede?” diye sordu Levi. “Bir ambulans çağırayım.”

“Hayır.” Callie hafifçe doğrulduktan sonra yeniden yere yığıldı. “Ben... sorunun ne olduğunu biliyorum. Onların benim için yapabileceği hiçbir şey yok. Sadece... dinlenmeye ihtiyacım var. Sen yatağına dön.”

“Ve seni bu halde mi bırakayım?”

Callie cevap vermedi. Gücünü toplamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Bir doktor çağırmalıyız,” dedi Levi.

“Hayır.” Bu sözcüğü fısıldarcasına söylese de ciddi olduğu belliydi.

“Nereden biliyorsun? Denemek zorundayız. Çok... hasta görünüyorsun.”

“Birazdan... kendime gelirim. Sadece... akşamki şok yüzünden oldu. Bünyemi zorladı.”

Şok mu? Ambara geldiğinde olanlardan mı bahsediyordu? Levi onun kim olduğunu anlamadığı için onu kavramış fakat canını yakmamıştı. Onun *bununla* ne ilgisi olabilirdi?

“Buraya gel.” Eğilip onu kaldırmaya çalıştı fakat Callie onu savuşturup tuvalete döndü.

Zayıf, titrek bir sesle, “Git,” dedi ve tuvaletin başında öksürerek kusmaya başladı. “Dışarı çık.”

Levi onu rahat bırakmak istese de bunu yapamıyordu. Ona bir şey olmasından korkuyordu. Callie kusarken saçlarını

geriye çekip omuzlarını tuttu. Callie onun bu sahneye şahit olmasını istemiyor olabiliirdi fakat Levi bunlardan çok daha beterini görmüştü. Sadece kusmuğunda kan olmamasına şükreliyordu.

Tuvaletin sifonunu çekti. Sonra da ıslak bir bez alıp Callie'nin ağzını ve yüzünü sildi.

"Zemin dondurucu soğuk. Sana iyi gelmez," dedi ve Callie'yi kollarına aldı.

Callie ona karşı koymadı. Zaten bunu yapacak hali yoktu. Fakat itiraz etmeye çalıştı. "Ben... şimdi yatağa gidemem. Ya yeniden... kusmam gerekirse?"

"Bir kap getiririm."

Levi mutfaktan döndüğünde onu yatağın ortasına kıvrılmış halde buldu. Callie yarım yamalak üstünü örtmeye çalıştı fakat bu bile çok fazla çabalamasına neden oluyormuş gibi görünüyordu.

"Bak." Levi onun gözlerini açmasını sağlamak için yavaşça sırtını okşadı. "Kap burada."

Callie belli belirsiz başını sallarken Levi getirdiği kabı yaptığı ile yatak başının arasında koydu.

"Şimdi seni biraz ısıtalım." Levi Callie'nin tişörtünü iyice çekti, örtüleri düzeltti fakat sonra yine de gidemedi. Callie çok üşümüş, ıslanmış, çok zayıftı. Levi daha önce hayatta olup da bu kadar zayıf görünen biriyle karşılaşmamıştı. Hâlâ ambulans çağırmak istiyordu. Callie buna bu kadar itiraz etmeseydi bunu yapardı da. Levi'nin kamu çalışanlarını olaya dahil etmeme isteği bu konuda daha hassas olmasını sağlıyordu.

"En azından veteriner arkadaşını arayabilir miyim?" diye sordu.

“Hayırlı Lütfen hiç kimseyi arama.” Callie onun elini tutup gülümsemeye çalıştı. “Teşekkürler.”

Levi, o daha fazla güç sarf etmesin diye parmaklarını onun elinin etrafında sıkarken, “Neyin var?” diye sordu.

“Nezle olmuşum,” dedi fakat öyle fena titriyordu ki, Levi onu zar zor anlayabildi.

Neler oluyordu böyle?

Levi onun yanından ayrılarak odadan çıktı. Hissettiği empatiyi hissetmek, Callie’yi basit bir nezleden mustarip olsa bile bu halde görmek istemiyordu. Zaten yeterince acıyı hem de ilk elden görmüş, yaşamıştı.

Toparlanacak, diye düşündü. Nezlesi yakında iyileşir. Fakat bir türlü yatak odasından çıkamıyordu. Fazlasıyla endişeliydi. Kendisiyle cebelleşerek birkaç saniye odada volta attı. Sonra pes etti, tişörtünü çıkardı ve vücudunun hemen onunkini ısıtmasını umarak örtünün altına girdi.

Onu kendine çektiğinde Callie tepki vermedi fakat bu işe yaramış gibi görünüyordu. Callie onun getirdiği kaba uzanmadı, tek kelime etmedi, hatta hiç kıpırdamadı. Yavaş yavaş titremesi dindi ve Levi eliyle onun ellerini kavradı, çenesinin altına götürüp uyumasını bekledi.

Callie uyandığında kendini tazelenmiş hissediyordu. Bazen en ufak şeyler bile onu hasta edebiliyordu. Fazla stres, ilacını ölçsüz kullanması (zaten bu, doktorunun dozağı devamlı yeniden ayarlamasının sebebiydi), kötü bir haber veya ani bir korkudan kaynaklanan şok, uykusuzluk. Levi’nin onu kloze-

tin başında kusarken görmesi onu utandırmıştı. Bunun hoş bir manzara olmadığından emindi. Nedense Levi'nin onun hakkında düşündüklerini biraz fazla kafasına takıyordu; bunun basitçe kadın gururundan kaynaklandığını düşündü. Fakat tüm bunlara karşın, onun yardımına minnettardı ve onun durumu hallediş biçiminde hiçbir kusur bulamazdı. Levi nazik, zatîf, destekleyiciydi. Hâlâ yanında uzanan kaslı bedeni, Callie'yi elektrikli battanîyeden daha sıcak tutmuştu.

Callie hemen yataktan çıkmadı. Ona yaslanmışken çok rahattı, Levi'nin onun uyandığını fark edip de yataktan çıkmasını istemiyordu.

Fakat Levi her nasılsa onun uyandığını anlamış olmalıydı çünkü, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"İyi. Beni korkuttun."

Levi ona iyice sokulduğunda gülümsedi. Birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı fakat biri yaralı bedeni, diğeri ise işaretlere bakılırsa yaralı ruhuyla yan yana uzanıyor, birbirlerine fiziksel huzurun avuntusunu sunuyorlardı. Callie böylesine zor bir durumdayken birinin ona sarılmasının ne kadar iyi gelebileceğini unutmıştu. Belki durumu yüzünden buna fazla anlam yüklüyordu fakat şu beş dakika içinde hayatı boyunca olduğundan çok daha huzurluydu; belki de artık basit şeylerin değerini bilmeyi öğrenmişti.

Levi onun düşüncelere boğulduğunu hissedip bunları dinlemek istercesine, "Ne?" dedi.

"Yok bir şey. Sadece... geçen hafta geceyi uzun boylu sarışın bir yabancıyla geçireceğim söylenseydi buna inanmazdım."

Levi, “Çünkü senin hayatında yabancı kavramı yok,” dedi gülerek. “Herkesi tanıyorsun.”

Levi pek sık gülmüyordu. Callie kahkahasından hoşlandı. “Kesinlikle.”

“Motosikletim ve o köpekler olmasaydı ben bile burada olmayacaktım.”

Callie onun gitmesi düşüncesinden hoşlanmıyordu. Levi ona yeni bir odak, kendisi dışında endişeleneceği birini vermişti. Onun burada olmasından hoşlanıyordu. “Biliyorum.”

“Umarım...”

“Ne?” diye sordu.

“Umarım olanlar benim yüzümden olmamıştır.”

Başta Callie onun ne söylediğini anlamadı fakat sonra hastalanmasının sebebinin korku olduğunu söylediğini hatırladı. Bu muhtemelen doğrudu. Fakat normal insanlar böylesi bir karşılaşmadan ölümcül hasta olmazdı. “Hayır. Dün gece mantıklı konuşmuyordum. Nezleden kaynaklanıyordu. Herkes nezle olabilir.”

“Yani şimdi iyi misin?” Levi ikna olmuşa benzemiyordu.

“İyiyim.”

“Güzel. O zaman iyi olmaya devam etmen için sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım.”

“Yemek mi yapacaksın?”

“Beni mutfağında istemiyorsan yapmam.”

Callie onun yatağında olmasını tercih ederdi. Fakat bir yandan da mahremiyetine kavuşup dişlerini fırçalamak istiyordu. Esnerken ağzını kapatırken, “Mutfakım herkese açıktır,” dedi. “Keyfine bak.”

Levi yataktan çıkarken farkında olmadan şortunun içindeki bedenini güzelce sergiledi. Her ne kadar ince yapılı olsa da vücudu güzeldi. Fakat önceki gece güzellik veya fizikle ilgili değildi. Yine de Callie şimdi onun kıyafetleri içinde veya kıyafetsizken neden böyle hoş görüldüğünü anlayabiliyordu.

Onun yarı çıplak halinden duyduğu heyecan, Kyle'ın sesi evin içinde aniden yankılandığında hemen kayboldu. "Callie?" Kyle basamakları tırmanıyordu. "Neredesin?"

Callie Levi'ye korku dolu bir bakış attı fakat bir şey söylemek, Levi'nin bir tişört veya pantolon kapması için zaman yoktu. Bir an sonra Kyle yatak odasının kapısında durmuş, ağzı açık halde üstünde sadece iç çamaşırı olan Levi'ye bakıyordu.

"Telefonunu neden açmadığını soracaktım ama herhalde bunu tahmin edebilirim." Öfkeli olmaktan çok şaşkın görünüyordu.

Levi'nin gözleri kısıldı fakat cevap vermedi ve Callie bu beklenmedik konukla onun ilgilenmesine izin verdiği için minnettardı. "Göründüğü gibi değil," dedi. "Dün gece hastaydım. Neyse ki Levi benimle ilgilendi."

"Ve bunu iç çamaşırlarıyla yaptı, öyle mi?"

"Kusmaya başladığımda uyuyordu."

Kyle derin bir nefes alırken göğsü yükselip indi. "Seni ambardan nasıl duyabildi?"

"Ambarda değildi. Eve gelmesini istedim çünkü..."

Kyle, "Beni arayabilirdin," diye araya girdi. "Sana yardım ederdim."

"Biliyorum. Ama hastalanacağımı öngöremedim ve bu kadar kötü olacağımı bilemedim."

“Neyin var?”

“Nezle oldum.”

“Bir dakika...” Kyle başını iki yana sallayarak şaşkınlıkla, “Neden evdeydi demiştin?”

“Ona saldıran köpeklerin sahibi olan adamların dönmesinden korktum. Bir önceki gece biraz sorun çıkarmışlardı, unuttun mu?”

Callie polisin gelme ihtimalinden de endişe ettiğini onunla paylaşmadı. Bunun Levi’yi nasıl göstereceğini biliyordu.

Kyle da zaten artık dinlemiyordu. Tahmin etmesi gerekirse karmaşık duygular içindeydi. Şok, öfke, koruma duygusu, bunu hissetmeye hakkı olmadığı bilgisinin verdiği üzüntü.

Bir kez daha yattıktan sonra ortaya çıkan gerginlikle yüzleşiyorlardı.

“Lanet olsun,” dedi en sonunda.

Levi elini kaldırdı. “Bak, birkaç gün sonra gidiyorum. Endişelenmene gerek yok.”

Kyle onu süzerek derin bir iç geçirdi. “Ben kendim için endişelenmiyorum. Anlamıyor musun? Callie onu sevecek birini hak ediyor. Güvenilir, onun iyi bir hayat inşa etmesine yardım edecek birini. Callie evlilik, çocuk istiyor. Sen ona bunları sunabilir misin?”

“Benim sunacağım bir şey yok. Söylediğim gibi, gidiyorum.”

Kyle, “O zaman onu üzmeden önce yap bunu,” diye parlayarak odayı terk etti.

Bir an sonra Callie o içeri girmeden önce duyduğu şeyi duydu; kamyonetin motorunu. Motor çalıştı, sonra o uzaklaştıkça ses dindi.

Levi elini saçlarından geçirdi. "Nasıl içeri girmiş?"

Callie kapıyı kilitledi. "Kendi anahtarı var," dedi Callie.

Levi başını eğerek kapıya ilerledi fakat Callie onun şimdi gitmesini istemiyordu. Açıklama ihtiyacı duyuyordu.

"Kyle'la yattık. O konuda haklıydın."

Levi ona baktı fakat bir şey söylemedi. Callie onun ne hissettiğini bile anlamıyordu.

"Birkaç kez oldu bu. Beş veya altı kez. Ama... tahmin ettiğin gibi değil. İlişkimizin içeriği aşk değil, sırf eğlencesine vakit geçirmek de değil."

"Peki ne?"

Callie onun bunu sormak istemediği halde sorduğu izlenimine kapıldı. "Sanırım ikimiz de yalnız olmaktan sıkıldık."

Levi onun cevabını düşündü. "Bunu anlayabilirim," dedi ve giyinmeye gitti.

Callie'nin doktor randevusu vardı. Bunu Levi'ye söylemek, sorularını cevaplamak zorunda kalmak istemiyordu. Fakat bir yandan da onu orada yalnız bırakmak onu geriyordu. Bir şey çalacağından veya bir zararı dokunacağından değil. Döndüğünde onun gittiğini görmekten korkuyordu.

Bu gerçekten de bir gezgin, bir ilişki kurmaktan aciz olduğuna emin olduğu biri karşısında hissedilecek bir şey değildi. Fakat Callie kendine bir türlü hâkim olamıyordu. Bütün sabah boyunca birbirlerine sokulup yattıklarını hatırlayıp durmuştu. Bu Kyle'la olduğundan farklıydı. Beraber olduğu bütün erkeklerden farklıydı; zaten öyle çok erkekle beraber olmamıştı ya. Ay-

ınca Levi'nin normalde belli olmayan hatlarını gösteren şortuyla yatağının kenarında duruşunu aklından çıkaramıyordu.

Levi'nin kullandığı merdivenin altında, elinde çantası ve araba anahtarıyla dururken, "Yani Rifle'ı çitli bahçeye koymamı istiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Levi onun ayaklarında gezinen köpeğe odaklandı. Rifle arazide özgürce koşturuyordu; Callie yanında biri varken bunu yapmasına izin veriyordu ve Levi'yle aralarında da şimdiye dek bir sorun çıkmamıştı. Yine de gitmeden önce Levi'nin güven-de hissettiğinden emin olmak istiyordu. Eve geldiğinde onu veya köpeği kötü durumda görmek istemiyordu. Levi'nin kolunda altın rengi tenini saran dikişler bunu unutmasını imkânsızlaştırıyordu.

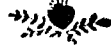
"Sorun yok. Zaten birkaç metreden fazla uzaklaşmıyor." Çatıya metal bir parça takarken, Levi'nin pazısı şişiyordu.

"Emin misin?"

Levi oturduğundan emin oluncaya kadar metal parçayı itti. "Eminim."

Kahvaltıdan beri epey ilerleme kaydetmişti. Callie kısa süre önce onun motosikletini çalıştırdığını duymuş, yaptığı tamiratları yeniden kontrol ettiğini anlamıştı. Şimdi de ambar üstünde çalışıyordu.

Callie araziye tarayıp Levi'nin yapabileceği diğer işlere baktı. Fakat ona iş teklif etseydi bile Levi kalmak istemezdi. Onu yola çıkaran şey her neyse, özellikle de kalkanını indirdiğinde yakasına yapışmak için fırsat kolluyormuş gibi görünüyordu. Levi kendine insanlarla herhangi bir bağ kurmak için izin vermiyordu. Her ne sebepten olursa olsun, arkadaşlık bile onun için fazlasıyla duygusal risk anlamı taşıyordu.

Callie Afganistan'da neler olduğunu düşündü; onu böyle yaralayan şeyin savaşın trajedileri olduğunu tahmin etti.

O arabasına doğru giderken Levi arkasından, "Ne zaman dönersin?" diye sordu.

"Birkaç saat sürer."

"Stüdyoda mı olacaksın?"

Callie boğazını temizledi. Yapacak işleri olduğunu söylemişti. Anlaşılan Levi stüdyoda durmanın bunlardan biri olduğunu düşünmüştü.

Ona itiraz etmeden, "Evet, aynen," dedi.

"Peki dönerken nalburdan bu çivilerden alabilir misin?"

Levi merdivenden inip cebindeki çivileri ona gösterdi. Callie karıştırmamak için bir çiviye yanına aldı.

"Akşam yemeğini dert etme," dedi. "Gelirken bir şeyler getiririm."

Levi ona bakarken güneşten ötürü gözlerini kıstı.

Levi işe dönmeyince, "Ne?" diye sordu.

"İyi olduğuna emin misin? Dün gece biraz... kötü görünüyordun."

"Nezle hep kötü görünür. Şimdi iyiyim."

"İyi." Levi onu baştan ayağa süzdü. "Bu arada, o elbiseyi çok sevdim."

Bir farkındalık duygusu ellerini yumruk yapmasına neden oldu. Bu elbiseyi onun için giyinmişti.

Callie hepatologun yüz ifadesini anlamaya çalışırken alt dudağını ısırды. Durumu kötüleşmiş miydi? Ulusal organ bağışı listesindeki yeri değişmiş miydi?

Doktora yalnız gitmekten nefret ediyordu. Ne zaman doktor randevusuna gidecek olsa içinden hastalığını birilerine söylemek geçiyordu. Arkadaşlarından biri seve seve Davis Tıp Merkezi Üniversitesi'ne giderken bir saatlik yolda ona eşlik ederdi.

Fakat bu ne zaman arkadaşlarının veya ailesinin gözlerine baksa durumunun gerçekliğiyle yüzleşmesi gerekeceği anlamına gelirdi ve Callie buna hazır değildi. Sürekli bu ihtimali değerlendiriyor, sonra kendi durumuyla boğuşurken diğer insanların duygularıyla uğraşmak zorunda kalmamak için itiraf anını devamlı erteliyordu. Belki de canlı donör bulma şansı olsaydı işler farklı olurdu. Canlı donör olsa, doktor donörün sağlıklı karaciğerinden bir parça alıyor, hastaya aktarıyordu. İki parça birbirine tamamlanıyordu; bu prosedür olabildiğince kolay görünüyordu. Fakat elbette o kadar basit değildi. Bu tip ameliyatlarda sadece küçük bir oranda başarı sağlanıyordu ve bu operasyonlar genellikle aile bireyleri arasında yapılıyordu. Tek çocuk olduğundan bir eş bulması çok zordu. Annesi çoklu sertleşim hastalığından mustarıptı ve tekerlekli sandalyeye mahkûmdu; babası da tip 2 diyabet hastasıydı. Bu da onları listeden çıkarıyordu.

Kısa bir süre Levi'nin önceki gece yanında oluşunun onu nasıl rahatlatmış olduğunu hatırladı ve şimdi yanında onun olmasını diledi. Çok geçmeden hayatından çıkıp gidecekti. Gerçeği bilse ne olurdu?

Aklını dinlediğinde bu mantıklı geliyordu. Fakat kalbini dinlediğinde iş başkaydı. Levi hafta sonu gelince belki gidecekti fakat onun evinde kaldığı sürece kritik hasta olduğunu bilmesini istemiyordu. Onu çekici buluyordu. Bu da ona çekici gö-

rünmek istemesine neden oluyordu. Ve idyopatik olsa da, yani karaciğerinin neden doğru düzgün çalışmayı kestiği bilinmese de, alkole bağlı olmayan yağlı karaciğer hastalığı olduğunu söylediğinde Levi'nin onu uzaktan yakından çekici bulmayacağını tahmin edebiliyordu. Hepatit gibi bir hastalığı olmamasına, hastalığı bulaşıcı olmamasına rağmen.

“Evet?” Boğucu gelen sessizliği bozarak terli ellerini çiçekli elbisesine sildi. “Test sonuçları nasıl?”

Doktor hâlâ tekerlekli taburesinde test sonuçlarını inceliyordu. Callie başından geçenlerden sonra bile son test sonuçlarını beklerken zorlanıyordu. Merkezin organ nakli ekibi onu değerlendirirken teşhisi onaylayacak bir biyopsiden, karaciğerin boyutunu ve biçimini belirlemek için de bilgisayarlı tomografiden geçmişti. Aynı zamanda kalbini kontrol etmek için bir ekokardiyogram, enfeksiyon kontrolü ve pıhtılaşma yeteneğini belirlemek için sayısız kan testi, abdominal duvarındaki damarların durumunu kontrol etmek için üst gastrointestinal endoskopi, akciğerlerinin doğru düzgün oksijen ve karbondioksit alıp verdiğinden emin olmak için akciğer fonksiyonu incelemeleri ve birkaç da ultrason yapılmıştı. Son iki aydır bu merkezde öyle çok vakit geçiriyordu ki, bazen orada yaşıyormuş gibi hissediyordu. Fotoğraf stüdyosunu asistanına bırakmaya karar vermesinin başka bir nedeni daha vardı. Bazı çekimleri kendisi yapamıyordu. Çalışacak kadar iyi hissetse de, gitmesi gereken günler vardı. Yeni testler için sürekli Sacramento'ya kaçarken ne söylerdi?

“Bir bakalım...” Doktoru klipsli pânouyu yana koydu. “Ne yazık ki durumunda biraz gerileme var.”

Dün gece berbat hissettiğinden kendisini buna hazırlamıştı. Fakat ne kadar gerileme vardı? Doktor onu birinci derece olarak mı kategorilendirecekti? Birinci derece demek, yeni bir karaciğer için en büyük önceliğe sahip olması demekti. Aynı zamanda bir haftadan uzun süre yaşaması beklenmiyor demekti.

Bir hafta! Belki de Levi'den bile önce gidecekti...

Yutkundu. "Ne kadar kötü?"

"MELD skorunu ciddi miktarda etkilemiş."

Son Dönem Karaciğer Hastalığı Modeli veya MELD skoru, Birleşik Organ Paylaşımı Ağı'nın bir hastanın ulusal donör listesinde yer alıp almayacağını belirliyordu. Altı ila kırk arasında bilgisayarın ürettiği ve kan testlerine dayalı bir rakam, nakil olmazsa doksan gün içinde ölmesinin ne kadar muhtemel olduğunu gösteriyordu. Rakam ne kadar yüksekse durumu da o kadar ciddi demekti.

"Ne kadar artış olmuş?"

"Üç puan. On yedideydin. Şimdi yirmisin çünkü bilirubin düzeyin yüksek. İyi haber, uluslararası normalleştirilmiş oranın ve kreatinin..."

"Kreatinin?" Bunun ne olduğunu unutmuştu. Bilirubin kanındaki safra pigmenti, PT-INR'nin de, karaciğer tarafından salgılanan proteinlerden gelen kanının pıhtılaşma yeteneğini ölçtüğünü biliyordu. Fakat kreatinin neydi?"

"Renal işlevini ölçüyor," dedi doktor.

"Yani böbrek işlevini."

"Evet. PT-INR'yle beraber kreatinin seviyen çok riskli değil."

Karaciğer yetmezliği şiddetli olduğunda bir hasta aynı za-

manda ciddi böbrek sorunları yaşayabilir, en sonunda diyalize bağlanabilirdi. Callie iş buraya gelmeden organ nakli ameliyatı olmayı diliyordu.

Doktor, “Yani beni en çok endişelendiren bilirubin,” dedi. “Yediğine içtiğine dikkat ediyor musun?”

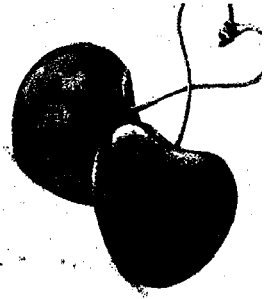
“Hem de çok. Hiç alkol almıyorum. Tuz yok. Bol bol meyve sebze. Tam tahıl. Yağsız protein.” Tabii yemek yerse... *Yememek* neredeyse çok daha kolaydı. Fakat güce ihtiyacı vardı.

“Bunu duyduğuma sevindim. Donör listesindeki durumunu güncelleyeceğim ve uygun bir şey bulmak için dua edeceğiz.”

Dua. Doktorların kontrollü görünmeleri gerekmez miydi?

Aslında Doktor Yee’ye rol yapmadığı için minnettardı. Gerçeklerle yüzleşmeyi tercih ederdi. Onun altı üstü bir insan olduğu, kaderini belirleyemeyeceği gerçeğiyle.

Doktor ayağa kalkıp gülümseyerek onun elini sıkı fakat nedense bu randevu diğerlerinden çok daha zor geçmişti. Callie’nin göğsü sıkışıyordu ve gözleri yaşlarla dolmuştu. İşin garibi, bunun bugün giydiği çiçekli elbise ve Levi’nin onu sevdiğini söylediğinde yüzünde beliren ifadeyle ilgisi varmış gibi geliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Callie, yanında onun için aldığı yeni kıyafetlerle eve döndüğünde Levi'nin nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Bundan hoşlanacağını sanmıyordu. Ondan daha fazla iyilik istemediği konusunda gayet net konuşmuştu. Callie yemek yaptığında o da bulaşıkları yıkamakta veya arka tarafta yıllardır sıkışan sürgülü kapı gibi bir şeyi tamir etmekte ısrarcı oluyordu. Bu sabah yemeği kendisi hazırlamıştı. Ayrıca Callie bahçedeki yabani otları ayıklamaya çıktığında ona katılmıştı ve Callie onun yardımıyla işini çarçabuk halledivermişti. Levi halihazırda ona borçlu hissediyordu ve aslında öyleydi de. Callie motosiklete iki yüz seksen dolar harcamıştı. Fakat ambarı boyatması ve tamir ettirmesi bundan fazla tutardı, bu yüzden ona kalırsa avantajlı bile sayılırdı.

Her şeye karşın, Levi ona daha fazla para harcatmak istemiyordu. Fakat Callie'nin onun gibi çok hoşlandığı birini düşünmesi, az da olsa MELD skoruyla ilgili kötü haberi dengeliyordu. Onun hayatında olması Callie'yi mutlu ediyordu. Bunun nedeninden emin değildi. Daha önce bir erkek için hiç böyle hissetmemişti.

Fakat daha önce karaciğer hastalığından mustarip de olmamıştı. Bu hastalığın bakış açısını değiştirdiğini itiraf etmeliydi.

“Size yardımcı olabilir miyim?”

Arkasına döndüğünde bir tezgâhtarın yanına geldiğini gördü. Bol seçeneği olsun diye arabaya atlayıp Arden Fair Alışveriş Merkezi’ne gelmişti. “Bir doksan boylarında seksen yedi kilo civarında bir erkek için tişört ve kot pantolon bakıyorum.”

“Gündelik, yazlık bir şey mi istersiniz?”

Callie başını salladı. Levi öyle süslü birine benzemiyordu. Düz beyaz tişörtü ve eski kot pantolonuyla mükemmel görünüyordu zaten. Fakat Callie onun saldırıya uğradığı gün üstündeki beyaz tişörtü bir türlü temizleyememişti ve kot pantolonu da günün modasını alabildiğine abartırcasına fazlasıyla yırtık pırtık olmuştu.

“Şu nasıl?” Kadın, taşlanmış kırmızımsı renkte v yaka bir tişört gösterdi. Düz, basit bir şeydi. Callie Levi’nin biçimli gövdesinin bu tişörtün içinde çok hoş duracağını kolayca hayal edebiliyordu ve onun erkeksi tarzına uygun olduğunu düşünüyordu.

“Harika. Large’ı varsa alayım.”

Tezgâhtar kadın tişörtü kasaya getirdi, sonra onu kot pantolonların bulunduğu büyük bir rafın önüne çağırdı. “Koyu renk mi yoksa açık renk mi istiyorsunuz?”

“Koyu renk.” En azından giydiği pantolonlardan biraz daha gösterişli bir şey alabilirdi.

“Şu nasıl? Bol kesimli.”

Callie pantolonu inceledi fakat sonra pek uygun olmadığına karar verdi. “Bu vücutla biraz daha dar bir şeyler giyebilir.”

“Tamamdır.” Dudaklarında imalı bir tebessüm beliren kadın bir başka pantolon çıkardı. “Bu nasıl?”

“Harika.” Bu pantolon tam dar kesim değildi, öyle metro-seksüellerin giydiği veya moda olan daracık pantolonlardan da değildi fakat Levi giydiğinde fıziğini sergilemesine izin verecek kadar sıkıydı.

“Bedeni nedir?”

“Sanırım... otuz iki otuz altı olabilir.”

“Şanslısınız. Bir tane kaldı.” Kadın yığının altından bir tane çekip çıkardı.

Callie aldıklarının parasını ödeyip alışveriş merkezinden çıkarken telefonu çaldı. Arayan komşusu Godfrey’ydi. Onun daha önce organ nakli kliniğindeyken de aradığını unutmuştu.

“Alo?”

“Callie?”

Ona kapıyı tutan yaşlıca bir adamın yanından geçerek parlak ikinci güneşine çıktı. “Ne haber, G? Şu pitbullarla ilgili bir haber mi var yoksa?”

“Korkarım ki durum pek iyi değil. Onları uyutturabilirim. Bir başkasına zarar vermelerinin önüne ancak böyle geçebiliriz. Ama sahipleri böyle bir şey yaparsam belediyeye dava açacaklarını söylüyor.”

Callie bir hayvanın ölümüne neden olma düşüncesinden nefret etse de bu şartlar altında başka bir seçenekleri yokmuş gibi görünüyordu. “Bunu *yapmazsam* da bir başkası saldırıya uğrarsa kurban veya kurbanın ailesi de dava açma yetkisinde olacak çünkü bildiğimiz tek şey o köpeklerin tehlikeli olduğu.”

“Detaylar biraz... belirsiz.”

Callie arabasına ulaşmak için karşıdan karşıya geçerken

trafiğin durmasını bekledi. Godfrey Levi'nin yaralarını diken hiçbir şey belirsiz görünmüyordu. "Sebep?"

"Çünkü olay olduğunda orada değildik. Tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz."

"Levi bize ne olduğunu anlattı."

"Ama doğru mu? Öyleyse de, adam bir gezgin. Mesele mahkemeye ulaştığında burada olup ifade veremeyebilir."

Callie alışveriş merkezine gidip gelmekten ötürü bile bitkin düşmüştü. Yorgunluk yaşadıklarının belki de en kötü yanıydı. "Ne olmuş? Onun da hakkı her vatandaş gibi korunmalı. Gezginlik yasadışı bir şey değil ki." Çantasını BMW X3'ünün arka koltuğuna koydu. "Peki şu an durum nedir?"

"Köpekler şu anda barınakta. Bir sonraki adımı atmadan önce ne kadar kararlı olduğunu bilmek istedim."

Callie içini çekti. Bu pitbullar tehlikeliyse, hayvan sevgisinin insan güvenliğinin önüne geçmesine izin veremezdi. Ya bir gün bir çocuğa saldırırlarsa?

Bundan sorumlu olmak istemiyordu. Denny ve Powell'la tanıştıktan ve ne tutumda olduklarını gördükten sonra da durumu ciddiyetle ele alacaklarından emin olamıyordu.

"Levi'ye inanıyorum," dedi. "O köpeklerin ne yaptığını gördün."

"Ama Levi araziye izinsiz girmiş mi? Onları tetikleyen bir şey yapmış mı?"

Callie ona Levi'nin kaldığı garajda kan olmadığını, motosikletinin yerini hatırlatabilirdi fakat işin eninde sonunda güvene bağlandığını biliyordu. O ve Godfrey Whiskey Creek'te güvenilen insanlardı. Bütün ömürleri burada geçmişti ve herkesi

tanıyorlardı. Levi ve kiracılar için aynı şey geçerli değildi.

“Söylediğim gibi, Levi’ye inanıyorum.”

Godfrey sanki bu son noktayı koymuş gibi, “Tamam,” dedi. “Bu işi olmuş bil ama...”

“Ama?”

“Aslında oyalanmamın başka bir sebebi daha var.”

“Neymiş o?”

“Denny Seamans veya Powell Barney’ye güvenmiyorum. Tepkilerinden, benim yerime seni suçlamalarından korkuyorum.”

“Köpekler, daha doğrusu, eğer o köpekleri doğru düzgün eğitmedilerse kendileri dışında kimseyi suçlamamalılar.”

“Onlar sorumluluk kabullenecek cinsten insanlar değiller. Bu olay olduğundan beri sürekli başkalarına suç atmaya çalıştılar. O yüzden dikkatli olmalısın. Bunun öcünü almaya çalışırlarsa şaşırmam.”

Denny ve Powell zaten çoktan kapısına dayanmıştı fakat anlaşılan kimsenin bundan haberi yoktu. Görünüşe bakılırsa bunu kimseyle paylaşmamışlardı çünkü evine gelip de kavga çıkartmaları onları tıpkı köpekleri gibi saldırgan gösterirdi. Ayrıca Callie iriyarı olmasıyla övünen adamların kendilerinden yirmi kilo zayıf bir gezgine bu kadar kolayca yenildiklerini itiraf etmek istemeyeceğini düşünüyordu.

“Dikkatli olurum.” Özgüvenli konuşmaya çalışsa da şimdiki durumu düşünüldüğünde, Levi gittikten sonra kendini doğru düzgün koruyamayacağı ortadaydı.

Levi Callie’nin arabasının garaj yoluna döndüğünü gördüğünde saat neredeyse yedi olmuştu. O günlük çalışmasını

bitirmiş, ambardaki küçük, derme çatma banyoda düşünmüş, Rifle'la tut-getir oynuyordu. Neyse ki Callie döndüğünden oyalanacak bir şeyler çıkmıştı. Acıkmıştı fakat Callie kendi evindeymiş gibi rahatına bakmasını söylemiş olsa da, o evde yokken onun evine girerek mahremiyetine zarar vermeyi pek istememişti.

O park ederken bir kenarda durdu.

Callie arabadan inince, "Selam," dedi. Gülümsemesine bakılırsa onu gördüğü için mutluydu. Gülümsemesi öyle büyüleyiciydi ki, Levi karşılık vermekten kendini alamadı.

"Selam. İşin bütün gün sürdü."

"Bir sürü iş vardı."

"Hallettin mi?"

"Sayılır." Callie konsolun üstünde duran küçük bir kesekâğıdını aldı. "İstedğin çivileri buldum ama resmen samanlıkta iğne aramak gibiydi."

Levi kesekâğıdını aldıktan sonra hâlâ cebindeki çivilerden birini çıkarıp Callie'nin aldıklarıyla karşılaştırdı. "Harika, bulmuşsun."

Callie, eve geldiği için heyecandan abartılı bir biçimde kuyruk sallayan köpeğini okşadı. Ona, "İşte benim bebeğim. Nasılsın bakalım?" diyerek tüylerini okşadı, kaşıdı, sarıldı ardından gözlerini kısarak Levi'ye baktı. "Görünüşe göre ikiniz iyi anlaşıyorsunuz."

"Rifle çok iyi bir köpek."

"Duydun mu oğlum? Seni sevmiş." Callie Rifle'ı son bir kez okşadıktan sonra doğruldu ve arka koltuktaki torbaları aldı. "Bana sakın kızma, alışveriş merkezinden sana bir iki şey aldım."

Levi şaşkınlık içinde, “*Bana mı?*” diye sordu.

“İşine yarar diye düşündüm.”

Levi başını eğerek Callie’nin koltuktan aldığı poşetlere baktı. “Ne aldın?”

“Bir kot pantolon ve tişört.” Macy logolu poşeti ona uzattı. “Haydi, gidip bir dene.”

Levi gönülsüzce poşeti aldı fakat bundan hoşlanmadığını belli edercesine suratını asmayı ihmal etmedi. “Callie...”

Callie sabırsızca elini sallayarak, “Ah, lütfen,” dedi. “Zaten anlaştığımızdan daha fazla iş hallediyorsun. Sana borcum var ve Tanrı biliyor, yeni kıyafetlere ihtiyacın var, o yüzden bunu abartmaya gerek yok.”

Yüzündeki yalvarış ifadesi adeta çocuksuydu.

“Doğru.”

“Harika!” Callie yeniden gülümsedi. “Onları dener misin? Sana olup olmadığına bir bakalım.”

“Tabii.” Levi içini çekerek ağzını sulandıracak kadar güzel kokan yemek poşetini ve Callie’nin diğer mağazalardan aldıklarının bulunduğu poşetleri içeri taşımaya koyuldu.

“Sanırım tişört olur,” dedi Callie. “Ama kot pantolondan emin değilim.”

Levi ona yemek poşetini verdi ve diğer poşetleri kanepeye koyup üstünü değiştirmek için Callie’nin yatak odasına gitti. Odadan çıktığında yemek poşeti gitmişti, muhtemelen Callie mutfaktaydı ve kanepede dinleniyordu.

“İyi misin?” Callie’nin solgun yüzü ona önceki gece hastalanınca girdiği o yürek parçalayıcı hali hatırlattı.

Callie gözlerini açtı. “Sadece yorgunum.”

“Erken yatmalısın.”

Callie onu süzerek, “Güzel,” dedi. “Başarılı olmuşum.”

Tişört de, pantolon da rahattı. “Seçimlerin hoşuma gitti,” dedi Levi. “Teşekkürler.”

“Biraz ketum görünüyorsun. Bir kot pantolon ve koyu renk bir tişört alayım istedim.” Güldü. “Yemeye hazır mısın?”

“Midem kazınıyor.”

“Masada.”

Levi mutfağa giderken durdu. “Peki ya sen?”

“Ben biraz burada dinleneceğim.”

Callie Anne Yemeği diye bir yerden bonfile, közlenmiş sebze, koçanda mısır ve kalın dilimli ekmek almıştı. Levi onu yemeğe ikna edebilmeyi umarak, kendi tabağını hazırlamadan önce ona tabağını götürdü fakat artık çok geçti.

Callie’nin uyuyakaldığını görünce, “Tüh,” dedi. Tabağı sehpaye koyarak Callie’yi yatağına götürmek için kucığına aldı.

Callie tam o sırada, “Yemek nasıldı?” diye mırıldandı.

“Eminim çok lezizdir.” Callie’nin yatmak için çok erken olduğunu söylemesini bekledi fakat öyle bir şey olmadı. Levi’nin kendisini taşımasına izin vermeye istekli görünüyordu.

Callie, “Bu akşam nerede uyuyacaksın?” diye sordu.

“Uyumam gereken yerde, ambarda.”

“Hayır, evde kal, olur mu?”

Levi uzun zamandır istemediği şeyleri ister olmuştu, o yüzden bunun zekice bir hamle olup olmadığından emin değildi. “Bunu yapmazsam muhtemelen daha doğru olur, Callie.”

Callie gözlerini yummuş ve yüzünü onun göğsüne dönmüştü. “Hangi açıdan?”

O bunu çoktan anlamadıysa açıklayacak hali yoktu. “Tamam. Evde kalırım.”

“Teşekkürler.”

Callie’yi yatağına yatırdıktan sonra üstünü örttü ve oturma odasına döndü. Yemeği soğumadan önce yemek için acele ediyordu, yoksa yeniden ısıtması gerekecekti fakat fazla uzaklaşmasına fırsat kalmadan önce bir şey dikkatini çekti. Alışveriş torbalarından birinin üstünde parlak renkte bir logo vardı.

Pembe renkte. *Victoria’s Secret*.

Callie ne satın almıştı?

Belki de günlük kullanım için sutyen veya külot almıştı fakat Levi yine de incelemenden edemedi. Torbanın içindeki ambalajı araladı ve önü dantel işlemeli transparan beyaz bir sutyen ve ona uyumlu küçücük bir külot çıkardı.

Vücudu bu manzara karşısında ürperirken, “Lanet olsun,” diye mırıldandı.

Arkasından bir ses duyduğunda Callie’nin peşinden geldiğini anladı. İç çamaşırlarına dokunurken yakalandığı için utanarak dönüp baktığında göz göze geldiler.

Başta Callie bir şey söylemedi. Bir süre birbirlerine baktılar. Ardından Callie boğazını temizledi ve “Ben de tam eşyalarımı almaya geliyordum,” dedi.

Levi’nin bu seksi çamaşırları torbaya geri bırakıp oradan uzaklaşması için doğru zaman buydu. Fakat gördüklerinden etkilenmemiş gibi yapamadı.

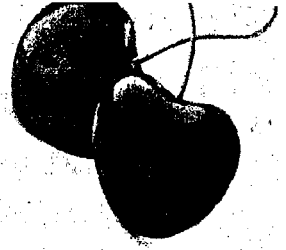
“Çok güzel,” dedi

“Onu neden aldığımı bilmiyorum.” Callie kıpkırmızı ke-silmişti. “Sadece... belki gerekir diye...”

“Gerekir diye mi?”

“Belki.”

Levi ona böyle bir sebep veremezdi. Torbayı kanepeye koyarak mutfağa yöneldi. Yemeğe veya başka bir şeye odaklanmalıydı çünkü eğer o iri mavi gözlere daha fazla bakarsa onu yatak odasına götürüp Behrukh’a verdiği sözü bozacaktı.

Onuncu Bölüm

Yatak odasının kapalı kapısına sırtını vererek duran Cal-
lie ağzını kapattı. İçinden *Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman*
Tanrım! diye bağırdı. Tam uykuya dalmak üzereyken o *Victo-*
ria's Secret torbasını hatırlamış, onu almak için kendini yataktan
kalkmaya zorlamıştı. Levi fark etmeden önce torbayı saklamak
istiyordu fakat bunun yerine onu yakalamış, ikisi için de çok
huzursuz bir sahne yaşanmasına neden olmuştu.

Gizli işler çevirmeye hakkı yoktu. Fakat torbanın Levi'nin
ilgisini neden çektiğini anlayabiliyordu. Oradan alışveriş yap-
mamalıydı. Neden parayı oraya saçmıştı ki?

Aslında bunun cevabını biliyordu. Levi'nin de bildiğine
emindi. Fakat bunun altında sırf bir erkekle beraber olma is-
teğinden daha fazlası yatıyordu. O büstiyere baktığında *ölmeyi*
değil, *yaşamayı* düşünüyordu. Sevmeyi düşünüyordu. Tutku ve
güzelliği düşünüyordu. Otuz iki yaşındaydı ve daha yapması,
görmesi, hissetmesi gereken bir sürü şey vardı. Gerçek tutkuyu
hiç yaşamadan ölmek istemiyordu.

Gail'in Simon'la ilk sevişmelerini anlatışını hiç unutamıyordu.

Arkadaşının mutluluğunu düşünmek bile, hele Gail ve Simon'ın şimdi mutlu bir aileleri olduğunu, mutluluğun kalıcı olabildiğini bildiğinden, Callie'nin gülümsemesine neden oluyordu.

Rifle yatağın yanındaki halıda uzanıyordu. Callie normalde kapıyı açık bırakır, onun evde dilediği gibi gezmesine izin verirdi fakat onu şimdiden uzun süre Levi'yle yalnız bırakmak istememişti. Callie odaya gitmeyince köpek başını yana eğip sorunun ne olduğunu sorarcasına sızlandı.

"Bütün ihtimaller bana karşıyken asla Gail'in şansına sahip olamayacağım," dedi ona. Gail bir film yıldızıyla evlenmişti.

Fakat üç gün önce hayatına giren bu uzun boylu, yakışıklı adamla olağanüstü bir macera istemek öyle çok da büyütülecek bir şey olmasa gerekti.

Levi'yle yatmak hayallerindeki gibi olmasa bile, şimdiye kadarki deneyimlerini aşacağından emindi. Şimdiye kadarki âşıkları arasında en iyisi Kyle'dı fakat fiziksel tatmin ile duygusal tatmin farklı şeylerdi. Callie ölmeden önce arzuda *boğulmanın* nasıl bir şey olduğunu görmek istiyor, çekici, esrarengiz Levi'nin de bu deneyimi ona yaşatabileceğini düşünüyordu; tabii hâlâ seks yapabiliyorsa. Yaşadıklarının ondan bu yetiyi almış olması mümkündü.

Dün gece beraber uyurken arada bir arkasında sert bir şey hissettiğini hatırlıyordu. Bu onun hâlâ sevişebildiğini gösteriyordu. Fakat tahrik olsa da bir adım ileri gitmemişti. Yatağa yatmasının nedeni de Callie'nin hasta olmasıydı. Yani sorun fiziksel olmasa da, Levi'nin ondan kaçtığı belliydi. Belki de sorun zihinsel veya duygusaldı.

Her halükârda Callie o pahalı iç çamaşırlarını almakla budalalık etmişti.

Aldıklarını Levi gittikten sonra iade etmeyi planlayarak onları bir çekmeceye soktu ve cep telefonunu çıkardı. Son zamanlarda arkadaşlarının kötüleşen sağlığını fark etmesinden çekinerek onlarla eskisi kadar çok takılmaz olmuştı; zaten sürekli organ nakli kliniğine gidip geliyordu. Onların aramalarına dönme konusunda biraz ihmalkârı.

Fakat şimdi, bir insan bunu ne kadar yapabilirse, ölüm ihtimaline alışma şansı varken, onları özlüyordu.

Baxter ilk çalışta açtı. Callie neden önce kadın arkadaşlarından birini aramadığından emin olamıyordu. Gail, Eve veya Cheyenne daha doğru bir seçenek olurdu. Hatta şimdi evli olan Sophia bile. Fakat eğer Baxter hakkındaki şüpheleri doğruysa aynı zamanda aşkta da şansı yoktu. Onun ilk erkek arkadaşı kadar eşcinsel olduğuna ve başka bir arkadaşları olan Noah'ya âşık olduğuna inandığından, karmaşık hislerini onun daha iyi anlayabileceğini düşündü.

“Yok artık, demek *Callie* beni arıyor, öyle mi? Beni San Francisco’da ziyaret etmeye gelemeyecek ve geçen hafta öğle yemeğine çıkamayacak kadar meşgul olan *Callie*.”

Callie şehre gidemezdi. Sacramento’da bir sürü doktor randevusu vardı; onları iptal etmesi imkânsızdı. Hayatı için savaşıyor, ulusal donör listesindeki insanların zamanında bir karaciğer bulacağından ümidi kesmemeye çalışıyordu.

“Kusura bakma,” dedi. “Başka bir gün gelirim.” Baxter haftada dört gün San Francisco’da bir aracı kuruma gidip geliyordu. Callie’nin sağlığı el verdiği sürece zaten onu ziyaret etmek için başka fırsatları da olacaktı.

“Buna güvenilebilir miyim? Aramalarıma dönmüyorsun,” dedi Baxter.

“Meşguldüm.”

“Büyükanne ve büyükbabanın evini satmaya hazırlanıyor-
sun, değil mi? Peki bu iş o kadar zamanını alıyor mu? Yani
beş yıl oldu. Sert konuşmak istemiyorum ama yakın zamanda
ölmüş olsalardı bu işe bu kadar gömülmeni anlayabilirdim.”

“Onları özlüyorum.”

“Arkadaşlarına birkaç saat ayıramayacağın kadar mı? Bir aydır
kafeye gelmiyorsun. Nedense hepimize mesafelisin. *Kyle* hariç.”

Son iki sözcüğü vurguladığı *Callie*’nin dikkatinden kaç-
mamıştı. *Baxter Kyle*’la herkesten gizli tuttukları bir ilişkileri
olduğunu düşünüyordu. Diğer arkadaşları da öyle. Bir keresin-
de *Eve* durduk yere *Kyle*’la yatıp yatmadığını sormuştu. Fakat
bunu henüz öyle bir şey olmamışken sorduğu için *Callie* “Ha-
yır” demekten huzursuzluk duymamıştı.

“Nerede yaşadığımı biliyorsun,” dedi. “*Kyle* buraya geli-
yor, sen ise gelmiyorsun.”

“Çünkü *hiç* davet etmiyorsun.”

Televizyon açıldı. Görünüşe bakılırsa *Levi*’nin uykusu
yoktu. “*Kyle* arkasına yaslanıp davet beklemiyor.”

“Acaba neden?”

İşte yine yapmıştı. *Kyle*’la aralarında geçen şey, gruptan
uzaklaşmasının bir başka nedeniydi. Kendi davranışından ötü-
rü utanmıştı.

Callie Kyle’la yattığını itiraf etmeyi düşündü. En azından
Baxter’ın dikkatini başka şeylere çekerd. Fakat sonra hemen
bundan vazgeçti. *Kyle*’in onayı olmadan böyle bir şey yapmaya
hakkı yoktu.

Ayrıca aralarında geçenler yalnızca bir istisna, alışılmadık

bir gelişme, bir hataydı. Ve artık bitmişti. Bir şekilde Levi onun verandasına geldiğinden beri, durumunun doğru muhakeme yetisinin önüne geçmesinden ötürü utanmak dışında, Kyle'la yattığını aklına bile getirmemişti.

Sesine ne olur ne olmaz diye alaycı bir ton katarak, "Beni senden daha fazla sevdiği için mi?" diye sordu.

"Bence seni farklı seviyor."

Callie boğazını temizledi. "Hepimizin sırları var, öyle değil mi?"

Baxter hemen konuyu kapatıp başka bir şeyden bahsetmeye başlayınca Callie onun sırrını keşfettiğine iyice emin oldu.

"Ee, nasıl gidiyor?" diye sordu Baxter. "Misafirinle işler nasıl?"

Sohbet konusunun değişmesinden ötürü rahatlayan Callie derin bir nefes aldı. "Kyle sana Levi'den mi bahsetti?"

"O hâlâ aramalarım *dönüyor* neyse ki. Geçen akşam beraber bir şeyler içtik."

Callie bu dokundurmayı duymazdan geldi. "Ee?"

"Endişeleniyor."

Fakat sadece Levi hakkında endişelenmiyordu. Kyle son üç haftadır onunla zaman geçiren, bilirubin düzeyinin artmasıyla daha kötü hissettiğini gören tek kişiydi.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi. "Eğer Levi beni öldürecek olsaydı şimdiye kadar bunu yapmıştı bile."

"Sokaktan geçen gezgini konuk etmek senin yapacağın bir şey değil."

"O *sokaktan geçen* bir gezgin değil."

“Kim o zaman?”

“Yardıma ihtiyacı olan bir adam. Ülkemize hizmet etmiş eski bir asker.”

“Vatanseverliğine bir şey demiyorum. Ama duyduğuma göre aynı zamanda tehlikeli olabilecek, gizemli bir tiymiş. Bunu düşündün mü?”

Callie pek bir şey düşünmemiştir. Fakat korkmak veya ürkmek yerine ona yardım etmek istiyordu. Bu arzu hayatını kaplıyordu ve böylesine zorlayıcı bir uğraş bulduğu için de minnettardı. Levi gelmeden önce her gün öncekinden daha zor geçiyordu. Sırf Levi’nin olması bile yaşadıklarını daha hafif atlatmasına yardımcı oluyordu.

Örneğin önceki akşam. Kendi başına ne yapardı? Yatağına gidecek bir damla gücü kendinde bulamadan banyonun zemininde saatlerce yatar mıydı?

“Önemli değil,” dedi. “Durumu ne olursa olsun, onun için elimden geleni yapmak istiyorum.”

“Fedakâr ve hayranlık uyandırıcı bir hareket. Yoksa... altında başka bir şey mi yatıyor?”

“Yani demek istediğin...”

“Aynı zamanda onu çekici mi buluyorsun?”

Callie Levi’nin sabahki halini, terden ıslanmış ve gövdesine yapışmış tişörtü merdivende duruşunu hayal etti. “*Kesinlikle.*”

“Ah... bilmece çözüldü.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani başka sebepler de var.”

Callie itiraz edecekken vazgeçip güldü. “Bir dereceye kadar olabilir. Bu çok mu kötü olur?”

“Evet. Çünkü o zaman adam canını çok başka bir şekilde yakabilir.”

Levi’nin televizyon sesine rağmen konuşulanları duyduğunu sanmıyordu fakat yine de sesini ne olur ne olmaz diye alçalttı. “Ondan bağıllık beklediğim yok. Yakında gidecek zaten.”

“O zaman... seksten mi bahsediyoruz?”

Callie öyle olduğunu düşünüyordu. Her ne nedenden olursa olsun, Levi’ye yaklaşmak için ısrarlı bir istek duyuyordu fakat kendisini bunun onu “toparlama” isteğinden kaynaklandığına ikna etmişti. “Bu da bir yanı.”

“Ah, Tanrım,” dedi Baxter. “Ne yaparsan yap, temiz olduğundan emin ol.”

Callie alçak sesle fakat sertçe, “Sanki bana... bir şey bulaştıracakmış gibi konuşma!” dedi.

“*Birinin* seni uyarması gerek. Onu tanımıyorsun, o yüzden çok büyük bir risk alacaksın. Ayrıca sen risk alan biri de sayılmazsın. Peter seninle ayrıldıktan sonra yaşadığınız tek gecelik ilişkiden hâlâ pişmansın; üstelik o zaman da amacın yalnızca biriyle yatmaktı!”

“Hatırlaması bile korkunç! Onu yaparken çoktan pişman olmuştum bile.”

Baxter onun bu tutkulu cevabı karşısında kıkırdadı. “Peki bu sefer neden farklı olsun?”

Callie bunu yeterli şekilde açıklayabileceğini sanmıyordu fakat yine de çabaladı. “O beni heyecanlandırıyor. Gözlerimi kapıyorum ve... hayalini kurduğum tek kişi o. Sadece benim arzulanabilir olduğumu, Peter’in erkekleri tercih etmesinin benim hatam olmadığını teyit edecek birini istiyorum.”

“Cinsellik karmaşık bir şeydir.”

“Evet, bu gerçeği *artık* görüyorum. O zamanlar yirmi yaşındaydım, unuttun mu?”

“Hepsini anlıyorum. Ama... sen Levi gelmeden *önce* değıştin. Yani bunların hiçbirisi pek önemli değil.”

“Elbette önemli.”

“*Callie*... hayatında neler oluyor?”

Baxter artık tuzağa düşmeyecekti. Callie gözlerini kısarak elini başına götürdü. “Ya sana alkole bağlı olmayan yağlı karaciğer hastalığından ölmekte olduğumu söyleseydim?”

“Ne?”

Sözcükler ağzından çıkmıştı bile. Onları öyle uzun zamandır içinde tutuyordu ki, az önce onları telaffuz ettiğine inanmıyordu.

“Bir daha söyler misin?”

“Beni duydun.” Az önce söylediklerini tekrarlamaya içi el vermiyordu.

Baxter’ın şimdiye kadar sohbet boyunca takındığı o “kendini toplasan iyi olur” tavrının adeta somut bir nesne gibi yere düştüğü bir sessizlik oldu.

“Umarım...” Devam edemediğinde, Callie onun tıkanıdığını anladı; derken kendisi de ağlamaya başladı.

O bunu anlamasın diye nefesini tuttu. Kendisine bu açıklamayı yaparken soğukkanlı, sakın ve kendine hâkim olacağına söz vermişti ve bu işin altından kalkamadan daha fazla kedere yol açmak istemiyordu. Fakat gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Bu haberi o kadar zaman sonra neden Baxter’a pat diye verdiğini anlayamadan pencereye yürürken gözyaşları yanaklarından süzüldü ve çenesinden aşağıya damladı.

Baxter yine konuşmaya yeltendi fakat sürekli duygularıyla cebelleşiyordu. “Umarım... umarım bu zalimce bir şakadır,” demeyi başardı fakat bunun bir şaka olmadığını bildiği belli oluyordu. Callie’nin pat diye yaptığı açıklama bir sürü şeyi açıktıyordu. Az önce sorguladığı her şeyin cevabını veriyordu.

Fakat Callie onu hazırlamak için yeterince uğraşmamıştı ve bunun için berbat hissediyordu. Veda etme konusunda çok kötüydü. İşte bu sevdiklerine gerçeği söylemeyi ertelemesinin bir diğer nedeniydi. Söz ağzından çıkar çıkmaz uzun bir elvedayla yüzleşmesi gerekecekti.

Bunun bir şaka olduğunu onaylamadığında Baxter, “Ne zamandır biliyorsun?” diye sordu.

Callie boğazındaki yumruyu bastırdı. “Sevgililer Günü’nde öğrendim.”

“Bu dört ay önceydi! Bize söylemen dört ay mı sürdü? Yoksa...” Sesi daha da yükseldi, öfkелendi. “Sadece ben mi bilmiyordum?”

Bir açıdan durumunu açıklamak Callie’yi çok rahatlatmıştı. Aruk bunu kendine sakladığı için suçlu hissetmesine gerek yoktu. Fakat Baxter’ın tepkisi sadece bir kişinin tepkisiydi. Tıpkı bir göle bir taş atıldığında gitgide daha fazla dairenin ortaya çıkması gibi, gün geçtikçe daha fazla insan bunu öğrenecekti. “Hiç kimseye söylemedim. Tek bir kişiye bile.”

“Peki ya ailene? Onlara söyledin herhalde, değil mi?”

“Korkarım ki hayır.”

“Lanet olsun! Buna inanamıyorum. Ama... belki onlara söylemene gerek kalmaz. Sana yardım bulur, gerekeni yaparız.”

Callie burnunu çekerek yanaklarını sildi. Kendisi için üzülmüş gibi yapmasına gerek yoktu. Yaşayacağını sandığı bu-

tün o yılları kaybetmenin acısı saklanamayacak kadar keskindi.
“Mesele de o ya. Doktorlar ellerinden geleni yaptı.”

“Peki o zaman neden durumu düzeltemediler?” Baxter şimdi öfkeliydi. “Kaçınıcı yüzyılda yaşıyoruz? Cevaplar, çözümler olmalı.”

“Bir çözüm var.” Callie onun peşinden pencereye gelen Rifle’ı okşadı. “Karaciğer nakli.”

Baxter yeniden tıkanı, sonra daha da zorlanarak devam etti. “Nasıl oluyor?”

“Çeşitli donör listelerine ismini yazdırıyorsun ve sonra bekliyorsun.”

“Belki doğru insanlara para verirse süreci hızlandırabiliriz.”

“Kime vereceğiz? Bir karaborsacıya mı?”

“Kim onları dağıtmakla mükellefse ona!”

“Listedeki yerin ödeme yapma yetinle belirlenmiyor. İhtiyaca göre belirleniyor.”

“O zaman biz de kendi donörümüzü buluruz!”

“Nasıl?”

“Aramızdan biriyle uyumlu olup olmadığını anlamak için hepimiz test olacağız.”

“Çok az karaciğer nakli gerçekleştiriliyor, Baxter. Bunlar donör için hayati tehlike arz edebilecek karmaşık ameliyatlardır.”

Baxter bir küfür mırıldandı. “Bir cevabı olmalı. Alkole bağlı olmayan yağlı karaciğer hastalığı dedin, öyle değil mi?”

“Aynen öyle.”

“Eğer alkol buna yol açmadıysa ne açmış? Genetik falan mı?”

“Bazı insanlar vücutları çok fazla demir veya bakır depoladığında karaciğerleri mahvoluyor. Eğer bakırsa sanırım Wil-

son hastalığı. Demirden emin değilim ama bu iki hastalıkta da genetik faktörler rol oynuyor. Bana olan şey bu değildi. Hiç kimse benim durumumda neyin soruna yol açtığını bilmiyor. Karaciğerim... doğru düzgün çalışmayı birden bıraktı.”

“Yapacak bir şeyler olmalı,” dedi Baxter. “Olmak zorunda.”

Callie ambara doğru baktı. Bu gece çok fazla ay ışığı olmadığından ambar hantal kara bir gölge gibiydi fakat açıklanamaz bir nedenden ötürü Callie Levi’yi ve o merdivenin tepesinde nasıl görüldüğünü düşününce kendisini daha iyi hissetti. “Sanırım önümde kalan zamanın tadını çıkartmaya çalışacağız.”

“Lanet olsun...” Bir duraksama. “Kyle bilmiyor mu?”

Baxter’ın bunu öğrenen ilk kişi olmasına şaşırdığı belliydi. Fakat o pek çok açıdan kız arkadaşlarına oranla daha güvenli olduğunu hissediyordu. Veya Kyle’a oranla. Baxter diğerlerine söylemeye daha az meyilliydi. Ona açıklamak Callie için pratik yapmak gibi bir şeydi. “Hayır.”

“Özür dilerim.”

Callie camdan hüzünlü gülümsemesinin yansımalarına baktı. “Teşekkürler.”

“Ama ailene söylemek zorundasın. Bunu daha fazla... gizli tutamazsın. Seninle geçirdikleri zamanı daha iyi değerlendirmeye ihtiyaçları olacaktır...”

“Yakında onlara da söyleyeceğim.” Callie sırrının yükünü öyle uzun zamandır taşıyordu ki onun ne kadar ağır olduğunu biliyordu. Sadece gerçeği söylemenin bu yükü hafifleteceğini düşünmüyordu, o kadar. Sadece bazı endişeleri başka endişelerle değiş tokuş etmiş gibi olacaktı. “Ama... henüz değil. Sana söylemek yeterince zordu.”

“Peki ya Eve, Cheyenne ve diğerleri?” Baxter başını ellerinin arasına almış gibi, sesi boğuk geliyordu.

“Belki... belki ben durumu açıklamadan önce nakil konusunda iyi haberler alırım diye bekliyordum.”

“Ama o zamanda herkes birdenbire ameliyata alındığını duyacaktı. Böyle şeyler uzun süre boyunca saklanamaz.”

Söyledikleri doğrudu. Callie bir sürü farklı organ nakli kliniğinde kayıtlıydı. Doktorları bunun ihtiyacı olan karaciğeri almasına yardım edebileceğini söylemişti. Fakat yılda yirmi bin insan organ nakline ihtiyaç duyarken sadece yaklaşık beş bini ameliyata girebildiğinden, bunun hiçbir garantisi yoktu. “Doğru söylüyorsun.”

“Bir sorun olduğunu nasıl anladın? Belirtiler nelerdi?”

“Sarı görünmek ve berbat hissetmek dışında mı? Göğsümde örümcek anjioma dedikleri tuhaf, kırmızı benekler belirdi. Ayrıca avuç içlerimde de kırmızılıklar vardı.”

“Bu karaciğer hastalığından mı kaynaklanıyormuş?”

“Belirtilerinden biri, evet. Hastaneye gittiğimde karaciğerimin büyüdüğünü tespit ettiler.”

“Peki nakil ameliyatından başarıyla çıkma oranı ne?”

Callie eğilip köpeğine sarıldı. “Bu vücudumun yeni karaciğeri kabul edip etmemesine bağlı. Fakat istatistikler umut verici. Karaciğer nakillerinin büyük kısmı başarılı.”

“Büyük kısmı...”

“Yani hastaların yaklaşık yüzde seksen beşi birinci yılı atlatıyor,” diye netleştirdi Callie. “Sanırım yaklaşık yüzden yetmişi de üçüncü yılı. Ondan sonrasını bilmiyorum ama bunun dışında sağlığım iyi. Doğru eşleşmeyle iyi bir seyir öngörülebi-

lır. Sadece hayatım boyunca bağışıklık baskılayıcı ilaçlar kullanmam gerekecek.”

“Ve bunda bir sorun yok, öyle mi?”

“Potansiyel olarak sert bazı yan etkileri var. Steroidler cilt kanseri ve başka problemlere yol açabiliyor ama beni yakından takip edecekler. Sadece ortalama bir insana göre çok daha fazla ilaç kullanmak dışında normal bir hayat yaşayabileceğim.”

“Bu demek oluyor ki yapmamız gereken tek şey sana yeni bir karaciğer bulmak.”

“Keşke bu konuda daha fazla kontrolümüz olsa.” Rifle onun yanağını yalarken Callie yüzünü ona sürttü. “Sabah diğerleriyle kahve içeceğiz. Belki onlara söylerim.” Baxter’ın tepkisi ışığında bunu yapmamış olmak onu huzursuz ediyordu.

“Bizim kafede mi?” diye sordu Baxter.

Callie dikleştı. “Yapmayayım mı?”

“Önce aile, Callie. Bu ne kadar zor olsa da onlara söylemen gerek.”

“Bana baskı yapma! Sanırım kaçındığım şey de buydu. Başkalarının hissettiği şeyi hissetmek istemiyorum.”

“Sen yalnız değilsin. Bunu yakında yapman gerek.”

“Bunu uygun gördüğüm zaman yaparım. Buna saygı duyduğunu söyle.”

“Elbette buna saygı duyuyorum! Ama...”

“Aması falan yok. Eğer bunu yapmazsan öldükten sonra sana musallat olurum.”

“Bu hiç komik değil,” dedi Baxter.

Callie’nin içinden yine ağlamak geliyordu, ona söyleyecek bir şey bulamadı. Bir sessizlik oldu. Sonra Baxter, “Seninle ka-

lan adam, Levi, bunları biliyor mu?” diye sordu.

Callie kapalı kapıya baktı. “Bilmiyor ve bilmemesini de tercih ederim.” Levi onun her zamanki dünyasının bir parçası değildi, bu yüzden ona söylemek için bir zorunluluk hissetmiyordu. “Benim en kötü zamanımda buradan gitmiş olacak.”

Ne kadar yaşayacağım? diye sormuştu doktorlarına: *Yazı çıkarabilirsin ama... muhtemelen ağustosa geldiğimizde epey zayıf hissedeceksin...* Eğer dün gece bunun bir göstergesiye, doktor kesinlikle haklıydı. “Bilmesi için bir sebep yok.”

“*En kötü zamanın,*” diye tekrarladı Baxter. “Bu delilik. Ne yapacağımı bilmez durumdayım, ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Bu... olamaz.”

Callie sürekli onu sersemleten mide bulantısını düşünerek yansımasına arkasını döndü. “Güven bana. Oluyor.”

“Artık yanında biri olduğu için minnettarım. Eğer daha önce aradığımda açsaydın sana bunun güvenli olmadığını söyledim. Ama yanında bir arkadaş olması düşüncesi beni rahatlatıyor. En azından orada tek başına değilsin.”

Callie yatağa girdiğinde Rifle da az önce uzandığı halıya yattı. “Ben de öyle.”

“Bir şey daha.”

“Ne?”

“Kyle’a söylemen gerekmez mi? Yani... ikiniz birbirinize ayrı bir yakınsınız.”

“Ah, aman Tanrım! Ben itiraf edene kadar pes etmeyeceksin!” Callie kıkırdadı fakat aslında bunu o kadar da komik bulmamıştı.

“Sadece bundan üzüntü duyacak bütün insanları düşü-

nüyorum. Kiminle yattığın umurunda değil, Callie. Umarım bunu biliyorsundur. Seni yargılayacak son kişi benim.”

“Ben de senin hakkında öyle hissediyorum,” dedi Callie.

Kısa bir duraksama oldu. “Buna tahmin ettiğinden daha çok minnettarım.”

“Kyle’a yakında söyleyeceğim,” dedi Callie. “Peki sen Noah’ya ondan sakladığın şeyi bir gün söyleyecek misin?”

“Hayır. Kesinlikle hayır. Bunu yapamam.”

Bu Baxter’ın Noah’yla ilgili hislerini itiraf etmeye en çok yaklaştığı andı.

“Sebebini anlayabiliyorum,” dedi Callie.

“Tahmin eden sen miydin?”

Ona karşı dürüst olmalıydı. “Hayır, Eve ve Cheyenne de tahmin etti. Ama bildiğim kadarıyla Gail veya Sophia bilmiyor. Erkekler de.”

“Sürekli kendime istediğim kişi olabildiğim şehre taşınmam gerektiğini söyleyip duruyorum.”

“Ama...”

“Bu seni ve diğerlerini arkamda bırakmam demek. Tabii onu da.”

“Seni en çok mutlu edecek şeyi istiyoruz.”

“Sorun şu ki... her türlü bir bedel ödeyeceğim.”

On Bitrinci Bölüm

“Bu sabah arkadaşlarımla kahve içeceğim.” Uyurken giydiği tişört ve külotun üstüne sabahlığını geçiren Callie Levi’nin tabağına yağda yumurta koydu. “Benimle gelip onlarla tanışmak ister misin, yoksa...”

“Hayır, kasabadan uzak durmam daha doğru olur.” Rifle okşanmayı umarak burnuyla onu ittiğinde Levi gözlerini yemeğinden ayırmadı. “Ambarda çalışırım.”

“Tamam. Başka bir şeye ihtiyaç duyuyor musun? Dün aldığım çiviler gibi?”

“Yok, sanmıyorum.”

“İstedğin bir şey olmalı.” Kara Altın Kafé’de devasa tarcınlı çörekler satıyorlardı. Aynı şekilde leziz kekler de. Callie bunlardan bahsedecekti ki, Levi en sonunda başını kaldırdığında sözcükleri adeta boğazına dizildi. O an, Levi’nin onları nasıl yorumladığını anladı. Aynı zamanda onun *gerçekten* bir şey istediğini fakat o şeyin yemek olmadığını da anladı. Dün gece o büstiyeri görmesi aralarında bir gerilime neden olmuştu. Callie çıkıp onu giyinirken görünce Levi farklı davranmamıştı. Sade-

ce pantolonunun düğmelerini iliklemiş, tişörtünü kafasından geçirmişti. Ama şimdi... Callie bir değişiklik olduğunu hissedebiliyordu.

İçgüdüsel olarak dudaklarını ıslattı fakat Levi bakışlarını ondan ayırdığında, sebep ne olursa olsun, Levi'nin ona dokunmak gibi bir niyeti olmadığını anladı. Bunu istiyordu fakat yapmayacaktı.

“Levi?”

Bu kısacık enerji değiş tokuşu hiç olmamış gibi yeniden yemeğine dönmüştü. “Ne?”

Bu aksi cevabı hissettiği şeyi hissetmekten memnun olmadığını veya belki de az önce ortaya çıkardığı şeyden memnun olmadığını ima ediyordu. Böyle şeffaf olmak, taktığı kayıtsızlık maskesini bir saniyeliğine olsa da düşürmek onun yapacağı bir şey değildi.

“Sen...” Güçlkle yutkundu. “Kafamı karıştırıyorsun. O büstiyeri bulduğunda tepkinden benimle ilgilendiğini sandım... yani *farklı* bir ilgiden bahsediyorum.”

“Çok güzelsin. Hangi bekâr adam sana ilgi duymaz ki? Özellikle de uzun zamandır bir kadınla beraber olmadıysa.”

“Sen öyle bir adam değil misin?”

Levi yumurtalarını bitirip ayağa kalktı ve lavaboya gidip tabağını duruladı. “Kyle’la olman daha iyi.”

Kara Altın Kafe’ye girmek kolay olmadı. Cuma sabahları ekiple buluşmak hep Callie’nin hafta boyunca en çok sevdiği şey olmuştu fakat bu doğal toplantılar, o hastalığını sır tuttukça

gitgide daha da rahatsızlık verici olup çıkmıştı. Baxter'ın ona söylediği ve daha da önemlisi *söylemediği* bütün bilgilerle orada olacak olması işleri daha da beter kılıyordu. Onlara her şeyi anlatıp kurtulmak geçiyordu içinden. Bugün daha güçlü, sağlıklı hissediyordu. Duygusal tepkilerin altından kalkabilirdi. Bunu bir ara yapması gerekecekti.

Fakat Baxter haklıydı. Önce anne babasına söylemesi gerekirdi. Şimdilik çenesini kapalı tutmaya ve buradan çıkar çıkmaz onlara gitmeye karar verdi.

“Hey, bu hafta kimin teşrif ettiğine baksanız!” Noah iyice bronzlaşmış yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ayağa kalkıp ona sarılmayı bekledi.

Kahve içiyordu. Aynı şekilde, ondan sonra Callie'ye satılan Baxter da öyle. Onlar sadece çocukluklarından beri en yakın arkadaş olmakla kalmıyordu, kasabalarından taşınınca-ya dek birbirlerine komşuluk da etmişlerdi; o yüzden beraber oturmaları sıra dışı bir şey değildi. Bu sıralar Noah sahip olduğu bisiklet mağazası Gidon'un arka tarafında yaşıyordu. Baxter bir süre önce kasabanın diğer ucunda uzun yıllardır istediği Viktoryen tarzda bir ev satın almıştı. Oturduklarında ona bakışı, eşcinsel olduğunu bile bilmeyen en yakın arkadaşına âşık olmanın onu ne kadar acınası hissettirdiğini gösteriyordu. Bu Callie'nin kendi durumunu düşünüp gülümsemesini ve biraz rahatlamasını sağladı. Herkesin kendine has sorunları vardı.

“Seni gördüğüme çok sevindim,” dedi Noah'ya.

Noah kasaya işaret ederek, “Bir şey almayacak mısın?” diye sordu.

Callie, “Hayır, yedim ben,” dedi. Levi'ye yemek hazırlar-

ken kendine de birkaç yumurta yapmıştı. “Bu hafta yarış yok mu?”

Profesyonel bisikletçi olan Noah genellikle yaz boyunca Avrupa’da pratik yapar ve yarışlara girerdi.

“Hayır.” Noah sağ bacağına esnetirken yüzünü ekşitti. “Diz ardı kırışımı incittim. Bir daha bisiklete binmeden önce iyileşmesine izin vereceğim.”

“Eminim böyle hareketsiz olmaktan nefret ediyorsundur.”

“Son zamanlarda kano yapıyorum ama... evet. Antrenmanda kazandıklarımı kaybetmemeyi tercih ederim.”

Kyle kafeden içeri girdi. Gözleri önce Callie’ye kaydı, ardından kasanın önünde kuyruğa girdiğinde Noah ve Baxter’a el salladı; onun arkasından da Cheyenne ile kocası, en son da Eve, Sophia ve Ted geldi.

Arka köşede yer alan her zamanki masalarına geçmeden önce hepsi siparişlerini verdi. Sophia pahalı Gucci çantasını Callie’nin ayağının dibine koyarken, “Riley bugün nerede?” diye sordu.

Ted konuşurken onun yüzüne bakmadan, “Bir iş için Jackson’a gitti,” dedi. Eskiden ikisi beraberdi; ta ki Sophia ondan ayrılıp Skip Debussi’yle evlenene dek. Kasabadaki dedikodulara göre bunu Skip’in parası için yapmıştı. Skip zaten zengin bir aileden geliyordu, yani bütün o para ona miras kalacaktı ve kendi işinde de milyonlar kazanmıştı. Fakat herkes Sophia’nın onunla evlenmekten pişman olduğuna ve sırf kızları için bu evliliğe katlandığına inanıyordu.

“Önümüzdeki hafta bizimle olur,” diye ekledi Kyle.

Barista Eve’in ismini söyledi. Eve kahvesini almak için tezgâha giderken, “Phoenix’in hapishaneden çıkmış olabileceğini, onunla uğraştığını düşünmüştüm,” dedi.

Callie kendi sorunları yüzünden Riley ve Phoenix hakkındaki son haberleri bilmiyordu fakat bu kesinlikle hassas bir meseleydi ve bir sürü tahmine de yol veriyordu. Riley son sınıfta Phoenix'le çıkmaya başlamış, ilişkileri sırasında kız hamile kalmıştı. Fakat Riley ondan ayrıldığında bebeği bilmiyordu. Aynı şekilde, hoşlandığı kızın Phoenix tarafından arabayla ezileceğini de. Phoenix mezuniyetten kısa bir süre sonra araçla adam öldürme nedeniyle hapis yatıyordu. Bebeği bile hapishanede doğurmuştu; yetkililer Jacob'ı Riley ve ailesine getirip götürmeye başlamıştı.

"Hayır." Baxter başını iki yana salladı. "Phoenix antrenman alanında kavgaya tutuşmuş. Söylentilere göre üç kadın üstüne saldırmış. Ama kavgayı kimin başlattığı belirsiz. O yüzden süresini uzatmışlar."

"Ne zamana kadar?" diye sordu Cheyenne.

"Kyle ağustos sonuna kadar olduğunu söyledi," dedi Noah.

Callie Phoenix için üzülmeden edemiyordu. Arabayı kadının üstüne sürdüğü iddiası çürütülememişti. Şahitler vardı. Fakat Lori Mansfield'ı *gerçekten* öldürmek istemiş miydi? Buna inanmak zordu. Phoenix her zaman biraz... farklı olmuştu. Zor bir hayatı olmuştu. Fakat Callie'nin onunla ortak aldığı bir ders vardı ve onun hoş biri olduğunu düşünüyordu.

"Buraya döneceğine inanamıyorum," dedi Ted. "Geri dönecek bir şeyi yok ki. Annesinin nasıl biri olduğunu hepimiz biliyoruz. *İstifçiler* programının bir bölümünde çıkmamış olması bir mucize."

Callie kaşlarını çatı. "İstifçi olsa da Lizzie onun annesi ve zaman geçtikçe daha da yaşlanıp dengesizleşecek. Birinin ona

bakması gerek. Sonuçta Phoenix'in erkek kardeşleri yardım etmeye pek gönüllü görünmüyor."

"Jacob da burada," diye ekledi Sophia. "Phoenix oğlunu doğurduğundan beri görmedi."

"Sophia haklı," dedi Eve. "Phoenix içeride olduğu süre boyunca Riley'ye mektup yazmış ve Jacob'ın fotoğraflarını istemiş."

"Bunu bilmiyordum," dedi Cheyenne. "Mektuplara cevap veriyor mu?"

"Genellikle vermiyor. Onunla yüzleşemiyor, yoksa durumu daha da kötüleştirecek." Noah duraksayıp kahvesinden bir yudum aldı. "Öyle birinin çocuğun üzerinde bir etkisi olmasını istemezsin."

"Riley ona defalarca kez yakalarından düşmesini, Jacob'ın onsuz çok daha iyi olduğunu söyledi," diyerek araya girdi Ted. "Onların hayatından uzak durmalı. Başka bir yerde yeni bir sayfa açmalı."

Riley elbette bu kadının, bu mahkûmun kapısına dayanmasını, on üç yıldır yetiştirdiği oğlu üzerinde hak iddia etmesini istemezdi. Fakat ya Jacob ne isteyecekti? Ya annesini tanımak isterse ne olacaktı?

Callie, Phoenix'in Whiskey Creek'e döndüğü gün olacakları görebilecek kadar hayatta kalıp kalmayacağını düşündü...

"Belki de bizim sandığımız kadar kötü biri değildir."

Bu yorum, Callie dahil herkesin dikkatini çeken Sophia'dan geldi. Sophia lisede onların grubunda değildi. Onun tıpkı kendisi gibi insanlara kötü davranan kişilerden oluşan bir grubu vardı.

Eve bariz bir usanmışlıkla, "Lori'nin ölümüne o sebep oldu," dedi.

“Biliyorum ama...” Sophia konuşmakta tereddüt etse de düşüncelerini söylemek isteyerek, “İçki içmişti,” dedi. “İnsanlar alkollü olduklarında bazen *çok aptalca* şeyler yapar.”

Buna şüphe yoktu fakat herkes sıkı sıkıya Riley’nin tarafında yer aldığından bu yorum Sophia’ya gruba katılmaya başladığından beri insanlarda uyandırmaya çalıştığı olumlu hislere yol vermedi. Gail onu affetmeyi başaran tek kişiydi. Belki o kadar kurnazca şeyler yapmamış olsaydı diğerlerinin de onu affetmesi daha kolay olurdu. Aslında bazı zamanlar kurnazlıktan da *beter* şeyler yapmıştı.

“Neyse artık, ne olduysa oldu,” diye mırıldandı Ted. “Söylediğim gibi, Riley ve Jacob’ı rahat bırakıp hayatını başka bir yerde kurmalı.”

Sophia Ted’e sert bir bakış attı. “Bir anne olarak çocuğunu kaybettğini kabullenmek son derece zordur.”

Ted dirseklerini masaya koyarak kararlılıkla öne doğru eğildi. “Eğer Phoenix Lori’yi öldürmeseydi hiç böyle durumlara düşmeyecekti.”

“Olay olduğu sırada aklından neler geçiyordu bilmiyorsun!” diye bağırdı Sophia. “Onu nasıl yargılayabilirsin? Dışarıdan bakarken kimin haklı kimin haksız olduğunu değerlendirmek kolaydır.”

Ted bardağını sertçe masaya koydu. “Şu anda asıl bahsettiğimiz şey nedir, Sophia? Scott’la yaptığın şey mi?”

Herkes afallamış haldeyken Sophia’nın beti benzi attı. Derken yüzü kızardı ve ayağa kalktı. “Ben... özür dilerim. Bugün pek havamda değilim. İzninizle.”

O kafeden çıkarken, herkes ağzı açık halde Ted’e bakakaldı.

Kafenin kapısı sertçe kapanırken Noah, “Bu biraz sert olmadı mı?” diye sordu.

Geçen zaman düşünülürse Callie bunun sert bir tepki olduğuna inanıyordu. Sophia kafede onlara katılmaya başladığından beri Scott’un ismi geçirilmiyordu. Eureka Lisesi’ndeki en iyi basketbol oyuncusu olan Scott, pek çok kişinin Sophia yüzünden olduğunu düşündüğü alkollü araç kullanmadan kaynaklı bir kazada ölmüştü. Sophia araçta onun yanında değilse de, Scott’un alkollüyken direksiyona geçmesinin nedeni onun davranışları olmuştu.

“Aramızda anne olan sadece o,” dedi Cheyenne. “Elbette hareketleri yüzünden çocuğunu kaybeden bir anne için kötü hissedecek.”

“Unutun onu. Zaten buraya gelmesi saçmalık,” diye söylendi Ted fakat sonra sanki yaptığı şeyden pişman olmuş gibi yüzünü asarak başını kahvesine eğdi.

Cheyenne, “Gail onun artık o kadar da kötü olmadığını söylüyor,” diye söze girdi fakat Noah kolunu tutarak onu susturdu.

“Kapatalım artık,” diye mırıldanınca Cheyenne onu dinledi. Hepsi Ted’in muhtemelen hâlâ Sophia’ya âşık olduğuna inanıyordu. Bu yüzden onun yaptıklarını bir türlü kafasından çıkaramıyordu.

“Sophia veya Phoenix dışında konuşacağımız daha önemli şeyler var,” dedi Baxter.

“Ne gibi?” diye sordu Eve.

Baxter kaşlarını indirip kaldırdı. “Callie’nin hayatında ilginç şeyler oluyor.”

Callie içinde bir ürperti hissetti, sonra Baxter’ın onu ele

vermeyeceğini fark etti. Sadece ona çiftlikte bir konuğu olduğunu söyletmeye çalışıyordu.

“Ah, evet!” dedi Noah. “Bize şu gezginden bahset.”

Anlaşılan Baxter Levi'den Noah'ya bahsetmişti. Veya bunu Kyle yapmıştı. Belki hepsi onun hakkında konuşmuştu çünkü hiçbiri de “Hangi gezgin?” diye sormadı. Kayda değer bütün bilgiler aralarında hemen paylaşıldı.

Bütün gözler ona dönünce, “Anlatacak pek bir şey yok,” dedi. İsmi Levi. Onun işe, benim de işçiye ihtiyacım vardı.” Omzunu silkerek arkadaşlarını bu adamın hayatına girmesinin çok da mühim bir şey olmadığına ikna etmeyi umdu. “Bu yüzden bir anlaşmaya vardık.”

Normalde çok konuşmayan Dylan, “Ne kadar kalacak?” diye sordu. Cheyenne'le evlendikten sonra gruba katılmaya başlamıştı. Fakat Sophia ondan çok daha uzun zamandır kafedeki buluşmalara gelse de, herkes Dylan'ın orada olmasını daha hoş karşılıyordu. Hepsinin önceliği Sophia'ya değil, Ted'e sadık olmaktı.

Callie Dylan'ın bakışlarına karşılık verdi. Gözlerinin eski bir karma dövüş sanatları dövüşçüsüne göre çok güzel olduğunu düşündü fakat yamuk burnu onun bu özelliğini gölgede bırakıyordu. “Bir hafta falan,” dedi.

Kyle'in yüzü o kadar asıldı ki, birkaç kişi sanki bundan huzursuz olmuş gibi yerinde kıpırdandı.

Bu kez bambaşka bir sebepten kaynaklı ikinci bir panik dalgası yaşayan Callie, yumruklarını turnaklarını avuçlarına batıracak kadar sıktı. Kyle dikkatli olmazsa onu ele verecekti. Sanki alnına *suçlu* sözcüğü kazılıymış gibi hissediyordu.

“Sadece endişeleniyorum,” dedi. “Callie onu pek tanımıyor, nasıl biri olduğunu bilmiyor.”

Eve’in kafası karışmıştı. “Zaten birkaç gecedir sende değil mi?”

“Bu bir şey demek değil,” dedi Kyle. “Birine güvenmek daha fazla zaman alır.”

Callie gözlerini devirdi. “Bana bir zarar vermeyecek.”

Baxter araya girdiğinde Callie dikkatleri ondan biraz olsun çektiği için ona minnettar kaldı. “Bence çiftlikte bir erkeğin olması iyi.”

“Neden öyle düşünüyorsun?” Elbette onu sorgulayan kişi Kyle’dı.

“Bilemezsin ki.” Baxter kahve bardağını kavradı. “Callie’nin ihtiyacı olursa yardım edebilir. Bana söylediklerine bakılırsa bu arkadaşımız profesyonel dövüşçüyümüş.”

Dylan burada araya girebilirdi. Profesyonel dövüş hakkında her şeyi biliyordu. Fakat Kyle hiçbir şey dinlemek istemiyordu. “Rifle da onu koruyabilir.”

“Doğru,” dedi Baxter, “ama o katil pitbulların sahipleri köpekler alıkonulduğu için Callie’yi suçluyor.”

“O adamlar kiracı,” dedi Kyle. “Kasabada uzun kalmayacaklar. Adam gittiğinde onlar da sakinleşecek ve her şeyi unutacak.”

“Ya öyle olmazsa?” diye sordu Baxter.

“O zaman ben Callie’yi korurum. Bu adamın ne kadar iyi dövüştüğü falan umurumda değil. Hiç kimse Dylan’dan daha iyi dövüşemez.”

“İsmi neydi?” diye sordu Dylan.

Biri ona “Levi McCloud” diye cevap verince Dylan bu ismi hiç duymadığını söyledi fakat Callie onu duymamıştı. Ge-

riye ittiği sandalyesi zeminde bir gıcırta çıkardı. Kyle onu deli ediyordu. “Bak, istediğimi yaparım, tamam mı? Burada oylama yapmıyoruz.”

Kyle dahil herkes Callie’nin sert tepkisine şaşırılmıştı. Callie fazlasıyla coşkuluydu fakat içinden taşı taşıyacak duyguları gemlemekte zorlanıyordu. Nedense bu sabah pek keyifli değildi. Aklında çok fazla şey vardı. Sadece Levi’ye dönmek istiyordu.

“Gitmem gerek.” Birinin ona yetişmesine fırsat vermeden koşar adım arabasına gitti ve otoparktan ayrıldı. Çiftlik evine dönmek istiyordu fakat bunun yerine anne ve babasının evine doğru ilerlemeye koyuldu.

Eve girip holde durarak, “Anne?” diye seslendi.

“Demek geldin!” Annesi yenilerde tekerlekli sandalyesi- nin geçebileceği şekilde genişletilmiş olan koridordan ona doğru geldi. “Tüh, baban evde değil. Seni sorup duruyordu.”

Boone Vanetta hayat sigortası satıyordu. Callie’nin onu evde bulması her zaman yüzde elli ihtimal olsa da, kamyoneti her zamanki gibi bayrak direğinin yanında durmuyordu. Callie onun kasaba merkezindeki ofisinde olduğunu tahmin etti. Altmış altı yaşında olmasına karşın hâlâ çalışmaya devam ediyordu fakat annesinin sağlığı kötüleştiğinden beri yarım zamanlı çalışmaya başlamıştı. Neyse ki Whiskey Creek’teki tek State Farm acentesiydi ve çok sadık bir müşteri portföyü vardı.

“Son zamanlarda hiç sesin soluğun çıkmıyor.” Annesi bundan pek memnun değilmiş gibi görünüyordu; sonraki sözleri bunun sebebini açıkladı. “Artık hiç aradığın yok.”

Callie’nin hissettiği suçluluk duygusu daha da perçinlen-

di. Aslında arada bir arıyordu fakat bunu daha sık yapmalıydı. Sadece Levi geldiğinden beri çok meşguldü. Diana'nın meraklı soruları da herhangi bir şey konusunda yalan söylemesini zorlaştırıyordu. Kendisine siroz teşhisi konduktan beri Callie onunla sohbetlerden kaçınır olmuştu.

İçinde litrelerce su gibi akan kaygıya karşın zoraki gülümseyerek eğilip annesinin yanığını öptü. Diana'yı tekerlekli sandalyede görmekten nefret ediyordu. Bu sandalye hayatlarında kısmen yeni bir gelişmeydi ve annesinin de hastalığı ilerledikçe daha fazla güçlüklerle karşılaşacağını kanıtıydı. "Özür dilerim. Çok meşguldüm."

"Stüdyoda mı?" Sandalyenin motoru homurdandı. "Yaz boyunca dinleneceğini sanıyordum. Çiftliğe taşınırken öyle demiştin. Zaten ben de o yüzden seni daha sık görürüz sanıyordum."

"Hâlâ zaman bulunca Yansımalar'a uğruyorum. Bahçemle ve bazı fotoğraf işleriyle ilgilenmem gerekiyor. Çiftliği düzene sokmak da zaman ve enerji alıyor." Levi'den bahsetmeyi düşündü. Onu da anlatması gerekti. Fakat bunu sonraya saklamaya karar verdi. Şimdi daha mühim haberleri vardı.

"O evi satmaktan nefret ediyorum," dedi annesi. "Orada çocukluğum geçti."

Callie çantasının askıları ile oynadı. "Belki de satmamalıyız." Bir çiftliğin gerektirdiği ilgi onu işletmeyi planlamayan biri için biraz fazla olsa da, arada bir bu fikre dönüyordu. Zaten kendisi öldükten sonra anne babası araziyle ne yapacaktı? Satmaları gerekecekti. O yüzden bunu şimdi yapmaları mantıklıydı.

"Satmak daha doğru bir karar olur. Ondan sonra emekliliğimiz için gereken parayı elde etmiş oluruz ve artanı da sen alırsın." Annesini biraz geri çekilip onu şöyle bir süzdü. "Kilo vermişsin."

Callie boğazını temizledi. "Birkaç kilo."

"Haydi gel, ev yapımı lazanya seni biraz şişmanlatır."

"Ama daha öğlen bile, olmadı ki." Üstelik lazanya yemesi yasaktı.

Annesi ise çoktan diğer odaya gitmişti. "O zaman eve götür."

Callie isteksizce Diana'nın arkasından mutfğa girdi ve masaya oturdu. Annesine söylemesi gereken şeyi söyleyip kurtulmak istiyor fakat söze nasıl gireceğini bilmiyordu. Onun yerine, "Bu aralar nasılsın?" diye sordu.

"Aynı işte." Annesi mutfakta şaşırtıcı bir ustalıkla manevra yapıyordu.

"Babamın şekeri nasıl?"

"Glikoz testi sonuçları pek iç açıcı değil." Callie'ye bezgin bir gülümsemeyle baktı. "Herhalde gizli gizli şeker yiyor."

Zaten bu lazanyadan yiyorsa yeterince karbonhidrat aldığından gizli gizli şeker yemesine gerek yoktu.

"Beslenme biçimini doktorun söylediği kadar değiştirmek istemiyor gibi," diye şikâyet etti annesi.

Diana muhtemelen her zamanki gibi yemek yapıyordu. Fakat bununla sorun arasında bir bağlantı görmüyordu.

"Yağsız protein ve sebze ağırlıklı yemeli," dedi Callie. "Onun için bunları hazırlamalısın. Makarna, patates veya ekmek yememeli."

Annesi biraz alınmış gibi, "Bizim kadar yaşlandığında hayatından biraz olsun keyif almayı hak ediyorsun," dedi.

Bununla birlikte, Callie yakında burada olmayacağından kendilerine bakabilmeleri gerekiyordu. "Anladım..." Hastalığından bahsetmenin bir yolunu bulmaya çalışarak tereddüt etti.

"Ne oldu?" Annesi ona tuhaf bir bakış attı.

“Bugün gelmemin sebebi...” Şimdi nabzını kulaklarında duyabiliyordu ve bu rahatsız edici olduğu kadar dikkat de dağıtıcıydı. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Annesinin yüzünde bir endişe ifadesi belirdi fakat evin önüne çeken bir arabanın sesi geldiğinde ikisinin de dikkati dağıldı.

“Ah, güzel. Baban geldi.”

Callie terli avuçlarını kot şortuna sildi. “Bu saatte evde ne işi var?”

“Beni kuaföre bırakacak.” Saate baktı. “On beş dakika sonra çıkmamız gerek.”

Tabii ya. Annesinin her cuma günü Shearwood Forest’taki Lola Leidecker’la randevusu olurdu. Callie bunu nasıl unutmuştu? On beş dakika Diana’nın az sonra patlayacak bombadan toparlanabilmesi için yeterli bir süre değildi. Haberi ona verince, Callie annesinin evi terk edebilecek kadar iyi hissedeceğinden emin olamıyordu.

“Callie?” Babası ona seslenerek garaj kapısından içeri girdi.

“Merhaba, babacığım.” Babası evin önündeki arabasını görmüş olmalıydı. Callie ona sarıldı fakat babası onunla konuşmak için sabırsızlandığından ancak kolunu hafifçe sıkmakla yetindi.

“Şu kulağıma gelen gezgin neyin nesi?” diye sordu.

Annesinin kaşları hemen “Duyduklarım hoşuma gitmedi” ifadesine bürünüverdi. “Umarım bana bundan bahsetmeyecektin,” dedi. “Eve bir yabancı almadın, değil mi? Senden böyle bir şeyi beklemezdim!”

Callie savunmaya geçerek, “Yardıma ihtiyacı var,” dedi.

“Yani ona yardım edeceğim diye hayatını riske mi atıyorsun?” Babasının sesi adeta camları salladı. İrikıyım bir adam olan Boone

ürkütücü olabiliyordu. Fakat Callie onun hayal edilebilecek en yumuşak yüreğe sahip olduğunu bildiğinden, babası sesini yükselttiğinde irkilmedi bile.

“Köpeklerin saldırısına uğradı, baba. Ona yardım etmek zorundaydım. Kanı görmen gerekirdi. Sen olsaydın aynısını yapardın.”

“Ben bekâr bir kadın değilim!”

“Sonuçta adam bir sapık veya röntgenci falan değil ki. Motosikleti bozulmuş ve köpeklerin saldırısına uğramış. Şimdi de motosikletinin tamirat parasını ödediğim için karşılık olarak ambarın çatısını tamir ediyor.”

Onun pes etmemesi babasının duraksamasına neden oldu. Fakat çok geçmeden yine toparlandı. “Şef Stacy ondan hoşlanmıyor. O adamın ne idüğü belirsiz biri olduğunu söylüyor.”

Şef Stacy babasıyla mı konuşmuştu? En azından onu Godfrey ispiyonlamamıştı... Callie komşusunun sadakatine minnettardı.

“Akılını mı kaçırdın?” diye sordu annesi.

“Şef Stacy bütün yabancılardan şüphelenir,” dedi Callie. “İş yabancılara geldiğinde bu kasabadakilerin ne kadar şüpheli olduğunu biliyorsunuz. Ama Levi üç gündür çiftlikte kalıyor. Sadece kendini toparlaması için biraz yardıma ihtiyacı var.” Boone’a odaklandı. “Sen de Kore’de savaştın baba. Savaşın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun...”

Babası tezgâha yaşlandı. Şimdiden yumuşadığına dair işaretler göstererek, “Eski asker mi?” diye sordu.

“Evet.”

Babası dilini şıklatarak, “O çocukların yaşadıkları...” dedi.

“Korkunç,” diye araya girdi Diana.

Callie yalvarırcasına elini babasının önünde birleştirdiği

kollarından birine koydu. “Levi bir süreliğine güvenli bir yere ihtiyaç duyuyor baba.”

Babası ağırlığını diğer tarafına verip öksürdüğünde, Callie onu ikna etmeyi başardığını anladı. Bu, babasını çok sevmesinin nedenlerinden birini ona hatırlattı. Bazen acımasız görünebiliyordu fakat aslında o yüreği yumuşacık bir devdi. Onun da böyle riskler aldığını, yolda kalan insanlara yardım ettiğini veya otostopçuları arabasına aldığını defalarca kez görmüştü. Callie’nin de böyle şeyler yapmasını istemese de, bazen ihtiyacı olan birine yardım etmenin risk almayı gerektirdiğini anlıyordu.

“Şef Stacy onu bir serseri gibi tarif edince korktum,” dedi. “Sana bir şey olsaydı ne yapardım...” Annesine işaret ederek devam etti, “... ne yapardık bilmiyorum. Tanrı biliyor, seni dünyaya getirmek bile zordu.”

Bu sözler Callie’yi göğsüne bir kurşun yemiş gibi hissettirdi. Birdenbire savunmasız hissederek öylece durdu. Söylemeyi planladığı şeyler, uzun zamandır ertelediği itiraf aklında dönüp duruyordu fakat bir türlü söyleyemiyor, anne ve babasının kalbini kırmak istemiyordu. Anne babasının bebek sahibi olması on yıl almıştı. Ancak aylarca süren doğurganlık tedavilerinden sonra hamile kalabilmişlerdi. Callie onlar için çok fazla şey ifade ettiğini biliyordu ve hep bilmişti. Babası halihazırda kırk yıl önce evlendiği ve hayatının aşkı olan kadının hastalığıyla uğraşıyordu. Bu yeterince kötüydü zaten.

“Ona bir yardımım dokunduğu için mutluyum baba,” demeyi başardı. “Bu bana da... iyi geldi.”

Babası böyle tuhaf bir yorumla ne demek istediğini sormak istiyormuş gibi görünüyordu fakat annesi araya girdi.

“Gitmemiz gerek, Boone. Kuaför randevumu kaçıramam. Lola’nın ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun.” Diana tekerlekli sandalyesinde Callie’ye iyice yaklaştı. “O adam evdeyken dikkatli ol. Gözünü açık tut,” diye uyarıp Callie’nin ellerini tuttu. “Ve her akşam bizi ara.”

Callie içini çekecekken kendini tuttu. “Tamam.”

“Sence... sence o...” Annesi sanki az sonra söyleyeceği şeyi düşünmeye tahammül edemiyormuş gibi sesini alçaltarak, “... sana *tecavüz etmeye* kalkışmaz değil mi?” diye sordu.

İki tarafın rızasıyla gerçekleşecek cinsel ilişkiye davet gibi yorumlanabilecek büstiyer olayını hatırlayan Callie gülecek gibi oldu. Fakat bu durum hiçbir şekilde komik değildi. “Kesinlikle hayır.”

“Tamam.” Annesi rahatlatarak başını salladı. “Bizi aramayı unutma.”

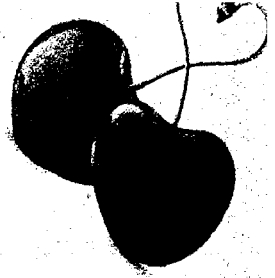
Babası hâlâ onun bir yabancıyla beraberken güvende olduğundan şüphe duyuyordu.

Callie başını iki yana salladı. “Hayır. Başınız zaten yeterince yoğun. Ben de çiftlikte onun yardımına ihtiyaç duyuyorum. O çiftlikteyken daha da güvende hissediyorum. Merak etmeyin.”

“Peki.” Babası onu kollarına aldığı anda adeta havalandı. “Seni seviyorum canım kızım.”

Callie boğazında yükselen yumruyu yuttu. Onlara öleceğini söyleyemezdi. Bir şeyin değişmesi gerekiyordu.

Yüzünü babasının gömleğine bastırarak, “Ben de seni seviyorum,” dedi. Sonra arabasında oturup onlar giderken arabalarının sokakta gitgide gözden kaybolan farlarını izleyerek ağladı.

On İkinci Bölüm

Callie Levi'ye bir gömlek satın aldı. Çiftliğe dönmeden önce sakinleşip duygularını kontrol altına almak için dikkatini dağıtmaya ihtiyaç duymuştu. Ayrıca onun için alışveriş yapmak, onu bulduğu kıyafetlerin içinde hayal etmek hoşuna gidiyordu. Kendisine bir ihtiyacı karşıladığını (çünkü Levi'nin giyecek hemen hemen hiçbir şeyi yoktu) ve Levi'nin buradan ayrıldıktan sonra bu tişörtü uzun yıllar giyeceğini söylemek nedense onu huzurlu hissettiriyordu. Belki onu giydiği zamanlar onu düşünecekti...

Birkaç gün içinde gideceği ve muhtemelen birbirlerini bir daha asla görmeyecekleri düşünülürse Levi'nin onun için uğraşıp durmasını tuhaf bulacağını biliyordu. Ne olmuş? Callie hayatla şu anda bildiği gibi mücadele etmek için gerekeni yapacaktı. Levi için alışveriş yapmak ona iyi geliyorsa bunu yapacaktı. Belki cebinden biraz para çıkacaktı ama sonuçta ona bir spor araba da almıyordu.

Tabii tanıdığı birinin gözlerine bakmak istemediğinden komşu kasabaya gidip prezervatif satın almış olmak niyetini biraz belli ediyordu. Fakat bundan hiç kimsenin haberinin olma-

sına gerek yoktu. Callie onları çoktan çantasına saklamıştı bile. Arabanın kontağını kapatır kapatmaz Levi arkasında Rifle'la beraber yanına geldi.

Callie kapıyı açınca, "Vay canına, şuna bakar mısın!" dedi. Levi arkasına baktı. "Neye?"

Callie onu gördüğüne biraz fazla sevinerek gülümsedi. "Rifle tabiri caizse kuyruğun gibi dolaşıyor. İkiniz Spike ve Sauron'la yaşadığın çirkinliklere karşın çok iyi dost oldunuz."

"Spike ve Sauron kim? Pitbullar mı?"

"Aynen öyle."

Levi yavaşça eğilerek köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı. "Bu iyi bir köpek. Zeki, sadık, söz dinliyor."

Callie gülerek, "Sadece sen giderken seninle gelmeye çalışmamasını umuyorum," dedi. Rifle daha önce hiç insanlara ilgi göstermemişti. Callie daima öncelikliydi. Fakat Levi'ye bayılmış gibi görünüyordu. Callie onun bu ilgisini anlasa da bir parça kıskanmadan edemiyordu. Anlaşılan Levi onu yakışıklı yüzü, kaslı vücudunun zaten başardığından daha da cazip kılan tanımsız bir niteliğe sahipti.

Levi dikleşti. "Motosikletimin arkasına sığacağını sanmam."

"Görünüşe bakılırsa senin peşinden her yere gelir."

Rifle, sohbet konusu olduğunu anlamış gibi görünüyordu. Koşturarak Callie'nin elini yalarken tasması şingirdadı. Fakat sonra hemen Levi'nin yanına döndü.

"Nankör," diye homurdandı Callie.

Levi köpeğin tavrı konusunda daha fazla yorum yapmadı. Kafasının başka bir yerde olduğu belliydi. "Yani... iyisin, öyle mi?"

Callie ağladığı anlaşılmaz diye gözyaşları kuruyuncaya

kadar zaman geçirdiğinden, bunu duyunca şaşırdı. “Tabii. Neden kötü olayım ki?”

“Saatlerdir ortada yoksun. Endişelenmeye başlamıştım.”

Callie alaycı bir havayla, “Kendi yemeğini kendin hazırlamak zorunda kalacaksın diye mi?” dedi.

Levi ellerini beline, taktığı alet kemerinin üstüne koydu. “Başın belaya girmiştir diye.”

“Nasıl bir bela?” Solgun yüzünden veya fark edilir derecedeki bitkinliğinden bahsetmeyeceğini umuyordu. Artık eve ulaştığından, en azından birkaç saat durumunu unutmak istiyordu. Kalan zamanını da sürekli üzülerək geçirmek istemiyordu. Sabah olduğu gibi gerçeklerle yüzleşmek duygusal açıdan yıpratıcıydı. Bu kadar ağır bir yük taşımayı sürdüremezdi. Şimdiye dek yaptığı gibi, umudunu yitirmemesi gerekiyordu. Doktoru mutlaka bir ara iyi haberlerle dönecekti. Bu *yakında* olacaktı.

“Denny ve Powell uğradı.”

Callie kasabadaki Batı tarzı giyim mağazasından satın aldığı şambre gömleği almak için arabaya dönmüştü. Onu Levi'ye göstermek için sabırsızlanıyordu. Fakat az önceki sözleri duyunca donakaldı. “Seninle konuştular mı?”

“Kısaca. Beni burada bulmaktan ötürü korkmuş gibi görünüyorlardı. Gittiğimi sandıkları belli.”

Callie'nin içinde bir huzursuzluk belirdi. “Ne istiyorlarmış?”

“Sana bakınıyorlardı, bir şey imzalamanı istiyorlardı.”

“Kavga çıkartmaya çalıştılar mı?”

“Hayır. Gayet mesafelilerdi.”

Anlaşılan göründükleri kadar budala değillerdi. Fakat Callie onların niyetinin iyi olmadığından korkuyordu. “Ne imzalatmak istiyorlarmış?”

“Bana göstermediler, ben de sormadım. Bence mutlaka köpekleri kurtaracak bir belgedir.”

“Sana neden imzalatmadılar peki?”

“İstemeye cesaret edememişlerdir.”

“Ben de imzalayamam.”

Levi kollarını önünde kavuşturduğunda pazıları belirginleşti. “Belki de imzalamalısın.”

Callie aramakta olduğu torbayı alıp arabadan indi. “Nedenmiş o?”

“Çünkü ben gittikten sonra seni rahatsız etmelerini istemiyorum.”

“Ama o köpekler tehlikeli.” Levi’nin sol koluna oranla daha fazla dikiş bulunan sağ koluna işaret etti. “Godfrey’nin sana dikiş atmasına yardım ederek geçirdiğim geceden sonra olanları unutacak değilim.”

“Belki de münferit bir kazaydı. Belki de köpekleri eski bir hatırayı uyandıran bir koku veya ses harekete geçirdi ve bir daha böyle bir şey olmayacak. Köpekler sorumsuz bir yetiştirici tarafından büyütülmedikçe veya sahipleri tarafından acımasız olmak için eğitilmedikleri sürece öyle saldırmazlar.”

“Bu durumda bahsettiğin iki şey de doğru olmalı. Değilse bile bu köpeklerin *sana* saldırdığı gerçeğini değiştirmez. Söylediğin gibi olay sokakta, sen kışkırtmadan meydana gelmedi mi?”

“Evet”

Callie torbalarını göğsüne bastırırken anahtarını çantasına attı. “O zaman nasıl risk alacağız?”

Levi içini çekerek kıstığı gözleriyle uzaklara baktı, ardından yeniden ona döndü. “Denny ve Powell konusunda huzur-

suzum. Kadınlara karşı saygısızlar. İstedikleri şeyler aralarındaki tek engelin sen olmasına izin vermeyeceklerdir. Burnunu işlerine sokan bir küçük kasaba kızı gibi önemsiz bir şeyin üstesinden gelmeleri gerektiğini düşünüyorlar.”

Callie öfkelenerek ona baktı. “Öyle mi dediler?”

“Aslında bunu Powell’a vurduğum akşam söylediler. Eğer istedikleri şeyi vermezsen korkarım ki... geri adım atmayacaklar. Ve ben de burada olmayacağımdan...”

Callie onun bitirmesine fırsat vermeden elini sallayarak onu susturdu. “Kötü bir durumu daha da beter hale getirecek kadar aptal olamazlar.”

“Hapishaneler böyle aptallıklar yapan insanlarla dolu.”

Callie’nin günü yeterince kötü geçmişti. Bunu düşünmek istemiyordu. “Gereksiz yere endişeleniyorsun. Madem köpeklerini o kadar düşünüyorlardı, daha dikkatli olmalıydı.”

“Bu konuda sorumlulukları olduğunu anlamıyorlar.”

“Bu sorumlulukları olduğu gerçeğini değiştirmez.” Callie başıyla evi göstererek Levi’ye kendisini takip etmesini işaret etti. “Haydi gel de duş al.”

“Ambarda duş alabilirim.”

“Sorun değil. Benim banyomu kullanabilirsin.” Her şeye karşın nedense mutlu hissederek gülümsedi. “Bu arada sana bir gömlek aldım.”

“Ne yaptın?”

Callie bu tepkiyi beklediğinden yürümeye devam etti. “İndirimdeydi. Yılın sonuna kadar doğru düzgün giyemeyeceksin çünkü uzun kollu ama sana *çok* yakışacak.”

“Callie, ben kapının önünde bulduğum bir sokak hayvanı falan değilim...”

Callie elini kaldırarak onu susturdu. "Fazla abartıyorsun. Onu alırken keyifli vakit geçirdim, o kadar."

Callie içinden gömleğin gerçekten de pek önemli olmadığını söyledi. Ona gömleği almak dikkatini hoş bir şeye verebilmesine yaramıştı, ona yardım etmesinin bir yoluydu.

Peki ya prezervatifler ne olacaktı?

Akşam yemeğini hazırlamak uzun sürmedi. Callie annesinin lazanyasını getirmişti; kendisi yiyemediği için Levi'ye bol bol kalmıştı. Hazırladığı sarımsaklı ekmekten de yiyemedi fakat salatadan bol bol yiyerek karnını doyurdu.

Duş aldığı için saçları ıslak olan Levi, üzerinde Callie'nin sabununun kokusuyla mutfığa girdi.

Callie arkasında ayak sesleri duyduğunda arkasına dönmeyen gülümseyerek, "Vanilya demek," dedi. Ekmeği fırından çıkarmakla meşguldü. "Sana yakışmış."

"Temizlenmek istiyorsam parfümlü sabun kullanmak dışında seçeneğim yoktu."

"Benden başka bir şey isteyebilirdin." Tepsiyi fırının üstüne koydu.

"Önemli değil. Sonuçta bu çiçeksi bir koku değil. Bir erkek ev yapımı kurabiye gibi kokamaz mı?"

Callie onun dalga geçtiğini anlamıştı. "En azından maskülen olmakla ilgili bir takıntın yok."

"Başka türlü olmak anlamsız görünüyor. Ee? Ne düşünüyorsun peki?"

Callie fırını ayağıyla kapattıktan sonra arkasını döndüğünde Levi'nin yeni gömleğini giydiğini gördü. Çok yakıştığını dü-

şünüyordu. Fakat çok da *fazla* hoşuna gitmiş gibi davranmak istemiyordu. “Yakışmış. Sevdin mi?”

“Sevdim. Ama bu akşam giymek için çok kalın.”

Yaz olmasına karşın sıcaklıklar normalin üstünde seyrediyordu. Callie camları açmış, büyükanne ve büyükbabasının sıcak aylarda yaptığı gibi, salondaki tavan pervanesini çalıştırmıştı. “İdare eder.”

Rifle kuyruğunu sallayarak Levi’ye yaklaştı. Callie hüznü, köpeğinin de onun dikkatini çekmeyi kendisi kadar çok istediğini düşündü.

“Selam, oğlum.” Levi eğilip onu sevdi. “Callie gibi mi kokuyorum?”

“Belki de *o yüzden* seni seviyordur.”

“Beni önceden de seviyordu.”

Gömleğini çıkarırken Callie onu süzdü.

Levi bunu fark edince kaşlarını kaldırarak ona baktı ve Callie omzunu silkti. Gülererek, “Bakmak zarar vermez,” dedi fakat sonra güçlkle de olsa tezgâha döndü ve yemeği tabaklara koydu.

Yeniden ona döndüğünde, Levi yanında getirdiği temiz tişörtü giymişti ve her zamanki yerinde oturuyordu.

“Açlıktan ölüyorum.”

O evde kaldıkça Callie de daha iyi hissediyordu. Levi rahat ve huzurlu görünüyordu. Geçen salı günü uyandırıldığından, çok daha rahat ve huzurluydu.

“Bugün çok iş hallettin mi?” diye sordu.

“Çatıyı bitirmek üzereyim. Eski ahşap fark ettiğimden daha da kötü durumdaydı. Büyük bir parçasını çıkarmak zorunda kaldım.”

“Fazladan çalıştığın saatler için sana para vereceğim.”

“Ona gerek yok. Alışverişimizden memnunum. Sadece işin tahminimden uzun süreceğini sana söylemek istedim.”

Tuhaf ama Callie aç hissediyordu. Onun karşısına oturup onu yemek yerken izlemek yerine kendisi de yemek yedi.

“Hele şükür,” dedi Levi.

“Ne?”

Levi onun tabağına işaret etti. “İlk kez seni yemek yerken görüyorum.”

“Mutlu olduğuna sevindim”

“Ben kolay mutlu olurum.”

Callie eskiden onunla yemek yerken beliren sessizliğe gömülmeyi bekledi fakat bu akşam Levi konuşmak istiyordu. Bazı konulardan kaçınsa da (veya bazı soruları sormak konusunda hassas olduğu için Callie böyle olduğunu düşündü) Afganistan’dan döndüğünden beri gittiği yerler hakkında ayrıntılar paylaşmaktan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. Neredeyse bütün eyaletlere gitmiş, her birinde de hoşuna giden şeyler bulmuştu. Fakat özellikle Utah’ın güneyine âşık olmuştu.

“Daha önce hiç oraya gittin mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Callie. “En çok nereleri beğendin?”

“Zion Milli Parkı, Arches Milli Parkı, Moab ve orayı çevreleyen Canyonlands dedikleri bir bölge var.”

Arizona’da Büyük Kanyon’a gittim. Ben on dört yaşındayken yazın arabayla uzun bir tatile çıkmıştık.”

“Büyük Kanyon’u seviyorum. Ama zaten müthiş olacağını biliyordum. Güney Utah ise sürpriz oldu.”

“Çocukken sık sık yolculuğa çıkar mıydın?”

“Pek sayılmaz.”

“Seattle’da büyüdün, öyle değil mi? Ailen orada mı?”

Callie bu sorunun özel olabileceğini, onun mahremiyetini ihlal ediyor olabileceğini biliyordu. Fakat kendini tutamıyordu. Levi hasta olduğunda bütün gece boyunca ona yardım etmiş, hatta yatağında uyumuştı fakat Callie onun hayatı ve geçmişi hakkında en temel gerçekleri bile bilmiyordu.

O tereddüt edince sorduğu için mahcup oldu fakat Levi çok geçmeden cevap verdi. “Annemin nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Neden?”

“Fırsatını bulunca kız kardeşimi alıp gitti.”

Callie’nin ağzındaki yemek birdenbire lezzetini kaybedip pelteleşti. Yutabilmek için suyunu yudumladı. “Kaç yaşındaydın?”

“On.”

“O kaç yaşındaydı?”

“Ellen mı, yoksa annem mi?”

“İkisi de.”

“Ellen dört yaşındaydı, annem de... benim yaşlarımda olmalı,” dedi; bu bağlantıyı kurmak onu şaşırtmışa benziyordu.

“Peki sen kaç yaşındasın?”

“Yirmi yedi.”

Tahmin ettiği gibi, kendisinden beş yaş küçüktü. “Yani seni on yedi yaşındayken mi doğurdu?”

“Evet. Babam on sekiz yaşındaydı. Ben bir yaşındayken, liseden mezun olur olmaz evlenmişler.”

“Ama evlilikleri yürümemiş.”

Levi acı acı gülümsedi. “Aynen.”

Callie salatasındaki kereviz sapını tabağında kenara kaydırды. “Annen giderken neden seni de götürmemiş?”

Levi'nin yanağında bir kas gerildi. "Çünkü öyle bir şey yaparsa babamın peşine düşüp onu öldüreceğini biliyordu."

Callie çatalını tabağının yanına koydu. Ciddi ciddi öldürmekten bahsetmediğini umuyordu fakat sanki öyleymiş gibi bir izlenime kapıldı. "Baban şiddete eğilimli miydi?"

"Bazen şiddete başvururdu. Ayrıca baskın bir karakterdi." Başını iki yana salladı. "Beraber yaşaması imkânsızdı."

"Annen kız kardeşini götürmeyi nasıl başardı peki?"

Levi de yemeyi bırakmıştı. Geçmiş hayatını uzun zaman önce toprağın dibine gömdüğü, az önce kazılıp çıkarılan, ince bir merak duysa da özel bir değer vermediği bir şey gibi gördüğü belliydi. "Kız evlat sahibi olmak onu pek heyecanlandırmamıştı."

"Sana daha fazla mı değer veriyordu?"

"Sadece o sıralar dövüş sanatlarına ilgi gösterdiğim için."

"Bu neden önemliydi?"

"Çünkü hep bir şampiyon, sektörde saygı duyulan bir isim olmak istemişti. Ama eski bir sakatlık bu yolda ilerlemesinin önüne geçti. Böylece izini farklı bir şekilde bırakmaya karar verdi. Kendi dövüş okulunu açtı ve başkalarını eğitmeye girişti; orada dünyanın en iyi dövüşçülerini yetiştirmeye kararlıydı."

"Ve sen de onlardan biriydin."

"Evet, onun ihtiyacı olan şampiyonlukları alıyor, ona getiriyordum." Gülümsemesi iyice buruklaştı. "Eve bir kupa daha getirdiğimde benimle her zamankinden çok gurur duyardı. Yiyecek alışverişi için doğru düzgün paramız yokken, kupaları sergilemek için binlerce doları gözden çıkarıp dövüş okuluna özel vitrinler yaptırdı."

“Herhalde onu büyük bir usta gibi hissettiriyordun.”

“Öyleydi de. Sadece iyi bir baba değildi.”

Callie ona dokunabilmeyi, hissettiği kadar yalnız olmadığını söylemeyi istedi. Levi bu karanlık hatıralara kapılmışken öyle yalnız görünüyordu ki. “Rekabeti seviyor muydun?”

Levi omzunu silkti. “Genellikle seviyordum.”

Güneş batıyordu. Callie uzanıp masadaki mumu yaktı. “Peki neden orduya katıldın?”

“Ondan kaçmak için.”

Mumun ucundaki alev titreşti ve Levi’nin ince yüzüne hareketli gölgeler düşürdü. “Sana da şiddet uyguladı mı?”

“Tabii ki. Yani kemiklerimi kıracak kadar değil ama kesinlikle şiddet uyguladı. Ama evden ayrılmamın sebebi bu değildi. Bir gün ona karşılık vermekten, ona zarar vermekten, hatta onu öldürmekten korktum. O gün gelmeden önce evden ayrılmalıydım.”

Levi’nin büyük bir öfke ve hüsrarla başa çıkmaya çalıştığı belliydi. Callie onun durumunu tahmin etmişti. Sadece sebebi bilmiyordu. “Anladım.”

Ona servis ettiği şarap kadehinden bir yudum aldı. Hastalığı nedeniyle tuzdan da, alkolden de uzak durmalıydı fakat arkadaşları ziyaret eder diye kenarda hep bir şişe şarap bulundururdu. Böyle yapmazsa onların bir şeylerden şüphelenebileceklerini biliyordu. Eskiden akşam yemeği yedikleri zamanlar hep bir şişe şarap içerlerdi.

“Peki ya senin ailen?” diye sordu Levi.

Şaraptan ıslanan alt dudacağı Callie’nin dikkatini çekti. Levi’nin dudakları çok güzeldi; tabii bu bilgiyle bir şey yapacağı yoktu. Bu da prezervatif almakla aynı kategoriye giriyordu.

“Harikalar.” Ayağa kalkıp tabağını lavaboya taşıdı. “Çok şefkatlidirler. Daha bugün görüştük.”

“Kardeşin var mı?”

“Hayır. Tek çocuğum. Doğurganlık sorunları nedeniyle annem ve babam beni geç yaşta doğurmuş. Ben onların ‘mucize’si, dualarının karşılığı evlatlarıyım.” Duygusal bir gülümseme takınmadan edemedi. “Hayatım boyunca üstüme titrediler.”

“Ama bu seni şımartmamış.”

“Bence sevgi vererek birini şımartmak mümkün değil.”

Birkaç saniye boyunca mutfakta sadece lavaboda akan su ve Rife’in köşede yatarken yere vurduğu kuyruğunun sesi duyuldu.

“Peki... hayatında altından kalkmak zorunda kaldığın en zor şey neydi?” diye sordu Levi.

Callie az kalsın gülecekti. Levi sanki bu soruya cevap bulmakta zorlanacağını düşünüyormuş gibi görünüyordu. O annesiz büyümüşü, şiddet eğilimli, baskıcı bir babası vardı. Sonra savaşa gitmişti ve kolundaki isimler tahmin ettiği gibi önemliyse, arkadaşlarını ölürken izlemişti. Fakat en azından hayatta kalmıştı. En azından ölümle karşılaşması sona ermişti ve önünde uzun bir hayat uzanıyordu.

Callie cevap vermeyince Levi, “Aklına bir şey gelmiyor mu?” diye sordu.

Callie bunu paylaşmak istemese de, “Sanırım... Kyle’la aramızda geçenler,” dedi.

“Onunla yattığın için pişman mısın?”

Callie suyu kapatıp ona döndü. “Bu bir hataydı.

“Sebep?”

“Doğru sebeplerle yaşanan bir şey değildi.”

Levi bunu bir süre düşündü. "Peki neden yaptın?"

"Birkaç sebebin birleşmesi sonucunda oldu."

Levi dinlemeye hazırlanırcasına arkasına yaslandı fakat kollarını önünde kavuşturduğunda ikna olacağından kuşku duyuyormuş gibi görünüyordu. "Mesela?"

"Örneğin çok seçenek olmaması gibi. Burası küçük bir kasaba."

"Bu arkadaşlarınla yatabileceğin anlamına mı geliyor?"

Alaycı ses tonu Callie'nin kızarmasına yol açtı. "Hayır," dedi, "ama burada öyle romantik açıdan çok fazla seçenek yok. O yüzden erkek ve kadın iki yakın arkadaşımız var ve sevgili olunacak pek az kişinin olduğu bir kasabada sürekli beraber vakit geçiriyoruz. Kyle berbat bir boşanma sürecinden geçti ve ancak toparlanmaya başladı. Kadın onun sevgiye ve dikkate ihtiyacı olduğunu ve istediği her şeyin onda olduğunu biliyor."

Levi geriye yaslanarak sandalyesini arka ayaklarının üstünde dengede tuttu. "Sonuçta onu düşündün."

"Ne yaptım?"

"Arkadaşlıktan öte bir şeyler yaşanabileceğini düşündün."

Callie ellerini bir bulaşık bezine kuruladı, sonra bezi bir köşeye attı. "Bence o da ben de arada bir böyle şeyler hissettik. Birbirimize âşık olabilseydik her şey çok kolaylaşırdı. İkimiz de ciddi bir ilişki istiyoruz. Fazla yaşlanmadan çocuk yapmak istiyoruz. Birbirimizin iyi ve güvenilir insanlar olduğunu biliyoruz. Tek sorun, yatmamıza rağmen sevgimizin doğasının değişmemiş olması."

"Peki neden unutamıyorsun? Denediniz ve olmadı. O zaman önünüze bakın."

Tipik erkek mantığı. Fazlasıyla pratik. "Çünkü ne zaman

birbirimizi görsek olanları hatırlıyorum. Ayrıca onun yeniden bir şeyler yaşamak isteyebileceğinden ve sadece haftalar önce buna cevabım olumluyken şimdi neden olumsuz olduğunu açıklamakta zorlanacağımdan korkuyorum.”

“Ondan kaçamaz mısın?”

“Hayır.” Callie onun konuya esprili yaklaştığını biliyordu fakat yine de açıkladı. “O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. İşte sorun da bu ya.”

Levi sandalyesini yeniden dört ayağının üstüne getirerek lazanyasının son lokmasını da ağzına attı. “O ilk miydi?”

Callie, “Otuz iki yaşındayım,” diyerek güldü. “İçine kapık yaşadığım doğru ama *o kadar da* değil. Hayır, ilk değildi. Ama öyle olmasını isterdim.”

“O derece iyi miydi?”

“İlk deneyimim o kadar kötüydü diyelim.”

“Anlatsana.”

“Peter... benim için sürpriz oldu. Ama kesinlikle hoş bir sürpriz değil.”

“Bu konu gitgide daha çok ilgimi çekiyor.” Levi kendine bir kadeh şarap daha koydu. Şişeyi Callie’ye tuttuğunda, Callie başını iki yana salladı. “Tanrım, ne kadar dikkatli besleniyorsun,” dedi Levi. “Tabii bir şeyler yiyip içtiğin zamanlar.”

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Konuya dönelim, Peter neden sürpriz oldu?”

“Başta onun sıra dışı bir yanı olduğunu düşünmedim. Benden iki yaş büyüktü. Çok hoş, çok popüler bir çocuktu. Muhteşem bir tenisçiydi. Ona sırlıslıkla âşık oldum.”

“Ta ki...”

“Ta ki bana eşcinsel olduğunu söyleyene kadar.”

Levi’nin ağzı açık kalmıştı. “Ciddi misin?”

“Kesinlikle.”

“Ve o ana kadar hiç ipucu görmemiş miydin?”

“Sıfır. Yani... sevişmeye pek ilgi duymadığını biliyordum. İnsanların arasında çok şefkatli oluyordu, bu da her şeyin yolunda olduğunu düşünmemi sağlıyordu. Ama kapalı kapılar ardında kendi içine kapanıyordu. Neredeyse bütün buluşmalara ben önayak oluyordum, seks yaptığımızda üstüne düşeni pek iyi yapamıyordum.”

Levi kadehini iki eliyle gevşekçe kavrayarak dirseklerini masaya koydu. “Yani...”

“Tahmin edemiyor musun?”

“Duymak istiyorum.”

Callie onun ses tonunda bir parça alaycılık tespit etse de sorusuna cevap verdi. “Onu tahrik etmek zordu.”

“Peki ereksiyon olamayınca ne diyordu?”

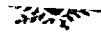
“Beni suçluyordu. Bir erkeğin neyden hoşlandığını bilmediğimi söyleyerek sızlanıyordu. Yeterince ince yapılı olmadığını, çok şımarık olduğumu söylüyordu. Fazla seks düşkünü olduğumu ima ediyordu. Aklına ne gelirse.”

“Çoğu erkek fazla seks düşkününü bir kadın bulunca kendilerini şanslı hissederler,” dedi Levi. “Onunla beraberken kaç yaşındaydın?”

“Yirmi.”

“Peki gerçeği öğrendiğinde ne kadar zamandır beraberdiniz?”

“Benimle ayrılırken eşcinsel olduğunu açıkladı. Dokuz aydır çıkıyorduk.”

Levi kolunu sandalyenin arkasına attı. “Berbat bir gündü herhalde.”

“O zaman neden gülüyorsun?” Callie ona kızmış gibi yapmaya çalıştı fakat Levi’nin kahkaha atığını hiç görmediğinden, öfkeli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Şaşırdığım şey, eşcinsel bir adamın senin gibi...”

“Benim gibi ne?” Şimdi merakı kabaran Callie gülmeyi kesti.

“Senin gibi görünen, senin gibi bir vücudu olan biriyle olabilmesine şaşıyorum. Sen fantezileri süsleyecek birisin.”

Onun fantezilerini de mi süslüyordu? Levi şimdiye dek onunla ilgileniyormuş gibi görünmemişti. Levi’nin ona dokunmak istememesinin arkasında yatan sebeplerin Peter’inkilerle aynı olabileceğinden şüphe duymuştu. Levi’nin ona bakışı tamamen farklıydı. Fakat onu da tutan *bir sebep* vardı.

“Belki de o yüzden gururumun okşanması gerektiğini söyledi. Ona neden benimle beraber olduğunu sorduğumda onu tahrik edebilecek bir kadın varsa bunun ben olduğumu düşündüğünü söyledi.” Callie pes edip kendine içki doldurmayı düşünerek şarap şişesini süzdü. Madem ölecekti, kendini tutmasına gerek yoktu. Ama içindeki o küçücük umudu da bir türlü söndüremiyordu...

“Sana bu kadar zaman yalan söylemesini bu şekilde gerekçelendirmiş.”

Callie başını salladı. “Ve... o sırada bu bir iltifat gibi gelmedi.”

“Eminim. O senin ilk deneyimin olduğundan bir erkeği tahrik etmek için bu kadar uğraşmanın normal olmadığını fark etmemiş olabilirsin. Hele ki o yaşta.”

Callie onu tahrik etmenin ne kadar zor olduğunu düşündü...

“Sevgililerinden bahseden arkadaşlarımı dinlesem de herkesin farklı olabileceğini düşünüyordum. Onunla ayrılmayı ereksiyonunu koruyamadığı için istemedim.”

Levi yine gülerek, “Bu küçük bir şeymiş gibi konuşuyorsun,” dedi.

“Daha tatmin edici bir seks hayatı istiyordum. Ama söylediğim gibi, bunun *benim* hatam olduğuna beni inandırmıştı.” Callie başına bir şaplak attı. “Ah, amma da safmışım! İşleri daha da kötüleştiren şey ise onun tahmin ettiği gibi başarılı olabilecek kadar çekici olamadığımdan ötürü hissettiğim o berbat başarısızlık duygusuydu.”

“Callie, insanların cinsel yönelimini değiştiremezsin.”

“Artık bunu görebiliyorum. Ama o benim ilk aşkımdı, unutma.”

“Şu sıralar ne yapıyor?”

“Son duyduğumda partneriyle beraber San Francisco’da yaşıyordu.”

Levi kadehinin sapını tutup sallarken içindeki sıvının dönmelerini izledi. “Bir başkasıyla beraber oldun mu?”

“Kyle dışında mı? Hayır. Sadece Peter’ın büyük itirafından birkaç gün sonra tek gecelik bir ilişkim oldu. Bir kadınla ne yapması gerektiğini bilen biriyle yatmak istedim.”

“Nasıl gitti peki?”

“Pek iyi gitmedi.”

“Bütün yaşadıklarından sonra bir orgazmı hak ettiğini düşündün.”

“Aslında sadece çekici hissetmek istiyordum. Arzu edilmek istiyordum.”

“Öyle hissettin mi?”

“Yaşadığım en kötü deneyimdi.”

“Neden?”

Callie ses tonuna biraz alay katarak, “Birincisi, orgazm falan yoktu,” dedi.

Levi dudağını büktü. “Zavallı.”

“Ve ikincisi de, bir yabancıyla sevişmek hiç de güzel değil.” Yüzünü buruşturdu. “Bir türlü odaklanamadım. Ucuz, budala ve kalitesiz gibi hissettim.”

“Bence ikinci söylediğin birinciye açıklıyor. Adam kimdi?”

“İsmi hatırlamıyorum. Hafızamdan sildim.”

Levi ayağa kalkıp tabağını tezgâha götürdü. Fakat tabağı koyduktan sonra yerine dönmedi. Callie onun sıcaklığını arkasında hissedebiliyor, bir santim bile kıpırdasa ona dokunabileceğini biliyordu ve tam da bunu yapmak istiyordu.

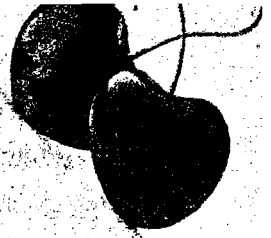
Levi dudaklarını ona yaklaştırarak, “Yani o iç çamaşırları Kyle için almadın,” dedi.

Callie, “Hayır,” diye fısıldadı.

Levi’nin dudaklarının hassas boynunda dolaştığını hissedince nefesini tuttu ve gözlerini yumdu. İçinden onu bu kadar çok isteyecek kadar tanımadığını söyleyip duruyordu. Fakat şu anda bunun hiçbir önemi yoktu. Peter’la deneyimlediği o kafa karışıklığı, tek gecelik ilişkisinde deneyimlediği tiksinti, Kyle’la deneyimlediği kuşkular yoktu. Prezervatif aldığı için memnundu...

Fakat tam arkasını dönüp dudaklarını onun dudaklarına dokunduracaktı ki, Levi geri çekildi.

Levi, “Özür dilerim, güzel Callie,” diye mırıldandı. “Senin için doğru adam değilim.” Ardından, yaraya tuz basarcasına Rifle’a içeride durmasını söyleyerek evden çıkıp ambara gitti.

On Üçüncü Bölüm

Dar ranzanın yatağında oturan Levi onu sarmalayan dört duvara baktı. Az önce Callie'nin kafasını daha da fazla karıştırdığına şüphe yoktu. Onu istiyormuş gibi davranıyordu (zaten fiziksel olarak da istiyordu) fakat onu yatağa götüremiyordu. Bu Behrukh'a ciddi ciddi ihanet etmesi anlamına gelirdi.

Gözlerini kapayarak, hayatında sevdiği tek kadınla sevişmenin nasıl olduğunu hatırladı. Sarhoş edici, duyguları harekete geçirici, tüketici. Sadece hatıralar bile onu özlem duygusuyla güçsüzleştiriyordu. *Keşke...*

Ne zaman Behrukh'u düşünse aklında milyon tane *keşke* dolanıyor, her biri de kendine has bir ıstırap veriyordu. *Keşke* babasının buyruklarına göre yaşarken bir kadının sunabileceği şeylere aç yetişmeseydi. *Keşke* onun yumuşak vücuduna, hassas dokunuşuna, tatlı öpücüğüne bu kadar iştah duymasaydı. Belki de o kadar berbat bir hata yapmazdı.

"Bence sevgi vererek birini şımartmak mümkün değil."

Callie böyle demişti. Buna inanıyordu. Fakat Levi için bu

doğru değildi. Birini sevgiyle *mahvedebilirdin*. Bunu biliyordu çünkü tam da bunu yapmıştı ve bu süreç içinde kendini de mahvetmişti.

Callie'nin telefonu çaldığında açmaya tereddüt etti. Birkaç arkadaşı ona ulaşmaya çalışmış, hatta bazıları birkaç kez aramıştı. Onlarla yüzleşemediği için kendini berbat hissediyordu. Fakat her şey normalmiş gibi yapmak da gün geçtikçe zorlaşıyordu. Onlara gerçekleri açıklamadan önce ailesiyle konuşmalıydı.

Peki bunu nasıl yapacaktı? Bugünkü ziyareti öyle üzücü geçmişti ki. Her zamankinden daha kırılğan görünen, tekerlekli sandalyedeki annesi, çocuğuna düşkün bir ebeveynin sınırsız sevgisiyle ona sarılan babası. Callie bunları düşündüğünde ürpriyordu.

Fakat telefonunu açmamasının nedeni yalnızca sır tuttuğu hastalığı değildi. Aynı zamanda Kyle'la ilişkisi konusunda herhangi bir suçlamayla uğraşacak hali yoktu. Kyle'ın bu sabahki davranışından sonra Cheyenne, Eve ve diğerleri mutlaka şüphelenmiş olmalıydı çünkü daha önce de kafalarında soru işaretleri doğuran birtakım olaylar olmuştu.

Belki de basitçe Kyle'la olanları açıklayıp özür dilemeliydi. Belki bunu yapmak suçluluk duygusuna ve utancına çare olurdu. Bu taşıdığı yükün bir kısmını hafifletirdi.

Fakat diğerlerinin bilmesini gerçekten istiyor muydu?

Kesinlikle hayır. Hele ki ölecekse. Ne kadar düşüncesiz davrandığının haberi bu hayattaki son hatırası olamazdı.

Ayrıca Kyle'la sırları arkadaşlarını ilgilendirir miydi? Bazı

açılardan ilgilendirmezdi ve Kyle'ın da söylediği gibi, belki de asıl önemli olan buydu. O ve Kyle yetişkin insanlardı. İkisi de kendi iradeleriyle bir şeyler yaşamış, bunu aralarında tutmaya karar vermişlerdi.

Callie az önce kimin aradığına baktı. Arayan Eve'di. Arayan listesi epey uzamıştı. Kyle üç kez aramıştı. Cheyenne, Sophia ve Baxter birer kez aramıştı. Noah ve Ted bile nasıl olduğunu merak ederek aramıştı. Herkes bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı.

Onlara Kyle'dan bahsetse, bundan çok daha büyük bir derdi olduğunu asla tahmin edemezlerdi. Bu ona biraz zaman kazandırır, bu süre doktorunun bir karaciğer bulmasına veya bu olmasa da Callie'nin ailesiyle konuşmanın bir yolunu bulmasına yeterdi. Doktoru ona sürekli kliniğe bir aile üyesiyle gelmesini istiyordu. Evde doğru düzgün destek aldığından emin olmak istiyordu. Neyse ki Callie devamlı dünyanın en iyi ebeveynleri ve arkadaşlarına sahip olduğunu söylediğinden bunda daha fazla ısrarcı olmadı.

Yatağın yanında onunla beraber yürüyen Rifle'a bakarak, "Ne yapacağım?" diye sordu.

Rifle cevap olarak kulaklarını dikerek havlayıp onun elini yalayınca Callie gülümsedi.

"Seni seviyorum," dedi. "Levi için beni satsan da."

Rifle ihanetle suçlanmasının nedenini anlamamış gibi başını yana eğdi. Callie güldü; Rifle onu daima iyi hissettiriyordu. Derken telefonu yeniden çaldı. Telefon elinde olduğundan, arayanın Kyle olduğunu hemen gördü.

O konuşmak istediği son kişiydi. Fakat bir yandan da Kyle

sırlarından birini bildiğinden Eve'den daha güvenli bir seçenekti.

Rifle'a dönerek, "Kendimi öyle bir duruma soktum ki..." dedi. Ardından derin bir nefes alıp telefonu açtı. Bu akşam arayan bütün arkadaşlarını geri araması gerekecekti. En azından şimdi Kyle'ın telefonuna cevap verebilirdi.

"En sonunda açtın!" dedi Kyle. "Öyle bir endişelendim ki birazdan atlayıp oraya gelecektim."

Callie cevap vermekle doğru kararı aldığını düşündü. "İyi-yim. Herkese iyi olduğumu söyleyip duruyorum. İyiyim, iyiyim, iyiyim! Neden sorup duruyorsunuz?"

Kyle cevap vermeyince biraz abarttığını fark etti. Bir şekilde sakinleşmesi gerekiyordu. Kendisi için üzülmeye hakkı yoktu. Sevgililer Günü'ne dek hayatı kusursuz geçmişti. Ebeveynleri mükemmeldi, çocukluğu mutlu geçmişti, sadık arkadaşları vardı. Müthiş bir seks hayatı olmamış, küçükken *Uyuyan Güzel* veya *Külkedisi*'ni izlerken hayalini kurduğu gibi, birine sırlıslıkla aşık olmamış olabilirdi fakat bu hayatındaki diğer tüm güzelliklerin yanında hiçbir şeydi.

Bazı insanlar onun cepte gördüğü huzur ve tatmin duygusunu *hiç* tatmamıştı.

Kyle besbelli ne söylemesi gerektiğine karar vermeye çalışarak boğazını temizledi. "Callie... ben..."

Callie o bir kez daha özür dilemeden önce araya girerek, "Bence söylemeliyiz," dedi.

"Ne?"

"Beni duydu. Diğerlerine söylemeliyiz. Aramızda geçenleri bilsinler."

"Asla olmaz! Bu bilgi ne işlerine yarayacak ki?"

Callie birden şifonyerine döndüğünde az kalsın kendisi yatağına yatmadan önce uyumayı reddeden köpeğine takılıp düşüyordu. “Sanki... onları kandırıyormuş gibi hissetmekten nefret ediyorum.”

“Kandırmak derken?”

“Bizim seçimlerimiz yüzünden grubun uyumu zedelendi, kimya değişti. Biliyorsun.”

Rifle onunla hemfikirmiş gibi havladı.

“Bizim seçimlerimiz bir şeye zarar vermedi,” dedi Kyle kararlılıkla. “Çünkü olanların aramıza girmesine izin vermeyeceğiz. Bunları daha önce konuşmuştuk”

“Söylemesi kolay, yapması zor, Kyle.”

“Neden işleri oluruna bırakmıyorsun? Yoksa yaptığımız şey yüzünden bana kızgın mısın?”

Callie ahşap döşemeleri kaplayan halının kıvrılan tarafını ayağıyla düzeltti. “Bilmek istediğin buysa, seni suçlamıyorum. İşin kontrolden çıkmasına izin verdiğim için kendime kızıyorum.”

“O sıralar aramızda geçenlere odaklandık. Bence ikimiz de... bunun ciddi bir ilişkiye dönebileceğini düşündük. En azından *ben* öyle düşündüm. Ve kendini böyle daha iyi hissedeceksen, seni buna sürüklediğim için bütün sorumluluğu alıyorum. Sadece lütfen artık içini kemiren şeyi benimle paylaş!”

Callie elini alnına götürdü. Kyle’a bunu yaşatmak istemiyordu. Ne yaptığından, neden ikisinin de keyif aldığı birkaç kaçamaktan böylesine büyük bir mesele yarattığını bilmiyordu. Belki de hayatında pek az cinsel tecrübesi olduğu için böyle yapıyordu.

“Bir daha olmasından mı korkuyorsun?” dedi Kyle.

Son birkaç haftadır sorun buydu. O sınırı bir kere aştık-

ları için bir kez daha ona kapılmak çok kolaydı. Gençlerdi ve hayatlarında bulundukları döneme has hormonlarla dolup taşıyorlardı ve birbirlerinin yanında soyunmaktan rahatsızlık duymuyorlardı.

Fakat Levi geldiğinden beri Kyle'la yatmak gibi bir risk yoktu. Callie yaptığı şeyden pişman olmak dışında bunu düşünmemiştii bile.

O cevap vermeden önce Kyle fikir yürüttü. "Artık değil, öyle mi?"

"Kyle sana değer veriyorum. Sadece zor bir dönemden geçiyorum."

"Levi'den çok mu hoşlanıyorsun?"

Callie, Levi'nin dudaklarının boynunda gezindiğini hatırlayınca eriyecek gibi hissediyordu; üstelik bu küçücük bir temastı. Onun üzerinde bu kadar güçlü bir etkisi olmamalıydı fakat vardı. "Evet," dedi.

Kyle bir küfür mırıldandı. "Bak," dedi, "bu *gezginle* beraber olmak benimle beraber olmaktan daha iyi olmayacak. Bunu... yeniden seninle yatmak için söylemiyorum. Beraber geçirdiğimiz zaman hoşuma gitti, yanlış anlama."

"Bu kadar diplomatik olmak zorunda değilsin, Kyle."

"Doğru, yoksa daha fazlasını talep etmezdim. Ama benim hâlâ Olivia'ya âşık olduğum konusunda haklıydın. Onu unutabileceğimden emin değilim."

Callie yine onun için üzüldü. "Öyle deme."

"Tamam. Belki bu doğru değil ve aile ne zaman toplansa onu görmek zorunda olsam da birkaç aya kalmaz onun ismini bile unutacağım. Her halükârda Levi beni endişelendiriyor. Bir kere senden küçük."

“Beş yaş çok mu fazla?” Başka insanlara göre çok fazla olabilirdi fakat yetişkinler söz konusu olduğunda, kendi durumundaki biri için yaşın çok önemi olabilir miydi? Zaten onunla kalıcı bir ilişki kurmayacaktı ki.

“Sadece yaşı da değil. İşsiz. Üstelik ciddi sorunları olduğu belli.”

“Nasıl yani?”

“Normal insanlar kendini yollara atmaz.”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Neler olduğuna bir bak, Kyle. Yatmamız nelere yol açtı. Daha önce bana kiminle ilişki yaşayacağımı söylemeye kalkışmazdın.”

“Seni sahiplendiğim için böyle konuşmuyorum! Sadece... seni savunmasız bırakmış gibi hissediyorum. Canın yandığında bundan sorumlu hissetmek istemiyorum.”

“Beni savunmasız bırakmadın.”

“Peki neler oluyor o zaman?”

Makyaj masasındaki mücevher kutusuyla oynadı. “Açıklaması zor. Benim üzerimde... güçlü bir etkisi var. Ona doğru *çekiliyorum* sanki.”

“Cinsel anlamda mı?”

“Evet! O anlamda da.” Özellikle o anlamdaydı. “Lafın kıssası, burada olması hoşuma gidiyor.”

Kyle bir an sessiz kaldı, sonra farklı bir ses tonuyla, “Ailen bir yabancıнын evinde kaldığını biliyor mu?” diye sordu.

“Bugün konuştuk.”

“Dert etmiyorlar mı?”

Bu onları elbette mutlu etmemişti fakat son kertede Calie'nin muhakeme yeteneğine güvenmişlerdi. “Hayır.”

“Belki ben de etmezdim. Tabii yatağına girme fırsatını kollayarak etrafında dolaşmasaydı. İstedliğini alınca gidecek.”

Levi seks için orada kalmıyordu. Callie bunun bilincindeydi. “Kes artık. Benimle yatmak için tek bir hamlede bile bulunmadı. Yatağıma girmek için burada kalıyor olsaydı şimdiye kadar belli olurdu.”

Arkadan gelen *bip* sesi başka birinin aradığını duyurdu.

Arayan Godfrey’ydi. Callie Kyle’a kapatması gerektiğini söyledi.

Kyle kapatmadan önce, “Olanları atlatmanın bir yolunu bulacağız,” dedi.

“Umarım.”

“Söz veriyorum. Unutmaya çalış, tamam mı?”

Callie bunu yapacağını söyledi, ardından diğer aramaya cevap verdi. “Godfrey nasılsın?”

“İyiyim, ya sen?”

“İyiyim.” Ses tonuna sızmasını amaçlayarak zoraki gülümsedi. “Ne var ne yok?”

“Pitbullar meselesinde bilgi vermek için aradım.”

“Teşekkürler, yeni haberler ne?”

“Köpeklerin bütün aşılarnın tam olduğu kanıtlanınca belediye Denny’ye ceza kesti ve köpeklerin yaşamasına karar verdi.”

Callie olduğu yerde durdu. “Bu kadar mı yani? Köpekleri geri mi alacak?”

“İlk plan buydu. O sadece kiracı. Köpekleri alıp gider, bu bölgeyi terk eder diye düşündük. Burada hiç kimse hayvan öldürmekten hoşlanmaz.”

Callie de böyleydi. Fakat Levi’nin kolundaki dikişler olanların dehşetini gözler önüne seriyordu. “İlk plan buydu demiştin.”

“Öyleydi... ta ki köpeklerden biri onları beslemeye çalışan bir gönüllünün elini koparmaya kalkışana kadar.”

Callie bunu duyunca irkildi fakat şaşırmamıştı. Köpekler salınırsa başka birine saldırabileceklerini ispatlıyordu. “Sonra da hayvan kontrolü yetkilileri onları uyutmaya mı karar verdi?”

“Sauron uyutulacak. Denny diğer köpeği, Spike’ı alacak. Muhtemelen daha agresif olan Sauron’un izinden giderek Levi’ye saldırdı. Aynı tutulduklarında sakın bir hayvan.”

“Yani onun başını belaya sokan şey sürü mantığıydı, öyle mi?”

“Bence öyle. Ama bir yandan da o cins bir köpek kanın tadını aldığında sakın kalmayı başaramayabilir. Söylediğim gibi, onu salmak bir risk fakat hiç kimse, özellikle de ben, sahibi sorumluluğunu bilen biri olsaydı sakın kalabilecek bir hayvanı uyutmak istemiyor.”

“Denny bu haberi nasıl karşıladı?”

“Çileden çıktı. Levi arazisine izinsiz girmeseydi köpeklerin ona saldırmayacağını söyledi.”

Callie ayakta durmaktan ötürü yorularak yatağının kenarına ilişti. “Peki bu son saldırganlıklarını nasıl açıklıyor?”

“Sauron’un tanımadığı bir bölgede olduğu için saldırganlaştığını, korktuğunu söylüyor.” İçini çekti. “İnan bana, bir sürü mazeret buluyor ama şu noktada artık yapabileceği bir şey yok. Sauron başkasına saldırınca... kaderi mühürlendi.”

“Denny umurumda değil ama yine de kötü hissediyorum. Kendi çapında o köpekleri sevdiğini biliyorum. Rifle’ı kaybetmek beni mahvederdi.” Rifle şimdi karşısında oturmuştu ve Callie ne zaman ona baksa kuyruğunu sallıyordu.

“Cezayı öderse ve Spike o zamana kadar uslu durursa onu teslim alabilecek.”

En azından ikisini birden kaybetmeyecekti...

“Levi nasıl?” diye sordu Godfrey.

Callie gücünü toparlayıp ağır adımlarla pencereye gitti ve ambara baktı. Ambarın geniş, ağır kapısının iki yanından ışık süzülüyordu. Levi hâlâ uyanıktı. “Yaraları epey iyileşti. Ama dikişlere rağmen çok fazla çalışıyor.”

“Alından kalkar. Genç ve güçlü. Birkaç gün daha kalacaksa bana haber ver. Uğrayıp dikişlerini alırım. Şimdiki dikişler gibi kendi kendilerine eriyenlerden değil bunlar. Elimdekiyle idare etmek zorundaydım.”

“Buna minnettarız. Her şey için teşekkürler.” Callie başını iki yana sallayarak telefonu kapattı. Buna *minnettarız* mı? Sanki Levi’yle sevgiliymiş gibi konuşmuştu...

Rifle yatağın üstünde zıplayarak ve başını kaldırıp uluyarak Callie’yi derin uykusundan uyandırdı.

Callie kendine gelmekte zorlanarak boğuk bir sesle, “Ne? Ne oldu?” dedi.

Rifle onun kendine gelmesini beklemedi. Havlıyor, uluyor, yeniden havlıyor, zıplıyor, sonra yatak odasından koşarak çıkıyordu.

“Rifle! Senin neyin var? Buraya gel oğlum!” Callie uyku sersemliğine karşın kısa bir ısıklık çalmayı becerebildi fakat köpek uyum göstermedi. Oturma odasında deliye dönmüştü, koşuyor, havlıyor, seslere bakılırsa kendisini kapıya atıyordu.

Callie’nin aklı sorularla dolarken kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir ziyaretçi mi gelmişti?

İlk tahmini bu oldu. Fakat Rifle Levi geldiğinde böyle davranmamıştı; hatta o steroid yüklü Denny ve Powell kapıya dayandığında bile böyle yapmamıştı. Bir Alman kurdu olan Rifle bir istilacıyı korkutmaya veya Callie'ye birinin geldiğini haber vermeye çalışmıyordu. Sadece canı sikkindi.

Hayır, deliye dönmüştü. Peki neden?

Callie bir şangırtı, kırılan cam sesi duyduğunda kanı dondu.

Birisi eve mi girmişti? Eğer öyleyse Rifle'ı susturmayı başarmışlardı. Artık onun havladığını duyamıyordu.

"Ah, Tanrım!" Yataktan güçlkle çıkarken üstüne bir sabahlık geçirmeye çalıştı fakat zaman harcamaya cesaret edemedi. Üstüne ipek bir pijama şort ve onunla takım ince askılı bir bluz giydi ve bunun idare edeceğini düşündü. Köpeğinin öldürülmesinden, sonra da sıranın kendisinde olmasından korkuyordu!

Saçma tüfeğini ararken, "Rifle?" diye seslendi. Eğer köpeği öldüyse kendini korumanın bir yolunu bulması gerekecekti. Tehlikede olduğunu Levi'nin bilmesi çok zordu. Onu arayabileceği bir cep telefonu da yoktu.

Saçma tüfeğini dün koyduğu yerde, dolabının arkasında buldu. Fakat oturma odasına erişmeden önce bir duman kokusu alıp durdu. Bir şey yanıyordu! Ev mi yanıyordu?

Yangın çıktıysa daha fazla ses duymalıydı fakat çıtırtı duymuyordu.

Belki de birileri ön camdan bir maytap atmıştı ve halı yanmaya başlamıştı...

"Rifle!" Şimdi büsbütün çileden çıkmıştı. Fakat kendini temkinli ilerlemeye zorladı. Aptalca davranmak, belaya gözü kapalı dalmak istemiyordu.

Tüfeğini kaldırarak odasından çıktı ve bir yangını ve bir istilacının izini arayarak gölgeler içindeki mobilyaları tarayarak ilerledi. Kırık cam dışında ters bir şey görmedi. Köpeği kayıplara karışmıştı.

Derken Rifle'in havladığını duydu ve dışarıda olduğunu anladı.

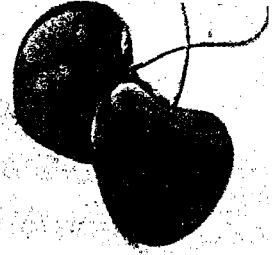
Neler oluyordu? Rahatlamış fakat şaşkın bir halde tüfeğini doğrultarak pencereye süzüldü ve dışarı baktı.

Ağzı açık kaldı ve şaşkınlıktan az kalsın tüfeği yere düşürecekti. Parlak turuncu ve altın rengi alevler ambardan sızıyor, yoğun bir kara duman yükseliyordu.

Callie kokunun kaynağını buldu.

Ve başka bir şey daha netleşti. Halının üstünde cam yoktu. Hiç kimse camı kırıp içeri girmeye kalkışmamıştı. Köpeği dışarı çıkmak için çılgına dönerek camdan dışarı atılmıştı.

Rifle Levi'nin yardımına gitmişti. Callie onun havlayarak ambara koştuğunu duyabiliyordu. Fakat bina alevler içinde boğulmuştu ve Callie çok geç kalmış olabileceğinden korkuyordu.

On Dördüncü Bölüm

Levi birinin kolunu çektiğini, ardından sivri dişlerin tenine battığını hissetti. Yine saldırıya uğradığını sandı fakat karşı koyamıyordu. Gücü yoktu. Beyni ona tepki vermesini, kendini korumasını emreliyordu fakat bedeni miskin, ağırdı.

Rüya gördüğünü düşündü; sürekli koşup durduğu fakat hiçbir yere ulaşamadığı o rüyalardan birini. Rüyada köpek olmasının nedeni ise yakın zamanda köpeklerle kötü bir deneyim yaşamış olmasıydı.

Zihninde mantıklı görünen bu cevabı oluşturur oluşturmaz yeniden uykuya dalmaya koyuldu. Yapması gereken tek şey huzurlu hiçliğe süzülmekti. Gerçek bir tehdit olmadığı sürece enerjisini toplamaya çalışmasına gerek yoktu.

Fakat o kahrolasıca dişler yok muydu.

Bir şey onu yataktan yarı yarıya çekti, sonra bıraktı. Ardından havlamalar nedeniyle köpek olduğunu anladığı hayvan üstüne atladı, sıçradı ve birkaç kez daha havladıktan sonra onu sürüklemeye çalıştı.

Levi kolundaki taze acıyı hissedince uyuşukluğu üstünden atacak kadar sinirlendi. Lanet olsun! Tekrar saldırıya uğramaya hiç niyeti yoktu!

Sallanarak kalktığı anda köpek bir kenara fırladı fakat kararlılıkla yeniden üstüne atıldı. Fakat bu kez çok yakına gelmedi. Az ötede ortalığı birbirine katarak zıplamaya koyuldu.

Levi ancak lanet olasıca hayvana bağdırmaya çalıştığı anda nefesi tıkanınca bunun Rife olduğunu fark etti. O an, sanki hava her zamankinden daha da sıcakmış gibi hissetti. Sıcaklık her yanını sarmıştı.

Neler oluyordu?

Derken kafasına dank etti. Her şey olağandışı görünüyordu fakat rüya değildi. Ayrıca köpek saldırısına da uğramıyordu. Callie'nin ambarındaydı ve Rife ambarın yandığını haber vermek için onu uyandırmaya çalışıyordu.

Kabretsin! Panikle beraber enerjisini hemen topladı. Etrafa bakınırken eski ahşabı yalayan alevleri görünce gözlerine inanamadı. Yangın oksijenin çoğunu emiş, geriye karbon monoksit ve Tanrı bilir hangi zehirleyici gazları bırakmıştı. Bir türlü kendisine gelememesine şaşmamak gerekirdi. Meğer uykusunda bu havayı soluyormuş. *Hâlâ* bu havayı soluyordu.

"Git!" Köpeğe boğuk bir sesle bağdırmayı başardı ve güçlkle ayağa kalktı. Arka kapı hafif aralıktı. Öne atılırken, "Ben kalktım! Çık buradan!" dedi.

Köpek onun sözünü dinleyecek gibi oldu fakat kapiya ulaştığında gerisingeri dönüp Levi'yi dürtükledi.

Levi Rife'in aralıksız dürtüklemeleri olmaksızın bahçeye nasıl çıkardı, hiç bilmiyordu. Köpek ona hem bir odak noktası

veriyor, hem de hafızasını tazeliyordu. *İyice eğil. İlerlemeye devam et.* Levi bunu düşünüp duruyordu çünkü zihninin kenarlarında biriken karanlık onu her an alt edebilirdi. Ona karşı koymalı, tuhaf çekimine direnmeliydi, yoksa buradan canlı çıkamayacaktı.

Sadece birkaç saniye olması gereken süreç, sonsuzluk gibi geliyordu fakat en sonunda sendeleyerek kapıya ulaştı ve az kalsın Callie'ye çarparak onu yere düşürüyordu. Callie besbelli ona ve köpeğe bakınıyordu.

“Çık buradan!” Levi onu serin, berrak geceye itti fakat bu kolay olmadı Teninin eridiğini, akciğerlerinin yandığını hissediyordu. Şimdi dumanın en yoğun olduğu bölgeden çıktığı halde bile oksijeni içine çekmekte zorlanıyordu.

Ama neyse ki hiç kimseye bir zarar gelmemişti. Motosikleti bahçede güvendeydi. Evde de alevler göremedi. Bunlar gücünü perçinledi. Yangın görünüşe bakılırsa tek bir yeri etkilemişti fakat yayılması çok sürmezdi...

Callie pijamalarını değiştirip yeniden dışarı çıktı. Aynı zamanda Levi iç çamaşırıyla olduğundan ye ambara dönüp kıyafetlerini alamayacağından, çamaşır sepetindeki kıyafetlerini de götürdü. Neyse ki adrenalin nedeniyle ayakta kalma gücünü kendinde hissediyordu. Aksi takdirde kendi durumundaki bir kişinin böyle bir işin altına giremeyeceğini tahmin edebiliyordu. Fakat çiftlik uğruna bitkinlikle savaşmaya kararlıydı.

Levi arazide hemen her yere uzayabilen bahçe hortumunu almıştı. Onu kullanarak, havada süzülen alevlerin bir şeye sıçramasını engellemek için en yakındaki binaları ıslattı.

Fakat araziden çıkması gerekiyordu. İtfaiye yola çıkmıştı. Onları mutlaka polis takip edecekti. Yangına neyin yol açtığını bilmek isteyeceklerdi. Callie de aynı şeyi bilmek istiyordu. Godfrey'den Denny'nin ne kadar sinirli olduğunu öğrendikten sonra bunun birkaç gece önce Denny ve Powell'ın bahsettiği intikamla gerçekleştirildiğinden şüpheleniyordu fakat şu anda suçlamalar yöneltecek değildi. Önce yangının sebebi hakkında daha fazla şey bilmesi gerekiyordu.

"Bunu ben yapayım," dedi. "Sen şunları giy ve buradan git."

Levi kendisine uzatılan koy pantolonunu almadı ve hortumu bırakmadı. "Geriye çekil, ben hallederim."

"İtfaiye birazdan burada olur!"

"Şoktan yere devrilecekmiş gibi görünüyorsun. Hortumu sana vermeyeceğim."

Callie'nin nasıl görüldüğü şokla ilgili değildi; yani en azından tek sebep bu değildi. Fakat yalan söylemek zorunda kalmayacağı için memnundu. Levi kendi cevabını vermişti. "Sadece birkaç dakika önce ambardan öksürerek ve sendeleyerek çıkan sendin."

"Ben iyiyim. Rifle'ı alıp eve dön de kimseye bir zarar gelmesin."

Rifle öne arkaya fırlıyor, sanki yangını söndirebilecekmiş gibi havlıyordu.

"Eğer itfaiye yakında buraya gelmezse yangının yayılması işten bile değil," dedi. "Eve yakın bir yere sıçrarsa yanına gelirim."

Callie yangının bütün çiftliği mahvetmesinden korkuyordu. Neyse ki Godfrey uzakta oturduğundan yangın onun arazisini tehdit etmiyordu. Bir sorun olduğundan haberi yoktu, yoksa Callie onun buraya geleceğini, yardım etmek için elinden geleni yapacağını biliyordu. Zaten bu Levi'nin değil, kendisinin

sorunuydu; hele ki Levi yardım etmek için kendini riske atarken. "Anlamıyor musun? Şef Stacy veya bir başkası gelecektir." Yangının ve ahşaba çarpan suyun sesini bastırmak için bağırması gerekiyordu. Seni sorgulayacak, belki aşırı hız cezalarını öğrenecekler."

Callie yeniden hortumu ondan almaya çalıştığında Levi hortumu kendine doğru çekti. "Bunu sana yaptırmayacağım!"

"Ama endişeleniyorum." Levi'nin kibarlığının hapse girmesine yol açmasını istemiyordu. "Eğer... kaçtığın şey ciddi bir şeyse... seni tutuklayabilirler."

"Bazı şeyler hapis yatmaya değerdir."

Bu cevap, Callie'yi bir parça rahatlatmıştı. Geçmişte ne yapmışsa, bu o kadar da kötü bir şey olmamalıydı çünkü öyle olsaydı Levi böyle bir risk almazdı.

"Sen de burayı benim kadar çok seviyorsun," dedi

Levi gerçekçi bir havayla, "Ben *senden* bahsediyordum," dedi. Ardından ondan hortumu tutmasını isteyerek pantolonunu üstüne geçirdi ve bahçe kulübesinden bir merdiven almaya gitti. Ambarın çatısını tamir etmek için kullandığı merdiven yangına çok yakındı ve onu alamazdı. Bu merdiven daha kısaydı fakat kurtarmayı umduğu küçük yapıların tepesine çıkmasına yeterdi. Callie'nin büyükbabası eskiden bu merdiveni kullanarak greyfurt ve portakal toplardı.

Diğer hortum ambarın içindeki musluğa bağlı olduğundan Callie'nin elinden onu çalışırken izlemek dışında bir şey gelmiyordu. Levi ne yaptığını biliyordu, güçlüydü ve Callie onun yardımını alabildiği için memnundu. Kendisi ayakta durmakta bile zorlanıyordu; kendisi o hortumu taşıyamaz, merdivene tırmanıp inemezdi.

Fakat Levi ateşi kendi başına söndürmek için çok fazla şey yapamazdı. Daha fazla yardıma ve daha fazla suya ihtiyaçları vardı. Eğer itfaiye yakında gelmezse, en azından ambar tamamen mahvolacaktı.

Callie tam içeriye gidip yeniden itfaiyeyi arayacaktı ki, siren seslerini duydu. Neredeyse tamamı gönüllülerden oluşan küçük bir itfaiye ekibi için yirmi dokuz dakikada buraya ulaşmak bir başarı sayılırdı.

Ellerini ovuşturarak elinden geldiğince sabırlı bir biçimde beklemeye gayret etti fakat alevlerin gitgide daha yükseğe zıplamasını izlemek kolay değildi. Çiftliğin hayatta kalması, bundan kurtulması onun için önemliydi. Kendisinden bile.

Ambarın kuru, güneşten beyazlaşmış ahşabı kav görevi gördüğünden yangını söndürmek ciddi bir savaştı. İki saat sonra yapının bir kısmını kurtarmayı başardılar fakat Levi'nin odasının bulunduğu arka kısım neredeyse tamamen yanıp kül olmuştu. Yangın çıktığında uyumakta olduğu yataktan geriye kalanları görünce Levi çok etkilenmişti.

Fakat şimdi buna odaklanamazdı. Şimdi zamanı değildi. Şef Stacy az önce yanına gelip evde onunla konuşmak istemişti.

Levi onu geçiştirip hâlâ küller arasından kurtarmak istediği birkaç eşyası varmış gibi yapmayı düşündü. Çoğu kendi araçlarında gelen itfaiyeciler arasından kaçmayı başarabilirdi. Motosikletini tamir ettiğinden, aracı vardı. Sadece ambarı boyama görevi onu engelliyordu ve bu sözünü yerine getirmesi için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zarar gören şeyi yeniden inşa etmesi için en az iki hafta gerekecekti. Ve bu da Callie'ye

borçlu olduğu birkaç yüz dolardan çok daha fazla tutacaktı.

Araç çekme parasını ve motosiklet parçaları için harcadığı parayı bir sonraki işine girdiğinde ona gönderebilirdi. Artık geçmişi ona yetişmeden önce buradan gitmesi, yola koyulması gerekiyordu.

Fakat Callie'yi böylesine travmatik bir olayın arkasından yalnız bırakamazdı. Bu şüphelendiği gibi bir kundaklama girişimiye arkasına Denny'nin olması muhtemeldi. Başka kim bunu yapabilirdi ki? Levi Kyle ve Godfrey dışında Whiskey Creek'ten kimseyle muhatap olmamıştı. Callie ise kendisine karşı düşmanca hisler besleyen tek bir kişi bile düşünemiyordu.

Levi Şef Stacy'nin Seamans'ın bu işte bir parmağı olup olmadığına bakmasını, böyle bir şey ortaya çıkarsa cezasını almasını istiyordu. Callie'nin güvende olduğundan emin olmadığı sürece onu yalnız bırakamazdı; hele ki Callie'yi tehlikeye sokan şey ona yardım etmesiyken.

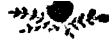
"Konuşuyor muyuz?" dedi Stacy.

Levi muhtemelen yanlış yapıyordu fakat yine de ıslı ellerini kot pantolonuna silip onunla konuşmaya razı geldi.

Stacy Levi'nin arkasından geldiğini düşünerek (öyle de yapıyordu) eve doğru yürümeye koyuldu. Hemen yola koyulmayacaksa en azından çok fazla şey açıklamadan sorulara cevap verebilmeyi umuyordu.

Onlar içeri girer girmez Rifle Callie'nin kahvaltı hazırladığı mutfaktan fırladı. Ortalık hareketliken odaya kilitlenmekten nefret ediyordu. Fakat camdan dışarı atladığı için ön bacaklarında bir sürü kesik vardı ve Callie onları temizlemek ve Rifle'i daha fazla yaralanmaması için içeride tutmak istemişti.

Köpeğinin peşinden iki oda arasındaki kapı eşiğine geldi ve ne konuşacaklarını anlamak için sabırsızlanıyormuş gibi bir

Levi'ye, bir Şef'e bakarak, "Aç mısınız?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler. Ama bir fincan kahve çok iyi olur." Stacy şapkasını çıkarıp onu masanın üstüne koyarak berjerlerden birine oturdu.

Callie, "Levi?" diye sordu.

"Ben bir şey almayacağım." Levi kapının yanındaki ahşap bankı masaya getirip oturdu. Üstü kirli olduğundan koltukların kumaşını lekelemek istememişti.

Callie ortadan kayboldu, sonra Şef Stacy'nin kahvesiyle döndü. Şeker ve krema da getirmişti. Derken cep telefonu çaldı. Onlara son bir kez endişeyle baktıktan sonra, "Annemle babam," dedi. "Herhalde yangını duydular, ben gidip bir konuşayım."

Levi başını sallayınca Callie telefonu açmak için mutfığa gitti fakat Rifle onu takip etmek yerine Levi'nin yanında durdu. "Senin için ne yapabilirim Şef?"

Stacy kahve hazırlamakla meşguldü. Levi başını kaldırıp ona baktı. "Yangından başlayalım."

Levi başını eğdi. Bu iyi bir fikirdi.

"Nasıl başladığını söyleyebilir misin?"

"Bilmiyorum."

Şef kahvesini yudumladığında çok sıcakmış gibi yüzünü buruşturdu fakat yine de yuttu. "Sigara içmiyor musun? Mum veya maytap yakmış olabilir misin?"

Maytap mı? Bu adam onu on iki yaşında falan mı sanıyordu? "Hayır, efendim. Ben yattığımda her şey sakın ve sessizdi. Bir de baktım ki Rifle beni yatağımdan sürüklemeye çalışıyor."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Tek bir yolu vardı." Levi kolunu uzatıp yeni ısırık izlerini gösterdi.

“Vay canına.” Stacy kahvesini masaya koyarak dilini şıklattı. “Ama yine de eski dikişlerinin yanında solda sıfır kalır, öyle değil mi?”

“Rifle’in niyeti beni parçalamak değildi.”

“Pitbul saldırısından haberim var tabii. Godfrey seninle ilgilendiğini söyledi. Ama yaralarının bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum.” İçini çekerek eliyle çenesini ovuşturdu. “Korkarım ki Whiskey Creek senin için şanslı bir durak olmadı.”

Levi bunun Stacy’nin göstermeye çalıştığı gibi alelade bir yorum olmadığını görebiliyordu. “Nasıl baktığınıza göre değişir sanırım.”

“Pardon?”

“Eğer Rifle hayatını riske atarak beni uyandırmasaydı şu an burada oturuyor olmazdım. Öyle fazla karbon monoksit soludum ki bilincim yarı yarıya kapalıydı, o yüzden bana zamanında ulaşması bir mucize. Sanırım bu beni epey şanslı biri yapıyor.”

“Ah... tabii.” Stacy kıkırdadı, ardından Rifle’a ısıklık çaldı. Rifle geldiğinde onu okşayarak, “Aferin sana,” dedi. “Callie Rifle’ın sana ulaşmak için camdan dışarı zıpladığını söyledi. Bu çok etkileyici.”

“Bacağındaki kesikler bunu kanıtıyor.”

Stacy, Callie tamir ettirene kadar üstüne tahta çakılması gereken kırık cama işaret etti. “Öyle bir camdan çıkmak? İnan bana, yaraları daha kötü bile olabilirdi.”

Levi kaşlarını kaldırdı. “Şanslıyım derken ne demek istediğimi anladınız mı?”

“Ben buna sadakat derim. Senin güvenliğini sağlamak için bu kadar risk alıyorsa seni çok seviyor olmalı.”

Rifle gerçekten de Levi’yi çok sevdiğini kanıtlamak ister-

cesine ona doğru dönüp ayaklarının dibine uzandı.

Stacy köpeğe işaret etti. “Şuna bak hele! Onu kısa zamanda kendine bağlamışsın.”

Levi güçlükle alçakgönüllü bir gülümseme takındı. “Bir köpeğin zevkleri sorgulanamaz herhalde.”

Callie hâlâ telefondaydı. Levi diğer odadan onun sesini, ailesini iyi olduğuna, her şeyin kontrol altında olduğuna ikna etmeye çalıştığını duyabiliyordu. Demek birileri gerçekten de yangının haberini vermişti.

Stacy de muhakkak onu duyuyordu fakat yine de ona bakmak için hafifçe arkaya döndü. Sonra sesini alçalttı. “Peki ya Callie? O seni ne kadar seviyor?”

“Anlayamadım?” dedi Levi.

“Callie’yle aranızda bir şey olup olmadığını sordum. Basit bir soru.”

Levi’yi rahatsız eden şey, bunu sorma sebebiydi. İlişkileri polisi ilgilendirmezdi. “Bunun yangınla bir ilgisi var mı?”

Stacy kahvesine uzanmıştı fakat onu almadan tekrar doğruldu. “Olabilir.”

Levi şaşkınlık içinde ona baktı. “Ne yazık ki bağlantıyı göremiyorum.”

Polis şefi abartılı bir havayla üniformasının üstünden bir ip-lik parçası silkti. “O zaman açıkça söyleyeyim. Onun ailesini çok iyi tanırım. Vefat etmeden önce büyükanne ve büyükbabasını da tanırdım. Arkadaşlarının pek çoğu benim de arkadaşımdır.”

Levi’nin gözlerini kısarak bakması, bunların hiç umurunda olmadığını gösteriyordu. “Bizim birbirimize olan hislerimiz senin için kişisel bir mesele mi yani, öyle mi?”

Stacy’nin yanağında bir kas oynadı. Kahvesini unutarak

öne uzandı. “Bu kasabanın insanlarını korumaya yemin ettiğimi ve bunu yapacağımı söylemeye çalışıyorum.”

Levi de öne uzandı. “Onları kimden koruyacakmışsın?”

“Onlara zarar verebilecek herhangi birinden!”

“O zaman bu akşam buralarda olmaman çok kötü olmuş.”

Stacy’nin onun sesindeki alayı fark ettiği belliydi. Levi’ye pis bir bakış attıktan sonra kahvesini aldı. “Endişelenme. Burada olup bitenlerin kökenine ineceğim. Sana söz veriyorum. Ve Callie’nin *başka* tehlikelerden de uzak ve güvende olmasını sağlayacağım.”

“Yani... ıpsız sapsız bir gezginin yarattığı tehlikeden mi?”

Stacy fincanını büyük bir gürültüyle tabağına koydu. Gözlerindeki parıltı, Levi’ye böyle bir direnç görmekten hoşlanmadığını belli ediyordu. Fakat Levi de duyduklarından hoşlanmamıştı. Baskıcı bir babayla yetiştikten ve aralarında diğer askerler üzerinde asla otoriteleri olmaması gereken bazı üst rütbelilerin de bulunduğu ordunun sert düzeninde hayatta kaldıktan sonra, Levi haddini aşanlara karşı pek toleranslı olamıyordu. Behruruk’un başına gelenler ise her şeyi daha da beter kılıyordu. Onun hayatındaki erkekler ona kime âşık olabileceğini söyleme hakkını kendinde görmüştü.

“Eğer gerekirse,” dedi Stacy.

Birdenbire Levi bir an önce yola çıkmak, bu kibirli herifi arkasında bırakmak istedi; böylece yüzünü dağıtmak gibi, sonradan pişman olacağı bir şey yapmamış olurdu. “Peki bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu. “Onun hoşuna gitmeyecek olsa bile Callie’nin özel hayatına burnunu sokarak mı?”

“Bay McCloud, neyin özel olduğuna ben karar veririm. Anlaşıldı mı?”

“Gayet iyi anladım.”

“Bence pek öyle görünmüyor. O yüzden daha açık konuşacağım. Neredeyse bir haftadır buradasın. Bu iyileşmek için yeterli bir süre.”

“Benden gitmemi mi istiyorsun?”

“Sadece ziyareti biraz uzattığını söylemeye çalışıyorum. Buradan sonra nereye gitmeyi planlıyorsun?”

Geç cevap vermesinin yanlış bir şeyler söylemesi kadar dikkat çekeceğini bilen Levi biraz duraksadıktan sonra, “İstedğim yere,” dedi.

Stacy kuru bir gülümsemeyle, “Ne kadar da kolay değil mi?” dedi. “Bizim gibi işin gücün olmadığı için.”

“O yüzden mi burada oturuyoruz, Şef Stacy? İşim gücüm olmadığı için mi? Bu senin kitabında yasadışı mı?”

Stacy’nin yüzü kızardı. “Bundan daha fena şeyler olabilir. Sistemde hakkında bir şey yok, Bay McCloud. Trafik cezası, eski bir tutuklama kaydı yok.”

Levi ellerini yumruk yapmamak için kendini zor tuttu. “Bu iyi bir şey değil mi?”

“Eğer gerçek olsaydı iyi bir şey olurdu. Ama bence işin aslı bu değil.”

Levi’nin içinde bir huzursuzluk belirdi.

“Godfrey senin eskiden orduda olduğunu söyledi. Bu doğru mu?”

Levi cevap vermedi.

“Doğru, öyle değil mi? Ama sicil sorgulamada bu da çıkmıyor. Seattle’dan Levi McCloud diye biri silahlı kuvvetlerde hizmet vermemiş.”

Stacy onun gerçek ismini kullanmadığını biliyordu; aksi takdirde askeri kaydı muhakkak çıkardı.

“Bana gösterebileceğin bir kimlik var mı?”

“Üzgünüm. Yangında yandı.” Bu doğru değildi. Levi Nevada’daki o geceden sonra cüzdanını bir göle atmıştı. Bir daha onu kullanamayacağını biliyordu, yeni bir isim seçmesi gerekcekti fakat sahte kimlik yaptırmak gibi bir riske girişmemişti. İnsanların böyle şeyleri nasıl yaptığını bile bilmiyordu zaten.

“Tüh,” dedi Stacy. “Demek kim olduğunu kanıtlayacak bir kanıt yok.”

“Talihsizlik,” dedi Levi.

“Ama bunun çözümü var...”

“Neymiş?”

“Senin bir başkasının sorunu olmanı yeğlerim. Geldiğinden beri bir köpek saldırısı ve bir de yangın oldu. İki ciddi olay. Bunlardan sen suçlu olsan da, olmasan da bela yakarı bırakmıyormuş gibi görünüyor. O yüzden bir kez daha sorayım, ne kadar süre kalmayı planlıyorsun?”

Mutfaktaki bir ses Levi’nin dikkatini çekti. Callie telefonu kapatmıştı. Ne kadar zamandır orada durmuş onları dinlediğini bilmiyordu fakat kızarmış yüzündeki öfkeye bakılırsa işlerin yolunda olmadığını anlayacak kadar şey duymuştu.

Callie odaya girerek, “Ne demeye çalışıyorsunuz, Şef?” diye sordu. “Yani Levi’nin Whiskey Creek’te işi yok mu?”

Stacy kahvesinden son bir yudum aldıktan sonra fincanını tabağına koydu. “Sinirlenmene gerek yok, Callie. Bence Bay McCloud ve ben birbirimizi gayet iyi anladık,” dedi, ardından ikisine de iyi günler dileyerek evi terk etti.

On Beşinci Bölüm

“Ne oldu?”

Sandalyesinde öne doğru uzanmış olan Callie’ye bakmak istemeyen Levi alnına dokundu. “Bilmek istemezsin.”

“Şef Stacy ordudaki görevinin sicil sorgulamada çıkmadığını söyledi.”

“Evet, öyleymiş.”

Callie onun bacağına hafifçe dürttü. “Neden?”

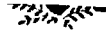
Levi içini çekerek onun gözlerine baktı. “Çünkü soyadım McCloud değil, tamam mı?”

Callie şok içinde irileşen gözleriyle geriye yaslandı. “Peki... o zaman sen kimsin?”

Nedense mahzun ifadesi Levi’yi sinirlendirdi. Onu bu kadar şaşkın ve üzgün görmek, buna neden olmak istemiyordu. “Fark eder mi?” diye terslendi. “Polisin beni aradığını biliyordun.”

“Trafik cezam var demiştin! Ama Stacy öyle bir şey olmadığını söyledi. Ayrıca gerçekten varsa da birkaç trafik cezası bir başkasıymış gibi davranmak için sebep olamaz.”

“Bu da başka her türlü sebep kadar geçerli. Neden hapse

gireyim ki? Her neyse, burada sana sadece birkaç gün yardım ediyorum. Ben gittikten sonra birbirimizi asla görmeyeceğiz. Gerçek ismim neden önemli olsun ki? Bir ara gelip ambarını boyayan adamın soyadının Smith, Jones veya Hall olması neyi değiştirir ki?”

Bir pislik gibi davranıyordu fakat bunun sebebini kendisi de bilmiyordu. Callie’ye kötü davranmasının hiçbir mazereti olamazdı. Gerçekleri yüzüne çarpan ve savunmaya geçmesine neden olan kişi polis şefiydi. Callie ona yardım etmekten başka hiçbir şey yapmamıştı.

Neyse ki alınmış gibi görünerek işleri daha da zorlaştırmadı. O da hemen karşılığını verdi. “Kimseye değer vermemek ve insanların sana değer vermesine izin vermemekte bu kadar kararlı mısın gerçekten?”

“Ta en başından benden bir şey beklememeni sana söyledim!” Ondan uzaklaşmayı isteyerek kalkıp büyük varaklı bir aynanın ona yüzündeki karman çorman duyguları gösterdiği şömine rafına gitti.

Callie ayağa kalkarak onun arkasından konuşmaya devam etti. “O zaman sabırsızlanıyorsan git artık! Seni tutan yok.”

“Verdiğim söz dışında. Gitmeden önce sana borcumu ödeyeceğim.”

“Yeterince iş yaptın zaten. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Motosikletine harcadığım parayı bir yabancının başka bir yabancıya verdiği hediye gibi düşün.”

Levi hızla dönerek ona baktı. “Peki Denny Seamans ve arkadaşı ne olacak? Muhtemelen bu gece ambarı onlar yaktı. Bunu biliyorsun. Geri dönebilirler.”

“Kendi başımın çaresine bakarım,” dedi Callie. “Sen bana ne kadar ihtiyaç duymuyorsan ben de sana o kadar ihtiyaç duymuyorum.”

“İyi.” Artık deri ceket, sırt çantası, fazladan kıyafetleri, ayakkabıları yoktu; sahip olduğu tek şey üstündeki kıyafetler ve köpeklerin saldırısına uğradığı akşam ayağında olan botlardı. Kanı temizlemiş ve onları arka kapının yanına kurumaya bırakmıştı. Fakat bu yeterli değildi. Levi hep başının çaresine bakabilen biri olmuştu. Başkaları ona yaslandığında hayat karmaşıklaşıyordu.

Yani Callie haklıydı; en iyisi burada başlattığı bir şey daha da karman çorman olmadan önce buradan gitmesiydi.

Fakat kapıya ulaşırken adımları yavaşladı. “Sadece tek bir şey söyle.” Callie bunu yapmaya razı gelmedi ama Levi yine de devam etti. “İsmim aramızdaki iletişimi nasıl değiştirebilir ki? Ben hâlâ aynı kişiyim, ismim ne olursa olsun bu aynı.”

“Sorun *ismim* değil,” dedi Callie.

“Ne o zaman?”

“Fark eder mi?”

“Bilmek istiyorum.”

“Peki. Öyle olmamam gerek ama sana deli oluyorum. Bundan nefret ediyorum. Belki benden nefret ediyorsun. O yüzden lütfen artık git, her kimsen. Yalnız ol ve kendini yalnızlaştır. Dilediğin gibi yap.”

Callie yatak odasına yöneldiğinde Levi içinden ona izin vermesi gerektiğini düşündü. Sözcükleri adeta bütün evde yankılanmıştı. *Kendini yalnızlaştır*. Gerçekten böyle mi yaşamak isti-

yordu? Pek değil. Sadece içindeki kargaşayla baş edebilmek için başka bir yöntem, değer verdiği insanların canını yakmaktan onu alıkoyan başka bir yol bilmiyordu.

Birdenbire ona dokunmamanın neden o kadar önemli olduğunu unuttu. Behrukh çok uzaklara, bir başka hayata aitmiş gibi geliyordu. Behrukh onun yüzünden ölmüştü. Yaptıklarını daha da kötü kılması nasıl mümkün olabilirdi?

“Callie.”

“Git.” Callie ona bakmıyordu fakat ağladığı anlaşıyordu. O yatak odasına gidip kapıyı çarpmadan önce onu yakalayarak kendisine doğru çevirdi ve çekti. “Senden *gerçekten* nefret ediyorum,” diye mırıldandı, “ama bunun sebebi seni çok istemem.”

Callie’nin gözlerinde şaşkınlığı gördü fakat kendisi de anlamadığı bir şeyi açıklayamazdı. Yapabileceği tek şey geçmişini unutmaktı. Ve kendisini onunla sevişirken kaybetmek en acil çözümümiş gibi görünüyordu.

Callie geçmemesi gereken bir sınırı geçtiğini biliyordu. Levi sırları olan tek kişi değildi. Onun sakladığı şey muhtemelen daha da kötü bir şeydi. Fakat onu sırlarını dökecek kadar uzun süre kendisine dokunmasını durdurması gerektiğini düşünmedi. Romantik bir kaçamak Levi’nin burada kalacağı anlamına gelmezdi. Muhtemelen sabaha gitmiş olurdu.

Ve Callie onun gitmesine izin verecek, hatta belki onu olabildiğince çabuk gitmeye teşvik edecekti. Kendisine olmak üzere olan şeye şahit olmasını istemiyordu. Bu hatırayı saklayabilmek, bu kısa zaman dilimini, onu bekleyen güçlükler sırasın-

da cebinden çıkarıp bakacağı güzel bir deniz kabuğu gibi tutmak istiyordu. Ona baktığında, Levi'nin motosikletinde onun yaşadıklarından habersiz, bambaşka bir şehre gittiğini bilerek gülümseyebilirdi.

Levi ellerini onun bluzundan sokup yukarı kaydırırken, "Tam tahmin ettiğim gibisin," dedi. "Çok yumuşak. Her yanın."

Callie gülümsedi. "Tam hayal ettiğin gibi mi? Ne zaman bana dokunmayı hayal ettin ki?"

Levi onun yüzüne düşen saç tutamını geriye yattırdı. "Ambar da veya burada kanepede yatarken neyin hayalini kurduğunu sanıyorsun?"

"Anlaşılan ikimiz de aynı şeyin hayalini kuruyormuşuz. Ama..." Callie gözyaşlarını sildi. "Endişelenme, tamam mı? Hiçbir şey için endişelenme. Yarın gidebilirsin. Suçlu hissetme."

Levi ona baktı. "Ne dedin?"

"Bunun bir vaat yerine geçmediğini bildiğimi söylüyorum. Yani... bana âşık olmaya başladığını veya burada kalacağını düşünmüyorum." Callie bu iki ihtimal fazlasıyla uzak ve sıra dışıymış gibi güldü. Aslında Levi'nin iyiliği için öyle de olmasını umuyordu. "Ambar yandı. Seni burada tutan bir şey yok."

Levi yüzünü buruşturdu. "Veda etmeden önce bunun tadını çıkarsak olur mu acaba?"

"Tabii ki. Veda yok. Yani henüz. Vedayı yarına saklayalım. Sadece... bunlardan emin olmak isteyebileceğini düşündüm."

"Hayır," dedi Levi. "Beni Kyle gibi hissettiriyorsun."

"Pardon?"

"Geçici bir avuntu gibi."

Callie niyetini açıklamak için belki de biraz fazla abartı-

lı konuşmuştu. Fakat Levi aralarındaki çekimden görüldüğü kadar etkilenmemişse diye onu korumak için bir şey yapması gerektiğini hissediyordu. Doğru beklentileri kurmak buna yar-
dım ederdi. “Kesinlikle avuntu değilsin,” diye açıkladı. “Sen benim beklediğim şeysin; sırf bakınca bile dizlerimin bağını çözen bir erkeksin. Ama bunu ciddiye almıyorum, o yüzden seni korkutmasın.”

Levi, “Gerçekten konuşmayı kesmeni istiyorum,” dedi. Callie sutyeni çıktığından beri *düşünmekte bile* zorlandığı için buna razı geldi.

“Tamam. Konuşmak yok.”

“Bu bir sorunu çözüyor.”

“Başka bir sorunumuz mu var?”

“Tepeden turnağa is kaplıyım. Ben duş alırken sen de *Victoria's Secret*’tan aldığın o seksi çamaşırı giy.”

Gerçekten şu anda gidip duşa mı girecekti? “O büstiyeri iade edecektim.”

Levi, “İmkânsız. Bu fırsatı kaçıramam. Bana beş dakika ver,” dedi ve banyoya doğru giderken tişörtünü çıkardı.

Callie yıllardır hiç bu kadar heyecanlı hissetmemişti. Rifle’ı bahçeye çıkardı ve kırık camı mukavvayla kapattı. Ardından büstiyer ve külotu giydi, üstüne de kısa ipek sabahlığını geçirdi. Ayrıca kollarına ve bacaklarına losyon sürdü ve biraz parfüm sıktı. Fakat su sesinin kesildiğini duyunca kendini bu işten vaz-geçmeye ikna etmek üzereydi. Mesele onun durumuna gelince Levi’nin hiçbir şeyden haberi olmamasını suistimal ediyormuş ve buna hakkı yokmuş gibi hissediyordu.

Ne yapacağım? Bu soru milyon kez kafasında dönüp durdu. Fakat Levi banyodan ıslak, dağınık ve kulaklarının arkasında hafifçe kıvrılan saçlarıyla ve tamamen çıplak halde çıktığında, Callie hâlâ bir cevap bulamamıştı ve sadece hormonlarıyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Levi gözlerini kısarak, “Emin değil gibisin,” dedi. Hemen fark ediyordu.

“Sen de tahmin ettiğimden daha iyi görünüyorsun,” diye fısıldadı Callie.

Levi bu sözler üzerine gülümseyince Callie’nin vücudundaki her bir sinir heyecan içinde çınladı. Bu uzun zamandır hayalini kurduğu şeydi; onunla sevişmeyi öyle çok istiyordu ki, nefes almakta bile zorlanıyordu. Arzu duyamayacak kadar hasta olmadan önce bu fırsatı değerlendirmeliydi, öyle değil mi? Karaciğer hastalığı erkeklerde cinsel iktidarsızlığa yola açabiliyordu; Callie hastalığın henüz libidosunu etkilememiş olmasından ötürü mutluydu. En azından böyle iyi günlerde.

Levi fazla yaklaşmadan önce güçlkle elini kaldırdı. “Belki... belki de budalalık ediyoruz. Bunu düşünsen iyi olur. Son zamanlarda pek iyi kararlar alamıyorum.”

Levi ne kadar tahrik olduğunu gördüğünden, artık onun iktidarsız olabileceğine ilişkin şüpheleri ortadan kalkmıştı. Levi’nin kendisini tutmasına neden olan şey başkaydı. Burası açıktı.

Levi onu görüyormuş, duyuyormuş gibi görünmüyordu ve Callie’nin duraksayarak söylediği sözler karşılık vermedi. “Bu sabahlık kesinlikle çok güzel ama beni onun altındakiler ilgilendiriyor,” dedi. “Onu çıkartsan olur mu? Seni... o dediğin şeyin içinde göreyim.”

Callie yatağın ucuna ilerledi. "Büstiyer."

"Evet, aynen."

Çekincelerine karşın yumuşayan Callie sabahlığının kemeriyle oynadı. "Önce konuşmak istemez misin?"

"Bu sorunun cevabını zaten vermedim mi? Benim istediğim şey sana dokunmak."

Levi ona doğru ilerlemeye devam etti fakat Callie de onun adımlarıyla uyumlu şekilde geriliyordu. "Tereddütlüydün," dedi. "Beni istemedin."

"Bu doğru değil. Bu karmaşık. Ama artık kendimi tutmayacağım."

Callie güçlükle yutkundu. "En baştan kendini tutmak için bir sebebin olmalıydı."

"Bunu düşünmek istemiyorum."

"İleride istesen de istemesen de düşüneceksin."

"Uygun bir zamanda düşünürüm."

"Gördün mü? İleride bundan pişman olursan çok kötü hissederim. Seni motosikletinin üzerinde günbatımına doğru giderken ve beni hatırladığında gülümserken düşünmeyi tercih ederim."

"Beni şimdi gülümsetmeye ne dersin?"

Anlaşılan Levi onun söylediklerini duymuyordu bile. Yalnızca Callie'yi onu nasıl yönlendirdiği konusunda iki katı şüphelendirecek şekilde, vücudunun taleplerine göre hareket ediyordu. Fakat belki de Callie fazla düşünüyordu. Sonuçta Levi bunu çok ciddiye alıyor olamazdı. Ona gerçek ismini bile söylememişti.

"Sana nasıl hitap edeceğim?" diye sordu.

Levi uzanıp onu duvara yasladı, elleri onun belinde, gözleri dudaklarındaydı. “Şimdi ne diyorsun?”

“Levi’nin gerçek olmadığını bildiğimden sana öyle hitap etmek aptalca geliyor.”

“Ama Levi benim gerçek ismim.”

Gözlerindeki vahşi parıltı Callie’nin tüylerini ürpertiyordu. “Peki soyadın ne?”

“Kimin umurunda?”

Callie böylece endişelenecek bir şey olmadığını anladı. Levi ona soyadını bile söylemiyordu. Sabaha gitmiş olurdu. “Kimsenin umurunda değil,” dedi.

“Gergin gevezelikler bitti mi?”

“Sanırım bitti.”

Levi, “Harika. O zaman şundan kurtulalım,” dedi ve onun sabahlığını çıkardı.

Callie’nin dudakları, Levi yaklaştığında sıcacık ve aralanmıştı. Behrukh aylarca onu böyle bir teslimiyetle öpememişti. Daha önce hiç kimseyle öpüşmemiştir ve hislerinden, onunla yakalanmaktan çok korktuğundan öğrenmeye direniyordu. Levi onu ilk öptüğünde onun ne kadar donuk, katı olduğunu, o ısınana, yumuşayana ve tepki verene dek onu sayısız kez öpmesi gerektiğini asla unutmayacaktı. Fakat onu anlıyordu. Behrukh’a Amerikalıların imansız olduğu, onunla konuşursa bile cehenneme gideceği öğretilmişti. Bütün bunları atlatabilmeleri inanılmazdı. Aylarca onun çalıştığı dükkâna gitmesi, göz göze gelebilmek için ona gülümsemesi, babası yokken onunla

flörtleşmesi gerekmişti. Sonra da bir o kadar zaman boyunca konuşabilmek, dokunabilmek, öpüşebilmek için onu bir yerlerde buluşmaya ikna etmesi gerekmişti.

İşin ironik yanı, artık Behrukh olmadığından Levi onunla ilgili her şeyi özlediği kadar o ilk deneyimleri de özliyordu.

Callie'nin Behrukh'a hiç benzemediğini görmemezlikten gelmek başta düşündüğü kadar kolay değildi. Behrukh ne kadar donuk ve katıysa, Callie bir o kadar güzel ve duyarlıydı. Fakat farklı kokuyor ve farklı hareket ediyordu. Levi bir yedek istemiyordu, o kalbinin sahibiyle, Behrukh'la sevişmek istiyordu. Gözlerini yumduğunda adeta elinin altında onun hafif şiş karnını hissedebiliyor, bebeğinin orada büyüdüğünü bilmenin heyecanını duyabiliyordu.

Fakat Behrukh gitmişti. Çocuğu da öyle. Ve Levi bu kaybın üstesinden gelemiyordu.

Devam edemedi ve geri çekildi. "Özür dilerim," dedi. "Yapamam... yapamam."

Callie ona bakarken nefes nefeseydi. "Kötü bir anıyı tetikleyen... bir şey mi yaptım?"

"Sorun sen değilsin." Levi gözlerini yumarak uzaklaştı ve parmaklarını alnına götürdü. "Sorun benim. Buna önyak olmamalıydım."

"Sebep?"

Levi dönüp onun gözlerine baktı. "Ben başkasına âşığım Callie."

Callie sanki tokat yemiş gibi geri çekildiğinde Levi aptallığı için içinden kendine küfür etti. Ona daha önce bunu söylemeliydi fakat artık olmayan bir kadın hakkında konuşmak öyle

saçma gelmişti ki. En sonunda geçmiş defterleri kapatabileceğini düşünmüştü.

Sadece saniyeler önce bunu yapmaya kararlıydı.

Fakat kalbini Behrukh'a, onun hatırasına ihanet etmeye ikna edemiyordu.

"Anladım." Callie gülümsedi fakat gözlerindeki boş ifadeden yüzündeki anlayışlı ifadenin sahte olduğunu görebiliyordu. "Anlıyorum. Birine böyle sadık olmak... alkışı hak ediyor."

Sanki birdenbire onun önünde bu halde durmaktan ötürü utanmış gibi sabahlığını aldı. Levi onu hak ettiği gibi çekici hissettiremediği için pişmanlık duyuyordu.

Kollarını sabahlığın kollarından geçirerek ve bakışlarını ondan kaçırarak, "Seni yüzde yüz destekliyorum," diyerek sessizliği doldurdu. Levi hâlâ çıplaktı fakat bunu umursamıyordu. Çıplak olmak *istiyordu*. Sevişmek istiyordu. Yeniden kendini bulmak istiyordu. Fakat bu imkânsızdı. Kalbindeki ve zihnindeki direnci bir türlü kıramıyordu.

Callie, "Bilmiyordum... yoksa bunu almazdım," dedi. "Aptal gibi hissediyorum."

Levi hareket edemiyordu. Şimdi bile ona dokunmak ile işleri daha da beter hale getirmeden önce oradan gitmek arasında gidip geliyordu. "Aptal gibi hissetme. Söylediğim gibi, sorun benim. Onu aldattığım da yok üstelik. Durum bildiğin gibi değil."

Callie donuk bir gülümseme takındı. "Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum! Yani eşcinsel değilsin..."

"Hayır!" Levi başını iki yana salladı. "Tarih tekerrür etmiyor. İçinden bir ses sana ilgi duyduğumu söylediye, seni

istediğimi söylediyse bu doğru. Keşke seninle daha önce tanışsaydım.”

“Sen gerçekten âşkınsın.”

“Evet.”

“Peki... neden onunla değilsin? O evli mi?”

Hatıraları canlanan Levi içinden küfür etti. “O öldü, Callie.”

Sanki bir yumruk yemiş ve nefessiz kalmış gibi hissediyordu fakat hayatındaki bu yeni insana bir açıklama sunması gerektiğini hissedecek kadar değer veriyordu.

Callie’nin ağzı açık kaldı. “Nasıl?”

“Onunla Afganistan’da tanıştım.”

“Orduda mıydı?”

“Hayır, sivildi. Babası müşteri çekmek için Amerikalıları seviyormuş gibi davranıyordu. Küçük bir dükkânı vardı. Aslında benden gerçekten hoşlandığını düşünmüştüm.” İçinde kabaran acı karşısında yüzünü buruşturdu. “Meğer gizliden gizliye isyancılarla irtibat halindeymiş. Kızın uzak akrabalarından biri, ağabeyleri intikam alırım diye kim olduğunu söylemedi, onu benim bebeğimi taşıdığını itiraf edince başından vurmuş. Pis bir Amerikalıyla yatarak namusunu kirlettiğini söylemişler. Onu buraya getirmek, onunla evlenmek istiyordum ama babası bunu pek istemiyordu.”

Behrukh’u daha önce hiç kimseye anlatmamıştı. Aslında Callie’ye de anlatmamalıydı çünkü artık onun gözlerine bakamıyordu. Behrukh’a dokunmak bir hataydı ve Callie’ye de dokunmak bir hata olacaktı. Fakat Callie Afganistan’dan döndüğünden beri başına gelen en güzel şeydi. Aylardır ilk kez kendisini hayatın rutininde ilerleyen bir tür robot değil de bir insan gibi hissediyordu.

Onun da canını yakmadan önce hayatından çıkmalıydı. Fakat onu Denny'den korumalıydı da. Önce onun güvende olduğunu bilmesi gerekti.

“Ambardaki enkazı temizlemeye başlayacağım.”

Bütün gece ayakta olduğundan yorgundu fakat Callie'den uzaklaşmak istiyordu, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Arkasını dönüp kıyafetlerini giydi ve tek kelime etmeden evi terk etti.

On Altıncı Bölüm

“Callie? Callie, iyi misin?”

Callie sırtüstü dönerek ağır gözkapaklarını güçlükle açtı. Kyle ve Baxter yüzlerinde endişeli bir ifadeyle ona doğru eğilmişti. Sabah Levi kırık camın üstüne tahta çaktıktan sonra eski pazen geceliğini giymiş, yatağa yatmıştı ve hatırladığı en son şey buydu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu fakat anlaşılan çoktu. Dışarıda hava kararıyordu.

“Ne... burada ne işiniz var?” Sesi, uzun zamandır uyuduğunu kanıtlarcasına sersem gibi çıkıyordu.

“Yangını öğrenir öğrenmez geldik,” dedi Kyle.

“İtfaiyedeki gönüllüler Anne Yemeği’nde konuşurken duyduk.”

Yangın gecenin bir yarısı kasabanın dışındaki bir evde çıktığından, Callie yanan bir ambarın bu kadar ilgi uyandırmasını beklememişti. Hiç kimseye zarar gelmemişti ve yangın sıçramamıştı. Fakat yangının sebebi belli olmadığından bu bazı soru işaretlerine yol açıyordu. Veya belki de itfaiyeciler biliyordu. Belki de o sırada bunu konuşuyorlardı.

“Kundaklama mıymış?” diye sordu Callie.

Baxter, “Bir adam öyle diyordu,” dedi. Kyle ise kaşlarını iyice çatmıştı.

Callie yüzüne düşen saçları çekerek en sonunda biraz ayıldı ve Levi için satın aldığı büstiyerin ve ipek sabahlığının odanın ortasında durduğunu fark etti. Kyle ve Baxter yatağa ulaşmak için onların üstünden atlamış olmalıydı.

Kabretsın...

“Levi’nin olanlarla bir ilgisi yoktu, değil mi?” Kyle’ın sesi ve üslubu epey suçlayıcıydı.

“Elbette hayır!” diye cevapladı Callie. “O yangını söndürmeye çalıştı. O olmasaydı daha fazla zarar olurdu.”

“O zaman nerede?”

Bu soru Callie’yi irkiltti, eğer gittiyse onu bir daha asla göremeyeceğini fark edince ise yoğun bir panik duydu. Eğer böyleyse şaşırmamalı, üzülmemeliydi. Bunu uzun zamandır bekliyordu. Fakat çok hazırlıksız hissediyordu. “Burada değil mi?” dedi güçlkle.

“Sen kapıya cevap vermeyince arka tarafa gittik. Rife bahçedeydi ama Levi’nin motosikleti yoktu.”

Callie bu gerçeği unutmak için birden tekrar uyumak istedi; bunu beklese de sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Herhalde yola çıkmaya karar verdi.”

“Gittiğini *bilmiyor muydun?*” diye sordu Baxter.

Callie, iç çamaşırlarını görmelerinden ötürü hissettiği utancın en azından bir kısmını kapatabilecek bir cevap bulmaya çalıştı.

“Bu kadar mı yani?” dedi Kyle. “Hayatından temelli çıktı mı?”

Bu sözcüklerdeki rahatlama Callie’yi rahatsız ediyordu.

Levi kalsa da gitse de, Kyle için bir fark olmamalıydı. Artık onunla yatmıyordu. Levi'yle son derece doğallıkla deneyimlediği heyecanın ve çekimin bir parçasını hissetmeye çalışmak için aylarını harcamıştı fakat arkadaşlığı aşka çevirme planı işe yaramamıştı. Hatta Callie elli yıl yaşayacak olsa bile böylesine güçsüz bir duyguya razı gelemeyeceğini biliyordu. Zaten gelmemiştir de.

“Sonsuza dek burada kalmayacağını sana söylemiştim. Ambar yandığı için boyaması imkânsızdı.” Fakat veda edebilirdi.

Kyle onu hafifçe dürterek kenara kaydırıp ve yatağa oturdu. “Dün gece tam olarak ne oldu?”

“Keşke bilseydim.” Callie yastığını arkasına koyup olayları ona ve diğer tarafında duran Baxter’a anlatmaya başladı.

“Yangın çıktığında Levi sigara içiyor olabilir miydi?”

Bunu Baxter sormuştu. Callie bakışlarını ona kaydırıp. “Levi sigara içmiyor. Belki duymuşsundur, yangının sebebi anlaşılamadı. Şef Stacy bir kundakçılık uzmanı yollayacakmış.”

Kyle ve Baxter birbirlerine baktılar. “Neden birisi ambarını yakmak istesin ki?”

“Umarım öyle bir şey olmamıştır ve bunun başka bir açıklaması vardır. Ama... bana kötü hisler besleyen *bir kişi* var.”

Baxter bir kahkaha patlattı. “Hayır, elbette yok! Bu kasabadaki herkes seni seviyor.”

“Denny Seamans ile Powell Barney sevmiyor ama,” dedi.

Baxter, “Onlar kim?” diye soracakken Kyle araya girdi.

“Levi’ye saldıran pitbulların sahipleri.”

“Hah, doğru ya.”

Kyle doğruldu. “Kahretsin Callie. Ben de bundan korkuyordum işte! Bu meseleye karışmasaydın...”

“Karışmak gibi bir derdim yoktu! Başka ne yapabilirdim ki? Kapımın önünde kanlar içindeki Levi’yi geri mi çevirecektim? Motosikleti çalışmazken ona gitmesi gerektiğini mi söyleyecektim?”

Kyle, “Kendi başının çaresine bakabilir,” diye homurdandı. “Kocaman adam.”

Baxter onu dürttü. “Yapma, Kyle. Callie bunu tercih etti.”

“Aynen!” dedi Callie.

“Ama bu tercihten ötürü başına neler geldiğine bak!” dedi Kyle.

Callie yatak örtüsünü düzeltti. “Denny öfkeli ve beni suçluyor. Bu benim suçlu olduğum anlamına gelmez.”

Kyle ellerini ceplerine koydu. “Belki Baxter, Noah, Ted ve ben gidip Denny’yle konuşmalıyız.”

Callie, “Hayır! Arkadaşlarımdan da onlarla sorun yaşamamı istemiyorum,” dedi fakat Kyle o kadar kolay pes edecek gibi durmuyordu.

“Bundan onlar sorumlu olmasa iyi olur.”

Callie konuyu kapatmalarını istercesine elini kaldırdı. “Bence yangına neyin sebep olduğu ortaya çıksın, ondan sonra insanları suçlamaya başlayalım.”

“Kundakçılık uzmanı ne zaman gelecek?” diye sordu Baxter. “Yoksa çoktan geldi mi?”

“Bildğim kadarıyla gelmedi. Stacy bundan bahsetmedi.”

Baxter yatakta ondan önce Kyle’ın oturduğu yere oturdu. “Nasıl hissediyorsun?”

Sesindeki endişe, yalnızca yangından nasıl etkilendiğiyle ilgilenmediğini belli ediyordu. Callie’nin karaciğer hastalığını

bilen tek kişi olduğundan sağlığını merak ediyordu. "İyiyim," dedi Callie. "Sadece... yorgunum. Bütün gece ayaktaydım."

Kyle yerden büstiyeri alıp göz önünden kaldırmak için Callie'nin dolabına fırlattı. "Bir şeyler yedin mi?"

Callie dönüp saate baktı. Saat neredeyse sekizdi. Bütün gün uyumuştı. "Henüz değil."

"Biraz yemek yemen gerek. Gidip bir şeyler hazırlayayım." Ardından mutfağa gitti fakat Baxter arkada kaldı.

Alçak sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Söyledim ya," dedi Callie.

"Yangından bahsetmiyorum."

Callie başka bir şeyden bahsetmek isteyip istemediğini bilmiyordu. "Neden bahsediyorsun o zaman?"

Baxter kaşlarını kaldırdı. "Misafirinle seks yapmamış gibi davranmaya devam mı edeceksin?"

"Yapmadım."

"Yapma lütfen." Baxter'ın dudaklarında şüpheli bir gülümseme belirdi. "Bir kadın böyle bir planı olmadığı sürece büstiyer giymez."

Callie, büstiyer sözcüğünü ona defalarca kez söylemiş olsa da onu hatırlayamazken Baxter'ın onu böyle kolayca söyleyebilmesi karşısında gülümsedi. "Planlarım vardı ama Levi vazgeçti."

"Ne?"

"Aynen öyle." Zaten sonra da gitmişti..."

Baxter anlayışlı bir sesle, "İş erkeklere geldiğinde hiç şansın yok, biliyorsun değil mi?" dedi.

Callie gülümsemeden edemedi. "Aynen öyle," dedi, sonra kendine geldi. "Ama her şeyi kaybetmedim, öyle değil mi Bax? Onun bir gün gideceğini biliyordum. Ve gitti de. Peki o zaman..."

“Evet?”

“Neden üzgünüm?”

Baxter omzunu silkti. “Bu adamın farklı bir yanı var.”

Bu doğrudu. Callie aslında bunu en başından itibaren hissetmişti. “Keşke âşık olduğumuz kişiyi seçebilsek.”

“Keşke!”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu gelmiş geçmiş en yetersiz sözcüktü ve Callie ona hak veriyordu. Uzanıp onun kolunu sık-
tı ve Baxter da onun yanına uzandı. İkisi yan yana uzanırken,
“İkimiz de acınası haldeyiz,” dedi.

Callie, “Ne kadar zamandır Noah’ya âşıkısın?” diye fısılda-
dı. Kyle mutfakta yemek yaparken çıkan tencere tava seslerini
duyabiliyorlardı. Zaten Kyle onları dinlemezdi fakat konunun
ciddiyeti onu biraz fazla tedbirli olmaya itmişti.

Baxter öyle uzun süre tereddüt etti ki, Callie onun cevap
vermeyeceğini düşündü. Fakat sonra Baxter derin bir nefes
aldı ve “Ezelden beri,” dedi.

“Peki ona söylesen sence tepkisi ne olur?”

“Öğrenmek istemiyorum.”

“Çok fazla kızamaz. Bir iltifat gibi karşılar.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi? Muhtemelen bana yumruk
falan atmaya kalkıştır.”

Callie dirseklerinden destek alarak doğruldu. “Gerçek-
ten mi?”

“Sence?”

“Sana değer verdiğini biliyorum.”

Bu onu memnun etmişe benzemiyordu. “Değer vermek, be-
nim hislerimin yanında çok yetersiz kalıyor.” Tek eliyle yüzünü
ovuşturdu. “İhanete uğramış gibi hisseder,” dedi dalgın dalgın.

“Sanki bunca yıldır arkadaş rolü yaptığımı. Sanki hep ona yalan söylemişim gibi. Ve öyle de yaptım. Ne zaman bana bir kadından bahsetse onu anlıyormuş gibi yaptım ve onu avuttum.”

Başka ne seçeneği vardı ki? “Neden taşınmak istediğini anlayabiliyorum. Neden San Francisco’ya taşınıp istediğin gibi birini bulmuyorsun?”

“Çünkü seri ve diğerlerini bırakmam gerekir. Arkadaşlığımızın yerine başka bir şeyi koyamam.”

Callie onu sokuldu. “Ben de öyle.”

“Ayrıca orada başıma gelecekler, değişmek beni korkutuyor.”

“Eşcinsel olduğunu söyledin, değil mi?”

“Aksi mümkün olmazdı çünkü gerçek kimliğimi yaşamak orada güvenli. Burada ikili bir hayat sürüyor olabilirim ama...” Sözlerini tamamlayamadı, sonra toparlandı ve devam etti. “Noah eninde sonunda öğrenir. Aynı şekilde ailem de.”

“Bu çok mu kötü olur?” diye sordu Callie. “Sonuçta bunu kabullenmek zorundalar.”

“Kabullenirler mi?”

Callie bundan emin olamıyordu. Sonu iyi olmayacak bir şey için onu cesaretlendirmekten nefret ediyordu fakat yine de rol yapmanın ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu.

Baxter, “Noah benden nefret eder,” dedi. “Babam da öyle.”

Callie öyle olmamasını diliyordu. “Çok üzgünüm,” dedi.

Baxter onun alnını öptü. “Biliyorum.”

Callie motosikletin sesini duyduğunda çatalı düşürdü. Ta-
bağa vuran çatalın tıngırtısı Kyle ve Baxter’in yemeklerini yer-
ken durmasına neden oldu.

“Ne oldu?” diye sordu Kyle.

Callie çatalı yeniden eline aldı. “Yok bir şey,” dedi fakat içinde beliren rahatlama onu neşelendirmişti. Levi gitmemişti. Bütün gün boyunca nerede olduğunu bilmiyordu fakat dönmüştü ve bu onu olması gerekenden daha mutlu ediyordu.

Motosiklet sesi kesildi. Ardından kapı yumruklandı ve Levi başını uzatıp, “Callie?” diye seslendi.

“Buradayım!” Callie içgüdüsel olarak sandalyesini geriye çekti. Onun yanına gitmek istiyordu fakat Levi çoktan bu tarafa gelmeye başlamıştı ve Callie bu kadar hevesli olduğunu belli etmek istemiyordu.

Levi mutfağın kapısında durdu. Callie onun makine yağı içinde olduğunu ve üstündeki Whiskey Creek Benzin İstasyonu tişörtünü görünce şaşırdı.

“Benzincide miydin?” diye sordu.

Levi Baxter’ı süzdü. Kyle’ın kamyonetini görmüş olmalıydı fakat üçüncü birinin içeride olduğunu tahmin etmemiş olsa gerekti. “Bütün gün. Yangından kalan pisliği temizlemeye başlayacaktım ama kundakçılık uzmanı gelene kadar bir şey dokunmamak gerekir diye düşündüm.”

“Ah, doğru,” dedi Callie. “Haklısın. Ama dün gece altı üstü birkaç saat uyumuşsundur. Yorgun olmalısın.”

Levi bakışlarını Baxter’dan çekti. “Şu anda yorgunum. Ama çalışmam gerekiyordu.” Callie’ye para tomarını uzattı. “Sana borcumun bir kısmı burada.”

“Nakit mi ödediler?”

“Öyle anlaştık. Sadece günlük iş, Joe ne zaman bana ihtiyaç duyarsa.”

Elbette öyleydi. En azından Levi hâlâ Whiskey Creek'teydi. "Levi, bu arkadaşım Baxter. San Francisco'da borsacılık yapıyor."

"Memnun oldum." Baxter'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı fakat sonra Callie'ye sanki bu adamdan neden o kadar hoşlandığını anlamış gibi kaçamak bir gülücük attı.

Callie Levi ve Kyle'ın bunu görmesini engellemeye çalışarak dikkatlerini başka bir yere çekti. "Yemek yedin mi?" diye sordu ve biraz daha yumurta yapmak için ayağa kalktı. Kyle yumurtalı burrito yapmıştı. Callie malzemelerden hemen bir tane daha hazırlayabilirdi.

"Şimdi yiyemem. Çok pisim."

"Ellerinden makine yağını çıkartacak kadar güçlü tek temizleyici bulaşık deterjanı, o da orada duruyor. Haydi gidip lavabonun o yanını kullan. Daha sonra duş alabilirsin."

Levi suyu açıp ısınmasını beklerken, Callie bir kâseye dört yumurta kırdı.

"Demek... Joe seni işe aldı," dedi Kyle. "Hemen oracıkta mı?"

Levi akan suyun sesini bastırmak için yüksek sesle, "Eğer seni mutlu edecekse," dedi, "önce pek yanaşmadı."

Kyle yüzünü buruşturarak, "Beni mutlu etmiyor. Sadece şaşırdım," dedi.

"Neden? Senin arkadaşın mı? Bana iş vermesi sana ihanet ettiği anlamına mı geliyor?"

"Hayır, öyle denemez."

"Joe Gail'in ağabeyidir," dedi Callie. "Stüdyomda asılı fotoğraftaki kadın, hatırladın mı?"

Levi bir an sonra hatırladı. "Film yıldızıyla evlenen kızıl saçlı kadın."

“Ta kendisi.”

Baxter elinde su bardağıyla geriye yaslandı. “Eğer Joe yardımını alma konusunda pek hevesli davranmadıysa göğsünde neden onun logosunu taşıyorsun?”

“Bugün cumartesi. İşi başından aşkındı. Bir BMW başına dert olmuştu. Ben onunla konuşurken arabanın sahibi arabayı geri getirdi, defalarca kez tamire gelmesine rağmen hâlâ motora güç gitmediğini söyledi. Sorunu çözmek için bir fikrim vardı.”

“Nasıl hallettin?” diye sordu Baxter.

“Zaten arabanın yakıt pompasını değiştirmişlerdi. Sorun marş motoru veya alternatör değildi. Bence geriye bir tek merkezi bilgisayar kalıyor.”

Kyle tabağını itti. “O nedir?”

Levi ellerini Callie’nin verdiği havluya sildi. “Bir tane sipariş ettik. Gelince göreceğiz.”

Havluyu çengele taktıktan sonra, Callie yumurtaları bir tavaya koydu. “Ben de... gittiğini sandım,” dedi. Bunu söylediğinde ona bakamadı. Aralarında geçenlerden sonra Levi’nin yüzündeki utancı görmesinden çekindi. Artık döndüğüne göre Callie bir daha işlerin o yöne sapmasına izin vermeyecekti. Eğer dikkatli olursa geri kalan ve beraber geçirecekleri zamandan hâlâ keyif alabilirdi.

“Hiçbir yere gidemem,” dedi Levi. “Önce o yangının nasıl başladığını öğrenmemiz gerek.”

“Yangından Denny Seamans’ın sorumlu olduğunu düşünüyorsun,” dedi Kyle.

Levi biraz bile tereddüt etmeden, “Evet,” dedi. “Durduk yere orada yangın çıkması akla yatmıyor. Ambarda yangına ne-

den olacak bir şey yoktu. Yanıcı bir madde yoktu. Hiç kimse sigara içmiyordu. Yıldırım düşmedi.”

“Bazen yangınlar tuhaf nedenlerden çıkabilir,” dedi Kyle.

Levi masaya oturdu. “Bu öyle bir nedenden çıkmadı.”

Kyle limonata sürahisini ona iterken Callie ona bir bardak getirdi. “O zaman sana teşekkür etmeliyim.”

Levi bardağına limonata koyarken şaşkın görünüyordu. “Ne için?”

“Kibarlık edip Callie’yle beraber kaldığın için. Onu burada yalnız bırakmadığın için.”

İki adam bir süre birbirine baktı, ardından Levi başını salladı ve Kyle gülümsedi. Bu belki ikisi için küçük bir adım olabilirdi fakat bu diyalog Callie’yi çok mutlu etti.

Levi’ye, “Ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu gördün mü?” dedi. Kyle’in bunu bir kez daha kanıtlamış olmasından ötürü memnundu.

Belki de bu yıl yaptıkları hataları unutmayı gerçekten başarabilirlerdi.

Callie yanından geçerken Levi’ye dokunmamaya dikkat ediyordu. Kanepeye Levi’nin yatağını hazırlarken Levi ona bataniyeyi sermesi için yardım ederken, elleri birbirine değmesin diye özenli davrandı. Hatta onun gözlerine bakmaktan kaçındı çünkü Levi’nin bir şeyler söylemek istediğini, doğru sözcükleri aradığını hissediyordu ve bunu duymak istemediğinden son derece emindi. Zaten ebeveynleriyle zor bir konuşma geçirmiş, onları defalarca kez ambarın yeniden inşa edilebileceğine, güvende olduğuna dair temin etmek zorunda kalmıştı. Acı verici

şeylerden, hele o salak büstiyeri giydiğinde olanlardan konuşmak istemiyordu. Onu almakla aptallık etmişti. Levi ona ilgi duyuyorsa zaten bunu ona belli ederdi. Durum bu olsaydı bile onu yakınlaşmaya zorlamak kalpsizlik olurdu. Onu bir başka travmatik olaya maruz bırakmayı neden istesindi ki? O burada kaldığı süre içinde ölebilirdi bile.

Onun geri dönmesinden ötürü mutlu olduğuna karar verdi. Onunla biraz daha vakit geçirebilecek olmaktan. Onu korkutacak bir şey yapmayacaktı. Zaten yakında gidecekti. Yemek sırasında benzincideki işinin geçici olduğunu söyleyerek niyetini bir kez daha belli etmişti zaten.

“Daha kalın bir battaniyeye ihtiyacın olur mu?” diye sordu. “Bu gece hava biraz soğuyacak.”

“Hayır, böyle iyi,” dedi Levi.

“Tamam.” Callie, yemekten sonra içeri aldığı Rifle’a seslendi. Ardından karşısında herhangi biri varmış gibi mesafeli bir gülümseme takındı. “Biraz uyu. Umarım bu gece başka sorun çıkmayacak.”

“Eğer çıkarsa baş edemeyebiliriz. Şu anda öyle bitkinim ki hiçbir şeye halim yok.” Callie’nin gülümsemesine yorgun bir tebessümle karşılık verdi.

“Sabaha daha iyi hissedersin. O zamana kadar iyi oluruz. Zaten yanımda saçma tüfeğim var,” dedi gülerek. Ardından arkasında Rifle’la kapıya yöneldi fakat Levi onu hemen durdurdu.

“Callie?”

Callie arkasını dönerken yumruklarını sıktı. “Efendim?”

“Olanlar için üzgünüm.”

“Lütfen özür dileme.” Kibar bir gülümseme takındı. “Senin... bu konudaki tutumuna saygım var. Aslında bana ne olduğunu

bilmiyorum. Bu kadar atak davrandığım için çok utanıyorum.” Kahkahasını garipsedi fakat onun bunu fark etmediğini umdu. “Tek mazeretimin... son zamanlarda kendimde olmamam. Hayatımda çok fazla şey olup bitiyor.”

“Utanacak bir şey yok, Callie. Benimle olmayı istemen beni onurlandırdı.”

“Çok naziksin. Bu kadar... centilmen olduğun için teşekkürler.” Callie yeniden kapıya yöneldi fakat Levi konuşmayı sürdürdüğünden kabalık etmek istemeyerek yeniden ona döndü.

“Mesele... bana çekici gelmemen değil,” dedi. “Bunun farkındasın, değil mi?”

Callie elini kaldırdı. “Gerçekten, başka bir şey söylemene gerek yok. Haddimi *fazlasıyla* aşmıştım. Sadece hislerini yanlış değerlendirdim ve fazla anlam yükledim. O yüzden seni o şekilde zor durumda bıraktığım için sana özür borcu olan benim. Olanları unutalım. Bu seni daha rahat hissettirecekse artık durumu daha iyi anlıyorum.”

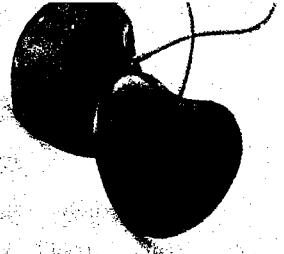
Levi bir küfür mırıldandığında Callie nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Fakat bu konuda onu sorgulamasını imkânsızdı. Konuyu bir an önce kapatmak istiyordu. “Sabaha görüşürüz.”

Levi arkasından, “*Hiçbir şeye* fazla anlam yüklemedin,” dedi.

Callie yatak odasının kapısına ulaşmıştı, bu nedenle bu kez dönüp ona bakmadı. “Levi, lütfen bana inan. Her şey yolunda. Konuşmak zorunda değiliz. Bir daha öyle bir şey olmayacak. Tamam mı?”

Levi bir şey söylemedi.

Callie onun sessizliğine minnettar olarak kapısını kapattı. Ardından banyoya gitti, büstiyeri kesti ve onunla beraber bütün prezervatifleri çöp kutusuna attı.

On Yedinci Bölüm

Günlerden pazar olduğundan Callie kundakçılık uzmanının ertesi gün geleceğini düşünüyordu fakat adam erkenden geldi. Callie onu tanımıyordu. Ufak tefek yapılı adam, ilçeden gelmişti. Pek bir şey söylemedi. Şef Stacy, Levi ve onun prosedüre karışmamasını söylediğinden adamla başta hemen hemen hiç konuşmadılar. Polis şefi adama etrafı gösterdi. Fakat adam çok geçmeden fikrini söyledi. Yangına neden olan şeyin ne olduğunu tespit etmesi sadece birkaç saatini almıştı. Adam onları çağırıp muhtemelen kibrit ve benzin gibi bir hızlandırıcı kullanıldığını söyledi.

Callie bunu tahmin etmesine rağmen şaşırarak, "Kundakçılık," dedi.

"Hiç şüphesiz," dedi adam. Ardından önceki gece neler olduğunu adım adım anlatmalarını istedi. Onlar anlatmayı bitirir bitirmez Şef Stacy adamı yeniden kenara çekti ve fısır fısır konuştular. Callie ve Levi ambarın yanıp kül olmuş enkazının yanında dikiliyordu.

"İçimde böyle bir his vardı," diye mırıldandı Callie. "Ama

yine de buna inanmak istemiyorum.” Denny Seamans gibi öfkeli ve kinci biri olsa bile bir insan nasıl olur da böyle bir şey yapabilirdi? Ya Levi yangında ölseydi? Denny gerçekten de bir insanı öldürmeye mi niyetlenmişti? Buraya daha önce geldiğinde Levi’nin ambarda kaldığını öğrenmişti...

Levi diğer adamlara bakarken gözlerini kısıtı. “Bilmek istediğim şey bunu yapan kişinin yakalanıp yakalanmayacağı. Benzin ve kibrit çok yaygın kullanılan şeyler. Herkes onlara ulaşabilir, bu da şüpheli listesini kısaltmaya pek yaramaz.”

“Belki birileri dün gece Denny’nin kamyonetini görmüştür.”

“Burada mı? Gecenin o saatinde kim uyanık olur ki?”

“Bu mümkün,” dedi Callie.

“Fakat olası değil.”

“Yani cezasını çekmeyecek.”

“Yani başka bir şeye kalkışmak için özgür olacak.”

“Tek bir yangın yeterince kötü.” Callie kolunda diken diken olan tüylerini ovdu. “Ne yapacağız?”

“Gözümüzü dört açacağız.”

Callie başını salladı. Daha fazla sorun çıkması fikri onu irkiltmişti. Fakat işin olumlu bir yanı da vardı; Levi onun güvenliği için endişe ettiği sürece muhtemelen burada kalacaktı.

İkinciye doğru birisi kapıya vurduğunda Levi gelenin ambara bir kez daha bakmak veya birkaç soru da sormak isteyen kundakçılık uzmanı olduğunu düşündü. Veya belki de Şef Stacy gelmişti. En sonunda Levi’nin gerçek kimliğini keşfetmiş miydi? Yakalama emri mi çıkartmıştı?

Gelen ikisi de değildi. Levi Rifle'ı tutup kapıyı açtığına karşısında gözlerini yanmış ambara dikmiş, uzun boylu, yapılı, kısa kesimli kır saçlı bir adam buldu.

Levi kapıyı açtığına, "Bak hele şuna," dedi. "Neredeyse tamamı yanmış."

Levi ne diyeceğini bilmiyordu. Adam doğruca ona bakana dek onun kim olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. derken yüzü, belki dudaklarının iki yanındaki gamzeler ona Callie'yi hatırlattı.

"Siz... Callie'nin babası olmalısınız," dedi.

"Evet." Adam eğilip onu görmekten ötürü heyecanlı olduğu belli olan Rifle'ı okşadı, ardından Levi'nin koluna inen dikişlere odaklandı. "Sen de köpeklerin saldırısına uğrayan misafir olmalısın."

"Ta kendisi."

Callie'nin babası dikleştı. "Korkunç bir olay. Çok üzücü."

Şef Stacy Levi'nin Whiskey Creek'te işi olmadığını, hatta bir iki hafta kalmasından bile memnun olmadığını gayet net belirttikten sonra Levi Callie'nin ebeveynlerinin bu kadar arkadaşça yaklaşacağını düşünmemiştı. Birilerinin ondan şüphede duyması veya ondan çekinmesi gerekiyorsa bu onlardı. Fakat Levi Callie'nin babasının hiç kimse hakkında kötü bir şey düşünmeyen biri olduğunu hemen anladı. Şüphede veya tereddütlü olmak onun doğasında yoktu ve ilk sözcüklerinden bu anlaşılıyordu.

"Boone Vanetta." Büyük elini ona doğru uzattı. "Tanıştığımıza sevindim."

"Ben de öyle," dedi Levi.

Boone sola doğru eğilerek eve baktı. “Kızım orada mı?”

Levi başını iki yana salladı. “Hayır, efendim. Evde değil. Kasabaya gitti. Stüdyoda asistanının yardımı ihtiyacı varmış.” Aslında Callie nereye gittiğini doğru düzgün söylememişti. Sadece yapacak birkaç işi olduğunu söylemişti fakat Levi onun telefonda Tina’yla konuştuğunu duyunca stüdyoya uğrayacağını anlamıştı. Callie’nin söylediğine göre Tina normalde pazarları çalışmıyordu fakat pazartesi randevu doluydu ve onlara hazırlık yapması gerekiyordu.

“Demek ben gelirken o gidiyormuş.”

“İçeri gelmek ister misiniz?” Levi Rifle’a yerinde durmasını söyleyerek kapıyı biraz daha açtı. Boone’un kızının evinde bir yabancıyı, bir serseriye görmekten mutlu olmadığını tahmin ediyordu fakat Boone öyle pek de endişeli görünmüyordu. Levi onun Callie’ye çok güvendiği izlenimine kapıldı. Veya belki o küstah polisin aksine, o bir insan sarrafiydi. Belki Levi’nin ona asla zarar vermeyeceğini görebiliyordu.

“Biraz geleyim. Bugün çok sıcak, değil mi? Bir bardak su alabilir miyim?”

“Tabii.” İriyarı adam içeri girsin diye kenara çekildi.

“Meyve suyu ister misiniz?” dedi Levi.

“Eğer varsa içerim.”

Levi onun önünden mutfığa gitti ve dolaptan bir bardak çıkardı.

Boone yerdeki aletleri işaret ederek, “Neyi tamir ediyorsun?” diye sordu.

“Bir süredir lavabonun altı damlatıyordu, çürüğe neden olmuş. Ben de hazır vakit varken halledeyim dedim.”

Boone başını salladı. “Çok kibarsın.”

“Asıl kibarlığı kızınız ben saldırıya uğradıktan sonra beni evine alarak gösterdi.”

“O kız pırlanta gibidir.” Rifle’in kulaklarının arkasını okşarken yüzü gururla parlıyordu. “Başka hiçbir yerde öylesine rastlayamazsın.”

Levi buzdolabından nar suyunu çıkarırken gülümsedi; Callie yalnızca bunu içiyordu. Evde ne gazlı içecek ne de geçenlerde onun için açtığı şarap şişesi dışında alköl vardı. Callie Levi’nin babasının diyetlerinden bile sert bir diyet izliyordu.

“Teşekkürler.” Boone bardağı aldı, meyve suyunu başına dikti, ardından askıdan kâğıt havlu çekerek alındaki terleri sildi.

“Kundakçılık uzmanının yangın hakkında ne söylediğini duyduunuz mu?” diye sordu Levi.

“Callie o gittikten sonra aradı. O yüzden geldim. Hasarı kendi gözlerimle görmek istedim. Bir insanın neden bile isteye bir yeri yaktığını anlamak çok zor.”

“Bu çok sık olur.”

“Ama burada değil.”

Levi derin bir nefes aldı. “Ne yazık ki bunun sorumlusu benim.”

Boone bardağı ona geri uzattı. “Yangını sen çıkarmadın, değil mi?”

“Hayır, efendim.”

“O zaman bana kalırsa ondan sen sorumlu değilsin.”

Levi kulaklarına inanamadı. “Çok düşüncelisiniz ama Callie bana yardım etmeye kalkışmasaydı bunlar olmazdı.”

“O doğrusunu yaptı. Yanlış yapan şu Denny denen adam.”

Kızıma Şef Stacy o magandayı kodese tükana kadar gelip bizimle kalmanızı söyledim ama bir türlü laf dinlemedi. Bizi de belaya bulandırmak istemiyormuş.” Sesini alçalttı. “Aslında haklı da. Biri bizim evi de yakmaya kalkıştırsa annesini evden çıkartmak çok zor olur. O yüzden senin burada olmandan memnunum. Callie’ye zarar vermek isteyen biri varken yalnız olmasını istemezdim.”

“Annesi hasta mı?”

“Tekerlekli sandalyede. Birkaç yıl önce çoklu sertleşim hastalığı teşhisi konuldu. Çok zor bir hastalıktır. Bazı günler diğerlerinden daha iyidir.”

“Bunu duyduğuma çok üzıldüm.”

“Keşke onun yerine ben hasta olsaydım.” Boone derin bir iç geçirirken Levi onun bunda samimi olduğundan en ufak şüphe duymadı. “Ama hepimizin sorunları var,” diye devam etti.

“Evet, var,” dedi Levi.

Boone onu süzdü. “Sen yakışıklı bir adamsın. Kızımın senden hoşlanmasına şaşmamak lazım.”

Levi güldü. “O da pek fena değil. Ama merak etmeyin, yakında gideceğim.”

“Neden merak edecekmişim?”

Boone yeniden Levi’yi şaşırtmıştı. “Şef Stacy’ye göre ben güvenilirmez biriyim. Kasabada olmamdan bile hoşlanmıyor.”

“Şef Stacy’nin omuzlarında büyük yük var ve elinden geldiğince altından kalkmaya çalışıyor. Ama her şeyi bilmiyor. Eğer kızım senden hoşlandıysa bunun altında geçerli bir sebep olmalı.”

Levi yaptıklarının, Behrukh’u hayatından eden bir duruma sokmasının ve Nevada’daki davranışlarının suçluluğunu de-

rinden hissediyordu. Stacy'nin şüpheleri Levi'yi yalnızca öfkeli-
lendiriyor, onu dünyaya direkt karşılık vermeye yöneltiyordu.
Fakat Boone'dan duyduğu birkaç sözcükle Levi daha iyi bir
adam olmak istiyordu. "Kızınızın bir gezginle aynı çatı altında
olması sizi rahatsız etmez mi?" diye sordu.

Boone gülümsediğinde gamzeleri belirginleşti. "Buraya
yerleşirsen gezgin olmazsın."

Baxter, "Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

Callie Sacramento'dan eve dönerken, onun kasabanın
merkezine yakın birkaç restore edilmiş Viktoryen binadan biri
olan evine gitmişti. Kundakçılık uzmanı gittikten hemen sonra
doktoru aramış, onu hastalığın yol açabileceği ensefalopatiyi
engelleyecek bir antibiyotiğe başlatmak istediğini söyle-
mişti. Callie doktorun neden pazar günü onu düşündüğünden
emin değildi fakat onun işini çok ciddiye aldığını ve çalışmayı
hiç bırakmadığını biliyordu. Eğer varsa, onun ailesi için üzül-
yordu. Doktorun bu kadar kritik durumdaki hastalarla uğraş-
ması zor olmalıydı.

Telefonu kapattıktan sonra eczaneye gidip reçetelerini
doldurtmak için Levi'ye bir bahane uydurmak zorunda kalmış-
tı. Whiskey Creek'li birine ait olan ve kasabaya pek uzak ol-
mayan Doğal Ürünler Marketi'ndeki eczaneye gidemezdi çün-
kü hastalığını insanlara açıklama cesaretini toplamadan önce
haberini yayılmasını istemezdi. Sonuçta yakalanırsa, kanındaki
amonya birikimini engellemek için günde dört kez almak zo-
runda kaldığı diüretik spironolakton veya laktulozu adet önce-

si krampları gibi zararsız bir rahatsızlık için kullandığını iddia edemezdi. Neyse ki beta bloklayıcıya ihtiyacı yoktu. Karaciğer sirozu olan pek çok insanın yemek borularındaki damarlar fazla genişliyor ve bunun sonucunda kanıyordu.

“Yapabileceğim hiçbir şey yok.” Baxter’ın eski tip verandasının tavanından sarkan oturağın kenarına ilişti. “Eğer yangını Denny çıkardıysa polisin bunu kanıtlayıp yasal yollara başvurulmasını ümit etmek zorundayım. Aksi takdirde... korku içinde yaşamaya devam.”

Baxter normalde işe giderken giydiği pahalı, terzide dikilmiş takım elbiseler, işe gitmediğinde ise aynı şekilde klasik ve son moda bir şeyler giyerdi. Fakat tembel bir pazar günü öğleden sonrası için tasarımcı kotunu, bir gömlek ve ev ayakkabılarını giymişti. “Sonsuza kadar mı?”

Callie ne kadar yaşayacağını bile bilmiyordu. Başını eğip ilk dozajını almak için yanında getirdiği ilaca yan etkilerini merak ederek baktı. “Başka ne seçeneğim var ki? Bu berbat bir şey ama sırf suçlu olduğuna inanıyorum diye adamı bir suçtan ötürü mahkûm edemezler.”

“Kasabaya geri taşınabilirsin.”

“Bu ne işe yarar ki?”

“Bu seni kuş uçmaz kervan geçmez bir yerden kurtarır ve Denny’nin yaşadığı yerden uzaklaştırır!”

“O evde uzun süre kalmayacak. Sadece bu yaz için kiralanmış. Zaten neden son aylarımı geçirmek istediğim yerden onun yüzünden çıkacakmışım ki?”

Baxter, sanki bıçaklanmış gibi elini göğsüne koydu. “*Lütfen ‘son aylar’ deme!*”

“Çok üzgünüm.” Callie daha fazla bakmak istemediği için ilacı çantasına koydu. “Zaten nereye gideceğim ki?”

“Annenle babanın yanına. Veya...” Arkalarındaki yüz yıllık eve işaret etti. Müteahhit arkadaşları Riley onu restore edebilsin diye döşemeleri, boyaları ve teçhizatı seçmek için haddinden fazla zaman harcamıştı ve ev çok güzel görünüyordu. “Buraya da gelebilirsin. Fazladan bir odam var.”

“Böylece bana olacakları ilk elden yaşamana izin mi vereyim?” Callie başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkürler.”

Baxter onun elini kavradı. “Sana bakarım, Callie.”

“Bunu yapmak zorunda hissetmeni istemem.”

“Haydi ama. Arkadaşlar bunun içindir.”

“Biliyorum.” Onun elini sımsıkı tuttu. “Ama Denny belasını bir başkasının hayatına da bulaştırmak istemiyorum. Ayrıca çiftlikte olmayı seviyorum. Orada hastalığımla başa çıkmak için gereken mahremiyete sahibim.”

Baxter gülerek, “Tabii Levi de orada,” dedi.

Callie gülümseyerek, “Tabii o da var,” dedi.

Baxter salınacağı hafifçe iterek sallamaya koyuldu. İkisi caddeden geçen arabalara, çoğu gerçek bir altına hücum dönemi kasabası görmeye gelen turistleri izlerken Baxter, “Ondan hoşlandım,” dedi.

Callie’nin gülümsemesi büyüdü. “Çok yakışıklı, değil mi?”

“Noah kadar olmasa da...”

İkisi de güldü. Ardından Baxter ciddileşti. “Ona ne zaman söyleyeceksin?”

“Neyi?”

Baxter gözlerini irileştirdi. “Sence?”

“Öleceğimi mi? Neden söyleyeyim ki?”

Baxter salıncağı tuttu. “Callie...”

“Levi ve ben sadece polis bu kundakçılık meselesini çözene kadar aynı evde kalıyoruz. Neden ona vaktini bana harcamamasını söylemem gereksin ki? Bunun asla karşılığını alamayacağını?”

“Seni tanımak bile bir ayrıcalıktır,” dedi Baxter. “Ne olursa olsun.”

“Yapma lütfen! Yeni tanışan insanlar için bu çok ağır bir bilgi. Biz yatmıyoruz bile.”

Baxter onu elini bıraktı, çözülmüş ayakkabı bağını bağlamak için eğildi. “İşler o yola kayıyormuş gibi görünüyor.”

“Hiç de değil. Bilgin olsun diye söylüyorum, dün gece prezervatifleri çöpe attım.”

“Hiç iyi bir fikir değil.”

Callie ayaklarını altında topladı. Acaba *Benimle ilgilenmiyor* cümlesinin neresini anlamıyorsun?”

“Sana öyle söylüyor olabilir ama bu doğru değil. Dün aranızdaki cinsel gerilimi hissedenden yalnızca ben değildim.” Başını eğerek sonraki sözcüklerini iyice vurguladı. “Kyle da bundan bahsetti.”

“Öyle mi?”

“Biz gittikten hemen sonra.”

“Buna bozulmuş mu?” Kyle’ı özlüyordu. Geçen yıl çok fazla vakit geçirmişlerdi ve artık onunla yatmaya bir son verdiğinden, eski sınırları yeniden inşa etmek çok zorlama ve garip geliyordu. Fakat olanlardan sonra, Kyle’ın bildiği ve bilmediği şeyler düşünüldüğünde ilişkilerini eskisi gibi sürdüremezlerdi.

Baxter, “Doğru düzgün davranıyor,” dedi. “İyi bir adam bulma ihtimalin onu mutlu etmiş gibi.”

Baxter salıncağı tutan zincirle oynadı. “Levi *gerçekten* iyi bir adam ama *o* adam değil.”

“İçindeki şeytanlarla mücadele ettiği belli, Cal. Fakat bu onların kazanacağı anlamına gelmiyor. Belki başka bir yere gitmez. Belki sen karaciğer nakli ameliyatını olursun ve o da burada kalır.”

Callie gözlerini devirerek, “Hayal kuruyorsun!” dedi.

“Dün onun gittiğini sandın ama döndü, öyle değil mi?”

İnceden bir rüzgâr verandanın iki yanındaki krizantemleri titretti. “Sadece beni bir belaya bulaştırdığını düşündüğü için döndü. Eğer saldırıya uğradığı gece bir başkasının kapısına danyansaydı, muhtemelen yanan ambar o kişiye ait olurdu.”

“Belki de sana verdiği değer farkında.”

“Kendimize yalan söylemeyelim.” Bir kapı çarpıldığında Callie sesini alçalttı çünkü Baxter’ın komşusu bahçesini sulamaya çıkmıştı. “Bu en kötü senaryo. Onun daha fazla kayıp yaşamasını istemiyorum.” Baxter’a Afganistan’da ölen kadından bahsetmeyi düşündü fakat Levi’nin onunla paylaştığı bu özel şeyi ona söyleyerek ona saygısızlık etmek istemiyordu. “Yani ümit edebileceğim tek şey, o gitmeden önce ve bu kahrolasica hastalık beni alt etmeden, beni halsiz bırakmadan önce onunla birkaç güzel hafta geçirmek.”

Baxter’ın alnında endişeden kaynaklı derin çizgiler belirdi. “Kendini kötü mü hissediyorsun?”

“Tuhaf bir şekilde, hayır. Yani... bazen.” Tıpkı kusmaya başlayıp bir türlü duramadığı ve Levi’nin onu yatağa taşımak zorunda kaldığı akşam gibi. “Ama çoğu zaman aşırı bitkinlik dışında normal hissediyorum. Çoğu insanda son ana dek hemen hiç belirtiye rastlanmıyor.”

“O zaman hâlâ bir erkek isteyecek kadar iyi hissettiğine göre, gidip prezervatif alman gerek derim.”

Callie onun omzunu itti. “Kes şunu. Onun arkadaşı olmaya, birine ihtiyacı olduğu bir zamanda ona yardım ettiğimi bilmekle yetinmeye kararlıyım.”

Komşusu el sallayınca Baxter da el sallayarak cevap verdi. “Düşünüyordum da,” dedi.

“Kendi durumunu mu, yoksa benim durumumu mu?”

“Konuyu değiştirmeye çalışma.”

“Nedenmiş?”

“Çünkü yapabileceğim hiçbir şey yok. Keşke cinsel yönelimimi değiştirebilseydim ama yapamıyorum.”

“Eşcinsel olduğunu ne zaman anladın?”

“Kızların beni Noah’yı olduğu kadar etkilemediğini fark ettiğim beşinci sınıfta.”

“O kadar uzun zamandır biliyor muydun?”

“Hep aklımın karışık olduğu kesin. Ama şu anda senden bahsediyoruz. Bence Gail’e hemen söylemelisin. Belki sana yardım edebilir.”

“Nasıl?”

“Dünyanın en ünlü film yıldızlarından biriyle evli. Simon’ın hepimizin toplamından daha fazla parası ve tanıdığı var.”

Callie yüzünü buruşturdu. “Sana söyledim. Bağışçı listesinde herkes eşittir. Ayrıca onun parasıyla işim olamaz!”

“Gail hatırına elinden geleni yapacaktır. En gerektiği anda haralayamayacaksan paraya sahip olmanın ne faydası var ki? Simon bağış istemek zorunda değil ama yine de hepimiz biraz katkı verimiz.”

“Yani sence Gail birine *rüşvet* vererek beni organ nakli listesinde üst sıralara taşıyabilir mi?”

“Yarına kadar sana bir karaciğer bulacağına eminim.”

“Bu tür şeyleri idare eden insanların o kadar yozlaşmış olmadığını umuyorum.”

“Umabilirsin ama o kadar emin olma. Para tüm kapıları açar.”

“Ama bu listedeki diğer herkese haksızlık olur.”

“Ne olmuş?”

“*Ne mi olmuş?* Benim organ nakli bekleyen diğer insanlardan daha fazla hayatta kalmayı hak ettiğimi nereden çıkardın?”

Baxter’ın konuya bu açıdan yaklaşmak istemediğini görebiliyordu. “Zaten her halükârda bu işin hiç kimse için garantisi yok ki.”

“Bir başkasının hayatta kalma şansından çaldığımı bileerek hayatıma devam edemem. Bu tüyler ürpertici bir his, sanki Tanrı’yı oynuyormuşuz gibi.”

Ayağa kalkıp volta atmaya başladığında salıncak geriye doğru sallandı. “Hayatın için savaşmalısın, Callie! Bu da demek oluyor ki, bütün imkânlarını bu uğurda kullanmalısın. Şansa bak ki Simon O’Neal’ın karısı en yakın arkadaşın. Sana sunabileceği yardımı almalısın!”

Callie öyle ümitsizce hayata tutunmak istiyordu ki, bir an için Baxter’ın sözlerine ikna olur gibi oldu. Simon’ın bir şey yapabileceğinden emin değildi; çevresinde tıp dünyasından insanlar yoktu. Fakat hemen herkes tarafından bir Tanrı muamelesi görüyordu. Çok ünlü olması böyle bir fark yaratıyordu. Bunun üstüne, paranın çok önemli olduğu bir dünyada doğru insanlara para vermek muhtemelen gerçekten de çok geç olmadan bir karaciğer alma şansını *artıracaktı*.

Fakat bekleyen ve ümit eden, onun gibi prestijli bir ünlü tanımayan diğer insanlar ne olacaktı? Ya onlardan biri bekâr bir anneyse? Geçindirmesi gereken bir ailesi olan bir babaysa? Bir çocuksa?

Callie başını iki yana salladı. “Yapamam. Yaşamak önemli ama...”

Baxter, “Yaşamaktan daha önemli ne olabilir ki?” diyerek araya girdi. Kendisi mükemmel bir çözüm ortaya attığına eminken onun hâlâ aksine diretmesinden bıkmıştı.

Bu zor bir seçimdi. Callie geleceğini yeniden kazanabilmek, kendisi bekleyen o korkunç kaderden kurtulabilmek için hemen her şeyi feda etmeye hazırdı.

Onuru dışında her şeyi. “Doğru yaşamak, yaşamaktan daha önemli.”

Bu sözler Baxter’ı pes ettirdi. Gözleri yaşlarla doldu ve bakışlarını ondan kaçırdı. Boğuk bir sesle, “Seni kaybetmek istemiyorum,” dedi.

Diğerlerine söylerse işte bu tepkiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Belki Gail kendi iradesiyle bir şeyler yapmaya kalkışacaktı. “İyileşme ihtimalim de var.” Çantasını toparlayarak salıncaktan indi. “Gitmem gerek, Bax.”

Baxter gözyaşlarını sildi. “Peki küçük sırrımızı insanlara ne zaman açıklayacaksın?”

Baxter bu yükü tek başına taşımaktan hoşlanmıyordu. Fakat Callie gerçekleri açıklarsa Levi her şeyi öğrenirdi. Benzinci de Joe’ya yardım etmeye başladığından, Joe ne zaman çağırırsa kasabaya inecekti. Tamirci pazar günleri açık değildi ama yarın açık olacaktı, sonraki gün de. Yani Callie Levi’nin orada duy-

duklarını kontrol edemezdi. Neden bu riski alacaktı ki? Neden insanlara söyleyecekti ki? Levi'nin o gittikten sonra arkadaşlarına söyleyebileceği bir şeyin bilgisini şimdi yüklenmesinin anlamı yoktu.

Callie onunla kalan kısacık zamanının keyfini çıkaracaktı.

“Levi gittikten sonra,” diye cevapladı.

Baxter tırabzanı kavradı. “Ciddi misin? Yine erteliyor musun? Ama bunu konuşmuştuk!”

“Dört ay bekledim. Birkaç hafta daha beklerim, ne olacak ki?”

Aslında birkaç hafta her şey demek olabilirdi. “Sön” demek olabilirdi. Fakat yine de önümüzdeki günleri hayatındaki bu yeni insanla geçirmeyi daha fazla önemsiyordu.

“Senin için o kadar önemli mi?”

“Nedense öyle.”

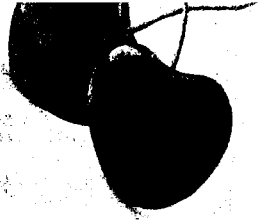
Baxter lanet okudu fakat en sonunda içini çekip, “İyi,” dedi.

“İsteklerime saygı duyacak mısın?”

“Tabii ki ama...”

“Ama’ mı?”

Baxter, “En azından yat şu adamla!” dedi ve elini sallayarak onu uğurladı.

On Sekizinci Bölüm

Callie'nin bahsettiği Gruper evi Whiskey Creek'teki güzel evlerden değildi. Sadece çiftlik evinin sağlam yapısından mahrum olmakla kalmıyordu, aynı zamanda kasabaya yakın Viktoryen evlerin on dokuzuncu yüzyıla has güzelliğini de taşı-mıyordu. Böylesine ucuz, basit bu bina bu bölgeye aitmiş gibi bile görünmüyordu. Çatlak sıvalı duvarları binanın zaten ucuz malzemeyle inşa edildiğini gösteriyordu. Levi'nin gözlemlerine göre, hiç kimse onu bakımdan geçirmeye tenezzül etmemiş-ti. Köpek pislikleri veya köpek pisliklerinin zamanla yıprattığı beyazlaşmış çimler kuru, ince otlara dönüşmüştü. Saçakların altında boya soyuluyordu. Tel kapı tuhaf bir açıda duruyordu.

Bu evin biraz olsun ilginç olan tek yanı tel kapıda göğüs hizasındaki iki delikti. Levi bunların kurşun deliğine benzedi-ğini düşündü...

Bu onu irkiltti fakat motosikletine binip buradan uzakla-şacak kadar değil. Kendisini buraya gelmekten vazgeçirmeye çalışmıştı. Fakat ne olursa olsun, başkalarının hayatını veya de-

ğer verdiği birinin hayatını tehdit etmesine izin vermeyecekti. Ona kalırsa bir adamın kendisini Denny ve arkadaşı gibi pisliklere karşı savunmaya hakkı vardı.

Denny'nin çiftliğe gelirken kullandığı kamyonet garaj yolunda duruyordu. Levi bir yandan Denny'nin Spike'ı geri aldığı kanıtlayabilecek sesler için kulağını kabartırken, bir yandan da kamyoneti inceledi. Köpek havlaması duymayınca Denny'nin henüz ceza parasını toparlayamadığından emin oldu. En azından bugün bir pitbulla dövüşmek zorunda kalmayacaktı.

Elini kaldırıp kapıya vururken yumruğu ahşaba değdiği anda kapı açıldı. Beklediği gibi, içeriden bir köpek fırlamadı.

"Powell, buraya gel! Çabuk!" diye bağırdı Denny. "Evsiz dostumuz gelmiş."

Bir sifon sesi duyuldu, ardından Powell pantolonunun fermuarını çekerek hızlı adımlarla oturma odasına geldi. "Ne istiyor acaba?"

"Bu iyi bir soru." Powell'ın varlığından cesaretlenen Denny biraz daha dikleşti. "Burada ne işin var?"

Perdeler çekilmiş, tek ışık kaynağı televizyonken ev öyle karanlıktı ki, Levi Denny veya Powell'ı pek net göremiyordu. Fakat alkol kokusu alabiliyor, yemek yiyip içki içtiklerini tahmin edebiliyordu.

Yanında yöresinde hep birkaç şişe bira bulunduran erkekler diğerlerinden daha fevri veya daha aptaldı. Fakat Levi buraya gelmenin bir kumar olacağını zaten biliyordu. Bunun sonuçlarını kabullenmeye hazırdı.

Yüzünü buruşturarak, hemen karşısında duran Denny'ye

odaklandı. Powell da onun hemen arkasında duruyordu. "Tahmin et bakalım."

"Belanı mı arıyorsun?"

"Eğer öyle gerekiyorsa evet."

Powell, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Sizin yaptığınızı biliyorum demek oluyor," dedi Levi. "Çiftlikteki yangını sizin çıkardığınızı biliyorum."

Powell, "Hayır, biz çıkarmadık," dedi fakat Denny'nin yüzündeki ifade yaptığı şeyi üstlenmek için yanıp tutuştuğunu belli ediyor, Levi'yi tıpkı görünmeye çalıştığı gibi belalı bir adam olduğuna ikna ediyordu.

Denny'nin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldığında Levi egonun kazandığını düşündü. "Biz yaptıysak da bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, hergele," dedi. "Kanıtlayamazsın."

Levi uzun bir süre gülümsedikten sonra Denny arkadaşına şüpheli bir bakış attı.

"Ne?" dedi. "Neden öyle gülüyorsun?"

"Sadece hatanı fark etmeni bekliyorum."

"Hata falan yapmadım," dedi Denny fakat daha önce sergilediği tatmin kaybolup gitmişti. Bu sözcükler mutsuz ve karanlıktı.

"Evet, yaptın," dedi Levi. "*Şef Stacy*'nin yapabileceği hiçbir şey yok. Kanıtlama zorunluluğu olan o, ben değilim."

"Cehenneme git!" Denny Powell'ı kenara itip kapıyı kapatmaya yeltendi fakat Levi ayağını araya koyarak onu engelledi.

Levi, "Zaten değer verdiğim her şeyi yitirdim," dedi.

Denny, "Ee?" diyerek dudak büktü.

"Yani beni tahrik etme. Şimdi durumu biraz daha iyi anlıyor musun?"

Denny, "Ayağını kahrolasınca kapının arasından çek!" diye bağırdı.

Levi bunu yapmadı. "Önce söyleyeceklerimi söylemem gerek. Yine yangın çıkarak, Callie'ye veya ona ait herhangi bir şeye zarar verecek olursanız sizi doğduğunuza pişman ederim." Bakışlarını Powell'a kaydırdı. "İkinizi de."

Powell Denny'yi kenara iterek, "Bizi tehdit mi ediyorsun?" diye sordu.

Levi aksini söylemeye tenezzül bile etmedi. "Aynen öyle."

Adam böyle bir itirafı beklemiyormuş gibi şaşırıp kaldı. Bu itiraf karşısında kaçacak bir yeri kalmamıştı. Hemen geri vitese taktı. "Denny yalnızca sana takılıyor dostum, yangını bizim başlatığımızı düşünmeni sağlıyor ama öyle bir şey yok. Biz hiçbir şey yapmadık."

Levi başını iki yana salladı. "İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz, o yüzden yalan söyleyerek bana hakaret etme. Beni net olarak anladığınızı söyleyin. Bugün buraya bunun için geldim."

Denny, "Böyle çat kapı gelip kavga çıkarmaya çalışamazsın," dedi fakat Powell hemen araya girdi. "Şef Stacy'yi arayacağım!"

Levi güldü. "Bunlar süper kostümler."

Adamlar birbirine baktı. Ardından Powell, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Uğruna o kadar uğraştığınız bu vücutlar. İçeriği başarıyla saklıyor."

Denny en sonunda sinirlendi. "Seni bir güzel haklamadan önce buradan defol git."

Bu etkisiz bir tehdit olsa da Levi onların bu yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına izin verecek değildi. "Denemenize karşı çıkmayacağım."

“Seni pislik herif...” Denny onun üstüne yürüyeceksen Powell arkadaşını tuttu.

“Buna değmez dostum. Bir de bakarsın bu kasabanın kıroları onu savunur ve kendimizi kodeste buluruz.”

“Hastaneden sonra tabii,” dedi Levi. Çok fazla şeyde başarılı olmayabilirim ama bazı alanlarda yetenekliyim.”

Denny, “Peki tabancam varsa?” diye mırıldandı. “Yeteneklerinin bu durumda bir faydası olacak mı?”

Levi sesini alçalttı. “İkinizden biri bana bir silahla saldırırsa bu iş bambaşka bir noktaya gelir.”

“Yani...”

Levi, “Hayatta kalmayanın siz ikiniz olması için elimden geleni yaparım,” dedi ve arkasını dönüp motosikletine yürüdü.

Şef Stacy Callie direksiyon başındayken aradığı için Callie kulaklığını kullanarak cevapladı. “Alo?”

“Arkadaşının kanunlara saygılı bir vatandaş olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi?”

Callie direksiyonu biraz daha sıkı kavradı. Stacy Levi’nin gerçek kimliğini bulmuş muydu? Öyleyse ne öğrenmişti?

Callie sanki endişeli değilmiş gibi görünmeye çalışarak, “Hangi arkadaş?” dedi. “Bir sürü arkadaşım var.”

“Hiçbiri seni şu anda aynı çatı altında yaşadığın adam kadar ilgilendirmiyor.”

“Sana Levi hakkında endişelenmemeni söylemiştim.”

“Endişelenmek benim görevim. Ayrıca bana bir sürü sebep verdi.”

Callie yavaşlayarak arabayı yolun kenarına çekti. Bu ko-

nuşma sırasında bir de araba kullanmakla uğraşmak zorunda kalmak istemiyordu. “Nasıl?”

“Denny Seamans ve Powell Barney’yi tehdit etmiş.”

Callie buna şaşırmamıştı. Hem de hiç. Levi kenara çekilip Denny’nin böyle davranmasına izin verecek biri değildi. “Kim söyledi?”

“Denny az önce şikâyetinde bulundu.”

Callie, sanki bu abes olurmuş gibi gülererek, “Onu tutuklayacak mısın?” diye sordu.

Bu soru Stacy’yi şaşırttı. “Neden olmasın?”

“Çünkü Denny yalan söylüyor!”

“Powell da onun söylediklerini onaylıyor. O da yanlarındaymış ve bütün konuşmayı duymuş.”

“Ama Powell Denny’nin istediği her şeyi söyler zaten. Ayrıca Denny’nin yalancı olduğu bir gerçek.”

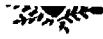
Stacy sesini yükselterek devam etti. “Bence Levi de epey yalan söyledi, Callie. Senin evinde ona söylediklerimi duydun. Sicil araştırmam sonucunda Seattle’lı Levi McCloud hakkında hiçbir şey bulamadım. Ne park cezası, ne aşırı hız cezası, ne askerlik hizmeti.”

“Ne olmuş? Bir yanlışlık olabilir.”

“Yanlışlık falan yok. Adam doğru söylemiyor. Buna ikna oldum.”

Callie yoldaki diğer arabaları izlerken alt dudağını ısırıldı. “Travma sonrası stres bozukluğu pek çok askerimizi etkiliyor ve bize çılgınca gelen şeyler yapmalarına neden oluyor.”

“Sahte isim kullanmak çılgınlık değil. Kasıtlı kandırma, geçmişini saklamaya çalışıyor.”

“Belki de düşündüğün gibi değildir.”

“Nasıl olabilir ki?”

Callie çoktan alternatif bir senaryo oluşturmuştu bile. Onunla görüşmeye devam etmesini gerekçelendirmek için bir nedene ihtiyacı vardı. “Şiddet eğilimli bir babası olduğunu biliyorum. Belki de babasının onu bulmaması için geçmişini arkada bırakmak istemiştir.”

“Sana böyle mi söyledi?”

“Hayır ama bu gayet mümkün.”

“Mesele bu olsaydı söylerdi.”

Aslında söylemezdi. Levi pek paylaşımcı biri değildi. Onun hakkında öğrendikleri sadece küçük parçalardı. “Herkes farklıdır. Bence burada asıl noktayı kaçıyorsun.”

“Neymiş o?”

Arkadaşı Riley, oğlu Jacob’la beraber önünden geçti. Normal şartlar altında el sallayarak onu durdurur, Phoenix’in ne zaman hapisten çıkacağını bilip bilmediğini sorardı. Callie onun çıkacağı günün Riley için çok zor olacağını biliyordu. Phoenix özellikle de kendisine karşı birleşmiş bir topluluğa döndüğünde normal hayata nasıl uyum sağlayabilecekti?

Fakat Callie korna çalmadı, el sallamadı. Bunun yerine koltuğuna iyice gömülerek Riley’nin onu görmemesini umdu. Son zamanlarda onun aramalarına da dönmüyordu; vefasızlığının yüzüne vurulmasıyla, neden böyle yaptığına dair sorularla yüzleşecek hali yoktu.

Neyse ki arabası sık rastlanan modelde ve renkte olduğundan ve kasabada bol bol turist olduğundan, Riley onu fark etmedi. Hiç yavaşlamadan geçip gitti.

Şef'e, "Denny saldırı gecesi hakkında yalan söyledi," dedi. "Bundan eminiz. Ayrıca köpeğinin elinden alınması neder beni suçladığını ve bu yüzden beni cezalandıracağını hissettiğini de biliyoruz. Bu da ambarı yakanın o olması gerektiğini düşünmeme neden oluyor. Benimle derdi olan başka biri vardı. Yani... bir yalancı ve olası bir kundakçı nasıl olup da gözünü Levi'yi tutuklamaya ikna edecek kadar güvenilir olabiliyor?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Bu adam konusunda beni dinlemeyeceksin, değil mi?"

Callie hemen cevap vermedi. "Levi Denny'yi tehdit edebilir bile onu kendisini savunmak istediği için suçlayamazsın."

"Onunla yatıyor musun?"

Bu polis şefinden beklediği son soruydu. "Bunun ambarı yakmak veya konuştuğumuz diğer şeylerle ne gibi bir ilgisi var?"

"Mesele ona geldiğinde neden bu kadar kör olmayı seçtiğini açıklayabilir."

Klima havayı çok soğutmuştu. Callie havalıkları aşağıya indirdi. "Bence her şey yeterince net, Şef. Levi'nin sorunu olduğunu biliyorum. Ama o iyi ve yardım etmeye değer bir adam. Buraya geldiğinden beri rahatlamaya başladığını, yavaş yavaş kendini açmaya başladığını görebiliyorum."

Sözlerini biraz daha açabilir, ona hastalandığı gece Levi'nin ona sanki yıllardır tanıdığı biri gibi baktığını söyleyebilirdi. Aynı Levi sözüne sadık bir adamdı, aksi takdirde motosikleti tamir etmez olur olmaz buradan çekip gidebilirdi. Ambar yandığı halde burada kalmayı sürdürüyor, onu korumaya çalışıyordu. Yumuşak bir kalbi vardı. Tutarlı iyilik, daha güçlü bir güven görse nasıldır olurdu? Bunu bilmenin yolu yoktu. Fakat Callie bunları açıkladı.

manın Şef'in çoktan çıkarsadığı şeyi, yani Levi'ye değer verdiğini ve onun en iyi yanlarını gördüğünü kanıtlamasından çekindi.

"Callie, seni çocukluğumuzdan beri tanırım," dedi Şef. "Senden birkaç yaş büyük olsam da beraber büyüdük biz. Sana bir zarar gelmesini istemiyorum."

Callie bu kadar koruyucu olduğu için suçlu hissediyordu. Şef yalnızca işini yapmaya çalışıyordu ve bunda da başarılıydı. "Beni düşündüğün için teşekkürler. Gerçekten. Ama asıl Den-ny bana zarar verebilir. Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan benden uzak dursun, tamam mı?"

Şef, fonda yankılanan telsiz sesini bastırmak için yüksek sesle, "Bu akşam saat sekizden itibaren her saat başı evinin önünden bir ekip otosu geçecek."

Callie X3'ünü çalıştırarak geçip giden arabaları kollamaya başladı. "Çok sağ ol."

"Ama itiraf etmek gerekirse..."

Callie, "Ne?" dediğinde Şef'in sözcükleri boğuklaştı.

"Hiç Levi gibi bir adama tutulacağını beklemezdim. Senin gibi bir kadın... daha iyisini hak ediyor. En azından işi gücü olan bir adam olsaydı," dedi gülerek.

Arabalar kesildiğinde yola çıkmak için bir fırsatı vardı fakat Şef'in sözleri veya daha doğrusu ses tonundaki yapay utançlık onu öyle fazla şaşırttı ki, fırsatı kaçırdı. "Çok incessin," dedi. "Gerçekten."

"Boşanma sürecim yakında sonlanıyor."

Ne demeye çalışıyordu? Eğer tahmin ettiği gibi, bu durumda bulunan her kadının tahmin edeceği gibi bir şey söylemeye çalışıyorsa, ona ince olduğunu söylemekten pişmandı.

Boşanma hakkındaki sözlerine cevap verme fırsatı bulmadan Şef, "Aklının bir köşesinde bulunsun, tamam mı?" dedi.

Callie arabayı yeniden durdurdu. Bu adam ciddi miydi? Kalıcı bir işi olmasının ne önemi vardı? Callie asla ona olası bir sevgili olarak bakamazdı. Şef çok daha yaşlı gösteriyordu, Callie lisedeyken evlenmişti. Fakat boşanması Callie için hiçbir şeyi değiştirmemişti. Onu uzaktan yakından çekici bulmuyordu.

Şef ne zamandan beri onunla çıkmak istediğine karar vermişti? Son zamanlarda köpek saldırısı ve Levi sayesinde onu fark ettiği için mi böyle olmuştu?

Anlaşılan Callie bir gezgine ilgi duyduğu için kendisinin çok daha büyük bir şansı olduğunu düşünmüştü.

Callie onu incitmek istemediğinden ona insan olarak çok saygı duyduğunu söylemek için harekete geçti. Klişe "Arkadaş kalalım" cümlesinin farklı bir versiyonunu söyleyecekti. Fakat sonra duygularını açıklamaya ihtiyacı olmadığını fark etti. Yakında bir karaciğer bulmazsa zaten herhangi biriyle çıkması imkânsızdı.

"Tamam, aklımda," diye cevap verdi.

Callie eve vardığında gördüğü ilk şey, Levi'nin her zaman ki gibi arkada değil de önde duran motosikletinin üstüne atılmış eski bir deri ceketti.

Demek gerçekten de Denny'lere gitmişti. Ceketini orada bulmuş olmalıydı. Üstünde hiç kan görmüyordu fakat ceketinin bir kolundaki pisliğe bakılırsa onu bir çukurda veya çamurlu bir bölgede bulmuştu.

Eve girdiğinde, "Burada mısın?" diye seslendi. "Evinde misin?"

Mutfaktan davetkâr bir koku geliyordu.

Rifle onu karşılamak için salona koştururken Levi, "Selam!" dedi. "Hele şükür gelebildin. Yemek hazır olmak üzere."

"Harika kokuyor."

"Aç mısın?"

"Midem kazanıyor." Midesinin bulanmasından korktuğu için ögle yemeğini atlamıştı. Yemek yemekten korkuyordu fakat açlığı artık son raddesindeydi.

"Gel o zaman."

"Hemen geliyorum." Callie Baxter'a gittikten sonra uğradığı stüdyoda internete girip bastığı ön direktifi saklamak istiyordu. Tina yarın gelecek müşteriler için son çekimlerin slayt gösterisini hazırlamayı bitirdiğinden, stüdyo ona kalmıştı. Doktoru haftalarca önce bir direktif doldurmasını öğütlemişti fakat Callie alması gereken kararlarla bir türlü yüzleşememişti. Yaşam destek ünitesine bağlı kalırsa ebeveynlerinin ne yapmasını istiyordu? Hangi noktada fişi çekmelerini istiyordu? Eğer kendi adına karar verecek durumda olmazsa, başka hangi kararları almaları gerekti?

Otuz iki yaşında biri olarak bu tür soruları aklından geçir-mesi bile abes geliyordu. Böylesine temel şeylerde kontrolünü kaybetme, bu kararları ebeveynleri gibi güvendiği insanlara bile bırakma düşün-cesi onu panikletiyor, soğuk soğuk terlemesine neden oluyordu. Fakat hazır fırsat varken istekleri konusunda kararlı davranması gerektiğini düşündü, yoksa hiç kimsenin kontrolde olmadığı bir durumda kendisini korunmasız bırakacaktı.

Levi, "Biraz şarap ister misin?" diye seslendi.

"Hayır, teşekkürler." Callie çantasını yatağa koydu, direktifi üst çekmeceye koydu ve hemen mutfağa geçti. Mutfakta

onu ızgara somon, buharda pişmiş kuşkonmaz ve hintpirinci karşıladı. "Vay canına, çok hoş."

"Sağlıklı yemekler tercih ediyorsun, öyle değil mi?"

Yemeklere tuz katıp katmadığını merak etti. Karaciğer hastalığı nedeniyle asit ve karında su birikimine dikkat etmesi gerekiyordu. Karın boşluğundan su çektiirmek için şant taktirmek zorunda kalmak istemiyordu. Tehlikeler konusunda uyarılmıştı. Fazla sıvı enfeksiyona yol açardı, bu da tehlikeyi ikiye katlardı. "Fazla tuz kullanmadın, değil mi?"

"Hayır, neden?"

"Olabilirdiğince kullanmıyorum da." Belki kuşkonmazı yıka, balığın üstünü kazısa olurdu...

"Dikkat ettim," dedi Levi.

"Tamam, harika. Teşekkürler."

Levi masaya iki tabak getirdi. "Bugün heyecan verici bir şeyler oldu mu?"

Callie Levi'nin mutfakta yemek yapmasının ve masayı hazırlamasının ne kadar sıcak bir his verdiğini düşünerek gülümsedi. "Pek sayılmaz. Ama duyduğuma göre senin günün olaylı geçmiş."

"Kim söyledi?"

"Eve gelirken Şef Stacy telefon etti."

Levi'nin çenesi kasıldı. "O pislikler beni şikâyet mi etmiş?"

Uygun tepki bu olmasa da, Callie az kalsın yeniden gülümseyecekti. Sadece onu gördüğü için mutluydu. Levi bir şekilde onun bugün uğraştığı şeyi unutmasına yardım etmişti. "Bunu yapmalarını istemiyor muydun?"

Levi, "Aslında istiyordum," diye itiraf etti. "Ama onlarla

bir şekilde konuşmam gerekiyordu.” Omzunu silkerek gidip çatal bıçak getirdi. “Stacy ne yapacak?”

“Şu noktada bir şey yapacağını sanmıyorum.”

“O zaman neden aramış?”

Callie Levi’nin masaya yerleştirdiği suyu aldı. “Seninle takılmamamı söylemek için.”

Levi yerine geçip oturmadan önce biraz duraksadı. “Yani hâlâ tehlikeli olduğuma mı inanıyor?”

“Senin gizemli geçmişin onu hâlâ endişelendiriyor.”

“Tabii ya.”

“Ve... sanırım bir sebep daha var.”

Levi meraklı bir ifadeyle ona baktı.

“Benimle çıkmak istediğini söyler gibi oldu.”

Levi’nin çenesi yeniden kasıldı. “Adam kırkını aşmış olmalı. Aranızda on beş yaş falan fark vardır.”

“Aslında on yaş fark var,” dedi Callie.

“On yaş ciddi bir fark.”

“Ona ilgi duyuyor olsaydım iş değişirdi.”

Levi onun karşısına oturdu. “Peki ona ne söyledin?”

“Henüz hiçbir şey söylemedim. İyi bir iş olduğunu hesaba katmamı istiyor.”

“Ah. Emekliliği de var tabii. Baştan çıkarıcı, ne dersin?”

“Pek sayılmaz. Şu anda ihtiyacım olan şey emeklilik değil.”

Levi çatalını daha gevşekçe tuttu. “Neye ihtiyacın var?”

Callie, *İyileşmeye*, diye düşündü fakat gerçeğin ağırlığını gizlemek için gülümseyerek, “Leziz bir yemeğe,” dedi.

*

Bulaşıkları yıkadıktan sonra film izlemeye karar verdiler. İkisi de yorgundu. Fakat Levi kendisi kanepenin bir ucuna oturduğunda, Callie de diğer ucuna oturmak yerine kenardaki bir koltuğa geçtiğinde, bir türlü rahat edemedi. Bu kararı önceden almış gibi görünmeseydi Levi bunu umursamazdı fakat durum öyle değildi. Callie'nin televizyonu oradan göremediğini biliyordu. Callie başka nedenlerle o koltuğa oturmayı tercih etmişti ve Levi bu nedenlerin ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Nereye yürürse yürüsün, nerede oturursa otursun, Callie aralarına hep bir mesafe koyuyordu.

“Hâlâ kinin geçmedi mi?” diye sordu.

Callie filmin başlamasını beklerken Rifle'ın tüylerini okşuyordu. “Ne konuda?”

Levi onun zihninde çok yer tuttuğu belli olan o yakınlaşmayı unutmaya çalışmayı denedi fakat sonra bundan vazgeçti. Bugün çöpü çıkardıktan sonra Callie'nin çöp tenekesine attığı açılmamış prezervatif kutularını bulmuştu. Bundan yola çıkarak onun koyduğu sınırları kabul ettiği sonucuna varmıştı. Niyeti buydu, öyle değil mi?

Elbette öyleydi. Peki o halde neden onu Victoria's Secret'tan satın aldığı o seksi dantelli iç çamaşırının içinde hayal etmeden duramıyordu? Ve neden o prezervatiflerden birkaçını kurtarıp kanepedeki yastıklardan birinin altına gizlemişti?

Onları başka biriyle kullanmayı ummadığı kesindi.

“Bugün babanla tanıştım,” dedi.

Callie koltukta arkasına yaslanmıştı fakat bunu duyunca hemen dikleşti. “Buraya mı geldi?”

“Biraz uğradı.”

“Ne istiyormuş?”

“Ambara bakmak istemiş.”

Callie yüzünü buruşturdu. “Canı sıkıldı mı?”

“Çok değil. Kolay kolay etkilenen bir adam olmadığı izlenimine kapıldım.”

Callie dalgın dalgın gülümseyerek, “Doğru,” dedi.

Levi onu süzerek, “Onu sevdim,” dedi.

Callie’nin gülümsemesi büyüdü. “Herkes sever.”

Film başlayınca sessizleştiler fakat Levi hikâyeye odaklanmakta çok zorlanıyordu. Callie’nin sırtı dik koltukta rahat oturmaya çalıştığını fark etmeden yapamıyordu. Callie dizlerini kendine çekip yana eğilmişti. Ardından ayaklarını yere indirip diğer yöne döndü.

“Neden buraya gelip uzanmıyorsun?” diye sordu.

Callie buna şaşırılmış gibi, “Neden ki?” dedi, “ben iyiyim.”

“Ben oraya geçersen sen de buraya gelir misin?”

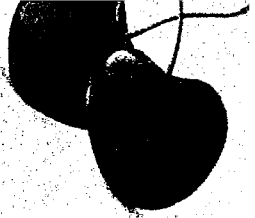
“Sebep o değil,” dedi.

Levi ona şüpheli gözlerle baktı. “Kanıtla o zaman.”

“Tabii, sorun değil.” Callie doğruldu, yerde yatan Rifle’in yanından geçip kanepeye geldi fakat Levi’den olabildiğince uzağa oturdu.

“Çok da kötü değilmiş, değil mi?” dedi Levi.

Callie sanki ondan kaçmak gibi bir niyeti yokmuş gibi, “Tabii ki değil,” dedi. Ancak uyuyakaldığında Levi’nin ayaklarını kaldırıp kucağına uzatmasına izin vermek zorunda kaldı.

On Dokuzuncu Bölüm

Callie Levi'nin ellerini hissettiği an geri çekilmek istedi. Onun dokunmasına izin verirse ona daha fazla yaklaşmak isteyeceğini biliyordu. Fakat Levi'nin başparmaklarının çizdiği yuvarlaklar ayaklarını müthiş rahatlatıyordu. Ona hayatında sadece bir iki kez ayak masajı yapılmıştı ve bunun bu kadar keyif verici, bu kadar erotik bir şey olabileceğini hiç bilmiyordu.

Bir farkındalık akımına karşı savaşıırken nefes alıp verişleri gittikçe hızlandı. İçinden bu küçük film arasının ve ayak masajının onu Şef Stacy'yle çıkacağı bir randevudan daha fazla etkilememesi gerektiğini söylüyordu! Bu iki adamla da beraber olamazdı.

Fakat bazı insanları geri çevirmek daha zordu...

Levi'nin elleri bacaklarından yukarı kaymaya ve baldırlarını ovmaya başladığında Callie gözlerini açtı ve kirpiklerinin ardından onun dikkatini çekene dek onu izledi.

"Bunu hissedebiliyorum," dedi.

Levi'nin elleri rahatlatıcı bir biçimde üstünde dolanmayı sürdürdü. "Hissetmeni umuyordum."

Callie ayaklarını güçlükle onun kucağından indirdikten sonra doğruldu. "Geç oldu. Uyusak iyi olur."

Cevap yok. Levi sessiz kalmıştı.

"Sabaha görüşürüz."

Callie ayağa kalktığında Levi onun kolunu kavradı fakat Callie kararlılıkla ona bakınca kolunu çekmesine izin verdi.

"İyi geceler," dedi Callie.

Cheyenne Amos telefonun çalmasını beklerken parmaklarını masaya vurdu.

"Yatağa gelmiyor musun?"

Televizyon izleyen kocasının sesini duyduğunda yata odasının kapısına gitti ve üç bacaklı köpeği Şanslı'nın ve diğer iki köpeğin kocasının yanında olduğunu gördü. Kocasının arkasına birkaç yastık koymuş, kumandaya basıyordu. Genellikle iç çamaşırıyla yattığından üstü çıplaktı. Cheyenne bu manzarayı seviyordu. Kocasının onun bir an önce yanına gelmesini, böylece tamamen çıplak kalabilmeyi hevesle bekliyormuş gibiydi...

Bu olasılık, onun yanına gitmeyi karşı konulması daha da güçlü bir şeye dönüştürüyordu. Dylan'la sevişmekten, yanına kıvrılıp uyumaktan, sonra uyanmaktan ve bir başka güne beraber başlamaktan daha fazla sevdiği hiçbir şey yoktu. Fakat Dylan'ın az önce teklif ettiği şeye kapılamazdı.

Dylan onun kapıda dikildiğini görünce, "Demek geldin," dedi. "Ne yapıyorsun?"

Cheyenne sadece onu izliyor, onunla tanıştığından beri ne kadar mutlu olduğunu düşünüyordu fakat bunları ona zaten

yeterince sık söylüyordu. “Eve, Riley, Baxter ve Noah’dan telefon bekliyorum. Kyle’ı da arayacağız. Callie için endişeleniyoruz. Uzun zamandır bir garip davranıyor, sorunun ne olduğunu öğrenmemiz gerek.”

“Kyle ne olduğunu biliyordur.”

“Kesinlikle.”

Dylan dijital video kaydediciye kaydettiği bir karma dövüş sanatları maçını izliyordu. Eskiden kardeşlerini ringe çıkmaları için destekliyordu ve hâlâ bu spora karşı büyük ilgi duyuyordu. Maçları genellikle kardeşleriyle birlikte izlerdi. Fakat Cheyenne’e kasabada kendi elleriyle yaptığı beyaz çitli iki odalı bir ev aldığından beri, kardeşlerini işten sonra beraber derenin orada yaşadıkları zamanlardaki kadar sık göremiyordu.

“Cuma günü garip davrandı,” dedi. “Ama ya Sophia? Onu ve Ted’i söylemedin.”

Cheyenne kollarını önünde kavuşturarak kapının pervazına yaslandı, konuşurlarken dikkatini dövuşe çevirdi. “Sophia’ya ulaşmaya çalıştım. Bir türlü açmıyor. Herhalde hâlâ Ted’in söylediklerine morali bozuk. Hiç gereği yoktu.”

“Sence Sophia Scott’un kazasından sorumlu değil mi?”

“Ben bilemem ki. Ama biz kimiz de onu cezalandırıyoruz? Ayrıca bu çok uzun zaman önce oldu.”

“Benim aklıma yatıyor.” Dylan Şanslı’nın kulaklarının arkasını kaşıdığında köpek mutluluk sesleri çıkardı. “Peki Ted neden gelmiyor?”

“Onu davet etmedik. Sophia’ya davranışı pek hoşumuza gitmedi. Ted’i seviyorum ama bazen çok sert olabiliyor.”

“Biraz fazla ukala olabiliyor. Ama bir keresinde Sophia’dan hoşlanmaması için geçerli bir sebebi olduğunu söylemiştin.”

Dylan okulu bırakmak zorunda kalana dek onlarla aynı okula gitmişti. Fakat başını türlü türlü belalara sokmakla öyle meşguldü ki, onların ekibinde olup bitenleri fark edememişti. O zamanlar onunla pek sohbetleri yoktu. Cheyenne şayet ablası onunla ve kardeşleriyle takılmaya başlamasaydı onu hiç tanımayabilirdi bile. “Doğru,” dedi, “ama artık eski kinleri geride bırakmak gerek. Ted Sophia’nın mutlu olmadığını biliyor. Onun kollarındaki ve yüzünde yara izlerini gördü. Bu yeterli ceza sayılmalı.”

“Belki de onu hâlâ istiyordur. Belki de duyguları değişmiştir.”

“Haklı olabilirsin. Aksi takdirde onu rahat bırakmayı başarabilirdi.”

Dylan yatak örtüsünü düzeltirken Şanslı ve diğer köpekler de pozisyonlarını değiştirip sonra yeniden yatağa kuruldu. “Presley aramış, mesajı aldın mı?”

“Evet, onunla konuştum.”

“Her şey yolunda mıymış?”

“Evet.” Cheyenne buna inanamıyordu fakat ablası üç ay önce rehabilitasyon kliniğinden çıkmıştı. Yani altı aydır temizdi ve neredeyse yedi aydır hamile olduğu düşünüldüğünde bu çok önemli bir gelişmeydi. Bebek Dylan’ın kardeşi Aaron’dandı fakat Presley ve Cheyenne dışında hiç kimse bunu bilmiyordu. Cheyenne kocasından böyle bir sırrı gizlemekten nefret ediyordu. Eğer bunu öğrenirse nasıl tepki vereceğinden korkuyor, o günün asla gelmemesini umuyordu çünkü ona yalan söylemek dışında bir seçeneği olmamıştı. O bebek, Presley’nin tutunabildiği tek şey, hayatını allak bullak eden uyuşturucu sorununu aşması için onu güçlendiren tek nedendi.

Zaten Aaron henüz baba olmaya hazır değildi. Rehabili-

tasyonda dayanamamıştı ve *hâlâ* uyuşturucu kullanıyordu. Dylan onu her gün sahibi oldukları Amos Oto Tamir’de görüyordu. Aaron’ın davranışlarının sonuçlarına her gün şahit oluyor, sürekli onun için endişeleniyordu.

“Sana ultrasondan bahsetti mi?”

“Hayır.” Cheyenne onun yanına gelip yatağın kenarına çöktü. “Sana bahsetti mi?”

“Bebegın cinsiyetini öğrenmiş.”

Bunu bilen tek kişinin Dylan olması Cheyenne’i şaşırtmıştı. Babanın Noel’de Phoenix’teyken tanıştığı bir adam olduğunu söylemek dışında Presley özellikle Dylan’a karşı bebek konusunda konuşmaktan kaçınırdı. Hayatının ayrıntılarının Aaron’a ulaşmasını istemiyordu. Eğer onunla iletişime geçerse pes edebileceğinden korkuyordu ve bu da kendisi ve bebek için en kötü şey olurdu. “Neymiş?”

Dylan gülümseyerek, “Oğlan,” dedi.

Elbette oğlandı. Amos erkeklerinden görünüşe göre yalnızca oğlan bebek oluyordu; tabii Cheyenne bunu söyleyecek değildi. “Aman Tanrım!” dedi. “Bana söylemediğine inanamıyorum! Oğlan demek! Peki... her şey yolunda mıymış?”

Hamilelik süreci Presley hâlâ içki içip uyuşturucu kullanırken başladığından ve neredeyse kürtaıyla sonuçlandığından, cenin gelişimi konusunda endişeleri vardı. Presley halihazırda bağımlılığıyla savaştığı, işini elinde tutmaya uğraştığı için yeterince sorunu vardı. Cheyenne onun ciddi sağlık sorunları olan bir çocukla uğraşamayacağından korkuyordu.

“Her şey yolundaymış,” dedi Dylan. “Presley bunu sana da söylemişti zaten.”

Cheyenne bundan emin olmak istiyordu. “Bu harika.”

Dylan güldü. “Tanrım, yüzündeki bu budala gülümsemeye bayılıyorum.”

“Hangi budala gülümseme?” Cheyenne onun kenara attığı süs yastıklarından birini alıp ona fırlattığında köpekler yataktan aşağı fırladı.

Dylan yastığı kapıp ona geri fırlattı ve Şanslı ikisine birden havladı. “Bundan daha mutlu olamayacağını söyleyen gülümseme.”

“Bu noktaya gelebilmesi bir mucize, Dyl. Anita öldükten sonraki günler... ortadan kaybolduğu ve onu bir daha asla görememekten korktuğum günler felaketti. Şimdi iyi olduğu için çok mutluyum.”

“Artık Whiskey Creek’te yaşamaması çok kötü. Stockton çok sıkıcı bir yer.”

“Herkes öyle düşünmüyor. Ayrıca orası büyük bir şehir, ucuz bir ev ve iyi bir iş bulabildi.”

“İkinci el mağazasında çalışmaya iyi bir iş mi diyorsun?”

“O halinden memnun.”

“Eğer burada olsaydı hamileliği sırasında onunla daha çok ilgilenebilirdin.”

Fakat burada olsaydı Aaron’a dönebilirdi de. Cheyenne ablasının hâlâ ona âşık olduğunu biliyordu. İkisi bu kadar yakın olmamalıydı, aksi takdirde yeniden görüşmeye başlarlardı ve Presley yeniden yokuş aşağı gitmeye başlardı. “Eski arkadaşlarının yanında olmaması daha iyi.”

“Aaron’ı kastediyorsun. Biliyorum. Presley’yi iyi etkilemez.” Dylan görüntüyü durdurdu ve dönüp ona baktı.

Cheyenne, “Ne?” dedi.

“Konu bebeklerden açılmışken...”

Dylan’ın yüzündeki ifade yanaklarının kızarmasına yol açtı. “Evet?”

Dylan onun bileğini kavradı ve kendisine doğru çekti. “Benimle bebek yapmakla ilgilenir miydin acaba?”

Cheyenne’in kalbi ağzında atıyordu. Ne zamandır bu soruyu bekliyordu. Eğer konuyu kendisi açarsa Dylan’ın sırf çok istediği bir şeyden mahrum kalmaması için kabul edeceğini biliyordu. Fakat bunu onun da kendisi kadar çok istemesi önemliydi. “Kardeşlerini yetiştirdin,” dedi. “Bir aile kurmaya hazır olduğuna *emin misin*? Baban ne olacak?”

“Ona ne olmuş ki?”

“Önümüzdeki yıl hapisten çıkıyor. O zamana kadar bekleyebiliriz... o dönüp yerleşir, hayatını kurar. Sonra sen de daha rahat hissedersin.”

Dylan onun yüzüne düşen saç tutamını geriye yatırdı. “Hayatımı onun hapisten çıkmasına göre şekillendirmeyeceğim. Bu noktada onunla görüşeceğimizden bile emin değilim.”

“Ama çocuk istiyorsun.”

“Kesinlikle.”

“Çünkü?”

“Çünkü seni seviyorum.” Dylan onu şefkatle öptü. “Yatağa gel. Seni ne kadar çok sevdiğimi göstereyim.”

Telefon çaldı fakat Cheyenne onu duymazdan geldi. Arkadaşlarıyla daha sonra konuşması gerekecekti çünkü şu anda Dylan’dan daha önemli bir şey yoktu.

*

Baxter bu telefonun nedenini biliyordu ve buna katılmakta kendisini rahat hissetmiyordu. Callie'ye verdiği sözü tutmıyordu fakat bir yandan da herkese yalan söylemek istemiyordu.

Eve telefonu açtığı anda, "Cheyenne telefonu açmıyor. Herhalde uyuyakaldı," dedi.

Baxter, "Bunu yarın da yapabiliriz," dedi. Belki onun da müsait olduğu bir zaman...

"Hayır, herkesin işi gücü var," dedi Eve. "Ben daha sonra onları bilgilendiririm. Bence artık ertelemeyelim."

"Neyi ertelemeyeceğiz?" diye sordu Noah.

"Callie'nin bir sorunu var," dedi Eve. "Fark etmedin mi?"

Noah, "Kafeye artık pek gelmiyor," dedi dalgın dalgın. "İşleri yolunda mı?"

Eve, "Artık işini umursamıyormuş gibi davranıyor," dedi. "Anlaşılan her şeyi Tina'ya devretmiş."

Kyle, "Çünkü çiftliği satılığa çıkarmaya hazırlıyor," dedi

"Sence sebep bu mu?" dedi Eve. "Cuma günü nasıl davrandığını gördün."

"Ona sormayı denedin mi?" dedi Noah.

"Hepimiz denedik," dedi Eve. "Elinden geldiğince bizi savuşturuyor, baskı hissettiğinde telefonu kapatıyor ve çok nadiren aramalara geri dönüyor. Sadece... endişeleniyorum. Size neler olduğuna dair bir şeyler söyledi mi?"

Baxter'ın içi içini kemiriyordu fakat sessiz kalmayı başardı.

Kyle, "Bana bir şey söylemedi," dedi.

"Emin misin?" diye ısrar etti Eve. "Bence bu gizemi ancak sen aydınlayabilirsin."

Kyle kararlılıkla, "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

Baxter Kyle'ın da suçluluk duygusuyla kavrulup kavrulmadığını merak etti. Callie'nin durumunda bir payı olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Riley sohbete girerek, "Cuma günü gelemedim," dedi, "o yüzden nasıl davrandığını bilmiyorum ama son zamanlarda normalden daha mesafeli olduğu konusunda katılıyorum."

"Daha *mesafeli* mi?" dedi Eve. "O *asla* mesafeli değildir. O tarz biri değildir ki."

"Çiftlikte bir adamla beraber kaldığını biliyoruz." Noah pek endişeli değildi fakat o zaten kolay kolay endişelenmezdi. "Ve çiftliğin aşağısındaki kiracılar ve köpekleriyle bir sorun yaşamışlar. Callie'nin davranışları misafiri ve onunla yaşadıklarıyla ilgili olabilir. Sen ne dersin Kyle?"

"Bu ondan da önce başladı," dedi Kyle.

"Peki arkadaşımızın nesi var?" diye sordu Eve. "Ve biz bu konuda ne yapabiliriz?"

Baxter boğazını temizledi. "Bence... bence zor bir zamandan geçiyor olabilir fakat ona bununla uğraşması için gereken alanı tanımamız gerek."

"Alan," diye tekrarladı Eve.

Baxter, "Evet," dedi fakat Eve'i ikna edememişti.

"Ona alan tanıdık, Bax. Bir türlü kendisine gelmiyor. Kyle'ın söylediği gibi, bu bir süredir devam ediyor. Kilo verdi. İçine kapandı."

Riley bir tahminde bulundu. "Annesinin sağlığı kötüleşiyor. Belki sorun budur."

Noah, "Arkasından atıp tutmak yerine gidip onunla konuşalım," dedi.

"Bu gece mi?" diye sordu Riley.

Baxter bu fikri savuşturmak için harekete geçti. "Hayır, çok geç oldu."

Noah daha da ısrar etti. "O zaman yarın. Veya sonraki gün."

"Bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmiyorum." Eve tereddütlüydü.

"Biz onun arkadaşlarıyız," dedi Noah. "Mutlaka davet edilmemize gerek yok."

Baxter ona sürpriz yapmamaları gerektiğini söyleyecekti ki, Kyle ona fırsat bırakmadan araya girdi.

"Sorun benim."

"Kyle..." Baxter onu söyleyeceği şeyin bir faydası olmayabileceği konusunda uyarmak istiyordu fakat bir türlü fırsat bulamadı.

"Callie'yle yattık," diye duyurdu. "Ve berbat hissediyorum çünkü onun bundan pişman olduğunu biliyorum."

Bu açıklamayı afallayan arkadaşlarının sessizliği izledi. Belki de hepsi bundan şüphelenmişti fakat itiraf etmesini hiç kimse beklememişti.

Baxter Kyle'ın yaptığı şeyi sahiplenmesine hayranlık duyuyordu. Bu onun da endişelendiğini, kendi sırlarını saklamak-
tan çok Callie için endişelendiğini kanıtlıyordu. Bir anda beliren şaşkınlık ve tuhaflığı biraz hafifletmeyi umarak, "Sorunun bu olduğunu sanmıyorum," dedi.

Noah, "Callie'yle beraber mi oldunuz?" diye sordu.

"Sadece birkaç kez," dedi Kyle. "Ama o zamandan beri

çok değişti. Buna izin verdiğim için kendimi berbat hissediyorum. Benim neyim var bilmiyorum. Olivia'yla ayrıldığımızdan beri eskişi gibi değilim. Sürekli insanların hayatını mahvediyorum.”

Baxter, “Gerçekten sorunun bu olduğunu dşnmyrum,” dedi.

“Bundan şphelenmiştim,” diye itiraf etti Eve.

Noah lanet okudu. “Peki şimdi ne yapacağız?”

“Her şeyi unutacağız,” dedi Baxter. Eminim bizim bildiğimizi duysa çok utanır. Bu bizi ilgilendirmez.”

Eve, “En azından şu anda yaşadıklarını anlamamıza yardımcı oluyor,” dedi.

“Belki bir tür kriz geiriyordur, kendini suçlu hissediyordur.” Riley fazlasıyla bezgin bir ses tonuyla, “Kadınlar bazen böyle olabiliyor,” dedi.

“Kadınlar mı, Riley?” diye parladı Eve. “Gerçekten mi? Hepimiz yle miyiz?”

Riley savunmaya geçti. “Sakin ol. Genelleme yaptım.”

“Eminim asla doğru erkekle tanışamayacağından korktuğu için oldu bu,” dedi Eve.

“Bu ne demek?” diye sordu Noah.

“Uygun bir fırsatı değerlendirdi.”

“Vay canına, demek bana hiç değer vermediğini düşünüyorsun,” diye sızlandı Kyle.

“Ah, keş şunu,” dedi Eve. “Konuşan senin egon çünkü hepimiz senin hâlâ Olivia'ya aşık olduğunu biliyoruz.”

Kyle karşı çıkmadı.

Baxter telefonu diğer kulağına aldı. Yanlış bir yola sapmışlardı fakat onları durduramıyordu. Onların bildiğinden daha fazlasını bildiğini göstermeden bunu yapamazdı.

“Sürekli Cheyenne’den ve onun ne kadar mutlu olduğundan bahsedip duruyor,” dedi Eve. “Gerçekten de birini bulup yuvasını kurmak istediği anlaşıyor.”

“Eğer durum buysa o zaman yanında yaşayan o serseri konusunda daha endişeli olmalıyız,” dedi Noah.

Kyle yeniden araya girdi. “Ben zaten endişeliyim!”

“Hayır, sen kıskanıyorsun,” diye espri yaptı Riley.

“Bu kıskançlık değil! Onu resmen o adamın kollarına attım ama onun Callie’ye sunacak hiçbir şeyi yok. Nasıl olup da onu mutlu edebilir ki? Muhtemelen kalbini kıracak ve basıp gidecek.”

“Belki de şu anda tam da buna ihtiyacı vardır.” Baxter, Callie’nin yaşamakta olduğu şeyi gerçek bağlamında görebiliyordu. Levi’nin geçici olduğunu hissediyordu, böylece ondan keyif alabilecekti ve Callie belirsiz geleceğiyle yüzleşmeden önce adam buradan gidecekti.

Bir sessizlik oldu. Besbelli bu pek sevilen bir fikir değildi.

En sonunda Noah, “Neden öyle diyorsun?” dedi.

“O çok zeki bir kız,” dedi Baxter. “Onun yargılarına güvenmeliyiz.”

“Biz de bu zamana dek bunu yapıyorduk ve hiçbir şeyi yaramıyordu,” diye sızlandı Eve.

Baxter koltuğundan kalkıp yüz yaşındaki pencerelerinin önüne gitti. “Ona biraz daha zaman verelim.”

“Bence de,” dedi Noah. “Ben olsaydım arkamdan böyle bir konuşma yapmanızı istemezdim.”

“Sadece onun için elimizden gelen her şeyi yaptığımızdan emin olmak istiyoruz.” Eve’in ses tonu incinmiş gibi çıkıyordu.

Riley, "Noah her zaman senin hakkında konuşuyoruz zaten," diye takıldı.

Noah onu duymazdan geldi. "Niyetinin iyi olduğunu biliyorum, Eve ama..."

Riley ciddi bir sesle araya girdi. "Neden bunu başka bir gün konuşmuyor, Kyle'ın bize aralarında geçenleri söylediğini ve anladığımızı ona söylemiyoruz?"

Baxter bunun yardımı olabileceğini düşündü. En azından Callie'nin endişelerinin *bir kısmını* hafifletebilirdi. "Eğer amaç buysa evine gitme fikrini destekleyebilirim. Zamanlamayı doğru yaptığımız sürece."

Riley, "Yani herkes hemfikir mi?" diye sordu ve herkes onay verdi.

Duştan gelen sesi duyduğunda Levi homurdandı. Anlaşılan Callie hemen yatmayacaktı. Belki biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Kendisi de kesinlikle soğuk bir duşa ihtiyaç duyuyordu. Fakat bunun bir işe yarayacağından da şüpheliydi. Callie'yi öyle çok istiyordu ki, zihninde uçuşan düşünceleri durduramıyordu.

Dün sabah olduğu gibi dudaklarının açıldığını, vücudunun da tepki olarak kasıldığını hissetti. İki yıl bir erkeğin cinsel iştahını yok sayması için uzun bir zamandı. Bu iştahın ne kadar amansız olabileceğini ise daha yeni yeni öğreniyordu.

Fakat her şeyi daha önce zaten bir kere eline yüzüne buluşturmuştu. O iç çamaşırını giymesine izin vermiş, sonra ona do-

kunur dokunmaz geri çekilmişti. Onu en kırılgan olduğu andı
reddetmişti. O durumda hangi kadın olsa kırılgan olurdu. Artık
Callie'nin ona bir daha güveneceğini sanmıyordu. Bir daha aynı
sorunu yaşamak istemezdi.

Aslında kendisi de bunu istemiyordu.

Bu gece onun yanına giderse, sonunu getirebilecek miydi?

Kendini buna zorlamaya karar verdi. Fakat sonrasında ne
sıl hissedecekti?

Hormonları öyle kabarmış durumdaydı ki zar zor düşün-
nebiliyordu. Zihni ona devamlı Callie'nin üstünde uzanırken
onun kalçalarını kaldırdığında yaşayacağı hissi mırıldanıyordu.
ona allak bullak edici manzaralar gösterip duruyordu. Onu her
şeye karşın Callie'den uzaklaştıran şeyi hâlâ Behrukh'a aşık ol-
duğunu, *daima* onu seveceğine söz verdiğini şimdi umursamı-
yormuş gibiydi.

Bu kararlılığı nereye kaybolmuştu? Onu arkadaşı, sevgili-
nişanlısı olması için kandırarak sebep olduğu şeyden duyduğu
pişmanlık neredeydi?

Adil ve doğru bir ceza olduğunu bildiği şeyden bu kadar
kolay uzaklaşabilmesinden ötürü utanarak başını ellerinin arasına
aldı. Behrukh'a söylediği her şeyde samimiydi, öyle değil mi?

Elbette samimiydi. O halde neden o sözleri tutmak bu-
kadar imkânsız görünüyordu?

Bu sefer Callie yerine onunla kalan Rifle, ona neden bu kadar
sık sık olduğunu sorarcasına başını kaldırıp kulaklarını oynattı.

"Ben nereden bileyim?" dedi köpeğe. "Ona sahip ol-
mam. Ama onu istemekten de vazgeçemiyorum."

Köpek besbelli insanlara has bu sorunun ağırlığı karşısındaydı.

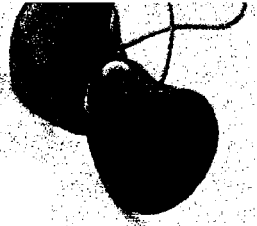
da etkilenmediğini gösterircesine esnedi ve başını patilerinin üstüne koydu.

“Destegin için teşekkürler dostum,” Levi’nin ambarda hâlâ bir odası vardı. Belki aralarına yeterince mesafe koyarsa kalbi bir piston misali atmaya keser ve ereksiyonu dinerdi. Fakat onunla aynı çatı altında dururken arzu nesnesine biraz fazla yakındı.

Engellenemez bir şeyle savaşıyordu.

Eninde sonunda ona yenik düşeceğine ikna olarak Callie’nin yatak odasına gitti ve Rifle girmesin diye kapıyı kapattı.

İçinden bunun yalnızca fiziksel rahatlama olduğunu söylüyordu. Hiçbir anlamı olmayacağından, Behrukh’u aldatıyormuş gibi hissetmeyecekti.

Yirminci Bölüm

Sophia kapı zilini duydu. Kütüphanede kitap okuyordu fakat duşta, hatta saç kurutma makinesiyle saçlarını kurutuyor olsaydı bile o gür gong sesini duyardı. Skip'in seçtiği kapı zili paranın satın alabileceği en iyi şeydi. Evdeki hemen her şey bu kategoriye giriyordu. Kocasının korumaları gereken bir itibarları olduğu, Whiskey Creek'te herkesin gıpta ettiği bir çift olmaları konusunda ısrarcıydı. Zenginliklerini sergilemek insanları onun başarılı olduğuna inandırıyor, bu da güvenilirliğini sağlamlaştırmasına yarıyor, ona yeni yatırımcılar ve böylece daha fazla para getiriyordu.

Fakat Sophia onun neden başka yatırımcılara ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Zaten halihazırda bütün dünyayı geziyor, önündeki projelere güçbela yetişiyordu. Sadece bu da değil, Whiskey Creek'te biraz parası olan herkes onun pek çok ortak girişim şirketlerinde yer alıyordu. Bir insan daha neye ihtiyaç duyabilir veya daha ne kadarını idare edebilirdi?

Sophia maskelerden, rollerden bıkmıştı. Kocasıyla ilişkileri öyle hızlı kötüleşmişti ki, içinden bir ses her şeyi arkasında bırakıp gitmesini söylüyordu. İtiraf etmek gerekirse, arkadaşla-

rının Geleceğin İşadamı seçtiği, kendisinden altı yaş büyük o liseli çocukla evlenerek büyük bir hata yapmıştı. Sophia Alexa'ya hamile kaldığında Skip sözlü şiddete başvurmuş, ondan sonra da sahip olduğu güçten başı dönmüşçesine fiziksel şiddet uygulamaya başlamıştı fakat Sophia onu zaten hiç sevmemişti.

Şimdiki gibi ona bunu söylemek, gerçeklerin onun solgun, gözlüklü yüzünde yarattığı etkiyi görmek istediği zamanlar oluyordu.

Tabii böyle bir şey yapamazdı. Yapsaydı bir daha asla kızını göremezdi. Skip Alexa'yı kaçırmaması ve yabancı bir ülkeye götürmesi gerekse bile kızını ondan alırdı.

Skip kindar bir insandı.

Kapı zili çalındıktan sonra kapı yumruklanmaya başladı fakat Sophia kıpırdamadı. Kıpırdamazdı çünkü Skip bu sabah Houston'a gitmeden önce gözünü morartmıştı. On bir yaşındaki kızları kampta olduğundan, onun duymasından, annesinin *bir keş daha* yüzünü kapıya çarptığına inanmama ihtimalinden endişelenmesine gerek yoktu. Böylece normale oranla daha rahat davrandı. Sophia bu sefer günlerce, belki Alexa dönünceye dek evde kalmak zorundaydı.

Belki de yapmak zorunda kaldığı şeyin sebebi Sophia'nın hiç istemediği ikinci çocuğu yapma meselesi değil, buydu. Spike kendisi sınırsız özgürlüğünün tadını çıkarırken onun eve hapsolmasını bilmekten hoşlanıyordu.

Kapıdaki her kimse pes etmeyecekti. Kapı ziline gong sesi kocaman evde boğuk yankılar bırakarak defalarca kez tekrarlandı.

Sophia başını koltuğun yumuşak derisine yaslayarak raf-

lardan seçtiği kitabın kucağına kaymasına izin verdi. “Lütfen git,” diye mırıldandı. “Kimsin, ne istiyorsun bilmiyorum ama önemli değil.”

Bu muhtemelen Alexa’nın bir arkadaşıydı. Sophia’yla görüşmek için pek kimse gelmezdi. Skip onun her türlü kasaba etkinliğine katılmasını tembihler, yaptıkları katkıları bol bol dile getirirdi fakat onunla beraberken olmak zorunda olduğu kişi pek sevimli değildi. Gerçek kimliğinin, kocası şehir dışındayken olduğu kadının Gail DeMarco’nun arkadaş çevresine girdiğini düşünürdü. Sophia o gruba yıllardır katılmak istemiş, hep onların özel bir dostluğu olduğunu düşünmüş, samimiyetlerine gıptayla bakmıştı.

Fakat geçen cuma kafede ne kadar sevilmediği ortaya çıkmıştı. Onu umursamamışlardı bile.

Kapı zili üçüncü kez çalınca, bir küfür savurarak buz torbasını yan sehpaye koydu. Bu her kimse neden onu kendi haline bırakmıyordu? Zaten saat ziyaretçi kabul etmek için çok geçti.

Gelen kişiyi gönderecek bir hizmetkârı olmasını diledi bir an. Skip bir keresinde birini tutmayı önermişti; kasabada hiç kimsenin hizmetkârı olmadığından bu epey göze batardı, o nedenle bu öneriyi reddetmişti. Zaten Skip çalışmasına izin vermediğinden ev işleri de elinden alınırsa yapacak hiçbir şeyi kalmıyordu.

Neyse ki Skip bu fikirde diretmedi. Bu fikir hiç şüphesiz aklını kurcalamıştı. Whiskey Creek’teki insanların onun mükemmel, her açıdan saygın olduğunu düşünmesini istiyordu. Dikkatle oluşturduğu imajını kapalı kapılar ardında olup bitenleri ifşa ederek yıkma riskini göze alamazdı.

“Sophia! Şu lanet olasıca kapıyı aç!”

Sophia ismini duyunca merakı kendisini saatlerce koltuğa mihlayan bitkinliğe galip geldi. Kim bu kadar ısrarcı olabilirdi ki?

Doğruldu ve bir elini duvara yaslayarak dengesini sağladı, zonklayan başı nedeniyle hafif sendeleyerek odadan çıktı, uzun, sarmal merdivenden indi ve mermer zeminli hole ulaştı. Skip’in Endonezya’dan getirttiği devasa kapının gözetleme deliğinden dışarı baktı.

Afallayıp kalarak elini ağzına götürdü. Eski aşkı Ted Dixon orada, veranda ışığının altında dikiliyordu. Sophia onu kapısının önünde göreceğini hayatta düşünemezdi. Ted ondan nefret ediyordu.

Üstelik bunda çok da haklıydı.

“Sophia, orada olduğunu biliyorum,” diye seslendi. “Seninle konuşmam gerek!”

Bu imkânsızdı. Bunu yapamazdı. Gözü öyle şişti ki, ancak açık tutabiliyordu ve Skip gitmeden önce yaptığı makyaj da ağladığı için silinip gitmişti. Alexa buradayken kendisini kocasının malikânesine kapatmak onu çok ırgalamıyordu. En azından kızı buradayken bir arkadaşı vardı. Alexa onun dünyadaki her şeyiydi. Fakat kızı yokken evin boşluğu onu eziyordu ve ilaç dolabındaki uyku ilacı şişesini düşünmeye başlıyordu...

“Sophia? Haydi lütfen. Kafede öyle davrandığım için özür dilerim. Scott için seni suçlamıyorum. O.., direksiyonun başına geçmeyi seçen kendisiydi.”

Sophia yanağını oymalı ahşaba yaslarken gözlerine yine yaşlar doldu. Scott’u düşünemezdi. Şu anda bunu yapamazdı. Üstelik kocasının uyguladığı şiddet yüzünde belli olmasaydı

bile Ted'le konuşamaz, onunla yalnız kalamazdı. Söyleyebileceği şeylerden korkardı. Ted söz konusu olduğunda, yıllardır ayrı olsalar da duyguları capcanlı duruyordu.

Ted hüsrânını yansıtarak kapıya son bir kez vurdu, sonra dönüp Lexus'unu bıraktığı yuvarlak garaj yoluna yürümeye koyuldu. Sophia onun kendisini affetmesine büyük bir arzu duyduğundan, onun peşinden gitmemek zor geliyordu. Onun pişman halde kapısına gelmesi nedeniyle, onunla ayrıldığından beri Ted'in ona vermediği merhameti şimdi alabileceğini düşündü.

Fakat onun peşinden gidemezdi. Ted onu affetse bile, Sophia onun kendisinden eskisi kadar nefret etmediğine inansa bile bu işin sonu iyi değildi. Bu mesele asla kapanmayacaktı. Yarım yamalak bir çözüm, ancak Sophia'nın sahip olamadığı şeye duyduğu tutkuyu perçinleyecek, bu gece de diğer geceler gibi yapayalnız geçmesin diye onu içeri almasını istemesine yol açacaktı. Zaten Skip sevişmek istediğinde onunla değil de Ted'le seviştiğini hayal ediyordu. Ancak böyle kocasının dokunuşuna katlanabiliyordu.

Skip'i seçmekle hata yapmıştı.

Ve şimdi de bu hatayla yaşaması gerekiyordu.

Callie banyo kapısının çalındığını duyar gibi oldu fakat emin olamadı. Hislerini dindirmek için suyun sesini ve gücünü kullanıyor, dikkatini banyonun dışında olup bitenlere çevirmekle pek ilgilenmiyordu. Özellikle de bu Levi'yle ilgiliyse. Zaten kaçmak istemesinin nedeni oydu.

Şimdi de kapıya mı gelmişti?

Callie hareketsiz durarak daha dikkatli dinledi ve gerçekten de kapının çalındığını duydu. Ardından Levi'nin boğuk sesini işitti.

"Callie? İçeri girebilir miyim?"

Callie verilebilecek en uygun cevabı düşündü. "Şey, düşünüyorum. Beş dakika sonra çıkarım. Banyoyu o zaman kullanabilirsin."

"Banyoyu kullanmaya ihtiyacım yok."

Elbette yoktu. Sadece kasten yanlış anlarsa Levi salona geri döner diye ummuştı. "O zaman ne istiyorsun?"

"İkinci bir şans. Bana bir kez daha şans verebilir misin?"

Hayır, bunu pek çok sebeple yapamazdı; bu sebeplerden biri Levi'nin dün ona söylediği şeydi. Kalp parçalayıcı bir biçimde ölen o kadına karşı hisleri bu kadar kısa zamanda değişmiş olamazdı. Callie onun sonradan pişman olacağını bildiğinden onunla sevişmek istemiyordu.

"Bence hazır değilsin. Sorun değil. Acele etmene gerek yok. Başka kadınlar da olacak." *Sen kendini toparladığında ve ben gittiğimde...* Gerçi onu başka biriyle hayal etmek istemiyordu ama...

Levi, "Başka kadınlar," diye tekrarladı düz bir sesle.

Callie konuşmaya devam edebilmek için boğazını temizledi. "Doğru zaman geldiğinde."

Levi birden, "Boş ver doğru zamanı," diye parladı. "Ben seni istiyorum."

Callie onun sesindeki ısrarı duyunca göğüs uçlarının sertleştiğini hissetti. Kapı kulpunun çekildiğini duyunca katlanabileceği bir cevap bulmaya uğraştı. Kapıyı kilitlemişti fakat bu

eski evde bu pek de caydırıcı bir şey değildi. Levi kapı kulpuyla yeterince uğraşırsa açılırdı. Callie'nin banyosunu o da kullandığından, bundan haberi olmalıydı.

Sadece bir saniye sürdü. Derken Levi içerideydi. Callie onu gerçekten durdurmak istiyorsa daha kararlı davranması, daha güçlü durması gerekecekti. Ona "Hayır"ın gerçekten de "Hayır" demek olduğunu anlatması gerekecekti.

Fakat dudaklarından tek bir sözcük bile çıkaramadı. Duşun altında öylece durdu, onun bir sonraki adımını beklerken su damlalarının teninden akışını hissedemedi bile.

Duş perdesi çekilip açıldığında onu tamamen giyinik halde görünce elleriyle kendisini olabildiğince örtmeye çalıştı.

"Kendine bir bak," dedi Levi.

Yüzündeki hayranlık karşısında nefesi kesildi fakat güçlükle de olsa başını iki yana sallayabildi. "Levi, lütfen tekrar bunu yapamam..."

"Şşş. Bırak sana bakayım."

Onun kendisini saklamasını istemiyordu. Fakat Callie hissettiklerinden öyle korkuyordu ki. O iştahlı gözler karşısında güçlükle düşünüyor, geçici olsa da neden onunla olamayacağını hatırlamakta zorlanıyordu.

Levi onu, "Lütfen," diyerek ikna etmeye çalıştı. "Sorun yok."

Callie kendisini gösteremezdi. O giyinikken ve bir anıya aşıkken bunun gerektirdiği güvene sahip değildi.

Levi onun kendi iradesiyle hareket edemeyeceğini anlıyormuş gibiydi. Ayakkabılarını çıkarıp attıktan sonra, kıyafetlerini ıslatmayı umursamadan küvete girdi.

“Sana yardım edeyim,” dedi ve yavaşça Callie’nin ellerini vücudundan çekti.

Levi ona bakarken, tenindeki bütün tüyler diken diken oldu.

“Çok güzelsin ama bunu zaten biliyordum.”

“Güzelliğin bir önemi yok çünkü...”

Levi onun sözünü bölerek, “Güzel olmanın bir sakıncası da yok.”

Callie titriyordu. Bunun nedeninden emin olamıyordu. Sahip olmak için yanıp tutuştuğu ve reddedemeyeceğini bildiği şey arasında kalmıştı ve çok kırılğan bir durumdaydı. “Prezervatif yok,” dedi.

Levi arka cebinden bir prezervatif çıkardı. “Bende var. Çok garip, çöp kutusunda paketi açılmamış yepyeni prezervatifler buldum.”

Callie suçluluk duygusuyla gülümsedi. “Acaba onları oraya kim attı?”

Levi onun esprili üslubuna güldü. “Herhalde sevişmek isteyen biri.”

Bu istediği tek şey olsaydı Kyle’la yatmaya devam edebilirdi. Fakat bundan bahsetmedi. Levi’nin kendisini özel hissetmemesini yeğlerdi.

“Kurtarma misyonunu tamamladığına sevindim.” Zaten hastalığı nedeniyle hamile kalıp kalamayacağını bile bilmiyordu. Karaciğer yetmezliği en sonunda diğer organların da durmasına neden oluyordu. Sadece bu da değil; aynı zamanda bir sürü ilaç da kullanıyordu. Yine de pişman olmaktansa sağlamcı davranmak mantıklıydı. Zaten büyük bir savaşla yüz yüze idi. Üstüne bir de kendisine bağımlı bir hayat yaratmasına gerek yoktu.

Levi paketi sabunluğun üstüne koydu. Ardından ıslak tişörtünü çıkarttı, arkasına fırlattı ve Callie'nin göğüslerinin arasından süzülen su damlasına dokundu. "Zor ayakta duruyorum," diye itiraf etti.

"Uzun zaman olduğunu söylemiştin."

Levi en sonunda onu kendisine çektiğinde Callie onun da titrediğini fark etti.

"Gerçekten uzun zaman oldu. Sanki yüzyıllar geçti. Birinci seferde seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

"Sorun değil. Belki ilk sefer için beni... beni kullansan daha iyi olur. Böylece bir sonraki kadınla her şey daha kolay olur."

Levi başını kaldırarak yüzünü buruşturdu. "Neden yine diğer kadınlardan bahsediyoruz?"

Rahatsız olmuş gibiydi fakat Callie ona birazdan olacak şeye çok anlam yüklememesi gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Ancak böyle vicdanı ona devam etmesi için izin verebilirdi. "Sadece söylüyorum işte."

"Artık söyleme. Şu anda duymak istediğim şey bu değil."

Callie gözlerini kırdığında sular kirpiklerinden damladı. "Ne duymak istiyorsun peki?"

Levi onun göğüslerini kavradı ve uçlarını başparmaklarıyla hafifçe sıktı. "Beni ne kadar çok istediğini söyleyebilirsin."

Dünya adeta Callie'nin ayaklarının altından kaydı. Derin bir nefes alarak kendisini sakinleştirmeye çalıştı. "Seni ne kadar çok istediğimi söylersem, eğer gerekirse durman gerektiğini fark edemeyebilirsin."

"Vazgeçmeyi planlamıyorum."

"Ama sonradan yaşayacağın pişmanlık buna değmeyebilir."

“Anlaşılan senin çeneni kapatmak bana düşecek.”

“Özür dilerim ama...”

Geri kalanını söyleyemedi çünkü Levi onun dudaklarına yapışıp söylemek istediğini unutturuncaya dek öptü.

Nefes almak için durduklarında Levi dudaklarını ondan çekmeden, “Birkaç kural belirlememiz gerekecek,” mırıldandı. “Tamam mı?”

Callie, “*Kural mı?*” diye tekrarladı. “Ne kuralı?”

Levi yeniden onu uzun uzun, bu kez dilini kullanarak ve daha hevesle öperken elleri de vücudunda aşağıya indi. “Kuralları konuşmalıyız,” dedi.

Callie’nin teni öyle hassaslaşmıştı ki güçlkle odaklanabiliyordu. Tek istediği şey Levi’nin ona dokunmaya devam etmesiydi. “Sonra konuşuruz.”

Levi onun sabırsızlıkla konuşmayı kesme isteğini fark edince, “Böyle daha iyi,” dedi. “Ama ne olur ne olmaz diye söylüyorum, söyleyebileceğin birkaç şey var.”

Levi’nin eli onun kalçalarından iniyordu. “Neden bahsettiğini anlamadım,” dedi Callie.

“Sevişirken onaylanmış içerikten bahsedilecek.”

Callie bu esprili sözlere gülümsedi. “Anladım. Peki, ‘Kapat çeneni de beni öp’ nasıl?”

Levi dudaklarını onun nefesini çekebilecek kadar yakın tutarak, “Fena değil,” dedi. “Onu ben de kullanmıştım.”

“Listen var mı?”

“Birkaç önerim var.”

“Mesela?”

“‘Daha’ güzel bir sözcük. ‘Tanrım, çok iyi hissediyorum’

çok daha iyi. Ve evet, en sevdiğim de kesik nefes alıp verişler arasında söylenen 'Ah, evet, seninim.' Ama mesele kontrole geldiğinde riskli bir durumdayım; o yüzden bu son söylediğimi hemen kullanmasan daha iyi olur."

Callie güldü; onun bu yanını daha önce görmemişti. Levi hep çok ciddi olmuştu. "Peki 'güzel popo' nasıl?"

Levi onun dudaklarına öpücükler kondurdu. "Ben sana 'Seninim' diyorum, sen de bana 'popo' mu diyorsun? Senininki benimkinin yanında çocuk işi kaçıyor."

"Seksi konuşmakta pek başarılı değilim."

"Hım..." Callie utandığını hissetti ama bir yandan da bunu sevmiştir. "Peki 'Hemen boşalma' nasıl?"

"Kesinlikle faydalı olduğunu itiraf edeyim ama süreç esnasında sana ne zaman geleceğimi söyleyebilmeyi umuyorum. Sen de o noktaya gelene kadar kendimi tutabilirim herhalde. Emin olamıyorum, o konuda biraz zorluk yaşayabiliriz."

"Beni ikinci kez uyarıyorsun. Erken boşalma sorunun olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hep değil. Ama..." Levi'nin dudakları meme uçlarından birini emmeye başlayınca Callie inledi ve Levi de konuşmaya devam edemeyecek kadar heyecanlandı.

Callie, bütün bedeni haz akımlarıyla kaplanırken başını geriye attı. Buna karşın konuşmaya devam etmek isteyecek kadar meraklanmıştı. "Ama?"

Levi başını kaldırdı. "Sadece sana bakarak bile boşalabileceğimi biliyor olmalısın."

O esprili an kaybolup gitti. "Sen yatak odası konuşmasında benden daha iyisin," diye fısıldadı.

"Beraber pratik yaparız." Levi'nin eli aramakta olduğu

hassas noktayı buldu fakat Callie onun dokunuşunu hissederek hissetmez onu durdurdu.

“Salı sabahı yatak odama girdiğinden beri seni içimde hissetmenin hayalini kuruyorum.”

Levi onun alına yapışmış ıslak saçları geriye yattı. “Gördün mü? O kadar da zor değilmiş.”

Callie yine ona direndi. “Pantolonunu çıkar.”

“Vay canına! Kendini kapurdın.” Levi çarpık bir gülümseme takınarak pantolonunun düğmelerini açıp çıkardı; kot ıslanmış için bu hiç de kolay olmadı.

Callie abartılı bir havayla onun ereksiyonunu süzdü. “Et-kileyici. Bir atıncından bile büyüklü!”

“Tamam, tamam, bence artık durmalısın.” İkisi de güldü, ardından Levi yeniden onun dudaklarına yapıştı. Sonra ikisi de sessizliğe gömüldü.

Callie Behrukh gibi değildi. Levi bunu tekrar tekrar fark etmeden yapamıyordu. Fakat bu kez bunun altından kalkamıyordu. Behrukh’tan farklı öpüşen bir kadını öpmeye, ondan farklı dokunan bir kadına dokunmaya hazır olması dışında, dünden beri neyin değiştiğini bilmiyordu. Belki de Callie’ye karşı koyabileceğini düşündüğünde ne kadar yanıldığını fark etmek için yirmi dört saati aşkın vakti olması bir fayda sağlamıştı.

Callie’nin farklı oluşundan memnun bile olmuştu. Behrukh’la iletişim çok direktti. Az önce Callie’yle yaptığı sohbeti o anlayamazdı. Konuşmanın bütün tadı tuzu, dil engeli nedeniyle kaybolurdu. Kültürleri arasındaki büyük farklar nedeniyle temel konularda iletişim kurmakta bile zorlandıkları oluyordu.

Callie tıpkı onun gibi Amerikalıydı. Bu da bazı nüansları karşılıklı olarak kavrayabilmelerini sağlıyordu.

Ayrıca Callie'nin dürüstlüğünden de hoşlanıyordu. Hevesli oluşunu saklamaması, Levi'nin şimdiye dek deneyimmediği bir erotizm deneyimlemesini sağlıyordu. Onunlayken bir anı bir tepkiden korkmasına, sanki hakkı olmayan bir şeyi alıyormuş gibi devamlı tetikte olmasına gerek yoktu.

"Bu hiç rahat değil. Haydi buradan gidelim," dedi ve Callie'yi kollarına aldı. Duşta sevişmeyi denemişlerdi fakat burası çok eski ve çok küçüktü. Şimdiye dek Levi yalnızca bir prezervatif takmayı başarabilmiş ve yeni tamir ettiği kahrolasica duş perdesi çubuğunu indirmişti.

Callie'yi yatakta istiyordu. Hem de hemen.

İkisi de sıırsıklamdı ve Levi kurumayı bekleyemezdi. Callie'nin bunu umursamamasını umuyordu. Onu yakınında hissetmek için bir saniye bile bekleyemeyecekti.

Callie bunu umursuyorsa bile şikâyet etmedi. Gözleri en sonunda dudaklarından daha fazla şey iletirken, başını kaldırıp ona baktı.

Levi onun içine girerken, "Yatak konuşmasını beceremersen de başka alanlarda bu açığını kapatıyorsun," dedi.

Callie parmaklarını onun sırtına geçirerek vücudunu ona bastırdı. "O at yorumunu kastediyorum."

Levi ona gülümsedi. Espriden hoşlansa da ikisi de gülemeyecek kadar heyecanlanmış durumdaydı. Ona sahip olma duygusuna teslim oldu, Callie ise onun dokunuşundan hoşlandığını gösterircesine inliyordu.

Callie'nin ritmine ayak uydurdu fakat bir yandan da onu izlemek hoşuna gidiyordu. Callie'nin bakışlarında yaşadıkları

nın çok önemli olduğunu belirten bir şey vardı ve bu Levi'yi tuhaf bir şekilde tatmin ediyordu. Fakat onu önceden uyarmakla doğru yaptığını görüyordu. Fazla dayanamayacaktı. Herhangi türde bir cinsel rahatlama yaşayalı çok uzun zaman olmuştu. Zirveye çıkmasıyla gelen ani akım onu hemen vurdu.

Kendini durdurmaya, ona daha fazla zevk vermek için dayanmaya çalıştı fakat Callie başını iki yana salladı.

Callie, "Sorun değil," diye mırıldandı ve bacaklarını ona daha da sıkı sararak onu iyice kendine çekti; artık Levi'nin elinden kendini bırakmak dışında bir şey gelmiyordu.

Levi kendini toparlamaya çalışırken, "Bana birkaç dakika ver," dedi.

Callie onun hâlâ ıslak olan saçlarını okşadı. "Acelesi yok," dedi. "Zaten yorgunum."

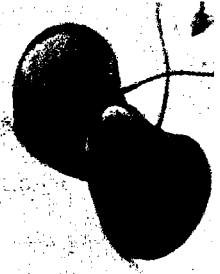
Son zamanlarda zaten hep yorgundu. Şu anda olduğu gibi, onun omzuna yaslanarak uyuyakalmak istiyordu fakat buzdolabının üstüne, büyükannesinin eski vazoları ve sürahilerinin arkasına sakladığı ilaçlarından birazını almak zorundaydı. Levi'nin onu akşam yemeğinde ilaç içerken görmesini istememişti. Ardından olan bitenlere kendini öyle çok kaptırmıştı ki her şeyi unutmuştu.

Levi yataktan çıkarken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Saçlarımı kurutacağım, yoksa büyüün gece ıslak kalacak."

"Tamam, döndüğünde beni uyandır."

"Tamam." Fakat Callie döndüğünde onu uyandırmamak için sessiz davrandı. Bir süre uyanık kalıp onun nefes alıp verişlerini dinledi ve içinden ileride pişman olacağı bir şey yapmamış olmayı diledi.

Yirmi Birinci Bölüm

Callie uyandığında saat daha sabaha karşı iki buçuktu. Uyuyalı sadece birkaç saat olmuştu.

Başta neden rahatsız olduğunu anlayamadı. Levi'nin nefes alıp verişleri yumuşak, pürüzsüzdü ve onun yanında rahat ve güvende hissediyordu. Rifle da sessizdi; yatağın yanında, halının üstünde uyuyordu. Dışarıdan tuhaf sesler, Denny ve Powell'in dönmüş olabileceğini belirten gürültüler de gelmiyordu...

Sonra birden anladı. İyi hissetmiyordu. Hatta berbat hissediyordu. Zayıftı ve midesi bulanıyordu.

Kabretsin. Yine kusacaktı. Fakat Levi'nin onu duymasını istemiyordu. Yoksa bir şey olduğunu anlardı. Bu kadar kısa süre içinde ikinci kez nezle olduğu yalanını uyduramazdı. Yatak odasından çıkmalıydı.

Onu uyandırmamak için elinden geldiğince sessiz olarak yataktan çıktı, parmak uçlarında odayı terk etti. Rifle'ın tasma-sının tıngırtısını duyunca onu uyandırdığını anladı. Köpek onu takip ediyordu. Fakat Levi derin bir uykudaydı. Geçen hafta pek uyuyamamıştı ve şimdi yorgunluğu çıkıyordu.

Callie o fark etmeden kusabileceği bir yere ulaşmak istiyorsa daha hızlı hareket etmeliydi. Önce dışarıya, ambara gitmeyi düşündü. Fakat oraya kadar yürüyecek durumda değildi. Mutfağın ilerisindeki küçük banyoya ulaştığı anda akşam yemeğinde yediği her şeyi çıkardı.

Kapıyı kapatana dek ses çıkarmamaya çalıştı; bunu ise klozetin başından ayırlamadığı için ayağıyla kapıyı iterek yapabildi. Fakat ondan önce Rifle içeri sızmayı başardı. Dili dışarıda, anlayışlı gözlerle onu izledi. Bu bile Callie'yi onun burada olmasından ötürü minnettar hissettiriyordu.

"İyileşeceğim..." dedi. Karaciğer yetmezliğine teslim olmayacaktı. İyileşecekti. Levi'yle tanışması ona bir şey öğrettiyse, bu âşık olmanın hep söylendiği kadar müthiş bir şey olmasıydı. Kendi durumunda ve hakkında hiçbir şey bilmediği biriyle bunu deneyimlemek ideal bir durum değildi. Fakat olabildiğince, Levi burada kaldığı sürece bunun tadını çıkarmak istiyordu.

Callie nefesini toparlamaya çalışarak klozete eğildi. Kendisini yere yığılmış bulmak istemiyorsa gücünü muhafaza etmeliydi. Fakat birkaç dakika sonra yeniden öğürmeye başladı. Onun üstünden birkaç dakika geçtikten sonra yine. Fakat bu kez başını kaldırıp baktığında midesinden kırmızı bir şey çıktığını gördü.

İçinde yepyeni bir korku belirdi. Kan kusuyordu.

Levi uyandığında yatak boştu. Kulak kabartsa da Callie'nin evde bir şeylerle meşgul olduğuna dair bir ses duymadı. Mut-

fakta kahvaltı yapıyor olabileceğini düşününce yataktan çıktı ve onun pembe sabahlığını giydi çünkü kendi kıyafetleri hâlâ ıslaktı. Fakat mutfak da diğer odalar gibi boştu. Callie yemek falan yemiyordu.

Duvarda asılı saate gözü takıldı. Saat altıya geliyordu; güneş daha yeni doğmuştu. Callie nerede olabilirdi?

Rifle sızlandı. Callie onu holdeki odaya kilitlemişti. Levi onun neden böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. Callie genellikle onun evde dolaşmasına izin verirdi.

Belki de köpeğin onu uyandırmasından korkmuştu...

Rifle'ı dışarı çıkarırken, "Ne oldu oğlum? Güzel sahibin nerede bakalım?" dedi.

Köpek sanki kendisi de aynı şeyi düşünüyormuş gibi başını kaldırıp ona baktı.

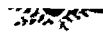
Levi Callie'nin dışarıda fotoğraf çekiyor olabileceğini düşündü. Daha önce çok ilgisini çeken o karınca yuvasının yarığında sonra yok olduğuna emindi. Fakat Callie bir karınca yuvasından bile mutlu olabiliyorsa doğada fotoğraflayabileceği daha pek çok başka yer vardı. Belki bir tırtıl, bir kelebek, özel bir çiçek veya bir başka örümcek bulmuştu.

Tam dışarı çıkıp bakacaktı ki, buzdolabının üstünde bir not gördü. Titrek bir elle yazılmış gibi görünüyordu; herhalde Callie'nin acelesi vardı fakat not yine de okunaklıydı.

"Kaçmam gerek. Geç gelirim."

Levi başını kaşıdı. Saat altıdan önce ne işi olabilirdi ki?

Uzun zamandır ilk kez bir cep telefonu olmasını diledi. Fotoğraf stüdyosunu aramak istiyordu. Muhtemelen Tina işle-

ri yetiştirememişti ve Callie ona yardım etmeye gitmişti.

Onu gitmeden önce görebilmeyi isterdi. Dün gece çok erken bitmişti. Onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu.

Baxter Callie'yi organ nakli kliniğinin bulunduğu hastaneye götürmüştü. Bitkin bir ifadeyle yatağın yanına oturmuş, bekleme odasından aldığı dergiyi okuyordu; zaten bütün sabahı da böyle geçirmişti. Callie buraya gelirken sürekli bir leğene kusup durmuştu. Onu görmek, onu duymak Baxter'ı o kadar üzmüştü ki, arabayı kullanırken gözyaşları sel olup akmıştı.

Şimdi ise sinirli ve yorgun görünüyordu. Gür, dalgalı saçlarının bir yanı havadaydı çünkü Callie'nin gecenin bir yarısı gelen telefonu onu yataktan çıkmasına neden olduğundan üstüne başına bir şeyler geçirmiş fakat başka bir şeye vakti olmamıştı.

Callie onu daha önce hiç bakımsız görmemişti.

Tabii Baxter da onu daha önce hiç bu halde görmemişti.

Onu süzerken alt dudağını ısırarak, "Biliyorsun, gidebilirsin," dedi. "Çalışman gerekiyorsa."

Baxter dergiyi kapattı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Callie yatak örtüsünü tek eliyle düzeltti. "Neden? Kendi başımın çaresine bakabilirim. Daha önce de bunu yaptım." Yani bir nevi yapmış sayılırdı. Ardı arkası kesilmeyen testler için kliniğe gelmişti fakat daha önce hiç acile gidip hastaneye yatırılmamıştı. Bunu bugün yapmak zorunda olması iyi bir işaret değildi.

"İşin aslı, bunu kendi başına halletmene *gerek yok*," dedi Baxter. "*Seni seven insanlar var!*"

Bu doğrudu. Fakat Callie'nin hayatında yeni biri vardı ve Levi hastalığını öğrendiği anda onu kaybederdi. Zaten onu kay-

betmesi yakındı. Büyük İtiraf'ı biraz daha erteleyemez miydi? Bu çok büyük bir istek değildi, öyle değil mi? Eğer ölmesi gerekiyorsa, en azından Levi'nin yarattığı yoğun ilgiyi, arzuyu ve mutluluğu, hastalığının onu etkilemesine izin vermeden yaşayabilmek için elinden geleni yapacaktı.

"Bunun farkındayım," dedi.

"O zaman neden onların sana destek vermesine izin vermiyorsun?"

Callie bunun sebebini söyleyemiyordu. Bu ancak bir tartışmaya götürebilirdi. Baxter o böyle bir zorluktan geçerken onu yalnız bırakacak birinin zaten onun zamanını hiç hak etmemiş olduğunu söylerdi. Fakat bu pek adil bir değerlendirme değildi. Baxter çocukluk arkadaşı olarak konuşacaktı, hayatına yeni girmiş biri olarak değil. Levi kendisini onun ölümünü izlemenin üzüntüsüne dahil etmek için hiçbir nedeni yoktu. Callie, bunu duyar duymaz giderse onu suçlayamazdı. Levi daha pek çok kadınla tanışabilirdi. Ve çok geçmeden yeniden âşık olabilecek bir noktaya gelirdi. Toparlanmaya, Afganistan'da yaşadığı acıları aşmaya başlamıştı bile. Callie bunu hissedebiliyordu.

"Kendime has sebeplerim var."

"Evet ama onlar *geçerli* sebepler değil." Doktorun son testlerin sonuçlarıyla dönmesini beklerken Baxter sürekli dizini sallıyordu. Bazı enzimler karaciğerin çeşitli görevlerini yerine getirmesine yardım ediyordu. Fakat bir karaciğer hasar aldığı anda bu enzimler kana karışıyor, kan testinde görülüyor ve karaciğerin ne kadar hasarlı olduğuna dair bir tablo sunuyordu. Doktor ona çoktan yemek borusunun kanamasını engellemek için beta bloklayıcı vermişti bile.

Callie, "Dün gece onunla yattım," dedi.

Baxter bunu duyar duymaz dergisini indirdi. "Öyle mi?"

Callie utangaç bir havayla gülümsedi.

"Nasıldı peki?"

Callie hislerini doğru düzgün ifade edebilmek için biraz duraksadı. "Sen Noah'yla olsaydın hissedebileceğin gibiydi."

"O kadar iyiydi, öyle mi?"

"Tam istediğim gibiydi." Callie yalnızca seksin çok iyi olmasından bahsetmediğini netleştirmeliydi. Sadece kısacık sevişmişler, ardından Levi öyle derin uyumuştı ki, daha önce planladığı gibi bir kez daha sevişmek için uyanamamıştı. Teknik olarak Kyle'la daha büyük bir fiziksel zevk almıştı. Fakat bu önemli değildi. Levi'yle kötü seks herhangi biriyle iyi seksten daha iyiydi. Callie, Levi'nin özenle sakladığı sırları ortaya sermeden bunu açıklayamazdı.

Baxter içini çekip yüzünü ovuşturdu. "Tam da âşık olacak zamanı buldun, Callie."

Levi'nin kollarında hissettiği sarhoşluğu hatırlayarak başını yatağın arkalığına yasladı. "Şimdi âşık olmak hiç âşık olmaktan iyidir."

Bazı insanlar bu kadarıyla yetinmek zorundaydı...

Callie neredeydi?

Levi kıyafetlerini yıkamış, kurutmuş, duş perdesinin çubuğunu yeniden tamir etmiş, yatağı yapmış, Rifle'ın yemek ve suyunu tazelemişti. Ayrıca dikişlerini alan Godfrey geldiğinde onu karşılamıştı da. Ardından bahçeden yabancı otları temizlemiş, bitkileri sulamış, bir yana eğilen boş tavuk kümesini de

tamir etmişti. Ondan sonra ambarı yıkmaya başlayabilirdi fakat hasar dispaşörü henüz bakmaya gelmemiştir. Bu nedenle öğleden sonrasının geri kalanını arazinin arkasındaki kırık çitleri tamir ederek geçirdi. Sürekli Callie'nin her an gelebileceğini düşünüp duruyordu fakat altıdan sonra çalışmayı bıraktığında Callie hâlâ eve gelmemiştir.

Fiziksel güç gerektiren işler yaptığından tere batmış halde durup gözlerini kısıarak yola baktı. Bugün defalarca kez yola bakmış fakat bu tarafa gelen bir araba görmemiştir. İçinde Callie olan bir araba...

Nereye gitmişti?

En akla yatan cevap stüdyoydu. Muhtemelen halletmesi gereken işleri vardı. Fakat durum buysa Callie neden oraya gitmişti? Cipi, önceki akşam eve geldiğinde bıraktığı yerdeydi.

Muhtemelen bir başkasıyla beraberdi. Levi onun Kyle veya başka bir arkadaşıyla olduğunu umuyordu çünkü zaman geçtikçe daha fazla endişeleniyordu.

Denny veya Powell ona ulaşmış olamazdı...

Ona zarar verirlerse onlara ne yapacağını biliyordu. Fakat bunu düşünemezdi, yoksa elinde hiç kanıt olmadan onları mahvedebilirdi.

Kendisine sakin olması gerektiğini, akşam yemeği hazırlayıp biraz daha beklemesi gerektiğini söyleyerek eve girdi. Callie öylece ortadan kaybolamazdı ya. Sonuçta bir not bırakmıştı, öyle değil mi?

Muhtemelen bir şeyi yoktu.

Muhtemelen... Fakat dün gece sabah erkenden bir yere gideceğinden bahsetmemiştir. Üstelik arabasını da almamış olması tuhaftı.

Levi duştan çıktıktan sonra hâlâ Callie'den bir iz bulama-

yınca sabrı tükendi. Cebinden motosiklet anahtarını çıkararak Rifle'ı eve soktu ve motosikletine atlayıp Gruper evine gitti.

Denny ve Powell evde değildi. En azından, Denny'nin kamyoneti garaj yolunda değildi ve hiç kimse Levi'ye kapıyı açmadı. Böylece ikinci durağına, fotoğraf stüdyosuna gitti.

Orada da hiç kimse yoktu. "Yansımalar" isimli stüdyosu karanlığa gömülmüştü ve iyice kilitlenmişti. Arka tarafta oldukları için ışık göremediğini düşünerek kapıyı yumrukladı fakat gelen giden yoktu.

Peki şimdi ne yapacaktı? Ne onun telefon numarasını biliyordu ne de cep telefonu vardı. fakat burası küçük bir kasabaydı. Herkes herkesi tanıyordu. Etrafa sorabileceğini düşündü.

En çok orayı tanıdığı için öncelikle benzinciye gitti. Joe o günlük işini henüz tamamlamıştı fakat o kamyonetine binmeden önce Levi onu yakalamayı başardı.

Motosikletini kenara çekip durdururken, "Hey!" diye bağırdı. Joe, "Ne haber?" dedi. "Yarın geliyor musun?"

Levi motosikletinin motorunu kapattı. "Yarın mı?"

"Duymadın mı? Callie'ye birkaç mesaj bırakıp sana ulaşmaya çalıştım. Haftaya işler çok yoğun olacak ve tamircilerimden biri tatilde. Buralardaysan cumartesi günü yardıma ihtiyacım olacak."

"Sabah ilk iş gelirim."

"Sekiz, dokuz gibi iyi olur."

"Tamam ama... Callie demişken, sen aradığında ona ulaşabildin mi?"

"Ne yazık ki hayır. İki sefer de telesekretere yönlendirildim. Neden ki? Bir sorun mu var?"

Levi herkesi paniğe sokmak istemiyordu. Bir sorun ol-

mayabilirdi. "Sanmam. Sadece... Şimdiye kadar evde olur diye düşünmüştüm. Bir sorayım dedim."

"Nereye gidecekti?"

"Bir şey söylemedi. Cep telefonunu arayabilir misin?"

Joe Levi'nin böyle endişeli olması karşısında biraz şaşırarak cep telefonunu çıkardı.

Levi endişelenmemeye çalışarak bekledi fakat Joe başını iki yana salladığında telefonun açılmadığını anladı.

"Telesekreter." Joe, belki Levi mesaj bırakmak ister diye telefonu ona uzattı fakat Levi elini sallamakla yetindi. Callie'ye endişelendiğini, nerede olduğunu öğrenmek istediği söylemenin bir anlamı yoktu; özellikle de Callie'nin ona ulaşabileceği bir telefon yokken.

"Peki ya Kyle?" diye sordu.

"Sence onunla olabilir mi?"

"Neden olmasın? Onlar arkadaş. Sende telefonu var mı?"

"Hayır ama kız kardeşimden alabilirim."

"Bana evinin yerini söylerse uğrayabilirim."

"Günün bu saatinde muhtemelen santraldedir." Joe ona yolu tarif etti.

Kyle ofisten çıkmıştı. Arazinin köşesinde bulunan ev ne bir çalışana ne de bir müdüre aitmiş gibi görünüyordu; biraz fazla lükstü. Levi evin Kyle'a ait olduğunu düşündü, böylece şansını denemeye karar verdi.

Gerçekten de, kapıyı açan kişi Kyle'dı. Levi'yi karşısında görünce şok oldu. "Bir sorun mu var?"

"Callie'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Kyle sanki Levi hakkındaki bütün şüpheleri geri dönmüş gibi tereddüt etti fakat düşüncelerini kendine saklamak için gayret ediyordu. “Hayır, neden soruyorsun?”

“Bu sabah erkenden çıktı ve eve dönmedi. Ondan haber aldın mı?”

“Tek kelime bile konuşmadık.”

Kyle, “Sen kasabaya geldiğinden beri her şey değişti,” diye eklemese de, Levi bunu onun gözlerinden okudu.

“Denny’nin ona... bir zarar vermesinden mi endişe ediyorsun?”

“Evet. Bir tuhafılık var.” Kyle’ın Callie’yle ilişkisini düşünülürse Levi bu endişesine yol açan ayrıntılara giremezdi. Örneğin dün gece seviştiklerinden ve Callie sabah erkenden evden çıkacaksa bunu ona söylemiş olacağından bahsedemezdi. Böyle saatlerce uyumak istememiş, onun da sevişmeden zevk almasını umursamıyormuş gibi görünmek istememişti. Bu onun genel güvenliğine kıyasla minik bir ayrıntı olsa da, beraber yaşadıkları şimdiki huzursuzluğunu bir parça perçinliyordu. Belki de Callie öyle büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu ki, eve dönmek için acelesi yoktu...

“Sence polise gitmek için çok mu erken?” Şef Stacy’yle karşılaşma fikri onu geriyordu. Son konuşmaları pek de iyi gitmemişti. Fakat onun ne gerekiyorsa yapacağına da emindi.

“Ailesine sormayı denedin mi?”

“Nerede yaşadıklarını bilmiyorum.”

Kyle tel kapıyı iyice açtı. “İçeri gel de Diana ve Boone’u arayalım.”

Callie doktoru onu bırakmaya ikna edemiyordu. Daha iyi hissediyordu ve çiftliğe dönmek istiyordu. Başka sorun yaşamayacağından emin olsa da doktor gece boyunca durumunu izlemek için onu bu gecelik hastanede tutmayı tercih ettiğini söyledi. Yine iç kanama olursa, transjuguler intrahepatik porto-sistemik şant takılması gerekecekti. Öyle bir durumda da birkaç gün hastanede kalması gerekecek, eve ancak enfeksiyon riski taşımadığı düşünülürse dönebilecekti.

Baxter'a, "Peki insanlara ne diyeceksin?" diye sordu.

İtirazlarına karşın Baxter bütün gün yanından ayrılmamakta diretmiş, o uyurken bile yatağının başından ayrılmamıştı. Arada bir uyandığında ise onu dergi okuma numarası yaparken değil de, yüzünü asmış, hastane ekipmanına, vücudundaki tüplere bakarken bulmuştu. Dergi okumak dışında yapabileceği bir şey yoktu. Evden öyle apar topar çıkmıştı ki, bilgisayarını almamıştı. Fakat şimdi akşam yemeği saatiydi. Bir şeyler yemeli, duş almalı, biraz dinlenmeliydi.

"Ne söyleyeceğimi biliyorsun. Annenle babana söylediğin şeyin aynısını."

"Harika."

Baxter gözlerini devirdi. "Ama hiç kimsenin buna inana-
cağını sanmıyorum."

"Neden? Yaz mevsimindeyiz. İş programın eskisi kadar sert değil. Bir şey planlamış olabiliriz."

"Aralarından biri bu gece veya yarın sabah evin önünde arabamı görebilir."

"Bu çok düşük bir ihtimal. Sen Whiskey Creek'e ulaşana

kadar saat sekizi geçer. Ve genellikle işe gitmek için erken çıkıyorsun.”

“Doğru. Ama yine de...”

Callie onun iddia ettiği gibi beraber San Francisco’ya gitmediklerini fark edecek biri çıktığını düşünmek istemiyordu. “Peki yarın beni eve götürebileceğine emin misin? Yine işe gidemeyeceksin.”

“Bu umurumda bile değil. Böyle bir özgürlüğüm var. Sen ne istersen. Beni ararsan gelirim.”

Baxter’ın desteği onu gülümsetti. Doktorundan izin aldığı anda Baxter onu alacak ve çiftliğe bırakacaktı ve o anı düşünerek aradaki uzun saatleri atlatmaya çalışması gerekecekti.

Cep telefonu çaldı. Daha önceki aramaları umursamamış veya uyuduğu için açmamıştı fakat bunu açması gerekiyordu. Parmağını kaldırıp Baxter’a kapıyı açmamasını işaret etti.

“Merhaba anne, nasılsın?”

“İyiyim, asıl sen nasılsın?”

“Gayet iyiyim, ne oldu?” Annesinin neden aradığını merak ediyordu. Birkaç saat önce konuşmuşlardı. Diana, Callie’nin aradığı tek kişiydi. Geçen hafta onları ziyarete gittiğinden beri sık sık aramayı hiç unutmuyordu.

“Az önce Kyle aradı,” dedi annesi.

Callie Baxter’a huzursuz bir bakış attı. “Ne dedi?”

“Sanırım o Levi denen adam evine gelmiş.”

Callie tek elinden güç alarak yatakta dikleşti. “Neden?”

“Senin için endişelenmiş, bütün gün ortada yokmuşsun.”

“Bütün gün ortada yoktum ama sana daha önce söyledim ya, Baxter’la beraber San Francisco’dayım.”

“Ben de öyle dedim ama ikna olmadı. Kasabayı terk edeceğine dair bir şey söylememişsin.”

Callie yavaşça yatağa çöktü. Midesi hâlâ hassastı. Durumunu kötüleştirecek bir şey yapmak istemiyordu. “Ona söylemeyi unuttum. Aklıma gelince de onu uyandırmak istemedim. Ama not bırakmıştım zaten.”

“Anladığım kadarıyla notta pek bir şey yazmamışsın.”

“Acelemlerim vardı. Bax’le konuşmak ister misin? Şu anda yanımda.”

Baxter’ın gözleri irileşti. Callie’nin annesine, hele bu konuda yalan söylemek istemiyordu. Fakat Callie telefonu ona vermeden önce Diana araya girdi.

“Gerek yok babanla bir sorun olup olmadığını bir kere daha soralım dedik.”

“Elbette bir sorun yok.” Ani suçluluk duygusu içini kapladı. Fakat yalnızca birkaç güne daha ihtiyacı vardı; Levi gidene kadar beklemesi yeterdi. “her şey yolunda.”

“Tamam, Bax’e selam söyle.”

“O da söylüyor.”

“Görüşürüz canım.”

O telefonu kapatırken Baxter başını iki yana sallıyordu fakat onun düşüncelerini dile getirmesine fırsat kalmadan telefonu çalmaya başladı. “İşte başladık.”

“Kim?”

“Kyle.”

“Cevap ver.”

Baxter alnını buruşturdu. “Cevap vermek istemiyorum.”

“Zorundasın!”

“Lanet olsun!”

Callie, “Çabuk!” diye baskı yaptı.

Baxter konuşma düğmesine bastı ve Callie duyabilsin diye sesi hemen hoparlöre verdi. “Alo?”

Kyle selam sabah etmeden, “Neden hiç kimseye Callie’yle beraber tatile çıkacağınızı söylemediniz?” diye sordu.

Baxter boğazını temizledi. “Aklımıza gelmedi. Bir hafta önce öğle yemeği için buraya gelecekti... ama sonra hazır buradayken daha uzun kalsın dedik. Sonuçta yaz mevsimindeyiz ve ikimizin de tatil planı yok.”

Callie sohbeti dinlediğini belli etmek için neşeli bir sesle, “Selam, Kyle!” diye bağırdı.

Kyle, “Neden telefonlara çıkmıyorsun?” diye sordu.

Baxter araya girdi. “Denize açıldık, o yüzden telefonları arabada bıraktık da.”

“Denize açıldınız.”

“Aynen.”

Callie Levi’nin hâlâ Kyle’in evinde olup olmadığını merak etti. “Sende ne var ne yok?” diye sordu.

“Biz zavallılar *çalışıyoruz*.”

Eğer Callie’nin şu anda ne yaptığını bilseydi...

“Bir dakika,” dedi Kyle. “Burada birisi seninle konuşmak istiyor.”

Telefonu Levi aldı. “Callie?”

Callie parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. “Merhaba.”

“Bana sabah kasabadan gideceğini söyleyemedin mi?”

Levi’nin sesindeki kırgınlığı duyunca annesine söylediği

yalana sığındı. “Özür dilerim. Bu gece evde olmayı planlıyordum ama... suya yeni açılmıştık ve...”

“Suya mı?”

Levi denize açıldıklarıyla ilgili kısmı bilmiyordu. “Baxter’in burada teknesi olan bir arkadaşı var da. Güzel havada mükemmel bir öğleden sonra geçirdik. Çok huzurluydu.” Callie havanın nasıl olduğunu bile bilmiyordu. Körfez bölgesi uzak değildi fakat San Francisco havası hep farklı oluyordu. Şu anda hava soğuk ve yağışlı olabilirdi fakat büyük ihtimalle Levi’nin de havadan haberi yoktu. Callie tarif ettiği gibi bir gün hayal edebiliyordu; hatta yeterince uzun yaşarsa tıpkı böyle bir gün geçirmeyi planlıyordu.

“Anladım.” Levi çok ciddiye, sanki duydukları hoşuna gitmemişti.

“Daha net konuşmalıydım. Çok üzgünüm. Gerçekten, senin için fark etmeyeceğini düşünmüştüm.”

“Sana bir şey olsaydı benim için fark etmez miydi?”

Callie alelacele, “En kötüsünü düşüneceğini sanmamıştım,” dedi. “Her neyse saat çok geç olduğundan akşam yemeğini burada yiyeceğiz ve eğer sorun yoksa yarın döneceğiz. Acaba... benim için Rifle’a bakabilir misin?”

“Tabii ki.”

“Ve camcılar yarın sabah pencere için gelecek.”

Levi, “Evde olacağım,” dedi fakat bundan hiç de memnun görünmüyordu.

Neyse ki Baxter araya girdi. “Bir dahaki sefere bizimle denize açılmalısın, Levi: Hoşuna gideceğine eminim.”

Baxter tam zamanında araya girmiş, Callie’nin sözlerini

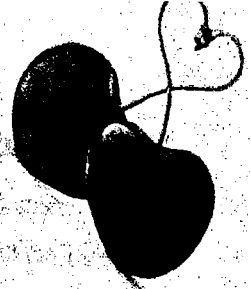
pekiştirerek Levi'yi ikna etmekte başarılı olmuş gibiydi. Veya Levi Callie'yle baş başa konuşmadığı için memnuniyetsizliğini fazla açık etmek istememişti. Her halükârda Baxter onu çok zor bir durumdan çıkarmıştı. Callie ona minnettar bir gülümsemeyle baktı.

“Teşekkürler,” dedi Levi. “Belki bir gün gelirim.”

Callie'nin tahmin ettiği gibi, Levi'nin cevabı muğlaktı fakat yine de konuşmayı kibarca sonlandırdı. Herkes birbirine veda etti, ardından Callie gözlerini yumdu. “Bundan nefret ediyorum,” diye homurdandı.

Baxter artık ona kızgın değilmiş gibi görünüyordu. Elini uzatarak, “Bunu atlatacaksın,” dedi.

Yeni bir karaciğer olmadan bu imkânsızdı.

Yirmi İkinci Bölüm

Callie ertesi gün öğlen eve döndü. Levi'yi görmeyi iple çeydiyordu. Ondan başka bir şey düşünemiyordu. Yanında bavul yoktu; aslında gerçekten San Francisco'ya gitmiş olsaydı yanına bavul alırdı. Normalde şehre gittiğinde saçları böyle darmadağınık olmazdı, makyaj yapar ve duş almış olurdu. Yanında bir diş fırçası ve Baxter'ın dışarı çıkıp aldığı diğer birkaç eşya dışında hiçbir şey yoktu. Sonuçta acile gitmeden önce hazırlanacak zamanı olmamıştı. Onu ele verebilecek birkaç ayrıntı vardı.

Fakat Levi'nin fark edip etmeyeceğine dair endişeleri boş çıktı. Eve girdiğinde onu Rifle karşıladı, pencere tamir edilmişti fakat Levi ortalıkta yoktu. Tıpkı onun gibi buzdolabının üstüne bir not bırakmıştı.

“Benzinciye işe gittim. Akşam görüşürüz.” Callie bu notu görür görmez Joe'nun mesaj bıraktığını hatırladı. Levi'ye başka bir yöntemle ulaşmış olmalıydı. Levi Kyle'in evindeyken kısaca konuştukları sırada ona bunu söylemeyi unutmuştu ve sonrasında da onunla görüşmemişlerdi.

Baxter onun arkasından mutfığa girerek, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Aslına bakarsan harika. Levi kasabaya gitmiş.”

“Böylece biraz rahat nefes alabilirsin, değil mi?” Arabada gelirken Levi’nin sorabileceği sorulara nasıl cevap vermesi gerektiğini konuşmuşlardı.

“O gelmeden önce biraz dinlenip duş alabilirim.” Aynı zamanda annesiyle babasını arayıp onlara eve vardığını söyleyebilir, istedikleri kadar onlarla sohbet edebilirdi. Hastanedeysen konuşmaları kısa tutmak zorunda kalmıştı çünkü bir anons yapılmasından korkmuştu.

Rifle onun dikkatini çekmek için dört döndüğünden eğilip onu okşadı. “Eve geldim tatlım. Her şey yolunda. En azından şimdilik.”

“Gitmem gerek,” dedi Baxter.

Callie doğrulup ona sarıldı. “Teşekkürler, Bax. Her şey için sağ ol.”

Baxter ona normalden daha uzun sarıldı. “Neler yaşadığını bana söylediğin için sağ ol. Bu sırada senin yanında olabildiğim için minnettarım.”

Callie Baxter’ın hayatındaki diğer insanlar hakkında neler söylediğini biliyordu. Onun yerinde olsalardı, onların da aynı şekilde hissedeceğini söylüyordu. Fakat sonra Baxter onun hiç beklemediği bir şey ekledi.

“Yine de, itiraf etmem gerek... Senin Levi’yle elde ettiğin şansını ben Noah’yla elde etseydim kesinlikle değerlendirirdim,” dedi. “Seni ne mutlu ediyorsa onu yapmaya hakkın var. O yüzden keyfine bak ve suçlu hissetme.”

Kucaklaşmayı bitirdikten sonra Callie, “Fikrini neden değiştirdin?” diye sordu.

“Bu kadar kısa zamanda ona nasıl bu kadar yoğun hisler duyabildiğini anlamıyordum ama...” Callie’nin yanağını öptü. “... Beni de inandırmayı başardın.”

Levi bir an önce çiftliğe dönmeyi iple çekiyordu. Onu duştan yatağa taşıdığı geceden beri Callie’yi görmemişti. Fakat onu aralıksız düşünmüştü. Tahmin ettiği sebepler nedeniyle olmasa da. Şaşırtıcı şekilde, onunla beraber olduğu için pişman hissetmiyordu. Aslında tam aksiydi. Sanki Afganistan’daki o asker ölmüş gibi, son iki yıldır onu rehin alan her şeyden en sonunda kurtulduğunu hissediyordu.

O genç adamı toprağa gömmek, bir daha arkasına bakmamak istiyordu. Behrukh’un da onsuz hayatına devam etmek isteyeceğini ve mutlu olacağını biliyordu. Fakat bunu zaten hep bilmişti. Peki ne değişmişti? Sadece istediği şeye bir bahane bulmaya mı çalışıyordu?

Belki. Behrukh’un onaylayacağına inanması işleri kolaylaştırıyordu. Fakat Callie’yle zaten yatmıştı. Durmanın neyi değiştireceği meçhuldü. Levi zaten ellerini ondan uzak tutamayacağını tahmin ediyordu. O kısacık sevişme hiç yetmemişti...

Garaj yoluna döndüğünde onu mutfak penceresinin arkasında gördü. Callie motosikletin sesini duyunca başını kaldırıp gülümsedi ve Levi bir testosteron seline boğuldu.

Kalbi heyecanla çarparken motosikletinden indi ve hızlı adımlarla eve gitti.

Callie onu kapıda karşıladı. “İş nasıldı?”

“İyiymi. İki yüz dolar kazandım.”

“İyi haber. Kıyafete ihtiyacın var.”

Şu anda Levi’nin ihtiyacı olan tek şey oydu.

Callie sanki onu nasıl karşılayacağından emin olamıyormuş gibi, geri çekilerek ona yol verdi.

Levi ona dokunmak, onu kollarına almak istiyordu. Fakat bütün gün araba tamir etmişti ve garajda özel sabunla ellerini yıkamış olsa bile kıyafetlerinde makine yağı vardı.

Ona özür dilercesine bakarak gülümsedi. “Çok pisim.”

Callie gülerek, “Görebiliyorum,” dedi fakat sonra göz göze geldiler ve Levi onun bir saniye bile bekleyemeyeceğini anladı.

Neyse ki kendisi de aynı şeyi hissediyordu.

Callie’nin elini tutup onu yatak odasına götürürken, “Zaman geçmek bilmedi,” dedi.

Beraber duş aldılar fakat bu kez ikisi de duşa girmeden önce kıyafetlerini çıkardı. Levi aceleyle liflenirken, Callie güldü. Ona ellerinin uğraşabileceği başka bir şey sunmadan önce Levi neredeyse tamamen temizlenmeyi başarmıştı. Callie onun pırıl pırıl olmasını umursamıyordu. Çok ömrü kalmayan bir kadının sabırsızlığına teslim olmaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Biraz makine yağının bunun yanında lafı bile olmazdı.

Levi gülerek, “Sabırsızlanıyorsun, öyle mi?” diye takıldı. Fakat Callie meydan okurcasına yaklaşıp vücudunu ona yasladığında gülmeyi hemen kesti. Callie onu hisseder hissetmez bir nefes alıp, “Tamam,” dedi, “sen kazandın.”

Ondan sonra her şey hızla olup bitti. Duştan çıkıp duvara, makyaj masasına, kapıya yaslanarak öpüştiler, ardından yatağa ulaştılar.

Callie onun üstte olmasına uğraşsa da, Levi buna direnerek, "Sana borcum var," dedi. Ardından gülümseyerek Callie'nin bacaklarını iki yana açtı ve aşağı indi.

Callie anın içinde yaşamaya kararlıydı. Başka bir şey düşünmeyi reddediyordu. Hastanede geçirdiği zamanı ve önmüzdeki günlerde olması muhtemel hiçbir şeyi düşünmüyordu. Şimdilik halinden memnundu ve en ufak bir şeyin bile değişmesini istemiyordu.

Levi, "O güzel kafandan neler geçiyor?" diye mırıldandı.

O üç saat önce eve geldiğinden beri yataktalardı. Bir şeyler yemek için yataktan çıkmaya bile tenezzül etmemişlerdi. Bir ara Callie en sonunda mutfağa gidip yemeği fırından çıkarmıştı fakat çok geç kalmıştı. Hazırladığı rosto yanmış, kokusu bütün pencereleri açmalarına karşın bütün eve sinmişti.

Fakat hazırladığı güzel yemeği yakmak bile mutluluğundan eksiltemedi.

"Callie?"

Levi ona bir soru sormuştu. Düşüncelerini bastırmaya çalışarak dudaklarını yavaşça onun göğsüne bastırdı. "*The Thorn Birds*."

"Ne?"

"Epik, tarihi bir roman. Ben lisedeyken annem okumam için hediye etmişti. Onun en sevdiği kitaplardan biridir."

Levi onun çenesini kaldırıp gözlerine baktı. "Nereden aklına geldi?"

Callie onun gözlerini perdeleyen uzun kirpiklerine hay-

ranlıkla baktı. “O kitapta hayatını akasya ağaçlarını arayarak geçiren bir kuş vardı. Mükemmel ağacı bulduğunda kendini ona saplıyordu.”

“Neden?”

“Hatırlamıyorum ama kuş güzel şarkısını ölümlük söyliyordu.”

Levi esnerken elini ağzına götürdü. “Çok can sıkıcı.”

“Bir açıdan öyle ama bazen acı ve kayıp öyle değerli bir ana değer, öyle değil mi?”

Levi eğilip onun boynunu öptü. “Pek okunası bir kitap değilmiş.”

Callie bu cevaba güldü.

“Neden aklına intihar eden kuşlar geliyor ki?”

Callie gözlerini yumarak Levi’nin dokunuşlarını bütün ayrıntılarıyla hafızasına yazmaya çalıştı. İleride zor zamanları aşmak için bu olumlu hatıralara ihtiyacı olacaktı. “Ben kitabı çok sevmişim.”

Levi ona eğildi. “Kötü bir haberim var.”

Callie tepkisel olarak birden gerildi. Yakında yola çıkacağını mı söyleyecekti? Sabaha gidecek miydi?

Bu anın geleceğini biliyordu...

Levi görünüşe bakılırsa onun tepkisini fark etmişti. “Hey, sakın ol,” dedi. “Öyle söylememeliydim. Sadece keşke yemeğimizi yakmasaydık diyecektim. Çok açım.”

Callie kıkırdadı. “Hiç şaşırmadım.”

“Peki sen? Yemek yemek istemiyor musun?”

“Pek sayılmaz. Biraz fıstık ezmesi ve reçelim var ama. Bize sandviç hazırlayabilirim.”

Kalkmaya yeltendi fakat Levi onu geri çekti. “Kilo vermeye çalışmıyorsun, değil mi?”

Bu kez tepkisini saklamaya daha çok özen gösterdi. “Yok, hayır. Neden?”

“Çünkü fotoğraflarında olduğundan daha zayıfsın. Ve kıyafetlerinin çoğu sana bol geliyor.”

Callie bu endişelenecek bir şey değilmiş gibi ömzünü silkti. “Birkaç kilo vermem gerekiyordu.”

“Yani iyisin, öyle mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bazen... bazen çok yorgun görünüyorsun.”

Callie nefesini tuttu. “Son haftalarda çok uykusuz kaldık.”

“Ondan değil. Seninki daha çok... bitkinlik gibi. Yüzünde bu ifadeyi gördüğüm zaman... bilmiyorum... bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorum. Örneğin ben buraya geldikten sonra mutfak masasına yaslandığın zaman olduğu gibi.”

Callie karaciğerinden Levi’ye bahsedecekse bundan daha uygun bir zaman olmayacağını biliyordu. Fakat bu tadını çıkarmaya söz verdiği anı mahvedecekti. Hâlâ Levi’nin buradan gittiği, hastalığını asla öğrenmediği hayaline tutunuyordu.

“Ben iyiyim.” Dudağını ısırdı. “Haydi şu sandviçleri hazırlayalım.”

“Ne yapıyorsun?”

Levi odaya girdiğinde Callie zoraki bir gülümseme takındı. Akşam yemeğinden sonra Levi banyoya, Callie de çamaşır dolabına gitmişti. “Yatağını yapıyordum.”

Levi ona yaklaştı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Burada uyumayı dert etmiyorsun, değil mi?”

“Asıl soru benim neden burada yatmamı istediğin.”

Çünkü Callie onunla beraber yatmayı göze alamıyordu. Yediği sandviç yüzünden midesi bulanmaya başlamıştı bile. Onun önünde kusmak istemiyordu. Ona söylediği onca yalandan sonra böyle bir şey olursa utanırdı. Fakat ondan da önemlisi, ona halihazırda çok değer veriyor, ebeveynleri ve arkadaşlarıyla aynı kaybı yaşamasını istemiyordu. Bu da demek oluyordu ki, ona karşı mesafeli olmalıydı. “Ben... kısa süreliğine burada olduğun için muhtemelen *fazla* yakınlaşmamalıyız.”

Levi şaşkınlıkla, “Aynı yatakta yatmak fazla yakınlaşmak ama sevişmek değil, öyle mi?”

Callie buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bir kez daha deneyerek, “Sadece... ilişkimizin sınırlarını netleştirmeliyiz,” dedi.

Levi ellerini beline koyduğunda üstünde gömleği olmadığından ve darmadağın saçlarıyla çok seksi göründü. “Bu ne demek oluyor?”

“Bu işin sonunda canının yanmasını istemiyorum demek oluyor.”

“Daha sonra canımı yakmamak için bana mesafeli mi duruyorsun?”

“Bu iş nasıl gidecek kim bilir? Hayat bilinmezliklerle dolu, öyle değil mi? Kendimi de koruyorum. Sen gittiğinde kalbimin kırılmasını istemiyorum.” Bunun için artık çok geçti fakat en azından hayatın gerçeklerini hatırlamayı başarmıştı. Levi onun gerçeğinin ne olduğunu bilmiyordu.

“Mesele bu o zaman. Yine vedaya döndük.”

Callie artık onun gözlerine bakamıyordu. “Umarım birkaç günümüz daha vardır.”

“Neden sürekli ayrılıktan bahsetmek zorundasın? İstediğim zaman bu işe bir son verebileceğimden? Başka bir kadın bulabileceğimden? Neden... şimdiyi yaşamıyor, buradan yola çıkmıyoruz?”

“Çünkü bence kendimizi engellenemez olana hazırlamak zorundayız, sence de öyle değil mi?”

Levi, sermeye çalıştığı battaniyeyi ondan aldı. “Bu yüzden mi gerçek ismimi söylememi istemedin? İlişkimizin kısa ve geçici olduğunu bildiğin için mi?”

“Sana asıl isminin ne olduğunu sordum.”

“Bir kere. Sana verdiğim ismin doğru olmadığını öğrendikten sonra.”

“Bana söylemek istemedin. Sanırım hâlâ da istemiyorsun.”

“Doğru ama eğer bilmek istemiyorsan bir sorun var demektir.”

“Senin mahremiyetine saygı duyuyorum.”

“Artık seviştik diye benden bıktın mı?”

“Bir ara ayrılmak zorunda kalacağız! İkimiz de bunu unutmamak iyi olur.”

“Neden?”

Levi öyle samimi bir hayal kırıklığı yaşıyordu ki, onu öpme arzusu adeta eziciydi. Kısa süre önce sevişmiş olmaları önemli değildi. Callie onunla tekrar beraber olmak istiyordu. Ve Levi de aynı şekilde hissediyormuş gibiydi.

Bakışlarını onun dudaklarına indirerek parmağını onun

çenesine koyup dudaklarını ona yaklaştıırken, Callie de buna karşı koyamadı ve ona yaklaştı. Levi, “Gördün mü?” diye mırıldandı.

Callie ona bakarken sessizdi.

Levi yatak örtüsüne işaret ederek, “Bu... saçmalık,” dedi. “Kanepede yatmayacağım.”

“Pardon?”

Levi dudaklarını yavaşça onun dudaklarının üstünde dolaştırdı. “Beni yatağında *istemediğini* söyle.”

Callie gerçek bir öpücük dışında hiçbir şey düşünemiyordu. “Mesele o değil. Dikkatli olmamız gerekiyor.”

Levi, “Dikkatli olmakmış!” diye homurdandı. “Aşk ve savaşta işler farklıdır.”

“Nasıl?”

Levi, “Ya hep ya hiçtir,” dedi ve onu yeniden yatak odasına taşıyarak kıyafetlerini çıkardı.

Callie her nasılsa o gece hastalanmadı. Yanında Levi’nin olması işe yaramış olabilirdi. Sabit nefes alıp verişleri rahatlatıcıydı ve bacaklarının üstündeki tüylere süründüğünde aldığı yumuşacık hissi, pürüzsüz kollarına ve göğsüne dokunmak kadar çok seviyordu. Bir ara kendisine ona iyice sokulmaya izin verdiğinde Levi ona dönüp onu kıvrımlı bedenine iyice yasladı.

“İyi misin?” diye mırıldandı.

Callie o ayaklanmak zorunda hissetmesin diye cevap veremeyecek kadar uyku sersemiymiş gibi yapınca Levi yeniden uykuya daldı. Callie de dönüp ay ışığında onun yüzünü izledi.

Kapısına dayandığı ilk günkü o cılız hali, bir sokak kedisini hatırlatan görüntüsü şimdiden değişmeye başlamıştı bile. Callie onun çok daha sağlıklı görünmesine seviniyordu fakat o kadar fazla değişmeyen yanlarından da hoşlanıyordu. Hafif kemerli burnu, yanakları ve çenesindeki altın rengi pis sakal, dudagında muhtemelen bir dövüşten kalma küçük yara izini. Callie fotoğraf makinesini alıp onu fotoğraflamak, bu anıları saklamak istiyordu fakat Levi'nin gecenin bir yarısı fotoğrafının çekilmesinden hoşlanacağını sanmıyordu.

Saat dörde doğru en sonunda uykuya daldı. İstedğini almıştı. Evren ona ölmeden önce en çok yaşamak istediği şeyi, yani tüm kalbiyle birine âşık olma deneyimini yaşatmıştı. Bu nedenle başka bir şey isterse açgözlülük etmiş olacağını düşünerek kendisini en kötüsüne hazırlamaya çalıştı. Levi'yle eriştikleri mutluluğun çok sürmeyeceğini biliyordu fakat Tanrı şahitti, bu kadarı bile çok güzeldi.

Sonraki üç gün boyunca kötü bir şey olmadı. Hafta, o mükemmel gece olduğu gibi, adeta bir rüyadaymışçasına geçti. Levi'yle beraber erkenden kalkıp bahçeyle uğraşırken gülüp eğleniyor, arada bir su savaşı yapıyorlardı. Ondan sonra beraber duş alıyor, zamanları varsa sevişiyorlardı ve ardından Levi benzinciye çalışmaya gidiyordu. O gidince Callie temizlik yapıyor, ailesini ziyaret ediyor, ambar için hasar dispaşörüyle görüşüyor, Levi'ye kıyafet almak için alışveriş merkezine gitmek, süpermarkete gitmek gibi işleri içeren birtakım işlerini hallediyordu. Fakat Levi döndüğünde her zaman evdeydi ve ona akşam yemeği hazırlamış oluyordu. Sonra birbirlerinin kollarında uyuyor, ne zaman canları istese sevişiyorlardı.

Belki de ilaçlarını doğru aralıklarla almaya çok özen gösterdiği ve yediklerine dikkat ettiği için bu süre zarfında hiç rahatsızlanmadı. Öyle iyi hissediyordu ki, iyiye gittiğini, karaciğerinin bir şekilde sağlıklı insanların karaciğerleri gibi kendini yenilemeye başladığını düşünmeye başlamak üzereydi. Arada bir böyle mucizeler oluyordu, öyle değil mi?

Callie şanslı azınlıktan olabileceğine inanmak istiyordu ve inanmaya kararlıydı. Fakat Levi bir cuma akşamı elinde bir he-diyeyle döndüğünde, onu da kendisini de felaketle sonuçlanacak bir yola soktuğundan korkmaya başladı.

Levi ona mavi renkte şık bir kutu uzattığında, “Bu nedir?” diye sordu.

Levi’nin yüzündeki gülümsemeyi görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. “Aç da gör,” dedi Levi.

“Umarım...” Callie boğazını temizledi. “Umarım çok para harcamamışsındır.”

“İş başına sadece iki yüz dolar kazanıyorum...” Gülerek devam etti. “O yüzden çok endişelenmene gerek yok.”

Fakat Callie kutuyu açtığında içinde en az bir günün emeğinin karşılığında alınabilecek bir şey buldu. Stüdyosunun az ötesinde ye alan Hammond and Son Mücevherat’tan alınmış bu kolye ucuz değildi. Kolyenin ucu bir sinekkuşuydu ve gözü de küçük bir pırlantadandı.

Levi, “Bana o kitaptaki kuşu hatırlattı,” dedi.

“Evet, hatırlıyorum.” Levi akasya ağacı kuşunu, en güzel şarkısını ölürlen söyleyen kuşu kastediyordu... Neyse ki Callie’yle bu kuşun arasında nasıl bir benzerlik olduğu konusunda

hiçbir fikri yoktu. Sadece bu hikâyeyi beraber geçirdikleri ilk geceyle ve Callie'nin tuhaf bir kuşa ilgi duymasıyla bağdaştırmıştı.

“Sevdin mi?” diye sordu.

Callie çok duygulandığı için konuşmakta zorlanıyordu.
“Evet, sevdim.”

Levi başını yana eğerek, “Hey, neyin var?” diye sordu.

Callie kolyeyi kutudan çıkardı ve Levi gözlerindeki yaşları görmesin ve kolyeyi boynuna takmasına yardım etsin diye ona arkasını döndü. “Bu hayatımda aldığım en güzel hediye,” dedi. Fakat o küçük altın kuşla beraber gerçekler de kafasına dank etmişti. Levi'nin âşık olmak, daha önce beraber olduğu kadını unutmak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Bu değerli günleri hiçbir şeyin mahvedemeyeceğine kendini inandırmıştı.

Fakat Levi kolyesini takmasına yardım ettikten sonra kollarını onun beline dolayıp boynunu öperken ona sarıldı ve iyileşme yetisini küçümsemiş olabileceğini düşündü.

Levi, “Başka şeyler de vardı,” dedi. “Çok daha güzel şeyler. Bir gün seni oraya götüreceğim, daha pahalı bir şey seçersin.”

Bir gün mü? Levi yakında buradan gidecekmiş gibi konuşmuyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Baxter gözlüklerini takarken, "İsmi neydi?" diye sordu. Gözlükleri ona çok yakışıyordu. Öyle klasik bir yakışıklılığı vardı ki, hemen her şey ona yakışıyordu. Fakat genellikle havalı olduğundan gözlük kullanmadan idare etmeye çalışıyordu.

Callie buzdolabından bir bardak su aldı. "Ön direktif."

"Yani?"

"Yani bir tür vekâlet."

"Ne için?"

"Ailem gerekirse karar alabilsin diye..." Callie çıplak gerçeği yumuşatmaya çalışarak biraz düşündü. "Yani ben o kararları alamayacak durumda olursam diye."

Baxter anladığında belgeyi detaylı okumaktan vazgeçti. Kâğıdı masaya bıraktı, gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Callie onu cumartesi sabahı tam yeni uyandığında yakalamıştı. Evine gitmek için biraz erken olduğunu biliyordu fakat Levi bugün yarım gün çalışacaktı. O hazır meşgulken bu işi halletmek istemişti. Artık Levi'yle seviştiklerinden ve beraber yaşadıklarından, böyle işlere eskiye göre daha az vakit ayırabili-

yordu. Levi onun telefon konuşmalarına kulak misafiri oluyor, bozuk para veya kaleme ihtiyacı olduğunda Callie'nin çantasına bakabiliyor, onun yatak odasına dilediğinde hareket edebiliyordu. Callie'nin artık özel bir alanı yoktu. İlaçlarını saklamak için güvenli bir alan bulması gitgide zorlaşıyordu. İlaçlarını buzdolabının üstündeki dolaptan almak ve verandanın altına sakladığı bir ayakkabı kutusuna kaldırmak zorunda kalmıştı. Fakat ön direktifi oraya saklamaya cesaret edememişti. Onun ileride gerektiğinde ne yapacağını bilen birinin elinde olması gerekiyordu.

Baxter suratını asarak, "Peki ben neden şanslı aday oldum?"

"Çünkü onu aileme veremem. Henüz olmaz. Ben onlara haber verene kadar burada dursun, yoksa... biliyorsun."

"Haber daha önce söylediğin gibi yakında vermeyi düşünüyorsan belge sende de durabilir."

"Bu şekilde daha güvenli."

"Yani daha uzun süre beklersin diye demek istiyorsun."

"Evet, öyle demek istiyorum."

Baxter'ın fırlattığı gözlükleri masada kaydı. "Levi'yle aranızda neler olduğunu bilmek istiyorum. Nedense bunu dinlemekten, sen yaşam ünitesine bağlanırsan ne olacağını konuşmaktan daha çok hoşlanıyorum."

"Mutluyuz," dedi Callie. "O bir gezgin, bir yolcu, neredeyse iki yıldır motosikleti üstünde Amerika'yı dolaşan biri olabilir ama benim için o... yavaş demek. Başka nasıl açıklayabilirim, bilmiyorum."

Baxter bacak bacak üstüne attı. "Ve buna rağmen ona hastalığından bahsetmiyorsun."

Callie alnını ovdu. "Evet. Ona anlatmalıyım. Ona her şeyi

en başından itibaren *anlatmalıyım*. Ama başta bu çok gerekli gelmiyordu. Şimdi ise... ne zaman bunu denesem sözcükler boğazıma diziliyor.”

“Peki ne yapacaksın? Şaşkına dönmesini mi istiyorsun?”

“Hayır.” Callie bunda samimi olduğunu göstermek için kollarını önünde kavuşturdu. “Ona söylemek zorunda kalmamak için iyileşmeye karar verdim.”

“Bu fikri sevdim.”

Callie onun yanına oturup elini tuttu. “Bu hafta çok iyi hissettim, Bax. Belki iyileşmem mümkündür.”

Baxter onun gözlerine bakmadığından, Callie boş umutlara kapılmasından korktuğunu hissetti. “Dün neden kafeye gelmedin?”

“Şu sıralar bizim grupla takılmak zor geliyor. Onlara yalan söylemek hoşuma gitmiyor.”

“Çok endişeliler. Bu kadar uzun bir dostluktan sonra ortada hiç sebep yokken kimseyle görüşmüyorsun. Hep beraber kapına dayanmalarını engellemek için elimden geleni yaptım ama artık gücüm tükendi.”

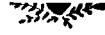
“Gerçekten mi?”

“Her şeyi Kyle başlattı.” Birazda tatsız bir şey açıklayacakmış gibi baktı. “Callie, Kyle geçen buluşmamızda seviştiğinizi açıkladı.”

Callie afallayıp kalmıştı. “Ne yaptı, ne yaptı?”

“Öylece açıklayıverdi. Telefonda senin neyin olduğunu konuşuyorduk, sonra Kyle kendisi yüzünden onlardan uzak duruyor olabileceğini söyledi. Berbat hissediyordu.”

Callie masaya vurdu. “Berbat hissetmesini istemiyorum. Ona söylemiştim.”

“Ona ne söylediğinin önemi yok,” dedi Baxter. “Hareketlerin onu öyle üzüyor ki senin açıklamalarını duyacak halde değil.”

“Ama kimseye söylememek isteyen *kendisiydi*! Aslında ben de herkesin bilmesini istemiyordum.” Tek elini çenesine götürdü. “Arkamdan bunlar hatırlansın istemiyorum.”

“İyileşmek için başka bir sebep daha.”

Callie toparlanmaya çalıştı. “Peki insanlar ne dedi?”

“Genellikle herkes gayet anlayışlıydı. O konuda endişelenmene gerek yok.”

“Peki neden hiç kimse bana bir şey söylemedi?”

“Lanet olasıca telefonunu açmaman dışında mı?”

“Ah!” Callie geriye yaslandı. “Hayatımı karman çorman ettim.”

Baxter ona anlayışlı gözlerle baktı. “Seni başka bir konuda daha uyarmam gerek.”

“Neymiş o?”

“Kapına dayanmalarını engelleme girişimlerim en sonunda başarısızlığa uğradı. Yarın çiftliğe geliyoruz. Artık canlarına tak etmiş durumda.”

“Bir dakika... bu bir müdahale falan mı?”

“Hayatında ne olursa olsun senin dostun olduklarını, seni her zaman destekleyeceklerini göstermek istiyorlar.” Baxter daha yumuşak bir sesle devam etti. “İster en yakın arkadaşınla yat, ister karaciğer hastası ol... ama tabii ki bunu söyleyemezler.”

“Levi buradayken bununla uğraşamam!”

“Üzgünüm. Söylediğim gibi, onları elimden geldiğince engellemeye çalıştım. Aslında geçen pazartesi geleceklerdi ama o akşam güya biz seninle San Francisco'daydık.”

“Ben hastanedecken.”

“Ondan sonra kapına dayanmaları seni kötü etkiler, hastalığını depreştirir diye çok korktum. O yüzden onlara iyi olduğunu, çok eğlendiğimizi, bu aralar çok meşgul olduğunu söyledim. Sana Kyle’la yaşadıklarından duyduğun utançı atlatmak için biraz zaman vermelerini söyledim. Az kalsın ikna da ediyordum. Ama sen dün kafeye gelmeyince...”

Callie somurtarak, “Kafeye gelmemin çok önemli olduğunu önceden söyleyemedin mi?” dedi.

“Bilmiyordum ki! Herkes o sırada senden bahsetmeye başladı ve öyle çok gaza geldiler ki beni dinlemediler bile.”

Baxter en azından elinden geleni yapmıştı.

Callie arkadaş ordusunun ertesi sabah gelmesinin o ve Levi için ne anlam ifade edeceğini düşündü. “Levi hakkında ne hissettiğimi biliyorlar mı?”

Baxter, “Eminim Kyle tahmin etmiştir,” dedi göz kırparak.

Callie irkildi. Kyle’la neredeyse selamı sabahı kesmişti, bu doğru değildi. Öyle uzun zamandır arkadaşlardı ki, hayat boyu arkadaş kalacaklarına dair birbirlerine söz vermişlerdi. “Sırrımızı ifşa ettiğine inanamıyorum. Hiç kimsenin öğrenmesini istemiyordu. Noelle’le evlendikten ve çok geçmeden ondan boşandıktan sonra yeterince utanmıştır diye düşünüyordum.”

Baxter kalkıp kendisine bir bardak portakal suyu aldı. Mutfaktan duyulması için sesini yükselterek, “Yaşadıkları kolay değildi,” dedi. “İnsanlara neden bu son kaçamağınızdan bahsetmek istemediğini anlayabiliyorum. Sorunun kökeninde ikinizin arasında geçenlerin yattığından korkuyor. Seni böyle bir şey için yargılamayacağımıza temin edebilelim diye bunu bizimle paylaştı.”

“Ah, Tanrım. Onunla konuşmak zorundayım.”

Bax dönerken, “Herkesle konuşmak zorundasın,” dedi.
“Ve söylediğim gibi, bu şans çok yakında elde edeceksin.”

“Yarın.”

“Aynen öyle.”

Callie suyundan bir yudum daha aldı

“Kim geliyor?”

Baxter masadaki yerini aldı. “Eve, Riley, Cheyenne, Dylan, ben, Noah, Kyle. Bütün ekip. Tabii Gail dışında çünkü o Los Angeles’ta. Bir de Ted; onun da iş teslim etmesi gerek.”

Ted’in ismi geçince Callie onun geçen haftaki buluşmada Scott hakkında söylediklerini hatırladı. “Sophia yok mu?”

“Telefon görüşmemizde o yoktu.”

“Dün kafede bir şey söylemedi mi?”

Baxter bardağından bir yudum alırken buzlar tıkırdadı.
“Gelmedi ki.”

“Ama hep gelir.”

“Skip evdeyse gelmez.”

“Ama Skip cuma sabahları hiç kasabada olmaz ki. Eve dönerse de geç bir saatte döner.”

Baxter omzunu silkti. “O zaman bilmiyorum.”

Callie buğulanan bardağını sildi. “Bence Ted’in geçen hafta söylediği şey yüzünden gelmedi, sence?”

“Olabilir. Çok uzun zamandır bizimle arkadaş olmaya çalışıyor. Belki de vazgeçmiştir.”

“Peki Ted onun yokluğuna nasıl tepki verdi?”

Baxter portakal suyunu bitirdi. “Onu pek rahatsız etmiş benzemiyordu. Her hafta kafeye damlamasından nefret edi-

yormuş gibi davranıyordu ama bir yandan da kapı her açıldığında onu görmek istiyormuş gibi gözleri oraya kayıyordu. Ve gelmediğinde de epey hüznünlendi ve sessizleşti.”

“Sophia’ya karşı bir pislik gibi davranmamalıydı.”

“Onların ilişkisi karışık, biliyorsun.”

“Şu ara her şey karışık.” Bardağını lavaboya koydu ve çantasından anahtarını çıkardı. “Arkadaşlarım gelip sorunun ne olduğunu öğrenmeye çalıştığında Levi’ye ne diyeceğim?”

Baxter sanki cevap açkımış gibi parmaklarıyla masaya vurdu.

“Ne?”

“Artık doğruyu söylemeyi ciddi ciddi düşünsen iyi edersin.”

Fakat o zaman da Levi sadece gitmekle kalmayacak, yalan söylediği için ondan nefret edecekti. Bunun yerine hastalığını yense olmaz mıydı? Karaciğer nakli ameliyatı olsa ve yaşasa olmaz mıydı?

“Teşekkürler,” dedi. “Bunu yapmayı bir dahaki sefere âşık olduğum adamın beni terk etmesini istersem düşünürüm.”

Levi eve dönerken önünden geçtiği bir garaj satışında bir motosiklet kaskı buldu. Bunun Callie’ye biraz büyük geleceğini düşündü fakat yine de yirmi beş dolarını riske atmaya karar verdi. Onu koruması için boyunun tamı tamına uymasına gerek yoktu. En azından onu motosikletle gezmeye çıkarabilecekti.

On yaşındaki satıcıya parasını ödedikten sonra kaskı arkasına bağladı ve yola çıktı. Fakat pek uzağa gidemedi. Kasabanın eteklerine ulaşmasına fırsat kalmadan gidonuna ekli küçük ay-nada yanıp sönen polis arabası ışıklarını gördü.

“Lanet olsun,” diye homurdandı. Şimdi ne istiyordu? Hızlı gitmiyordu. Hızlı gidemeyeceği kadar çok trafik vardı.

Yolun kenarına çekti, destek çubuğunu açtı ve polisin yaklaşmasını bekledi.

“Acelen mi var?”

Bu Şef Stacy’ydi. Levi kaskını çıkardı ve Whiskey Creek’in polis şefinin buz gibi bakışlarına karşılık verdi. “Pek sayılmaz.” Yola işaret etti. “Kasabaya doluşan bu kağıt gibi turistlere rağmen hız yapmayı başardığımı mı söylemeye çalışıyorsun?”

Stacy bunun imkânsız olduğunu fark etmiş gibiydi. “Hayır. Belki farkında değilsin ama arkada kırmızı ışıktaydın.”

Levi yüzünü buruşturdu. “Fark etmedim çünkü öyle bir şey yok.”

“Kusura bakma, gözlerimle gördüm.”

“Herhalde karıştırıyorsun, Şef. Bu kasabada yalnızca iki ışık var ve ben ikisinin de gayet iyi farkındayım.”

“İstedğini söyle.” Dudakları kibirli bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ama benim lafıma daha çok güvenilecektir.”

Levi motosikletine binerken, Stacy’nin eli belindeki tabancasına doğru gitti. “Olduğun yerde kal.”

“Yoksa?” dedi Levi. “Beni vuracak mısın? Motosikletime bindiğim için mi?”

“Bu gayet geçerli bir sebep.”

“Neden? Sana ne yaptım?”

“Yanlış hatırlamıyorsam sana yoluna devam etmeni söylemiştim.”

“Yani benden kasabayı terk etmemi istemiştin.”

Şef’in eli hâlâ tabancasının üstündeydi. “Kılı kırk yarma.”

“Sanırım üstüne düşmeyen öneriler sunduğunda pek umursamıyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım ve Callie’nin güvende olduğundan emin oluncaya kadar da gitmeyeceğim.”

“Callie için endişelenmene gerek yok. Ben onu korurum.”

Levi Stacy’ye bir yumruk savurmak istiyordu. Adam tabancasını çekmeye fırsat bulamadan bunu yapabileceğini de biliyordu. Fakat bir yandan da yeterince sorunu vardı. Geçmişte şimdikiinden çok daha fevriydi çünkü o zamanlar yaşamayı da ölmeyi de umursamıyordu. “Onu yangından koruduğun gibi mi?”

“Bu bir daha olmayacak. Denny ve Powell gitti.” Göğsünü kabarttı. “Sorun çözüldü.”

Levi buna inanamıyordu. “Ne?”

“Beni duydun.”

Fakat daha birkaç gün önce buradalar. Üstelik bütün yaz boyunca Whiskey Creek’te olacaktı. “Nereye gittiler?”

“Birdenbire başka bir yerde ev kiralamaya karar verdiler diyelim.”

Demek bitmişti. “Yani onlara da yollarına bakmalarını söyledin, öyle mi?”

“Onlar laftan anlıyordu. Haliyle o yangın için suçlanmak istemiyorlardı.”

“Onları yangınla ilişkilendiren somut bir kanıt yoktu. Sadece böyle bir şey yapmak için bir nedenleri vardı.”

“Bu yeterliydi. Buradaki başka hiç kimse öyle bir şey yapmazdı.”

Şef şimdi de zihin mi okuyordu? Levi Denny ve Powell’a karşı olumlu şeyler hissetmiyordu fakat Stacy’ye daha da olumsuz hisler besliyordu. “Şantaj eminim yasal polislik görevinin kapsamına girmiyordur.”

Stacy'nin gözleri irileşti. "Sen *kimsin* de benimle böyle konuşuyorsun? Her neyse, sana yeterince dostane yaklaştım, epey rahat ettirdim." Ceza defterini çıkardı. "Belki huzurun biraz kaçmalıdır."

Levi öfkesini kontrol etmeye çalışarak dişlerini sıkı. "Bu yüzden mi ceza yiyorum? Sen beni burada istemediğin için mi?"

Stacy cevap vermedi. "Ehliyet ve ruhsat lütfen."

"Ehliyetimin yangında yandığını biliyorsun."

"Ruhsatın da mı yandı?"

"Cüzdanımın içinde yandı."

Stacy dilini şıklattı. Defterini cebine sokarken, "Ne yazık," dedi. "Sanırım geriye iki seçeneğim... daha doğrusu iki *seçeneğin* kalıyor."

"Onlar nedir?"

"Ya sabaha Whiskey Creek'ten gitmeye razı gelirsin ya da merkeze gideriz, orada ehliyet için parmak izini aldırırım."

Levi başını iki yana sallarken duyduğu şaşkınlığı gizlemeye çalışmadı. "İkisi de sana istediğin şeyi vermeyecek."

Stacy bu cümleye şaşırmış gibi görünüyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Callie sana ilgi duymuyor."

"Ona benden daha fazla şey sunabileceğini mi sanıyorsun?" Güldü. "Arabaya bin."

Levi'nin hareket etmesine fırsat kalmadan sollarındaki çalkıtaşı bankette duran bir arabanın tekerleklerinin sesi duyuldu. Bu Joe'ydu.

Joe arabadan inerken, "Hey Şef," dedi. "Bir sorun mu var?"

Stacy Levi'nin tişörtündeki logoya işaret etti. "Yeni çarğın kırmızı ışıktaki geçti."

Joe yüzünü buruşturdu. “Yazık olmuş. Hangisinde?”

“Fark eder mi? Hemen şu ışıktı.” Şef hemen birkaç bina arkadaki en yakın trafik lambasını işaret etti.

“O lamba olduğuna emin misin, Şef?”

Stacy bıkkınlıkla, “Evet,” dedi.

Joe, Levi’nin de bildiği gibi yorucu bir gün geçirdiğinden boyun kaslarını esnetti. “O zaman yanlış kişiye ceza kesiyor olmalısın,” dedi.

“Ne yaptığının farkındayım, Joe.” Stacy elini sallayarak onu savuşturdu. “Kamyonetine atla, işine bak.”

Levi onun bu beklenmedik müdahaleden hoşlanmadığını görebiliyordu. Joe’nun bunu görebildiği ortadaydı. Joe’nun onun söylediğini yapacağını düşündü fakat öyle olmadı.

“Seve seve evime giderim, Şef,” dedi Joe, “ama köşedeki nalburdan çıkarken Levi’nin o ışıktı beklediğini gördüm. Belki önünde duran üç arabayı atlatsaydı kavşaktan basıp geçebilirdi ama arka oturağındaki kaskın güvende olduğundan emin olmaya çalışıyordu.”

Stacy’nin yüzü kızardı. “Yanlışın var,” dedi. Levi’nin ekip otosuna binmesini işaret etti fakat Joe ellerini ceplerine sokarak aralarına geçti.

“Hayır, efendim. Söylediğimden eminim.”

Joe’nun söylediği gerçektir. Levi Joe’yu görmemiş olsa da, o ışığı beklerken Callie’nin kaskıyla uğraşıyordu. Yine de Levi Joe’nun özellikle de *kendisi* için Stacy’nin sözüne karşı çıkmasına şaşırmıştı. Levi patronuyla iyi anlaşıyordu ama ikisi de çok yoğun çalıştığından konuşacak vakitleri olmuyordu. Yani arkadaş falan değillerdi.

İlk kez Stacy'nin tavırında bir kararsızlık belirdi. Levi'yi yakalamak istiyorsa konuyu uzatabileceğinin kuşkusuz farkındaydı fakat o zaman da Joe arada dururdu. En sonunda polis şefi onun bu yüzden alacağı tepkiye değmeyeceğine karar verdi. "Şey," dedi, "herhalde başka bir motosikletliyle karıştırdım. İşe bak."

Joe onu zarifçe onaylayarak, "Öyle olmalı," dedi.

Stacy Levi'ye döndü. "Anlaşılan merkeze gelmene gerek yok. Ama..." Gözleri yeniden kısıldı. "Bahsettiğim diğer alternatif düşünmek isteyebilirsiniz."

Levi sessiz kaldı.

Stacy arabasına biner binmez Joe, "Hangi alternatif?" diye sordu.

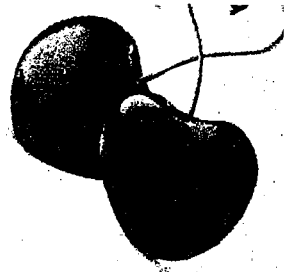
"Benden kasabayı terk etmemi istedi."

Joe'nun ağzı açık kalmıştı. "*Gerçekten mi?*"

"Whiskey Creek'te itibarsız birilerini istemiyormuş." Başını önüne eğerek dikişleri alındıktan sonra pembe izler bırakan kollarına baktı. "Varlığım bir başka köpek saldırısı veya ambar yangınuna neden olabilir."

"Onlar senin hatan değildi. Burası özgür bir ülke. Senden gitmeni falan isteyemez. Böyle şeyler bu çağda olmaz."

Levi kaskını başına taktı. "Az önce oldu. Neyse, yardımın için teşekkürler."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tuhaf fakat Levi bir süredir *normal* biri gibi hissediyordu. Sanki Afganistan'daki hiçbir şey aslında olmamıştı; her şey korkunç bir kâbustan ibaretti.

Fakat şimdi geçmiş yine gerçek geliyordu. Aynı hayal kırıklığı, aynı derin öfke içinde kızışıyor, birinin yüzünü dağıtmak istemesine neden oluyordu. *Birinin* derken, Stacy'nin elbette. Polis şefinin onu kendi haline bırakacağı yoktu. En sonunda Levi'nin kim olduğunu öğrenene dek onu sıkıştıracaktı ve sonra da Levi'yi birkaç dakika önce önüne gelen seçeneklerle karşılaşacağı Nevada'ya, yargılanmaya gönderecekti. Joe olmasaydı Levi işlemediği bir trafik suçundan ötürü merkezde parmak izi veriyor olacaktı.

Son birkaç gündür aklı neredeydi ki? Şimdi rahat davranmanın zamanı değildi. Sonuçta Whiskey Creek'e yerleşip bir başkasıymış gibi yaşayamazdı ki. Çiftliğin sahibi Callie değildi ve ebeveynleri de yakında onu satacaktı. Peki sonra nereye gidecekti? Callie'nin bir keresinde kiraladığını söylediği, stüdyosunun üstündeki daireye mi dönecekti? Peki ne yapacaktı? Onunla mı gidecekti?

Bu pek gerçekçi değildi. Stacy her adımında ona bela olurken bu mümkün değildi. Callie kendisini neye bulaştırdığını, onun gerçek ismini bile bilmiyordu.

Artık ilerlemesi, pişman olacağı bir şey yapmadan önce Whiskey Creek'ten ayrılması gerekiyordu.

Callie onun motor sesini bastırmak için bağırarak, "Levi?" dedi.

Levi bir an şaşırdı. Çiftliğe varmıştı fakat hâlâ motosikletinin üstündeydi. Callie onun yanında durmuş, onu fark etmesini bekliyordu.

Levi destek çubuğunu indirerek motoru kapattı.

Callie açık bıraktığı kapıya işaret ederek, "Geliyor musun?" dedi.

Güzel gülümsemesi, uzun zamandır hissetmediği, hissetmek de istemediği bir duyguyla göğsünün sıkışmasına neden oldu. "Evet," dedi. Fakat burada kalamazdı.

Tanrım, onu terk etmek gerçekten çok zor olacaktı

Levi çok açtı. Callie'nin hazırladığı yemeklerin kokusunu alınca midesi guruldadı. Fakat birdenbire yemek yemek korkunç bir zaman kaybı gibi geldi. Oturma odasına geçer geçmez Callie'yi kollarına alıp sanki onu haftalardır görmüyormuş gibi öptü.

Callie onun bu yoğun tutkusu karşısında meraklanarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Levi başını iki yana salladı. Ona söylemesinin bir anlamı yoktu. Callie Stacy'yi durduramazdı çünkü Levi'nin yaptığı şeyi değiştiremezdi. Hiç kimse bunu yapamazdı. Levi her ne kadar

Nevada'daki o geceye geri dönmek istese de bunu yapamazdı. Behrukh konusunda da aynı şey geçerliydi.

Hatalar neden geri döndürülemez olmak zorundaydı?

Zaten Callie Stacy'ye bir şey yapabilecek olsaydı bile Levi kendi savaşını ona bırakmayı, onun arkasına sığınmayı istemezdi. O gelmeden önce Callie'nin kasabadaki hiç kimseyle bir sorunu yoktu.

"Levi?"

"Yok bir şey," dedi ve dudaklarını aşağıya kaydırды. "Sadece seni özledim."

Callie onun yüzünü tutup gözlerine baktı fakat Levi çok geçmeden gömleğini çıkarıp onun göğüslerini öpmeye başladı. Ona sahip olmayı daha önce hiç olmadığı kadar çok istiyordu, Callie'nin ona sunmaya başladığı o tamamlanmışlık duygusuna kaçmayı iple çekiyordu.

"Ben de seni özledim," dedi Callie, "ama..."

Aması yoktu. Levi onu istiyordu. Hemen şimdi. Levi onun sözlerini bir öpücükle böldüğünde ve kıyafetlerini çıkarmayı sürdürdüğünde bunu anladı.

Callie onun ani ataklığına, acil dokunuşlarına şaşırmakla beraber şikâyet etmedi. Levi iki parmağını onun içine soktuğunda nefesi kesildi; sanki ona tamamen güveniyormuş gibi kendini ona bastırды ve Levi bunun karşısında daha da tahrik oldu.

Bu davranışı nedeniyle Callie'nin ona baskı yapmasından, bir sorun olup olmadığı konusunda onu sorgulamaya devam etmesinden korksa da, Callie bunu yapmadı. Callie şimdiden nefes nefese kalmış, onun eline sürtünüyor, tıpkı onun gibi kendini yitirmeye başlıyordu.

“Ne istiyorsun?” diye fısıldadı Levi.

Callie, “Seni istiyorum,” dedi ve onun tişörtünü çıkardı. Levi ellerini işyerinde yıkamıştı fakat kıyafetleri hafta başında, ona dokunmadan önce gidip temizlenmekte ısrar ettiği zaman olduğundan daha temiz değildi. Fakat duş almak veya başka türlü oyalanmalar şu an söz konusu olamazdı. Bugün Callie’nin çıplak vücudunu, onun yumuşaklığının kendi sertliğine teslim olduğunu hissetmek, ona temas etmek dışında hiçbir şey onun için önemli görünmüyordu.

Callie, “Hiç kimse beni böyle hissettirmedi,” diye mırıldandı.

Levi Callie’nin bu sözcükleri söylerken hissettirdiği tutkuyu, sözcüklerin kendisinden daha tatmin edici buluyordu. Bu tam da istediği şeydi. Fakat bu ivmenin onları fazla hızlandırmasına direndi. Bu kez sevişmelerinin bir enerji ve heves dalgası içinde sönüp gitmesini istemiyordu. Bunun kendi ihtiyaçlarını karşılamakla bir ilgisi yoktu. Callie’nin kollarında tekrar tekrar titremesini, sallanmasını ve gevşemesini istiyordu.

Bu düşünce zihninden geçerken bile bunun Callie’nin ileride onu hatırlamasını sağlamak için çocukça, budalaca bir çaba olduğunu fark etti. Fakat buna karşın ona haz vermek daha önemli görünüyordu.

O defalarca kez geldikten sonra, “Tekrar,” dedi. Callie halının üstünde olduğundan canı yanmasın diye onu üstüne çıkarmaya çalıştı fakat Callie başını iki yana salladı.

Göğsü yorgunluktan inip kalkarken nefes nefese, “Ben bittim,” dedi. “Çok yorgunum.”

Levi işte bu işareti bekliyordu. Callie tatmin olmuştu. Onun kollarını başının üstünde sabitleyerek sadece onun göz-

leri için açılmış göğüslerine, boynunu süsleyen kolyesine tadını çıkararak baktı.

En sonunda onun üstüne yığıldığında Callie, “İnanılmazdı,” dedi.

Levi cevap vermedi. O da yorgundu. Her şeyden çok da zihnen yorgundu.

Yana dönüp ağırlığını koluna vererek başını Callie’nin omzuna koydu ve Callie’nin yanağına kayan elini hissetti.

“Levi?”

Levi derin derin nefes alarak sadece ona has olan kokunun keyfini çıkarıyordu. “Hım?”

“Lütfen bana bunun elveda olmadığını söyle.”

Levi gözlerini yumdu. Bu anın gelmesini hiç istememişti. Bir daha asla bir kadına böyle güçlü hisler duyabileceğini sanmıyordu. “Çok üzgünüm,” dedi.

Levi birkaç eşyasını bir torbaya doldurup onu kapının yanına koymuş olsa da, Callie onu bir gün daha kalmaya ikna etti. O sabah motosikletle gezmeye çıkmış, dağlarda ara vermiş, bir nehirde çıplak yüzmüşlerdi. Şimdi Levi onun dizüstü bilgisayarında spor sitelerine bakarken, Callie de hazırlanıyordu. Baxter’in son mesajına bakılırsa arkadaşları yakında burada olurdu. Callie bu “müdahale”yi atlatmak zorundaydı. Sonra Levi’yle geri kalan son gününü rahat rahat geçirebilirdi.

Levi’yle çok yakın olmasına karşın hastalığını ondan saklamayı başardığına inanamıyordu. Daha dün ona doğruyu söylemediği için pişmanlık krizleri geçiriyordu. Levi’nin bunu

öğrenip ondan nefret edeceğini düşünmüştü. Fakat artık o gitmeden önce bir şeylerin değişeceğini düşünmesi için bir neden yoktu. Genel olarak epey iyi hissediyordu ve bu nedenle de kararına sadık kaldığı için çok memnundu. Sessiz kalması sayesinde beraber iki müthiş hafta geçirmişlerdi; bu başka türlü asla olmazdı. Ve Callie en başından beri planladığı gibi, Levi onun yaşamak üzere olduğu süreçten habersiz, hayatına devam edecekti.

Levi, "Geleceklerini nereden biliyorsun?" diye sordu.

Callie makyaj çantasından rimelini çıkardı. "Baxter çıtlattı."

"Anlamıyorum. Neden bir sorun olduğunu düşünüyorlar?"

"Telefonlarına cevap vermiyordum, cuma günleri de kafeye gitmeyi bırakmıştım."

"Sebep?"

"Çünkü meşguldüm. Önce çiftlikle, sonra da sen gelince seninle. Ama bende bir tuhafılık olduğuna ikna olmuş durumdalar." Tuhaf davrandığına şüphe yoktu. Öleceği gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordu ve bu otuz iki yaşında biri için kolay değildi. Bu da sakladığı başka bir sırdı... hem Levi'den, hem de arkadaşlarından. Fakat Levi gittikten sonra arkadaşlarına ve ailesine her şeyi açıklayacaktı. Hastanede Baxter'ın desteği çok iyi gelmişti. Callie bedeli ne olursa olsun, daha fazla desteğe ihtiyaç duyuyordu.

"Yani... bunun suçunu bana mı atacaksın?"

Callie güldü. "Aynen öyle. Bir sakıncası var mı?"

Levi umursamaz bir havayla, "Hayır," dedi.

Zaten yakında gidecekti fakat şimdi bundan bahsetmek istemiyorlardı. "Onlara yatakta iyi olduğunu söylemeyi ihmal etmem. Bu telafi eder mi?"

“Erkeklik gururuma iyi gelebilir.”

“O zaman erkeklik gururunu koruyacağım emin ol.” Callie duraksayarak biraz ruj sürdü. “Onlarla tanışmak istiyor musun?”

Levi’nin bunu istemeyeceğini düşünüyordu.

“Neden olmasın?”

Bu cevap karşısında şaşırarak banyodan başını uzattı.

Gözleri buluştuğunda Levi, “Seni özleyeceğim,” dedi.

Cheyenne, diğerleri, yani Dylan, Eve, Riley, Noah, Baxter ve Kyle’la beraber Callie’nin verandasına ulaştığında gergin gergin çantasının sapıyla oynuyordu. Onun evinde buluşmuşlar, aynı anda gelebilmek için iki arabaya dağılmışlardı. Ted hâlâ kitabı üstünde çalıştığından gelememişti ve hiç kimse Sophia’ya ulaşamamıştı.

Cheyenne ortalığa, “Umarım bu işleri daha da kötüleştirmez,” diye mırıldandı.

Ona en yakın kişi Eve’di fakat muhtemelen o cevap verecekti. Erkekler bu müdahale kararına daha mesafeli durmuştu. Eve onları beraber hareket etmeleri için adeta zorlamıştı. “Bir şey yapmak zorundayız,” diye ısrar etmişti. “Diğer seçeneğimiz ne? Onun uzaklaşmasına izin mi vereceğiz?”

Cheyenne Callie’nin dostluğunu kaybetme düşüncesinden hoşlanmıyordu. Callie onun için çok değerliydi. Fakat evlendikten sonra Dylan’a ve çift olmanın getirdiği mahremiyete yer açmak için arkadaş grubundan biraz uzaklaşması gerektiğini itiraf etmeliydi. Belki Callie de buna benzer bir şey, olgunlaşma ve değişen ihtiyaçlarla ilgili bir süreçten geçiyordu.

Bu düşüncesini dile getirmesine fırsat kalmadan kapı açıldı.

Cheyenne, Callie'nin vereceği tepkiden çekinerek nefesini tuttu fakat Callie onları kapısının önünde görmekten ötürü öyle içten bir mutluluk sergiledi ki, Cheyenne rahat bir nefes verdi.

Callie teker teker hepsine sarılırken, "Sizi gördüğüme sevindim," dedi.

"Bu garip," diye fısıldadı Eve. İkisi grubun arkasındaydı ve diğerlerinin konuşmaları onların rahatça fısıldaşmasını sağlıyordu.

"Belki de gerçekten çiftliği satışa hazırlamakla meşguldü," diye fısıldadı Cheyenne.

İçeri girdiklerinde Cheyenne etrafa bakınarak arkadaşlarının gizemli misafirini görmeyi umdu fakat adam odada değildi.

Callie otururken, "Kahve yaptım," dedi. "Ve Ted'in doğum gününde yaptığım esmer şekerli tarçınlı pastadan da var."

Noah yüzünü buruşturdu. "Bu saatte tatlı mı yiyorsun? Bize bir şey borçlu değilsin ama meyve, yoğurt veya yulaf ezmesinin nesi var?"

"Ah, Tanrım," dedi Callie. "Onları zaten her gün yiyorsun."

"Sigarayı bir süre önce bıraktım," diye araya girdi Dylan. "Sağlıklı hayat için fedakârlığımı yaptım yapacağım kadar. Onun payını da ben yerim."

Cheyenne kocasının elini sıktı. "Nikotini bırakmak kolay değil. Seninle gurur duyuyorum canım."

Dylan ona bakıp gülümsedi fakat Cheyenne bunu fark etmedi bile. Callie'nin yüzündeki hüznü ifade ona Eve'in onun ne kadar çok evlenmek istediğini söylediğini hatırladı. Fakat aklından ne geçiyorsa, o andan aldığı keyfi bozmamış gibi görünüyordu. "Bugün kalorilere, yağa, karbonhidrata falan dikkat

etmek yok,” dedi. “O yüzden damar tıkanıklığı ve yüz yaşına kadar yaşamak gibi şeyleri kafanızdan çıkarın. Bu bir kutlama.”

Noah ayaklarını sehpaye uzattı. “Neyi kutluyoruz?”

Cheyenne de aynı şeyi merak ediyordu fakat soruyu Noah sorduğundan kendisine fırsat kalmamıştı.

Callie’nin bakışları arkadaşlarının üstünde dolandı. “Dostluğu.”

“Bir dakika.” Noah ayaklarını indirdi ve yerinde doğruldu. “Hazırda kahveli kek mi bekletiyordun?”

Baxter’ın yüzü öyle bir kızardı ki Cheyenne ziyaretlerini önceden Callie’ye haber verdiğini anladı. Herkes dönüp ona bakınca Baxter ellerini iki yana açıp, “Ne?” dedi. “Kibarlık gereği kapısına dayanmak üzere olduğumuzu bildirmeliydik!”

Callie Cheyenne’in uzun zamandır görmediği kadar içten bir kahkaha patlattı. “Sorun değil. Hepiniz burada olduğunuz için çok mutluyum. Sizi özledim.”

Riley kanepede yanında oturan Eve’i dürterek, “Bence bu çok sıcak bir karşılama,” dedi. “Herhalde artık onu bize tuhaf davranmakla suçlayamayız.”

Birkaç kişi gülse de Cheyenne Callie’nin ellerini Kyle’ın oturduğu kısa arkalıklı koltuğun arkasından onun omuzlarına koyduğunu gördü. Kyle saklamak için çok uğraştığı o incinmiş ifadeyle başını kaldırıp ona baktığında, Callie eğilip yanağını onun yanağına bastırdı. Cheyenne ne söylediğini duymadı fakat Callie’nin özür dilediğini düşündü.

Riley, “Hım, ikinizin arasında yeterince yakınlaşma yaşanmış zaten,” diye espri yaptığında Callie kızarak geri çekildi.

“Bu onu sevdiğim gerçeğini değiştirmiyor,” dedi Callie. “Onu daima seveceğim.”

Cheyenne Kyle'in ağlamaya başlayacağından korktu. Ne kadar rahatladığını gayet net görebiliyordu.

Kyle, "Bütün sorumluluğu üstleniyorum," dedi sadece.

Callie onun saçlarını karıştırdı. "İyi deneme ama benim de bunda payım var. Ama herkese söylediğin için sağ ol."

Kyle onun alaycı sözleri karşısında elini göğsüne götürdü. "Bunu yapmamı istediğini düşünmüştüm. Telefonda bir kere-sinde öyle demiştin. Sence *ben* bunu yapmak ister miyim?"

"Hayır. Bence ikimiz de defalarca kez saçmaladık. Ama artık iyiyiz, öyle değil mi?"

Kyle koltuğuna gömülerek gülümsedi. "İyiyiz."

"Harika." Callie memnun bir ifadeyle başını sallayarak Eve'e döndü. "Haydi gel de pastayı tabaklara dağıtalım."

Cheyenne onların arkasından mutfağa gitti ve Callie'ye, "Harika görünüyorsun," dedi. "Her zamankinden daha zayıf-sın ama mutlu görünüyorsun."

Callie onun bakışlarına karşılık vererek, "Teşekkürler," dedi.

"Yani... iyisin değil mi? Her şey yolunda mı?"

"Ben... şanslı hissediyorum."

Cheyenne ile Eve birbirlerine baktı. "Hangi açıdan?"

"Bir sürü iyi arkadaşım var."

"Elimizi kolumuzu bağlıyorsun, biliyorsun değil mi?" dedi Eve.

Callie ikisine de sarılarak, "Rahatlayın ve keyfinize bakın," dedi.

"Yeni... arkadaşın nerede?" diye sordu Eve.

"Duş alıyor, birazdan gelir."

Cheyenne rahatlayarak pastaları ve kahveleri salona getirdi.

Herkes her zamanki gibi konuşup gülüşüyordu. Ortam son birkaç haftadır cumaları kafede olduğundan daha hareketliydi. Cheyenne özellikle Levi yatak odasından geldiğinde çok heyecanlandı. Ondan görür görmez hoşlandı. Callie'ye bakışları çok güzeldi.

Derken sonra kocası gözüne takıldı ve bir sorun olduğunu hemen anladı. Dylan'ın ağzını bıçak açmıyordu. Sadece koltukta oturmuş, öfkeyle etrafı inceliyordu.

Tabaklarını içeri götüren veya kahve almaya gidenlerin arasından süzülüp kocasının yanına geçti.

“Ne oldu, Dyl?” diye mırıldandı. “İyi görünmüyorsun.” Bunun sebebini tahmin edemiyordu. Diğer erkekler gibi, Eve'in küçük “müdahale”sine katılmakta çekinceli davranmıştı fakat çekinecek bir şey olmadığı artık kanıtlanmıştı. Callie onlara gücenmemişti; tartışma olmamıştı. Herkes iyi vakit geçiriyordu. Onun dışında.

Dylan, Baxter ve Noah'yla konuşmakta olan Levi'yi başıyla işaret ederek, “O adamı tanıyorum,” dedi.

Noah, Baxter'a fırsat vermeden, “Tanıyorum derken?” diye sordu. Dylan cipi kullanırken Cheyenne yolcu koltuğunda, Noah da Baxter'la beraber arkada oturuyordu. Riley ile Kyle Eve'in 1994 model üstü açık Mercedes'iyile gittiğinden, çiftliğin garaj yolundan yola çıkarken Dylan'ın az önce patlattığı bombadan habersizdi.

“İsmi Levi McCloud değil.” Dylan dikiz aynasına baktı fakat gözünde güneş gözlüğü olduğundan Baxter onun ken-

disine mi, yoksa Noah'ya mı baktığını anlamadı. "Gerçek adı Levi Pendleton."

Cheyenne başını cama yasladı. Onlar dinliyordu fakat kocasına bakmıyordu. Baxter, güneşliğin üstündeki aynadan onun hüznü bir ifadeyle gelip geçen manzarayı izlediğini görebiliyordu. Cheyenne de tıpkı onlar gibi bunu duymaktan hoşlanmamıştı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Baxter.

Dylan yüksek vitese taktı. "Çünkü o hayatımda gördüğüm en iyi dövüşçülerden biri."

Cheyenne başını camdan kaldırdı. "Callie *çok* iyi görünüyor. Levi'ye bakarken yüzündeki ifadeden bile ona âşık olduğu anlaşıyor. Yanılmadığına *emin misin?*"

Dylan elini onun bacağına koydu. "Eminim."

Baxter'ın aklından öyle çok soru geçiyordu ki, önce hangisini soracağını bilmiyordu. "Onu daha önce nerede ve ne zaman gördün?"

"Yıllar oldu. O zamanlar ben de dövüşüyordum."

"Ama o zamanlar bir sürü dövüşçüyle tanışıyordun." Cheyenne, hâlâ kocasının söylediklerini kabul etmek zorunda kalmamak için bir şüphe yaratmaya çalışmayı umuyordu.

Dylan'ın yüzü güneş gözlüklerinin arkasında son derece kararlıydı. "Söylediğim gibi, o en iyilerden biriydi. Hepimiz onu büyük bir dikkatle izledik."

Noah, "Görünüşe bakılırsa kendisiyle gurur duyması gerekir. O zaman neden soyadının McCloud olduğunu söylüyor? Ve neden evi, ailesi, arkadaşlarından uzakta, yollara düşmüş?"

Dylan cevap vermek istemiyormuş gibi tereddüt etti fakat en sonunda bildiklerini açıkladı. "Çünkü Nevada'da polise saldırmaktan aranıyor."

“Lanet olsun,” dedi Noah. “*Bunu* nereden biliyorsun?”

“Çünkü dövüş dünyasındaki herkes bunu bilir. Olay birkaç yıl önce oldu. Levi iki polisi hastanelik etmiş.” Sesini alçalttı. “Birin durumu ciddiydi.”

“Ve bu yanına kâr mı kaldı?” diye sordu Baxter.

“Bildğim kadarıyla hiç yakalanmadı.”

Noah yerine çöktü. “Buna inanamıyorum. Callie en sonunda birine âşık oluyor ve adam ona yalan söylüyor. Kyle en başından beri o adamdan şüpheleniyordu zaten. Bunu duyunca delirecek.”

Baxter Levi’nin Callie için ne ifade ettiğini herkesten çok biliyordu. “Levi’nin o polislerle ne işi varmış? Onu başka bir şey için içeri mi almaya çalışmışlar?”

“Anlaşılan Levi sarhoşmuş ve olay çıkartmış. Ama kavga patlak vermeden önce ne olduğunu pek bilmiyorum.”

Noah, “Polis neden silahını kullanmamış?” diye sordu.

“Çünkü onlara fırsat vermeden silahlarını almış,” dedi Dylan.

Baxter karma dövüş bir yana, boks bile sevmiyordu. Genel olarak spora ilgisi yoktu. Bu olayı duymuş olsaydı bile hatırlamazdı. “Bu iki yıl önce mi olmuş?”

“Sanırım bir önceki yaz. Levi bir süredir dövüşmüyordu. Son dövüşünün üstünden altı yedi yıl geçmişti. Ben onu en son görelî daha da uzun zaman olmuştu ama bahsettiğim olay ciddi bir haberdî.”

Noah Dylan’ın omzuna elini koydu. “Sen onunla hiç dövüştün mü, Dyl?”

“Hayır. Şansım varmış. Ben kafes dövüşüne çok az eğitimle başladım. Çaresizlik dışında yaslanabileceğim hiçbir şey

yoktu. Para kazanmak zorundaydım, yoksa Çocuk Koruma Hizmetleri gelip kardeşlerimi elimden alacaktı. Levi ise dövüş için özel olarak yetiştirildi.”

“Yapma, sence onu yenemez miydin?” diye sordu Noah.

Dylan, “Dürüst olmak gerekirse muhtemelen iki dakikada işimi bitirirdi,” dedi. “Levi çok nadiren dövüş kaybederdi. Güven bana, o özeldi.”

“Yani Callie’nin iyi olduğuna sevineceğimize tekrar onun için endişelenmemiz gerek,” dedi Cheyenne. “Şimdi ne yapacağız?”

“Onunla konuşmalıyız,” dedi Noah. “Bay Doğru’yu bulduğunu düşünmesine izin veremeyiz. Levi polis tarafından aranıyor. Bir polise saldırmak ciddi bir şey. Bunun için hapis yatabilir.”

Baxter konuşmak, onlara hiçbir şey söylememeleri için ikna etmek istiyordu. Eğer Levi Callie’nin beklediği gibi kasabadan giderse ikisi de birbirlerinin sırrını bilmek zorunda değildi. Ona kalırsa bu ikisi için de en hayırlısı olurdu. Fakat bu düşüncesini desteklemek için mantıklı bir sebep bulmalıydı çünkü arkadaşları Callie’nin hastalığından haberdar değildi.

Dylan parmaklarını saçlarının arasından düzeltti. “Bu doğru olabilir ama onu ispiyonlamak istemiyorum.”

Şaşkın görünen Cheyenne, “En yakın arkadaşlarımızdan birini korumak için bile mi?” dediğinde Dylan yerinde huzursuzca kıpırdandı.

“Callie’nin başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. O yüzden size bunu söylüyorum. Ama onu ele veremem. Belki de bunu yapmak doğru olabilir ama... belki de değildir. Sadece onun kaderine böyle karışmak bana düşmemiş. Benim de zamanında başım bir sürü belaya girdi ve yaşadıklarımın yalnızca birkaçı gerçekten kendi suçumdur.”

Baxter onun bu sözlerine için için sevindi. Şansı yaver giderse, Dylan bunu onun yerine yaparsa, onları bundan vazgeçirmesine gerek bile olmayacaktı. “Peki ne diyorsun?”

Dylan radyonun sesini kısıtı. “O gece o iki polisle ne olduğunu bilmediğimizi söylüyorum. Biz orada değildik.”

“*Pardon?*” dedi Noah. “Onlar *polisti*. Bu onları haklı kılmaz mı? Görünüşe göre sadece görevlerini yapıyor, belki onu aşırı alkollü ve taşkın davranışlar gösterdiği için götürmek istiyorlardı ve Levi adam gibi gitmek yerine onları evire çevire dövdü.”

Dylan, “Pek sayılmaz,” diye homurdandı. “Bir rozet takmak seni mükemmel yapmaz.”

Bu fırsatı değerlendirmek isteyen Baxter hemen araya girdi. “Eğer kaçıyorsa, burada uzun süre kalmayacak anlamına gelir. Neden... her şeyi oluruna bırakmıyoruz? Bırakalım da Callie bu kısa süreli maceranın tadını çıkarsın.”

Cheyenne arkasına döndü. “*Şaka* mı yapıyorsun? Adamın ne kadar kalacağını veya bunun Callie’yi nasıl etkileyeceğini bilmenin bir yolu yok! Adamın öfke kontrolü sorunu olabilir. Belki de henüz ortaya çıkmamıştır ama bu çıkmayacağı anlamına gelmez.”

Baxter içini çekerek çenesini ovdu. Noah’nın ifadesinden bir sorun olduğunu tahmin ettiği anlaşıyordu. Bu sürpriz değildi. Noah onu herkesten iyi tanıyordu. Yani bazı açılardan. Bazı açılardansa onun hakkında hiçbir fikri yoktu veya tam öndekini görmek istemiyordu. Baxter’ın cinsel yöneliminden bahsedilmediği sürece, hissetmesi gerekenden daha fazlasını hissettiğini dile getirmedikleri sürece ilişkileri her zamanki şekilde sürebilirdi.

Eğilebilmek için emniyet kemerini gevşeten Noah, tam da beklediği gibi şüpheli bir ifadeyle, “Dinliyorum,” dedi.

Baxter, "Neyi?" diye sordu.

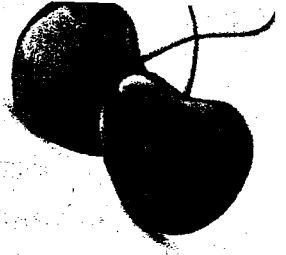
"Yapma, söyle işte. Bir şey saklıyorsun."

Bu doğrudu. Eğer Callie karaciğer nakli olmazsa Levi McCloud'un kim olduğunun önemli olmayacağını saklıyordu. Callie onun hapse girdiğini göremeyecekti. Doktorunun geçen hafta hastanede söylediklerine göre, fazla zamanı da kalmamıştı.

"Sorun ne?" diye sordu Noah. "Neden bize söylemiyorsun, Bax?"

Artık doğruyu öğrenmelerinin zamanı gelmişti. Hepsinin. Fakat Baxter Callie'nin sırrını ifşa edemezdi. Onun ölmekte olduğunu söylemek ona düşmemişti.

"Arayın onu," dedi. "Arayın onu ve Levi hakkında bildiklerinizi söyleyin; bakalım ne diyecek."

Yirmi Beşinci Bölüm

Kyle aradığında Callie onun sesini duyduğuna sevindi. Son birkaç hafta arkadaşlıkları açısından epey zorlayıcı geçmişti. Kyle'in onun için endişelendiğini, onun yüzünden tuhaf davrandığını sandığını biliyordu. Fakat bu sabah bütün bunları geride bırakmışlardı. Artık dostluklarını sürdürebileceklerini umuyordu. Birkaç saat önce Kyle evdeyken Levi'den rahatsızmış gibi görünmüyordu. Hatta birbirlerine sıcak davranmışlardı..

Bu nedenle onun sesindeki ciddi tonu duyunca şaşırdı. "Konuşabileceğimiz bir yere geçer misin?" dedi Kyle. "Kimse-nin duymayacağı bir yere."

Callie akşam yemeğini hazırlamakla meşgul olan Levi'ye baktı. Levi babasının bir arkadaşının ona öğrettiği bir Meksika yemeğini yapmak istemişti. O marine ettiği eti doğrarken, Callie de etin yanında ızgara yapacağı soğanları dilimledi.

Callie bir an duraksayınca Levi onu dürterek, "Kim o?" diye sordu.

"Kyle. Eve'le ilgili bir şey konuşmak istiyor, hemen dönerim."

Uzaklaşırken Levi'nin arkasından baktığından emindi fakat arkasından gelmedi. Salona ulaştığında Callie, "Tamam," dedi. "Yalnızım. Ne oldu?"

Kyle, "Bilmen gereken bir şey var," dedi.

Callie içini çekti. Şimdi ne olmuştu?

"Oturuyor musun?"

"O kadar kötü mü?"

"İyi değil."

"O zaman neden sabah buradayken söylemedin?"

"Bilmiyordum. Hiçbirimiz bilmiyorduk."

Biz. Diğer arkadaşlarından da bahsediyordu. Evden ayrıldıklarından sonra ne öğrenmiş olabiliyorlardı ki? Baxter onlara söylemiş miydi?

"Sorun ne?" Callie mutfığa dönmek istiyordu. Keyifli vakit geçirmeye devam etmek istiyordu. Levi'yle beraber yemek yaparken bir yandan da konuşuyor, gülüyor, beraber son gecelerinin tadını çıkarıyorlardı. Levi'nin kapının yanında duran çantası bunun "son gece" olduğunu gayet net gösteriyordu. Aynı şekilde Joe daha önce arayıp Levi'ye önümüzdeki hafta çalışıp çalışamayacağını sorduğunda Levi'nin bunu yapamayacağını söylemesi de. Callie veda etme düşüncesinden nefret ediyordu. Fakat bir yandan da rahatladığını hissediyordu. Levi'nin bir an evvel hayatına dönmesini istiyordu. Ya karaciğer nakli olamazsa? Doktoru şimdiye kadar güzel bir haberle aramamıştı, yani böyle bir olasılıkla yüzleşmesi gerekecekti. Levi ise çok büyük bir aşama kaydetmişti. Callie onun kendine gelmeye devam etmesini istiyordu. Bunu, onun burada kalmasından daha fazla istiyordu.

Yatak odasına vardığında arkasından kapıyı kapatırken Rıfle içeri sızdı. Callie telefona, "Dinliyorum," dedi.

"Bir dakika," dedi Kyle. "Sesini hoparlöre vereceğim. Eve, Baxter, Noah, Dylan, Chey ve Riley de yanımda."

"Hepsi bizi mi dinliyor?"

"Evet. Bunu tek başıma açıklamak istemiyorum."

Bir şey mi açıklayacaktı? Fakat sırrı olan kişi kendisiydi...

Callie diğerlerinin sesini duyunca, "Baxter neler oluyor?" diye sordu.

"Sanırım vakit geldi, Cal," dedi Baxter. "Kusura bakma."

Dürüst olmanın vakti gelmişti. Baxter bunu söylemeye çalışıyordu. Aslında Callie de bir yandan böyle hissediyordu. Fakat bu senaryo beklediği gibi ilerlemiyordu. "Pekâlâ. Kyle neyi açıklamak istiyor?"

Sonra Eve'in sesi belirdi. "Callie, biz oradayken..."

"Evet?"

"Dylan Levi'yi tanıdı."

Callie yatağa çöktü. "Ne?"

"Levi'yi daha önceden tanıyormuş, Cal. Sadece bu sabah geldiğimizde fark etti."

Callie dalgın dalgın başını kucığına koyan köpeğini okşadı. "Nereden? Nereden tanıyormuş?"

"Yaklaşık sekiz yıl önce Arizona'daki bir turnuvadan."

Callie yataktan öyle hızlı kalktı ki Rıfle yere atladı. "Ee, ne olmuş? Bu sürpriz değil. Levi'nin eskiden dövüştüğünü biliyorum."

Tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra Eve yeniden söze girdi. "İsminin Levi McCloud olmadığını da biliyor musun peki?"

Evet! Bunu da biliyordu. Fakat arkadaşlarının bunu bil-

mesi huzurunu kaçırmıştı. Onun sahte isim kullandığını bilmek hoşlarına gitmezdi. Hiç kimsenin hoşuna gitmezdi bu. Acaba sebebini de biliyorlar mıydı?

Callie nasıl cevap vereceğini düşünürken Dylan vakit kaybetmeden konuya girdi.

“Callie, adamın ismi Levi Pendleton. Nevada’da iki polise saldırmaktan aranıyor.”

İki polise saldırmaktan mı? Bu tahmin ettiğinden daha kötüydü; onun sahte soyadı kullanmasını gerekçelendirmek için düşündüğü senaryolar gibi zararsız değildi. “Ne kadar kötü? Onlara ne kadar zarar vermiş?”

“Birinin çenesi kırılmış ve hastaneye yatmış. Eğer bir sürü adam Levi’yi tutmasaymış işler nasıl giderdi bilmiyorum. Diğer polis ise kendini kaybetmiş.”

Callie onun böyle şiddet kullandığını hayal edemiyordu. O şiddete eğilimli biri değildi. Onu uzun zamandır tanımıyor olsa da, Levi çok nazik, çok ince biriydi. “Bu ne zaman olmuş?” diye sordu.

“İki yıl önce.”

O zaman Afganistan’dan yeni dönmüştü. Callie onun nasıl bir ruh halinde olduğunu tahmin edebiliyordu, bu olanları açıklayabilirdi. Onlara bunu söylemek, onun yaşadığı kaybı, çocukluğunu onlara anlatmak istiyordu. Fakat neden uğraşacaktı ki? Levi yarın gitmiş olacaktı. Sadece yetkililerin onu yakaladıklarında hafifletici koşulları hesaba katmalarını umuyordu.

“Söylediğiniz için teşekkürler,” dedi yavaşça.

“Bu kadar mı?” dedi Kyle. “Callie, sana en başından söylediğim gibi, o tehlikeli biri olabilir. Belki de...”

“Kyle!” diye araya girdi.

Kyle artık sabrı tükenmiş halde, “Ne?” diye bağırdı.

“Önemi yok!”

Eve ondan daha da kızgın bir halde, “Ne demek önemi yok?” diye bağırdı. “Bir aile istemiyor musun? Şiddetli bir suçtan aranan bir adamla nasıl bir aile kuracaksın? Bu adam yeniden şiddet uygulayabilir. Çocukların ne olacak? Böyle bir şey başına gelse kalplerine inecek annenle babana ne olacak? Sana değer veren bizlere...”

Callie makineli tüfekten ateşlenen kurşunlar gibi canını yakan bu sözlerden kaçma isteğiyle gözlerini yumarak, “Yeter!” diye bağırdı. “Ben hiç kimseyle bir hayat falan kuramam.”

Birden sessizlik çöktü.

Noah, “Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu. “Sen güzel, zeki, komik bir kadınsın. Doğru adamı bulacaksın. Onunla yetinmek zorunda değilsin.”

Callie derin bir nefes aldı. “Noah, Kyle, Eve... hepiniz.”

“Ne?”

Bu Cheyenne’in sesiydi. Callie bu sorunun altındaki korkuyu hissetti. Cheyenne’in çok zor bir hayatı olmuştu. Callie birazdan söyleyeceklerinin zorluklarla dolu o uzun listeye bir yenisini ekleyecek olmasından nefret ediyordu. Sadece o da değil. Hepsi korkunç bir şey söyleyeceğini biliyordu.

“Baxter birazdan söyleyeceklerimi doğrulayabilir çünkü bu hafta başında hastanede yanımdaydı.”

“Hastane mi?” diye sordu Kyle.

“Evet.” Callie gözyaşlarının birikmeye başladığını hissederken sesinin titrememesi için dua etti. “Bende karaciğer

yetmezliği var. Eğer birkaç hafta içinde organ nakli ameliyatı olmazsam yaz bitmeden öleceğim.”

Levi elini aşığıya indirdi. Callie'ye yemeğin hazır olduğunu söylemek için kapıyı çalmak üzereydi. Fakat önemli bir konuşmayı bölmek için duraksayınca onun bu hafta başı hastanede olduğunu duymuştu. Baxter da onun yanındaydı. Callie ölüyordu.

Başta kapının arkasından kulağına süzülen sözcükler öyle abesti ki, az kalsın gülecekti. Bir hata olmalıydı. Callie genç, güzel, mükemmeldi. Her normal insan gibi yaşayıp gidiyordu. Baxter onun bir şeyi olsaydı bunu bilirdi, öyle değil mi? Daha bu sabah güzel bir dereye yüzerken gülüp eğleniyorlardı.

Fakat bir keresinde onu banyonun zemininde ayağa kalkamayacak kadar hasta halde bulduğunu da hatırlıyordu. Ve hafta başında iki günlüğüne ortadan kaybolmuştu. O sırada bile bunun tuhaf olduğunu düşünmüştü fakat Baxter San Francisco'da denize açıldıklarını söylemişti. Arada bir nefesi kesiliyor, zaman zaman yorgun görünüyordu. Birkaç kilo vermişti. Fakat ona bunları sorduğunda iyi olduğunu söylemişti!

Kalbi öyle hızlı atıyordu ki göğsünden çıkacakmış gibiydi; hiç kıpırdamadan durarak odadan gelen sesleri dinledi. Telefonda birkaç arkadaşıyla birden konuşuyordu. Ağlamalar, arkadaşlarının onlara yalan söylemesinden ötürü kızgınlıklarını duyabiliyordu. Derken Callie her ne kadar kısa olursa olsun, onları iyi bir hayat yaşadığına ikna etmeye çalışıyordu ve hiç kimsenin çok üzölmesini istemediğini söylüyordu.

Ondan sonra onlara Levi'nin uyuşmasına neden olan bir

şey söyledi. "Lütfen, eğer... kasabada falan Levi'yi görürseniz bundan ona bahsetmeyin. Ona rastlayacağınızı sanmıyorum ama olur da rastlarsanız diye söylüyorum. Bunu bilmesini istemiyorum."

"Neden?" diye bağırdı birisi. "Ona âşık olduğun belli. O da sana âşık olabilir. Bunu bilmeye hakkı var."

Callie buna razı gelmedi. Kararlılıkla, "Hayır," dedi. "Onun öldüğümü görmesini istemiyorum."

Levi'nin motosikletinin çalıştığını duyar duymaz anladı. Onun mutfakta yemek hazırlıyor olması gerekiyordu. Levi'nin dışarıda olmak için bir nedeni yoktu. Fakat belki de...

Callie birden kendini hastalanmış gibi, bu kez kalbinden hastalanmış gibi hissederek arkadaşlarına onları tekrar arayacağını söyleyerek, tam Kyle bir şey söylerken telefonu kapattı. Sonra Levi'yi yakalayabilmeyi umarak evden fırladı fakat Levi çoktan garaj yolundan çıkmıştı bile. Onun arkasından haykırmak, iyi olduğunu bilmek istiyordu fakat onu ancak uzaklaşırken görebildi.

"Hayır!" Keşke telefonu açmasaydı. Fakat arkadaşları endişelerini dile getiremezse ne yaparlardı?

Polise gidebilirlerdi.

Callie içini çekerek üst basamağa, Levi'nin onun için aldığı pembe kaskın yanına oturdu. Arkadaşlarına hastalığını açıklamak için beklemeliydi. Bir gün daha. Sadece bu kadar beklemesi gerekecekti. Zaten beklemeyi *planlamıştı*! Fakat onları Levi'nin geçmişiyile ilgili endişelenecekleri bir şey

olmadığına, onu kendi haline bırakabileceklerine ikna etmeye dalmıştı...

Rifle'in soğuk, ıslak burnunu kolunda hissetti. Kapıyı açık bıraktığından köpek dışarı çıkmıştı. Kolunu onun boynuna atarak, yanağını yalamasına izin verdi. "Sorun yok, değil mi oğlum?" diye sordu. "Levi zaten gidecekti."

Köpek homurdandı fakat Callie onun da kendisi kadar üzgün olduğundan şüpheliydi. Bu her şeyi değiştiriyordu. Artık Levi aklına geldiğinde onu kendisinden habersiz ve mutlu hayal edemeyecekti. Levi de muhtemelen onu düşünmek istemeyecekti.

"Kahretsin, Rifle. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım."

Birden ayağa kalkamayacağını hissederek verandaya uzandı ve başını koluna yasladı. Kümesin ardında güneşin batmaya başladığını görebiliyordu. Kuyruğu ahşap döşemeye vuran Rifle da onun yanına oturdu. Callie gölgelerin kendisine doğru esmesini izlerken, Levi'yle yaptığı motosiklet gezintisinin heyecanı aklına geldi. Levi'nin beline sarıldığında bedeni öyle güvenli ve sağlam gelmişti ki. Sonra durduklarında ve Levi bağırıp çağırmasına bakmadan onu o soğuk nehre taşıırken yüzündeki o haylaz gülümsemeyi hatırladı. Ondan sonra, Levi arkadaşlarıyla tanışmak için yatak odasından çıktığında bu kadar çok sevdiği birini onlara göstermekten ötürü ne kadar gurur duyduğunu hatırladı. Son olarak da en önemlisi arkadaşları gittikten sonra beraber huzur dolu, sessiz mutfakta güzelce yemek yapışlarını hatırladı. Bütün bunlar büyük bir ıstırap vererek kare kare zihninde canlandı; ta ki, neyse ki uykunun verdiği huzur içini kaplayana ve her şeyi ona unutturana kadar.

*

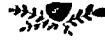
Kyle Callie'yi defalarca kez aradı. Sonraki iki saat boyunca o da diğerleri de birkaç dakikada bir Callie'yi aradı. Cevap gelmeyince ne olduğuna bakmak için çiftliğe gitmek istediler fakat Kyle onları yalnız gitmesine izin vermeleri için ikna etti. Ümitsizce Callie'yle konuşmak, ona artık her şeyi anladığı için ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Bu zamana kadar Callie'nin yatmış olmalarını fazla abarttığını düşünmüştü. Bunun bir sonucu olarak da arkadaşlıklarını mahvedebileceğinden, grubu bozabileceğinden endişe ediyordu. Onun çok daha büyük bir şeyle mücadele ettiğinden haberi yoktu ve bir şekilde sezgisel olarak bilse de, bunu tahmin edemediği için kendini suçlu hissediyordu. Son zamanlarda onunla en çok vakit geçiren kişi kendisiydi. Çiftliğe herkesten çok gitmişti. Ve iyi bir dost gibi onu dinlemek yerine (belki dinleseydi Callie ona hastalığını anlatırdı) onunla yatmış ve her şeyi karman çorman etmişti. En büyük ironi de, boşandığı için Callie'nin ona üzül-
düğünü ve ona yardım etmeye çalıştığını bilmesiydi.

Gaz pedalına basıp kır yolundan çiftliğe giderken, "Bazen sana âşık olduğumu düşünüyorum," dedi.

Çiftliğe ulaştığında her şey sessiz görünüyordu. Kapıdan döner dönmez Rifle onu karşılamak için koştu; bu tuhaftı çünkü saat geç oluyordu. Köpek genellikle bu saatte içeride olurdu.

İçeride biri varmış gibi görünmüyordu. Callie'nin arabası garaj yolunda duruyordu fakat Kyle Levi'nin motosikletini göremedi ve ev karanlıktı.

Ne olur ne olmaz diye kapıyı çalmaya niyetlenerek arabayı park etti. Fakat tam arabadan inip eve yaklaşırken, verandanın

üstünde bir figür gördü ve bunun Callie olduğunu fark etti. Callie orada öylece uzanmış, arabanın farlarına bakıyordu.

Ne oluyordu böyle?

Kyle arabanın anahtarını çekmeden hemen fırladı. "Callie?"

Callie cevap vermediğinde iyice panikledi. Belki de öylece uzanmış ona bakmıyordu. Belki de ölmüştü.

Çok geç olmadığını, hâlâ tıbbi yardım bulabilmeyi umarak son birkaç basamağı hızla çıktı. Fakat sonra Callie'nin gözlerini kırpuğunu gördü ve derin bir nefes aldı. "Kahretsin, beni çok korkuttun. İyi misin?"

Cevap yok. Fakat Callie'nin gözleri dolmuştu. Bir damla gözyaşı burnundan aşağıya süzüldü.

Kyle etrafa, bir kez daha Levi'nin motosikletine baktı. "O nerede?"

"Gitti," dedi Callie.

"Anladım." Kyle bir küfür savurarak eğildi ve onu kollan- na aldı. "Haydi gel, burası çok soğuk. İçeri girelim."

Kyle ıslık çalıp Rifle'ı çağırdı ve Callie'yi koltuğa yatırırken Callie, "Yine baş başa kaldık," dedi.

Kyle onun üstüne bir battaniye serdi, ardından saçlarını yüzünden çekti. "o zaman biz de elimizdekiyle idare ederiz."

"Nasıl?" Callie gözyaşlarını silerken küçük bir gülümseme takınmayı becerdi.

Kyle onun önünde diz çökerek onun ellerini avuçlarına aldı. "Sana öncekinden daha iyi bakacağım," dedi.

"Bu ne demek?"

Kyle onun parmaklarını öptü. "Daha önceki davranışım için özür dilerim. Senin yalnızlığını doğru düzgün gideremedim. Bu çok... bencilce bir davranıştı."

“Sen de yalnızdın,” dedi Callie. “Ve senin şikâyet ettiğini hatırlamıyorum.”

Bu Kyle’ı onun geçmişte yaşananları affettiğine tamamen ikna etti. “Artık her şey değişecek. Görürsün.”

Callie derin bir nefes aldı. “Peki ya değişmezse?”

Kyle bunu düşünmek istemiyordu. Fakat bu adil bir soruydu. “O zaman bütün bu süreçte seninle beraber olacağım.”

Callie, “Sen iyi bir dostsun, Kyle,” dedi ve battaniyesini kendine iyice yukarı çekti.

Levi istese de Whiskey Creek’te kalamazdı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Şef Stacy veya bir başkası kim olduğunu her an anlayabilecekken Callie’ye nasıl yardım edecekti? Bu olduğu anda mahkemeye çıkmak için Nevada’ya gönderilecekti. Bu nedenle orada kalıp Callie’nin acı çektiğini izlemenin hiçbir anlamı, Behrûk’hı kaybettiğinde yaşadığı acıları bir daha yaşamaktan elde edeceği hiçbir şey yoktu. Hele ki bir hastalıktan ölmek genellikle uzun ve acılı bir süreçti. O Callie’yi bu sabah o nehrin sularında sevişirken olduğu gibi hatırlamak istiyordu.

Kendisini suçlu hissetmesine gerek yoktu, öyle değil mi? Bir seçeneği yoktu; gitmesi gerekti. Ve veda etmemekle ona da kendisine de iyilik etmişti. Son günleri müthiş geçmişti. Neden bunun hatırasını mahvedeceklerdi ki? Afganistan’dan sonra iki yıldır olduğu gibi, şimdi yine motosikletiyle baş başa kalmıştı. Hayatla böyle başa çıkıyordu. Hayatı böyle atlatıyordu.

Fakat hayatı artık her zamankinden daha boş ve amaçsızdı.

Uzun zamandır ilk kez aklına babası geldi. Pederden ne

kadar nefret etse de bazen onunla iletişime geçmek istiyor, onun gibi bağlayıcı bir unsura sahip olmayı özlüyordu. Leo çok otoriter, çok otokratik, çok talepkâr ve kontrolcüydü. Fakat pek az şey, onun güçlükle kazanılan onayı kadar tatmin ediciydi. Levi çocukken o nadir zamanları tatmıştı.

Şimdi özlediği şeyin babasının o daha iyi yanı olduğunu düşündü. Dönüp de Leo'ya ne olduğunu görmek istediğinden değil. Levi'nin Afganistan'dan döndüğü o büyük kavgaya tutuşturulan akşam yaşananları sindirmesi için iki yıldan fazla süre gerekiyordu.

Fakat yine de... kilometreleri aşarken ve akşam ilerlerken, kendisini kuzeye, Portland'a doğru giderken buluverdi.

Belki de yaptığı hatalar Leo'nun suçuydu. Fakat o son gece... Levi doğan tartışmadan mesul olduğunu kendisine itiraf etmeliydi. Babası onu görmekten ötürü çok heyecanlı olsa da, o geri döndüğü için minnettar olsa da, Levi'nin içinde öyle çok öfke ve hüsrân birikmişti ki, onu birinden veya bir şeyden çıkarmak istiyordu ve babası da mükemmel bir hedefti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Callie'nin beklediği ve korktuğu bütün değişimler birkaç gün içinde yaşanmaya başlandı. Hastalığını ailesine söylediğinde çiftlikteki günleri sona ermiş oldu. Diana ve Boone onun eve taşınmasında ısrar ettiler.

Günlerden çarşamba, yani Levi gittikten üç gün sonraydı. Babası arabayla gelmiş, onun toplanmasına ve evi kapatmasına yardım etmişti. Artık onun kendine bakabileceğini düşünmüyorlardı; Callie her ne kadar onların yanında olabildiğince uzun süre kalmasını arzuladıkları için böyle yaptıklarını bilse de, bunun rahatsız edici ve sınırlandırıcı olduğunu düşünüyordu.

Hayatı daha zorlaştıran sadece ailesi değildi. Arkadaşları da yaşanacakları kabullenmekte güçlük çekiyordu; buna asistanı Tina da dahildi. Kasabaya döndüğünde ziyaretçiler gelmeye başladı fakat onları görmek eskisi kadar eğlenceli değildi. Üstelik Levi'nin gidişi de tam tahmin ettiği gibi hayatında büyük bir boşluk bırakmıştı.

Herkese ölmekte olduğunu söylemesinin tek iyi yanı, ai-

lesinin en sonunda onun doktoruyla tanışabilmesi olmuştu. Böylece kendini suçlu hissetmeden ilaçlarını alabiliyor, biraz kestirmek istediğinde kimseye yalan söylemesine gerek kalmıyordu. Ayrıca Şef Stacy'den de kurtulmuş gibi görünüyordu. Bu dünyada çok kalıcı olmadığını öğrendiğinde, Callie müstakbel eş olarak değerinin kaybolduğunu, Şef'in ilgisini yitirdiğini anladı. Ona kısaca Levi'den bahsettiğinde bunu anlamıştı. İşin tuhafı, arkadaşları onun gerçek kimliğini onunla paylaşmasa da, adam Levi'nin gitmesine yine de sevinmiş gibiydi. Callie Şef Stacy'nin neden ondan bu kadar çekindiğini bilmiyordu.

Baxter perşembe günü işten sonra uğradığında, "İyi görünüyorsun," dedi.

Callie'nin babasının büyük bahçesinin hemen ardında, arka verandada oturmuş, Rifle'ın anıları kovalamasını izliyorlardı.

"Teşekkürler," dedi Callie. Fakat Baxter'ın yalan söylediğini biliyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Callie her zamankinden daha kötüydü. Haber yayıldığında ve Levi gittikten sonra içinde bir şeyin yıkıldığını, bir barajın kapılarının kırıldığını ve hastalığına özgürce dolaşım hakkı verdiğini hissediyordu. Sanki hastalığını açıklayarak kaderini kabullenmişti ve artık ondan kaçamazdı.

Sessizlik iyice tuhaflaştı. Callie bir şey söylemiş olmak için, "İş nasıl gidiyor?" diye sordu.

Baxter gevşettiği kravatını çekiştirdi. "İyi. Bu ay iyi geçti."

Daha önce de işten bahsederken böyle söylediği olurdu. İyi bir ay demek, on beş bin ila yirmi bin dolar kazandığı anlamına geliyordu. Callie onun başarısına gülümseyerek, "Ben de borsacı olmalıymışım," dedi.

“Neden ki? Sen harika bir fotoğrafçısın.”

“İşime yatırdığım onca emeğe rağmen hayatımda bir kere bile yirmi bin dolar kazanmadım.”

“Ama yaptığın şeyi seviyorsun.”

Callie ailesinin evine taşındığından beri fotoğraf makinesini eline bile almamıştı. “Tina Yansımalar’da harika iş çıkartacak, eminim.”

Baxter bu cümlelerin ima ettiği şeye itiraz etmeye fırsat bulamadan, Callie’nin annesi arka kapıdan seslendi. “Callie?”

Callie arkasına dönerek, “Evet?” dedi.

“Uzun süredir ayaktasın. Biraz içeri gelip dinlensen iyi olmaz mı canım?”

Callie öldüğünde dinlenebileceğini söylemek istedi fakat bunun annesini üzeceğini biliyordu. “Bir dakika sonra.”

Baxter şık gömleğinin bir düğmesini daha açtı. “Bir şey soracağım.”

“Efendim?”

Baxter, devam etmeden önce Callie’nin annesinin gitmesini bekledi. “Dylan sana beni bir...”

“Bir?”

“Bir erkekle gördüğünü söyledi mi?”

Callie biraz şaşırarak dikleşti. “Ne demek istiyorsun?”

“Düşündüğün şeyi demek istiyorum. Bir keresinde biriyle çıkmıştım da. Buradan birileriyle karşılaşmamak için Jackson’a gitmiştik. Fakat Dylan dövüşçü bir arkadaşıyla bara geldi. Beni gördüğüne eminim. Onun da beni tanıdığına eminim. Ve neler döndüğünü gayet iyi anladığından da.”

Callie yanında getirdiği buzlu sudan bir yudum aldı. “Bu ne zaman oldu?”

“O Cheyenne’le beraber olmadan önce; yani bir kaç yıl önce.”

“Hiçbir şey söylemedi. En azından bana. Belki Cheyenne’e söylemiştir.”

Baxter başparmağını çukurlu çenesinde dalgın dalgın gezdirdi. “Dylan iyi bir adam.”

“Chey için mükemmel biri. Ona çok iyi geliyor. Ama bunu neden şimdi soruyorsun? Bu kadar zaman sonra? Dylan senin eşcinsel olduğunu açıklasaydı bilmez miydin?”

Baxter Callie’nin babasının özenle biçilmiş arazisinin gerisindeki taş duvara doğru baktı. Bahçe büyük değildi fakat Callie’nin babası peyzaj işinde çok titizdi. “Noah son zamanlarda bir tuhaf davranıyor. Galiba anladı.”

Bunun Baxter için ne demek olduğunu bildiğinden telaşlanan Callie, ona doğru döndü. “Tuhaf davranıyor derken?”

“Bir kadından diğerine geçiyor. Sürekli birileriyle yatıp kalkıyor ve detayına kadar bana anlatıyor. Bence bana asla ilgi duyamayacağını bana göstermeye çalışıyor.” Buruk bir gülümseme takındı. “Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.”

“Bu bilinçsiz bir tepki de olabilir,” dedi Callie.

“Emin değilim. Sanki... ne zaman yakınına gelsem irkiliyor. Daha önce hiç böyle değildi.”

“Callie?” Callie’nin annesi tekrar ona seslendi. “Tatlım, gerçekten dinlenmen gerek.”

Callie, “Anne...” diye söze girdi fakat Baxter başını iki yana salladı.

Ayağa kalkarken, “Zaten gitmem gerek,” dedi.

Callie onun gitmesini istemiyordu. Fakat bir an önce takım elbisesini çıkarmak istediğini, hatta belki başka planları olduğunu tahmin edebiliyordu. Baxter'ın birileriyle çıktığını bilmiyordu fakat bu akla yatkındı. Noah'yla beraber olamıyor diye bütün hayatını bekâr geçirmesi beklenemezdi.

“Geldiğin için teşekkürler.”

Baxter ona sarıldı. “Levi’yi özlüyor musun?”

Callie’nin eli aniden boynundaki kuş kolyesine gitti. Levi ona bir yadigâr bıraktığı için minnettardı. “İşin bu kısmında olmadığı için mutluyum.”

Baxter, “Onun mutlu olduğunu pek sanmıyorum,” diye mırıldandı fakat Callie bunu duymazdan geldi.

Levi her neredeyse burada olduğundan daha mutlu olmalıydı, yoksa geri dönerdi.

Kupaları hâlâ vitrinde duruyordu. Zaten Levi babasının onları kaldırmasını beklememişti. Onlar Leo için çok fazla şey ifade ediyordu; sanki Levi’nin değil de *kendi* onur madalyalarıydı. Fakat sekiz yıl içinde bu kadar az şeyin değiştiğini görmek büyük bir şoktu. Levi ordudan terhis edildikten sonra eve döndüğünde babasıyla konuşmuş, daha doğrusu onu azarlamış, sonra yeniden gitmişti. On dokuz yaşındayken her gün antrenman yaptığı on günlerden beri buraya gelmemişti.

Ön masa boştu fakat içeride ders vardı. Levi kapıda durup altı ile sekiz yaşındaki çocukların eğitmenlerinin hareketlerini takip etmesini izledi. Levi adamı tanımasa da babasının ileri seviye sınıflarından birinde öğrenci olduğunu tahmin etti. Leo

genellikle başlangıç seviyesine ders vermesi için siyah kuşak eğitmenler tutardı.

Bir duvarı kaplayan aynadan Levi'yi gören delikanlının gözleri irileşti ve dersi durdurdu. Öğrencilere, "Bugün özel bir ko-nuğumuz var," dedi. "Arkanıza bakın. Bu Sensei Pendleton'ın oğlu, dünyanın en iyi dövüşçülerinden Levi. Onu şurada asılı fotoğrafından tanıdınız mı?" Duvardaki bir çerçeveye işaret etti. "O hem tekvando, hem jujitsu'da siyah kuşağı sahibidir ve şuradaki vitrindeki hemen her kupayı kendisi kazanmıştır."

Levi öğrenciler arasında, "Bu o mu?", "Geri dönmüş!" ve "Sensei bana ondan bahsetmişti" gibi mırıltılar yükseldiğini duydu. Çocuklar dönüp ona bakarken, az kalsın çıkıp gidecekti. Levi, kendisinin başardıklarını başarmak isteyenlerin gösterdiği hayranlığa sığınmak için dönmemişti. Nevada'daki o polis memurlarına yaptıklarından sonra, onların hayranlığını hak etmiyordu.

Zaten tam olarak *neden* döndüğünden de emin değildi. Ağır ağır çocukluğunun geçtiği şehre varması bir haftadan uzun sürmüştü. Bazı günler buraya gelmek istememiş, böylece geri dönmüş veya iç kısımlara gitmişti; bazı günler ise en sonunda üstün gelen ev hasretinin çekimine direnememişti.

Öğretmen, "Babanızı çağırayım," dedi ve hemen arka tarafta gitti.

Bir saniye sonra Leo, sanki yemekten kalkmış gibi ağzında bir şey çiğneyerek içeri geldi. Yemeği mutlaka evden getirmişti.

Leo bir lokantadan yemezdi. Vücuduna aldığı şeyler konusunda çok hassastı.

Leo muhtemelen beyaz telleri gizlemek için kafasını kazımaya başlamış olsa da, hâlâ formda ve genç gösteriyordu. Fakat sağ ayağı aksıyordu. Bu eski sakatlık onun başına oldum olası bela olurdu.

“Gözlerime inanamıyorum,” diye mırıldandı. Ardından gözleri Levi’nin kollarına, henüz tam iyileşmemiş olan pembemsi ısırık izlerine kaydı. “Ne oldu sana?”

Levi cevap vermedi. İçinden babasıyla yeniden yüzleşmekten ne elde edeceğini soruyordu. Leo’yla bir parça huzur yaşamayı beklerse delilik etmiş olurdu, öyle değil mi?

Eski günlere dönmeleri an meselesiydi. Buraya gelmek için yorulmasına bile gerek yoktu.

Kapıya doğru ilerledi fakat babası hemen arkasından yetişti.

“Bekle! Bari oturup bir iki çift laf et.”

Peki ne anlatacaktı? Hangi söz yaşananları değiştirirdi ki?

Yine de Levi duraksadı.

“Yapma. İleride...” Leo ona çekici gelecek bir teklif sunmaya çalışıyormuş gibiydi. “İleride... güzel bir restoran var. Seni oraya götüreceğim.”

Levi, “Zaten yemek yiyordun herhalde,” dedi.

“Az önce başlamıştım. Olsun, beraber oraya gideriz.”

Neden olmasın? Sonuçta buraya kadar gelmişti. Ayrıca babasının bir şampiyonun beslenmesi açısından iyi olduğunu söylediği bu restoranın nasıl bir yer olduğunu merak ediyordu.

Leo genç öğretmene bazı talimatlar verirken Levi bekledi. Ardından Leo’nun arkasından gün ışığına çıktı ve beraber so-

kağın aşağısına inip burger, patates kızartması ve fiçı biraz servis eden loş bir bara gittiler.

Levi şaşkınlık içinde, “Burada mı yemek yiyeceksin?” diye sordu.

“Eğer seninle bir dakikalığına baş başa kalmamı sağlayacaksa çamur bile yerim.”

Levi buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Babası genellikle böyle dürüst yorumlarda bulunmazdı.

“Nasılsın?” diye sordu Leo.

Levi, *Kayıp*, demek isterdi. Öyle uzun zamandır kayıptı ki, kendisini nasıl bulacağını bilmiyordu. Ve çıldırtacak kadar baskın olan babasını suçlamaması zordu. “İyi.”

Kollarındaki izleri gösterdi. “Peki bu yara izleri?”

“Birkaç hafta önce köpeklerin saldırısına uğradım.”

“Neden?”

Levi omzunu silkerek, “Yolda olduğunda böyle şeyler yaşanır.”

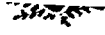
Garson geldiğinde Leo vejetaryen burger istedi. Kıvrımlı sarışın kadın az kalsın gülecekti. “Kusura bakmayın, burada vejetaryen burger yok.”

“Ne var peki?”

“Sebze olarak göbek salata, turşu ve domatesimiz var. Ketçap ve patates kızartmasını saymazsak.”

“Hangisi iyiye ondan getirin. Levi, sen?”

Levi büyük hamburger, soğan halkası ve milkshake istedi. Aslında kendisi de sağlıklı yemekler yemekten hoşlanıyordu. Babası onu iyi eğitmişti. Fakat Leo’nun bunu bilmesini istemiyordu.

Tuhaf ama Leo onun yaptığı seçimlerden şikâyet etmedi. “Senin için... endişelendim,” dedi.

Levi kayıtsız bir havayla bir kolunu sandalyesinin arkasına attı. “Neden benim için endişeleneceksin ki?”

Leo sesini alçalttı. “Yapma lütfen, Reno’daki o olay haberlere çıktı. Ne oldu Levi? Neden öyle bir şey yaptın?”

Olaydan önce babasının evini henüz terk etmişti. Yaşadıklarından kalma duygular büyük bir sebepti elbet. Ayrıca içki de içiyordu ve bunun da olumsuz etkisi olmuştu. “Polislerden daha yaşlı olanı tecrübeli bir memurdu. Çaylağın önünde hava atıyordu.”

“Ee?”

“Çaylağa doğru düzgün dokunmadım bile.”

Leo bira menüsünü yana itti. “Diğer adamın peşine neden düştün peki?”

“Bir ofis binasının önünde, yerde oturmuş biraz dinleniyordum. Aç ve yorgundum. Adam yanıma gelip devam etmemi söyledi. Mesele orada başlamadan bitebilirdi. Ama sonra ben yeterince hızlı kalkmadım diye beni tekmeledi.”

“Kendini savunabileceğini bilmiyordu.”

“Evet. Bence bu onu şok etti.”

Babası bir küfür savurdu. “Ondan sonra senden haber alamayınca belki seni yakalamış, bir yerlerde hapse atmışlardır diye düşündüm.”

“Henüz değil.”

Leo yüzünü ovarak, “Keşke o olay hiç yaşanmasaydı,” dedi.

“Bence de öyle,” diye itiraf etti Levi.

Babası küçük masanın ortasındaki ketçap, hardal ve peçeteli-

gi düzeltti. “Birkaç ay önce... Ellen’i bulduğumu biliyor musun?”

Levi şaşkınlık içinde, “*Kardeşim* mi? Nasıl?” diye sordu.

“Özel dedektif tuttum.”

“Yapma,” dedi Levi. “Bunu yapamazsın. Onu rahat bırak. Aynı şekilde annemi de.”

Garson iki buzlu su ve Levi’nin milkshake’iyle döndü. O gittikten sonra Leo, “Sadece... onu görmek, iyi olduğundan emin olmak istedim. O kadar.”

Levi’nin içinden yemek yemek gelmiyordu. Sipariş ettiği şeyleri nasıl yutacaktı? “Ee? Peki iyi miymiş?”

Leo başını sallarken, dudaklarında donuk bir gülümseme belirdi. “Çok güzel. Tıpkı sana benziyor. Oregon State’in reklamcılık ve pazarlama bölümünden yeni mezun olmuş.”

Babasını yere serme isteği bir anda beliriverdi ve öfkesinin hâlâ yerli yerinde, her şeyin altında gizlendiğini kanıtladı.

Levi bakışlarını koyu ahşap kaplama duvarlara, etraflarını saran ışıkl bira tabelalarına çevirerek kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Babası ondan pek çok şey çalmıştı. Normal bir çocukluk, annesi ve kız kardeşiyle bir ilişki, bir yuva ve aidiyet duygusu. Fakat artık yapacak bir şey yoktu. Hayat böyleydi. “Annem nerede? Onu da bulmak için özel dedektif mi tuttum?”

“Hayır. Ellen bana ondan pek bahsetmedi de. Shelly hâlâ beni görmek istemiyor.”

Levi buruk bir gülümsemeyle, “Buna şaşırtıyor musun?” diye sordu.

Babası yüzünü buruşturarak, “Hayır,” dedi.

Levi kollarını esnetti. İyileşme sürecinde olduğundan hep kaşınıyorlardı. “Yeniden evlendi mi?”

“Annen mi? Evet.”

“Başka çocukları var mı?”

“Ellen iki tane çocuğu olduğunu söyledi.”

Levi, Shelly’nin başka bir aileyi hak ettiğini düşündü. İlk seferinde yanlış adamla evlenmiş olması onun suçu değildi. Fakat onu her ne kadar korumak isterse istesin, annesinin onu terk ettiği bir gerçektir. “Onun için sevindim.”

“Onunla hiç konuşmadın mı?”

“Hayır.” Milkshake’inden bir yudum aldı. “Ve konuşmak istemiyorum da. Peki ya Ellen? O evlenmiş mi?”

“Hayır ama sevgilisi var.”

“Peki ya sen?”

“Öğrencilerimden biriyle kısa bir evliliğim oldu.”

Bu Levi’yi şaşırtmamıştı. Leo’nun hayatında hep bir kadın olmuştu fakat bu kadınlar asla çok uzun kalmamıştı. “Yani ben en son geldikten sonra mı evlendin?”

“Evet.”

“*Evliliğim oldu*, dedin.”

Leo omzunu silkti. “Bir ay önce benden ayrıldı.”

Şipşak bitmişti demek. Yarın başka bir kız arkadaş bulurdu. “Başka bir başarısız ilişki daha.”

“Kolay biri olduğumu iddia etmiyorum, Levi. Ama şu anda hayatımda iyi giden bir şey var.”

Levi’nin gördüğü kadarıyla bir parça başarılı olan bir ilişki vardı, o kadar. “Dövüş okulu ve vitrindeki o kahrolasica kupalar mı?”

“Hayır, bu öğlen yemeği.”

“Bu öğle yemeği bir bok ifade etmiyor,” dedi Levi.

“Ben öyle olduğunu umuyordum.”

Levi bunun sebebini hayal bile edemiyordu. “Nedenmiş?”

“Çünkü bu fırsat sayesinde sana hayatını düzene sokman için yalvarabilirim. Dolaşmayı kes. Teslim ol. Geçmişini silecek bedeli öde ve doğru düzgün bir gelecek kur.”

“Ve sen bana bunu söyleme hakkında kendini görüyorsun, öyle mi? Neden?”

“Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Kendine bir iyilik yap ve hayatını benim kendi hayatımı yaşadığımdan daha iyi yaşa.”

Levi Callie’yi düşündü. Callie sağlıklı olsaydı yapması gereken şey her neyse onu yapmak için bir sebebi olurdu. Fakat o olmadığı sürece... hiçbir şeyin pek bir anlamı yoktu.

“Tavsiyeni aklımda tutacağım.”

Yemekleri geldi. Levi yemeğiyle oynuyordu. Leo yiyormuş gibi bile yapmıyordu. Bakışlarını Levi’den bir türlü ayırmıyordu.

Levi babasının amansız dikkatinden bunalarak, “*Ne var?*” diye parladı.

Leo titreyen bir sesle, “Seni özledim,” dedi. “Seni umursamadığımı düşünebilirsin ama öyle değil.”

Levi onun bütün bu tutarsızlıklarıyla baş edemiyordu. Babası onu seviyor olabilirdi fakat kendisini çok daha fazla seviyordu. Bu iki ebeveyni için de geçerli görünüyordu. Annesi hakkında aynı şeyi söyleyebilirdi. “Beni sevip sevmediğinden bahsetmek istemiyorum.”

Babası içini çekti. “O zaman neden geldin?”

Levi donuk bir gülümsemeyle, “Hiçbir fikrim yok,” dedi. Bu istekle savaştığı kesindi. Sadece gidecek başka bir yer düşümemişti.

Leo onun kolunu kavradı. "Portland'da kal."

Son sekiz yılı buradan gitmek için geçirdiği halde mi? "Neden öyle bir şey yapayım?" Ağzındaki hamburger lokması lezzetsizdi.

"Okulda ortağım olabilirsin. Eğitimlik yap. Böylece çok sevdiğin dövüş sanatlarından uzak kalmazsın. Ayrıca ayaklarının üstüne durana kadar benimle beraber yaşayabilirsin."

Levi ağzına bir patates kızartması attı. "Senin yardımına ihtiyacım yok."

"O zaman ne yapacaksın? Orduya dönmeyeceksin."

"Hayır." Bu *imkânsızdı*. Bir sonraki adımını bilmiyordu. Whiskey Creek'i bulduğunda burasının yuvası olabileceğini düşünmüştü. Fakat Callie olmadan onun da geçip gittiği kasabalardan hiçbir farkı yoktu.

"O zaman ne yapacaksın?" diye sordu Leo.

Levi ağzındakini yutmaya çabaladı. "Görmek istediğim bir sürü yer var."

Babası suratını astı ama hiçbir şey demedi.

"Onaylamıyor musun?"

Leo'nun yumuşak olmak için gösterdiği çaba boğucuydu. "Senin sürekli dolaşan bir... *gezgin*den daha fazlası olabileceğini düşünüyorum."

Levi tabağını masanın ortasına itti. "Kendi hayallerini yaşamaya başlamalısın."

Babası saniyeler boyunca sustu. Ardından, "En azından hayallerim var," dedi ve masaya biraz para bırakıp kapıdan çıktı.

Levi Oregon Pacific Coast Otobanı'nda giderken babasının sözcükleri zihninde yankılanıyordu. Motosikleti altında takırdarken, ona bir arabayla asla yaşayamayacağı o özgürlük duygusunu verirken, bir virajdan döndü ve birdenbire devasa ağaçların serin gölgeliğinden çıkıp güneş ışıklarına boğulmuş okyanusu gördü. Dalgalar kara, sarp kayalıklara çarpıyordu ve hava pusluydu. Manzara nefes kesiciydi fakat böyle manzaralar karşısında genellikle hissettiği o huzuru bir türlü hissedemiyordu.

En azından benim hayallerim var...

Bu doğruydı. Leo hayalleri için her şeyden vazgeçmiş, Levi'yi bile o hayalleri gerçekleştirmek için araç olarak kullanmaya kalkışmıştı.

Fakat bu bir şeye ulaşmak için çabalamanın önemli olmadığı anlamına gelmezdi.

Böylece Levi içinden, *Leo'yu ve yapıp yapmadıklarını unut gitsin*, dedi. Babası seçimlerini yapmıştı. Ne istiyordu?

Eskiden kaçmak istiyordu. Babasına onu kontrol edemeyeceğini göstermek. Fakat ya şimdi? Leo bir zamanlar sahip olduğu güçten yoksundu. Kısa görüşmeleri bunu kanıtlamıştı. Levi'nin korkması gereken tek şey kendi kötü seçimleri ve sınırlarıydı. Peki neden kendine daha iyi bir hayat yaratmıyordu? Leo yüzünden mi?

Babasının canını yakmaya çalıştıkça kendi canını yakıyordu.

Sağ tarafta karavan ve turistler için manzaralı bir alanın tabelası belirdi. Levi kenara çekip motorunu kapattı. Ardından oturup martıları dinlerken sahilin tuzlu kokusunu içine çekti.

Oregon'u çok sevse de, Portland'da yaşamak veya babasıyla çalışmak istemediğini biliyordu. Leo'ya karşı hislerinin üstesinden gelmesi için iki yıldan çok daha uzun süreye ihtiyacı vardı. Onun bunu asla aşamayabileceğinden korkuyordu.

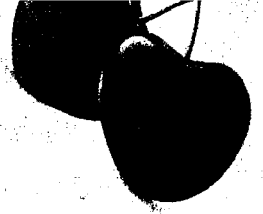
Fakat tüm kalbiyle olmak istediği bir yer vardı. Geri dönmeyi düşünmek için bile kendisine izin vermemiş, bu arzu ne zaman içinde belirse bilincine yükselmesini engellemişti. Whiskey Creek'e dönerse ödemesi gereken bedelin farkındaydı. Tıpkı Callie gibi, kendisi de onu ölürken izlemek istemiyordu. Onun acı çektiğini görmeye dayanamazdı.

Sadece bu da değil, Şef Stacy er geç onun yakalanmasını ve Nevada'da yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayacaktı. Eğer geri dönerse aslında kendisini ele vermiş olacaktı. Peki ne için? Callie'nin ne kadar zamanı kalmıştı? *Haftalar mı?*

Onun telefonda konuşmasını dinlerken bu izlenime kapılmıştı.

Gitmekle doğru karar vermişti. Orada kalmasının bedeli çok fazlaydı.

Fakat Callie ya ona ihtiyaç duyuyorsa? Ya onun için bir şeyleri kolaylaştırabilirse? En nihayetinde onu Whiskey Creek'e çeken, pratik yanı değildi. Başka bir yanıydı. Onunla tek bir gün daha yaşamak için her türlü bedeli ödemeye hazır olan yanı...

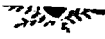

Yirmi Yedinci Bölüm

Levi gittikten yaklaşık iki hafta sonra bir cuma sabahı, Callie arkadaşlarıyla Kara Altın Kafe'deki geleneksel bölmelerinde oturuyordu. Arkadaşlarının kaçamak bakışları haricinde herhangi bir cuma gibiydi. Onun için endişeleniyor, bu buluşmalarının Callie için son olup olmadığını merak etmeden yapamıyorlardı.

Callie onların neden bu şekilde hissettiğini anlayabiliyordu. Bu tuhaftı fakat Levi gittiğinden beri hızla yokuş aşağı inmişlerdi. Ağzına bir lokma bile koymuyordu, hiç gücü yoktu ve zamanının çoğunu ailesinin evinde dinlenerek geçiriyordu. Her sabah annesi doktoru arayıp bir karaciğer bulunup bulunmadığını soruyordu ve bu sabah doktor artık aramamasını, eğer bir karaciğer bulunursa kendisinin arayacağını söylemişti. Annesi telefonu kapatınca sanki Callie onun ağladığını anlayamazmış gibi hemen gözlerini silmiş ve zoraki bir gülümseme takınarak tekerlekli sandalyesinde ona dönmüştü.

“Evine gittim,” dedi Ted, “ama bir türlü kapıya bakmadı.”

Sophia'nın Ted Scott hakkında o yorumu yaptıktan beri kafeye gelmemesinden bahsediyorlardı.

"Belki evde değildi," dedi Eve.

"Bence evdeydi," diye ısrar etti Ted. "Başka nerede olacaktı ki? Ev dedikleri o müzeden çıktığı mı var sanki?"

Noah, "Arabasının orada olup olmadığına baktın mı?" diye sordu.

Ted yüzünü buruşturdu. "Nasıl bakabilirdim ki? Beş arabalık bir garajları var ama bütün kapılar kapalıydı."

Her zaman mazlumlara savunan Cheyenne, "Evde olsaydı kapıyı açardı," dedi. Ama Callie Sophia'yı bir mazlum olarak görmenin biraz ironik olduğunu düşünüyordu. O ve kız arkadaşları lisede daha talihsiz olanlara karşı son derece zalim davranırdı. Eski belediye başkanının kızı olarak hemen her şey yanına kâr kalıyordu ve o da bu ayrıcalığını sonuna kadar değerlendiriyordu. Onun dönüşüm geçirdiğine inanmakta güçlük çekmelerine şaşmamak gerekti.

Ted, "Hiç de değil," diye mırıldandı.

"Onu arasana," dedi Callie. "Belki ona telefonla ulaşabilirsin."

"Onu rahatsız etmeye devam edeceğim," dedi Ted. "Eğer özrümü kabul etmek istemiyorsa da kendi sorunu."

Noah kahvesine krema ekledi. "Onun artık bize katıldığı gerçeğini görmezden mi geleceğiz peki?"

Ted'in yüzündeki ifade bu sorudan hoşlanmadığını belli ediyordu. "Başka ne yapabiliriz ki? Gelip gelmemek onun bileceği iş."

Callie'nin içinden bardak ve tabakları kenara itip başını masaya koymak geliyordu. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve bir kaşıkla suyundan bir buz parçası çıkarıp, bu sıralar hiç eksik olmayan mide bulantısını hafifletmesini diledi. "Peki ondan kurtulduğun için mutlu değil misin?"

Ted onun bakışlarına karşılık vermeden, "Artık önemli değil zaten," dedi.

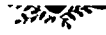
Callie başını salladı ama ikna olmamıştı. Onu evden alan ve buraya getiren Kyle'ın da ikna olmadığından şüphelendi. Söylemesi güçtü. Kyle onun yanında oturuyordu fakat onu süzmekle, endişe duymakla öyle meşguldü ki, sohbete doğru düzgün katılamıyordu.

Callie onu yok saydı. Bütün arkadaşlarının birden yere düşeceği anı bekliyormuş gibi görünmesinden nefret ediyordu.

"Onu özlüyorum galiba," dedi Eve. "Sophia hep çok destekleyiciydi."

"*Hep mi?*" Ted abartılı bir kahkaha attı. "Ah, hafıza ne kadar nankör bir şey. Sophia son birkaç yıldır düzgün davranıyor. Ama bunun nedeni babasının artık kasabada hiçbir gücünün kalmamış olması. Sophia hep bir şey istediği zaman iyi davranır."

Baxter Noah'yı süzülüyordu. Bakışları öyle sık o yöne kayıyordu ki, Callie Noah'nın onda bir tuhaflık olduğunu anlamaya başlamasından korktu. Sohbate katılacak kadar iyi hissetmiyordu fakat Baxter'ın hatırına onların, özellikle de Noah'nın dikkatini çekmek için konuşmaya başladı. "Son zamanlarda Skip'i gören oldu mu?"

Hiç kimse Skip'i umursamıyordu, bu nedenle bu saçma bir soruydu fakat böyle düşündüklerini ona belli etmediler.

Kyle başını iki yana salladı. "Bu aralar hiç evde değil."

Callie'nin tahmin etmesi gerekirse Skip karısını hırpalayacak kadar evde duruyordu fakat bunu kanıtlamayacağı için susmayı tercih etti.

"Eminim önümüzdeki hafta 4 Temmuz'da burada olacaktır." Ted gözlerini devirdi. "Geçit törenini kaçırmak istemeyecektir."

Skip her yıl ender Ferrari marka arabalarından birinde, yanında kalabalıklara şekerleme atan kızıyla beraber lisenin bando takımını, Rotary Club ve Kiwanis Club'ın Sutter Caddesi'nden geçişini izlerdi. Callie bu etkinlik için taktığı pahalı güneş gözlüklerini ve Sarmaşık Ligi kıyafetlerini hayal edebiliyordu. Bölgedeki en zengin insanlardan olan Skip'in ailesi geçitte bir Lamborghini'de geçerken, parlak gece elbisesi içinde bir barbi bebeği anımsatan Sophia da bir Gold Country Bankası arabasının üstünde giderdi. Noah, Baxter ve Kyle onun Miss Amerika kıyafetleriyle dalga geçerdi. Callie bile onlarla beraber eğlenirdi. Fakat Sophia kafedeki buluşmalara gelmeye başladıktan sonra herkes onun böyle süs bebeği gibi sergilenmekten ne kadar nefret ettiğini fark etmişti. Görünüşe bakılırsa bu "aile geleneği"nde ısrarcı olan Skip'ti. Gösteriş meraklısıydı. Önce pahalı arabası ve güzel kızını, sonra zengin ailesini ve son olarak da çekici karısını sergiliyordu.

Noah dalgın dalgın, "Acaba Sophia onu bir gün bırakacak mı..." dedi.

Eve biraz hüzünlü bir sesle, “Olabilir,” dedi. “Kesinlikle bırakmak istiyormuş gibi görünüyor.”

Ted kararlı bir havayla, “Asla bırakmayacak,” dedi. “Bu kasabada hiç kimse onu öyle yaşatamaz.”

Callie onun Sophia’nın bu evliliği sürdürmesinin sebebi konusunda yanıldığından emindi fakat Sophia’nın geçmişte ona yaşattığı acı gözlerini kör etmişti. Ona itiraz etmeye yeltenmedi. Şu anda birisi sağ kolunu kesmeye kalkışsa bile itiraz edemeyecek haldeydi.

“Hey, iyi misin?”

Bunu Kyle sordu. Callie ona iyi olduğunu söylemeye hazırlandı. Bunu özellikle de ailesinin evine taşındığından beri günde en az on kez söylüyordu. Fakat birden öyle berbat hissetti ki, bu sözcükler bir türlü ağzından çıkmadı. İçindeki güç adeta tükenmişti. Bunun sebebinin karaciğerleri mi (tuvalete çıktığında gitgide daha fazla sorun yaşar olmuştı), yoksa bir başka organ mı olduğunu bilmiyordu fakat artık sona yaklaştığını hissediyordu.

Bir anlığına biri onu hastaneye götürsün diye bölmeden çıkmaya çalışmayı düşündü. Fakat bir karaciğer bulunmadığı sürece bunun ne anlamı vardı ki? Sadece bir insanın hayal edebileceği en berbat ıstırapı uzatmış olacaktı.

Bırak artık, dedi içinden. Uzatma, bitsin.

İçine kaplayan dehşet duygusuna ani bir karanlık eşlik etti. Nefes almak için savaşıyordu. Fakat son düşüncesi bu insanları ne kadar çok sevdiğiydi; böylece veda ederken elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı.

*

Levi kasabaya varır varmaz benzinciye uğradı ve orada Callie'nin hastanede olduğunu öğrendi. Callie tıpkı söylediği gibi hızla kötüleşiyordu ve bu Levi'nin korkmasına, geçip giden dakikaların fazlasıyla farkına varmasına neden oluyordu. Onu bir an önce, çok geç olmadan görmeliydi. Sadece ona veda etme şansına sahip olabilmeyi umuyordu...

Joe ona hastanenin yolunu tarif etti. Levi oraya varıp da koridorda yoğun bakım ünitesine koşarken çok geç olduğundan korkuyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Lütfen yaşıyor olsun... Lütfen yaşıyor olsun...

Onu ilk olarak Kyle gördü. Callie'nin bütün arkadaşları iki koltuğun etrafına toplanmış, koridorun büyük kısmını kaplıyorlardı. Hemen karşı tarafta hemşire odası vardı. Levi orada bulunan herkesin çok üzgün olduğunu tahmin edebiliyordu. Callie, kurallara göre iki ziyaretçi alınmasına karşın, çok daha fazla ziyaretçiye sahipti. Fakat masanın arkasındaki genç sarışın bundan şikâyet edemeyecek kadar meşgul görünüyordu. Devamlı onlara coşkulu bakışlar atıyordu.

Neler oluyordu?

“Demek döndün,” dedi Kyle.

Levi onun sesindeki suçlayıcı tonu duymuştu. Kyle gitmesine öfkelenmişti. Levi onu suçlamıyordu. “Nerede?” diye sordu.

Onun sesini duyan Noah, Baxter, Riley, Ted ve Dylan dönüp ona baktı. Aynı şekilde, ünlü aktör Simon O'Neal da öyle. Levi daha önce onu hiç yakından görmemişti fakat çoğu insan gibi onun en az birkaç filmini izlemişti. Bu nedenle yüzünü kolayca tanımış, hemşirenin de neden öyle baktığını anlamıştı.

Burası bir hastane olsa bile hiç kimse Simon'a veya yanındakilere gitmesini söylemeyecekti. Belki Simon buna izin vermeleri karşılığında hastaneye yeni bir bölme yaptıracığının sözünü vermişti. İstedigini yapacak kadar parası olduğu kesindi.

Eve, Cheyenne ve Callie'nin stüdyosundaki fotoğrafta gördüğü kızıl saçlı kadın, yani Simon'ın karısı onu görebilmek için erkekleri yan doğru itti.

Cheyenne, "Dört numaralı odada," dedi. "Ama doktor..."

Levi geri kalanını duymak istemedi. Ona ulaşmak zorundaydı. Fakat aynı zamanda yavaşlamalıydı da. Tesisin bu bölümündeki ekipmanı devirip hastaneden kovulmak istemiyorsa hızlı hareket edemezdi. Simon ve arkadaşlarını kapsayan özel muamele kendisini de kapsıyor muydu emin değildi, bu nedenle dikkatli hareket etmeye çalıştı.

Callie'nin odasının önünde durup da içerideki sessiz mırıltıları duyana kadar kararsızlık hissetmedi. Callie uyanık mıydı? Acı çekiyor muydu? O ölmeden önce onu mutlu etmek için yapabileceği bir şey var mıydı?

Titreyen ellerine bakarak onları yumruk yaptı. Ardından onları yeniden açarak derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Callie'nin ebeveynleri içerideydi. En azından tekerlekli sandalyedeki kadının Callie'nin annesi olduğunu tahmin etti. Onunla hiç tanışmamıştı. Doktor da yanlarındaydı. Başlarını çevirip ona baktıklarında ve içeri girmesine şaşırdıklarında Levi öyle yersiz davrandığını düşündü ki, az kalsın odadan çıkacaktı.

Fakat sonra Callie onu gördü.

"Levil!" Doğrulmaya çalıştı fakat yeterince güçlü değildi.

O an Levi ona ulaşmak için eğer gerekirse önüne çıkan herkesi ezerdi. Aralarına sızarak onun yatağına ulaştı ve elini tuttu.

“Merhaba. Seni gördüğüm...” Birden boğazı kuruduğu için güçlükle yutkundu. “... Seni gördüğüm için çok mutluyum. Gittiğim için özür dilerim. Öyle... yapmamalıydım. Panikledim.”

“Önemli değil.” Callie enerjisini toplamaya çalışıyormuş gibi gözlerini biraz yumdu, sonra yeniden açtı. “Kolyemi... aldılar.”

Kolyesi mi? Levi ondaki değişimi, bu değişimin ne kadar hızlı gerçekleştiğini düşünmekle meşgulken onun neden bahsettiğini anlayamamıştı. Sonra ona hediye ettiği kuşlu kolyeyi hatırladı. Callie’nin onu kaybettiği için üzüldüğü belliydi. “Onu bulacağım, tamam mı? Endişelenme.”

Bu onu mutlu etmişe benziyordu. Yavaşça başını salladı ve yeniden gözlerini yumdu.

Annesi, “Hemşireler biz buraya gelmeden önce kolyesini almış,” dedi. “İki gün önce kafede bayıldı ve arkadaşlarından biri ambulans çağırdı, sonra acildeki personel gerekeni yapmış. Sürekli kolyesini sorup duruyor ama takmasına izin vermiyorlar. Ayak bağı olacağını söylüyorlar ve biz de gerekeni yapmalarını söyledik.”

Callie konuşurken çok zorlanmasına karşın bir kez daha denedi. Levi’ye kolyesini bütün bunlara karşın geri istediğini göstererek, “O benim,” diye fısıldadı.

Levi doktora, “Onu alamaz mıyız?” diye sordu.

Doktor, “Bütün mücevherlerin hastadan çıkarılması standart prosedürdür,” diyerek kestirip attı. Sonra elini uzatarak, “Ben Doktor Yee,” dedi. “Callie’nin hepatologu. Siz?”

“Ben erkek arkadaşım.” Levi böyle söylemesinin hadsizce olabileceğinden çekindi. Birbirlerine hiç sözlü bir bağlılık sunmamışlardı. Fakat bu beraber yaptıkları her şeyde, birbirlerine duydukları hislerin kökeninde hep vardı. Ve eğer ona karşı hislerini açıklamazsa ona ulaşamayacağından korkuyordu.

Callie’nin ailesi bu açıklamaya şaşırmışsa da bunu söylemediler. Belki Callie’nin davranışından durumun Levi’nin söylediği gibi olduğunu çıkarmışlardı.

Doktor Yee, “Memnun oldum,” dedi.

Levi, “Ben de öyle,” diye cevapladı. “Peki kolye meselesine ne diyorsunuz?”

Doktor Yee başını iki yana salladı. “Söylediğim gibi...”

Levi sesini alçaltarak doktorun sözünü böldü. “Standart prosedür olduğunu anlıyorum. Ama bu çok küçük bir istek, değil mi? Yani sonuçta... bu hastanede insanlarla ilgileniyorsunuz ve bu da duruma göre bazı istisnalar yapmanız gerektiği anlamına geliyor. Sizce de öyle değil mi?”

Yee Callie’nin ebeveynlerine baktı. Şimdiye kadar onun isteklerine karşı gelmemişlerdi fakat şimdi Levi gibi düşündükleri belliydi. Callie’nin annesi, “Callie’nin bunu çok önemseydiği belli oluyor,” dedi.

Boone, “Ve kolyeyi alıp alamayacağını defalarca kez sorduk,” diye ekledi.

Doktor düşünceli bir ifadeyle klipsli panosunu aldı ve kapıya yöneldi. “Sanırım acil ameliyata alınırsa halletmesi gereken daha kötü sorunlar olacak. Bu o kadar önemliyse yapabileceğim bir şey olup olmadığına bir bakayım.”

Levi onu takip etti. "Doktor?"

"Doktor Yee arkasını döndü. "Efendim?"

"Karaciğer bulmak için ne yapabiliriz?"

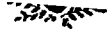
Doktor içten bir endişeyle, "Hiçbir şey," dedi. "Sadece bir karaciğer gelmesi için dua edin. Onu birinci statü olarak kategorilendirdim. Yani en yüksek önceliğe sahip."

"Ne kadar zamanımız var?"

"Belki birkaç gün."

4 Temmuz gelip geçti ve Callie çoğunlukla uyudu. Ailesi bu günler boyunca yatağının başındaydı. Callie bunu biliyordu. Arkadaşları da genellikle buradaydı; özellikle de Kyle ve Baxter. Gail ve Simon bile Los Angeles'taki işlerini yarıda bırakmışlardı. Hemşirelerden birkaçı büyük film yıldızıyla nasıl bir ilişkisi olduğunu sormuştu. Fakat oradaki varlığını en çok önemseddiği kişi, belki de gelişi sürpriz bir hediye gibi olan Levi'ydi. Callie onun ailesiyle ve arkadaşlarıyla konuştuğunu duyabiliyordu ve onun kendisi için dönmesi, hastalığına karşın paylaştıklarına bağlılığını göstermesi ona bir parça huzur veriyordu.

Daha güçlü olmayı diliyor, kadınlık gururunun onu böyle sine ciddi bir durumdayken bile terk etmemesini ironik buluyordu. Fakat nasıl görüldüğünü düşünmemek için ciddi bir çaba sergilediği kesindi. Öyle az vakti kalmıştı ki. En azından Levi'nin orada oluşunun, elini tutuşunun tadını çıkarabilmek istiyordu. Hastane yetkilileri geri adım atıp ona kolyesini verse de, Levi artık yanında olduğundan bu eskisi kadar önemli gelmiyordu.

“Merhaba. Nasıl hissediyorsun?”

Callie ağır gözkapaklarını açmayı başardığında Baxter’ı gördü. Baxter tam da yalnız olduğu bir zamanda gelmişti. Babası annesini doktor randevusuna götürmüştü ve Levi de duş almaya ve bir şeyler yemeye gitmişti. Anne babası ona çiftliğin anahtarını vermişti; Levi orada kalıyor ve Rifle’la ilgileniyordu. Her şey nasılsa olması gerektiği gibiydi. Callie onunla eve dönebilmeyi, köpeğini görebilmeyi her şeyden çok istiyordu fakat en azından ikisi bir süre daha çiftlikte kalabilecekti.

“İyi.” Baxter’ın hatırına gülümsemeyi denedi.

Baxter, “İyi görünüyorsun,” dedi.

Yalan söylediğini biliyordu. İyi görünüyor *olamazdı*. Fakat Baxter her zamanki gibi iyi görünüyordu. Güzel de kokuyordu.

“Sana bir şeyler okumamı ister misin?” diye sordu Baxter.

Ted hastaneye geldiğinde en son kitabını okuyordu. Bu kitabı henüz editörü bile görmemişti. Callie onun öykülerine bayılmıştı fakat Baxter’ın dergi okumasını da çok seviyordu. Baxter kişiliğine uygun şekilde, sansasyonel yazılara, örneğin bir süpürgeyle üç hırsız döven bir anneyle veya estetik ameliyatı planlandığı gibi yürümeyen bir televizyon yıldızıyla ilgili haberlere odaklanıyordu.

Callie başını salladı. Fakat sonra hastanede olduğu sekiz gün boyunca Baxter’la hiç yalnız kalamadığını fark etti ve eğer becerebilirse onunla biraz sohbet etmeyi tercih ettiğine karar verdi.

“Bir dakika...”

“Ne oldu?” diye sordu Baxter.

“Senin... hayatın nasıl gidiyor?”

• “Yoğun.”

“Biriyle... görüşüyor musun?”

“Şu anda hayır ama Noah biriyle görüşüyor. Profesyonel bisikletçilere hayran bir kadın daha.”

“Sanırım... biliyor,” dedi Callie.

“Eşcinsel olduğumu mu? Olabilir.”

“Peki neden... bunu konuşmuyorsunuz? Sadece sen ve o, baş başa.”

Baxter bir süre sessiz kaldı. Sonra, “Sana şunun sözünü vereyim. Sen iyileş, ben de Noah’ya ona deli gibi âşık olduğumu söyleyeyim. Oldu mu?”

Callie gülmeye yeltendi. “Şimdi anladım... hayatta kalmayı başaramayacağımı düşünüyorsun. Yoksa... böyle bir şeyin sözünü vermezdin.”

“Seni savaştırmaya devam etmen için motive etmeye çalışıyorum.”

Levi zaten ona yeterince motivasyon vermişti. Callie bir karaciğer bulunması umuduyla bütün gücüyle hayata tutunuyordu. “Tamam, savaştırmaya... devam edeceğim.”

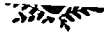
Baxter bir şey söylemek üzereyken Gail ve Simon içeri girdi.

Gail, “Partiyi basmamızın bir sakıncası var mı acaba?” diye sordu.

Callie çok yorgundu fakat gülümsemeye çalıştı. “Hemşireler arasında... yine heyecan mı yaratmak istiyorsun, Simon?”

Simon gülümsedi. “Onlara Simon O’Neal’a çok benzediğimi söyledim ama inandıramadım.”

Baxter, “Çocuklar siz yokken ne durumda?” diye sordu.

“Gayet iyiler,” dedi Gail. “Harika bir dadımız var. Birkaç güne onları buraya getirir. Callie karaciğer nakli ameliyatı olur olmaz birkaç haftalığına daha hastanede olacak, o yüzden bu gayet mantıklı.”

Eğer ameliyat olursam tabii, diye düşündü Callie. Fakat bunu söyleyecek enerjisi yoktu. Onun olumsuz konuştuğunu duymak istemeyeceklerini biliyordu zaten.

“Peki ya Simon’ın işleri ne olacak?” diye sordu Baxter.

Gail, “İşleri olan sadece o değil,” diye takıldı. “Ama hallediyoruz. Callie hayatımızda olan her şeyden daha önemli. Hep beraber direneceğiz. Öyle değil mi, Cal? İhtiyacımız olan şeyi alana dek direnmeliyiz.”

Callie gücünü toplamaya çalışarak, “Umarım... yakında gelir,” dedi.

“Biz de öyle umuyoruz.” Gail yatağın diğer tarafına, Baxter’in karşısına oturdu. Simon da onun arkasına oturup o konuşurken omuzlarına masaj yaptı. “Hastaneye gelen şu adamı soracaktım.”

Bu sözler Callie’yi gülümsetti. Gail’in espri yaptığını, aslında Levi’nin ismini hatırladığını biliyordu. “Evet?”

“Çok yakışıklı. Üstelik sadık. Bence ona fırsat vermekle iyi etmişsin.”

Callie Dylan’ın Levi’nin geçmişiyle ilgili bir şey söylememiş olduğunu umuyordu. Gail, Simon veya bilmeyen başkalarının Levi’nin o iki polisle yaşadıklarını öğrenmesini istemiyordu. Levi’nin bu konuda kötü hissettiğini biliyordu. Annesiyle babası dün öğle yemeğine gittiğinde ve biraz baş başa kaldıklarında bunu ona söylemişti.

Neyse ki arkadaşlarının en azından şimdilik bu olayı kapatmak istediğini hissediyordu. Aslında herkes sanki Dylan onlara Levi'yi tanıdığını söylememiş gibi hareket ediyordu. Kyle bile bundan bahsetmemişti.

“Onu seviyorum,” dedi Callie.

Gail onun kolunu sıktı. “Belli oluyor. Joe da onun harika biri olduğunu düşünüyor. Sen iyileşince onun benzincide çalışmasını istiyor.”

Callie onun çiftlikte çalıştığını, işe kaldıkları yerden devam ettiğini hayal etti. o iki hafta boyunca öyle mutlulardı ki. İşte bu tablo onun hayata tutunmasını sağlıyordu. “Joe çok kibar.”

“Joe bana hiç bu kadar yetenekli bir tamirci görmediğini söyledi,” diye ekledi Simon. “Duyduğuma göre Joe’nun bir türlü halledemediği bir BMW’yi tamir etmeyi başarmış.”

“Sorun... ana bilgisayarda mıymış?”

Callie çok alçak sesle konuşmuş olsa gerekti. Gail ona doğru eğildi. “Ne dedin?”

Tekrar söylemeye gerek görmedi. “Boş ver.”

Derken ailesi içeri girdi. Diana Levi’nin odada olmamasından ötürü biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek, “Levi nerede?” diye sordu.

Callie bir nefes aldı. “Duş almaya gitti.”

Diana tekerlekli sandalyesinde yatağın başına geldi. “Öyle hoş bir genç adam ki. Sence de öyle değil mi, Gail?”

Gail başını salladı. “Ben de Callie’ye aynı şeyi söylüyordum.”

Simon’ın bir sonraki filminden, Baxter’ın Viktoryen evin-

de yaptırdığı değişikliklerden ve Gail'in halkla ilişkiler şirketinin yeni müşterilerinden bahsederek konuşmayı sürdürdüler. Fakat çok geçmeden Callie bitkin düştü ve dinlenmek istedi. Özellikle de babasının Simon'a bir şey sorduğunu, Simon'ın da, "Henüz haber yok," dediğini duyunca konuşmak istedi. Tam da Baxter'a yapmalarını istemediğini söylediği şeyi yaptıklarını anladı. Simon'ın gücü ve nüfuzunu onu karaciğer nakli ameliyatı için insanların önüne geçirmekte kullanıyorlardı.

Fakat bunu yapıyorlarsa da şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şu anda bir şey söyleyemeyecek kadar güçsüzdü.

Çiftlik Callie yokken aynı değildi. Levi hastanede olmadığı zamanlar orada duş alıyor, yemek yiyor ve uyuyordu. Ayrıca Callie'nin ailesi bunu yapacak durumda olmadığından Rifle'la da ilgileniyordu. Fakat Callie'nin bir an önce eve dönmesini, ilişkileri için bir şans daha istiyordu. Elbette halletmesi gereken başka sorunları da vardı fakat Callie'ye neler olacağını bilene dek onlarla veya başka bir şeyle uğraşamazdı.

"Selam oğlum." Verandada Rifle'la beraber oturup yanan ambara baktı. Onu yeniden inşa etmek istiyordu. Ayrıca kümesi de boyamak istiyordu. Burada yapacak bir sürü şey vardı. Levi ona bakmak için burada olmadığından Callie'nin bahçesi mahvoluyordu. Levi özellikle de onun bu işe ne kadar emek yatırdığını bildiğinden bunu düşünmek bile istemiyordu.

Rifle'a, "Hayata tutunabilecek mi, bilmiyorum," diye fısıldadı.

Hava çok sıcaktı. Rifle da sıcaklığı hissediyormuş gibi görünüyordu. Başını Levi'nin kucığına koyarken nefes nefeseydi.

Levi, "Gitgide kötüleşiyor," dedi. "Her gün, neredeyse her saat bunu görebiliyorum." Gerçeklerle yüzleşmek istemeden fakat onlardan kaçmayı da başaramadan, gözlerini kısıp uzaklara baktı. "Doktorlar ellerinden geleni yapsa da yeterli değil."

Rifle sızlandığında Levi her şey sona erdiğinde kendisine ve köpeğe ne olacağını düşünerek onun kulaklarını kaşıdı. Callie ikisinin de ihtiyacı olan temeli onlara sunuyor, dünyalarına bir amaç ve düzen getiriyordu.

Kısa bir süre birbirleriyle avundular. Sonra Callie'nin cep telefonu çaldı. Callie'nin ailesi irtibatta kalabilmeleri için telefonun onda kalmasında ısrar etmişti.

Levi kalbi hızla atarken cep telefonunu cebinden çıkardı. Rifle bile tetikte görünüyordu. Levi telefonun ekranına bakarken o da doğruldu ve havladı. Arayan gerçekten de Callie'nin ailesiydi. Ekranda "Babam" yazıyordu ve Callie'nin babasının fotoğrafı vardı.

Cep telefonunu yanında bulundurmasını isteseler de daha önce onu hiç aramamışlardı. Önemli bir şey olmadığı sürece onu aramazlardı. Bu iki anlama geliyor olabilirdi.

Levi hangisi olduğunu düşünmekten korkuyordu. Callie'nin doktoru pek umutlu konuşmamıştı.

Gözlerini yumarak içinden dua etti. Hiç dindar biri değildi fakat son birkaç gündür çok dua etmişti. Sonra, ayağa kalkarak konuşma tuşuna bastı. "Alo?"

Babası ağlıyordu. Güçlkle konuşabiliyordu.

Callie gitmiş miydi?

Boone sesi titreyerek konuşmaya çalışırken, Levi'nin kalbi sıkıştıyordu. Derken Boone'un sözcüklerini anlayabilmeye başladı.

"Karaciğer bulundu," dedi Boone. "Güney Kaliforniya'daki bir hastaneden geliyor. Olabildiğince çabuk buraya gel. Karaciğer gelir gelmez onu ameliyata alacaklar."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ameliyat on dört saat sürünce Levi heyecandan volta atmak dışında bir şey yapamadı. Doktor ameliyatın on ile on iki saat süreceğini söylemişti, bu nedenle uzun süre bekleyeceklerini tahmin etmişti fakat daha uzun sürmesi onu korkutuyor, bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmesine neden oluyordu. Acaba karaciğer buraya getirilirken zarar mı görmüştü? Callie'nin durumu nasıldı? Bu iş neden bu kadar uzamıştı?

Doktorun prosedürü detaylarıyla açıklamak için zamanı olmamıştı. Levi geldiğinde Callie'yi ameliyata hazırlamak üzereydiler. Fakat Callie'nin ailesi her şeyi biliyordu. Ona ve Callie'nin arkadaşlarına doktorun Callie'nin karnına bir kesik açacağını, kan damarlarından ve ortak safra kanalından karaciğeri ayıracağını ve pensle tutacağını anlatmıştı. Ardından Callie'nin karaciğerini alacak ve donörün karaciğerini yerleştireceklerdi. Eğer gerekirse kanı ve fazladan sıvıları boşaltmak ve safra üretimini kontrol etmek için birkaç geçici tüp de yerleştireceklerdi. Her şey yolunda giderse Callie ameliyattan sonra anestezi derlenme

bölümüne götürülecek, sonra da stabil duruma gelinceye kadar yoğun bakımda tutulacaktı. Ondan sonra solunum tüpünü, kate-terini çıkaracaklardı ve vücudunun yeni karaciğeri kabul ettiğinden emin olmak için dikkatle gözetim altında tutulacak olmasına karşın normal bir hastane odasına geçirilecekti. Aşağı yukarı bir hafta sonra her şey yolunda giderse taburcu edilecekti.

Diana Boone'a, "Sence endişelenmeli miyiz?" diye mırıldandı. Başta çok fazla konuşma olmuştu. Callie'nin ameliyatının nasıl geçtiğini öğrenmek için bekleyen çok fazla insan vardı. Fakat son bir saattir herkes suskundu. Tabii saatin sabah altıyı geçmiş olmasının da bunda bir payı vardı. Levi de dahil olmak üzere çoğunluk yirmi dört saattir ayakta idi. Bu demek oluyordu ki, doktor da uzun süredir ayakta idi...

Doktor Yee işini yapabilecek enerjiye sahip miydi? Ameliyat birazdan biter miydi?

Levi Boone'un karısının omzuna kolunu atarak onu rahatlatmaya çalışmasını izledi. Callie'nin babası da fazla bir şey bilmiyordu fakat karısına devamlı her şeyin yolunda olduğunu söyleyip duruyordu.

Callie'nin arkadaşları da artık konuşacak durumda değildi; hepsi bekleme odasında yan yana oturdukları koltuklara gömülmüştü. Fakat aralarında Sophia isimli bir kadın tek başına uzakta oturuyordu ve Ted isimli bir adam ona kaçamak bakışlar atıyordu.

Levi onların aralarında neler olduğunu merak ediyordu fakat akli Callie'de olduğundan buna çok odaklanamadı. Karaciğer bulunduğu haberi aklındaki her şeyi değiştirmiş, ona muhtemelen biraz abartılı bir umut vermişti.

Callie buna rağmen ölürse ne olacaktı?

Onun kolyesini tıpkı uğurlu bir eşya gibi cebinde yaşıyordu. Doktor kolyeyi ameliyattan önce ona vermiş, ameliyat sırasında kesinlikle üstünde olmaması gerektiğini söylemişti. Fakat Levi iş sevdiği insanlara gelince çok şanslı sayılmazdı. Şu anda şansına güvenemeyeceğinden korkuyordu.

“Tamam, artık sormam gerek.”

Herkes Simon’a dönen Baxter’a baktı.

Simon, “Neyi soracaksın?” dedi. Koltuklardan birinde oturuyordu ve karısı ona yaslanmıştı.

Baxter öne eğildi. “Bunu sen mi yaptın?”

Simon şaşırmış gibiydi. “Neyi?”

“Bu senin sayende mi oldu? Callie’ye karaciğer bulmak için birine para mı verdin? Yoksa çevreni mi kullandın?”

Gail başını kaldırdı. “Denedik, Bax. Callie’nin durumunu öğrenir öğrenmez yardımı dokunabileceğini düşündüğümüz herkesi aradık.”

“Ee?” Noah dikkatini köşedeki televizyondan onlara çevirdi.

Gail başını iki yana salladı. “Bize yapabileceğimiz bir şey olmadığını söylediler.”

Baxter, “Yani siz bunu öğrendikten sonra bir karaciğer bulması tamamen tesadüf, öyle mi?” diye sordu.

Simon esnedi. “Evet, öyle.”

Baxter elini saçlarından geçirerek arkasına yaslandı. “İyi. Ameliyattan çıkınca her şeyin usulünce olduğunu öğrenmek onu mutlu edecek.”

Tabii bunu atlatırsa. Levi bunu yüksek sesle söylemedi fa-

kat öyle düşündüğü kesindi. Callie'nin böylesine uzun ve zor bir ameliyata nasıl katlanabileceğini bilmiyordu. Bu hafta çok hasta hissediyordu.

Haydi bebeğim. Bunu yapabilirsin. Dayan ne olur. İkimiz için.

Birbirlerine karşı hislerini keşfetmek için bir şansı hak ediyorlardı, öyle değil mi?

Levi kolyeyi cebinden çıkarıp minik kuşu inceledi. "Akas-ya kuşları," diye mırıldandı.

"Ne dedin?"

Bunu çok az konuşan Dylan söylemişti.

Levi kolyeyi cebine soktu. "Yok bir şey." Odadan çıkıp koridordaki otomatik içecek makinesine yürüdü ve para bölmesine bir dolar yerleştirdi. Bir şey içmeye ihtiyacı vardı. Uzun zamandır ilk kez sudan daha güçlü bir şey içmek istiyordu fakat bir yandan da arada bir şarap içmek dışında, Nevada'daki olaydan beri artık pek bir şey içmiyordu.

Makineden bir şişe düştü. Levi onu alırken arkasında ayak sesleri duydu.

Dylan arkasından gelmişti. Cheyenne'in kocasının da makineden bir şey almaya geldiğini düşünerek kenara çekildi fakat tam bekleme odasına yönelmişken Dylan onu durdurdu.

"Bir kez seni dövüşürken izlemiştim," dedi.

Levi'nin içinde bir endişe belirdi. Dylan'ın söylemeye çalıştığı şeyi anladı. Dylan onun kim olduğunu biliyordu. "Küçük dünya," dedi.

Dylan başını salladı. "Aynen öyle."

"Kazanmış mıydım?"

Dylan'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hep kazanmaz mıydın zaten?"

"Bazı şeyleri daha kolay yapabiliyorum." Başıyla odayı işaret etti. "Herkes biliyor mu?"

"Ailesi bilmiyor. Diğerlerine de çiftliğe geldiğimizde seni tanıyınca söylemiştim."

Buna karşın hiç kimse bunu belli etmemişti. Bu da Callie için ne kadar endişelendiklerini belli ediyordu. Aynı zamanda Levi'nin hatasını affetmeye meyilli olduklarını da gösteriyordu. Bu Levi'ye umut verdi.

"Ne dediler?"

"Callie dışında kimseye söylemedik."

"Şef Stacy'ye?"

"Hayır."

Terleyen su şişesi elini ıslatıyordu. "Peki bunu ne zaman yapacaksınız?"

Dylan bir an ona baktı. "Bunu sana bırakacağız."

Dylan bekleme odasına dönerken Levi koridorda kaldı. Dylan'ın sözlerini gidip teslim olması gerektiği, yoksa onu eninde sonunda ele vereceklerine dair inceden bir tehdit gibi yorumlayabilirdi. Fakat öyle bir niyeti olmadığını biliyordu. Dylan o gece konusunda neyi doğru görüyorsa onu yapması gerektiğini söylemeye çalışıyordu. Bu gerçekten de kendi tercihiydi.

Levi su şişesinin kapağını çevirip uzun bir yudum aldı. Başka bir sorunu düşünecek duruma gelmeden önce Callie'nin ameliyattan sağ salım çıkması gerektiğini düşündü.

Callie'nin doktorunun koridordan geldiğini gördüğünde diğerlerinin yanına dönüyordu.

Birdenbire nefesi kesilerek, "O nasıl?" diye sordu.

Doktor Yee yorgun bir gülümsemeyle, "Bence toparlayacak," dedi. "Bütün işaretler iyi. Callie tam bir şampiyon."

Ameliyatın üstünden birkaç gün geçmişti. Callie ne kadar iyi hissettiğine inanamıyordu. Şimdiden normal bir hastane odasına taşınmıştı ve doktoru hafta sonu itibarıyla onu taburcu etmekten bahsediyordu. Sağlıklı bir karaciğerin yarattığı fark inanılmazdı. Sadece vücudunun yeni organı reddetmemesini umuyordu fakat şimdilik her şey yolundaydı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı.

Gecenin bir yarısıydı. Anne babasıyla arkadaşları çok daha erkenden eve gitmiş, o ve Levi'yi yalnız bırakmıştı.

"Sadece düşünüyordum." Levi pencere kenarında durmuş, ay ışığının aydınlatığı bahçeye bakıyordu.

"Neyi?"

Levi yatağa döndü. "Geleceği."

"Ne olmuş geleceğe?"

"Dylan kim olduğumu biliyor."

Callie biraz endişelendi. Levi'nin Nevada'da yaptıklarını konuşmak istediğinden emin değildi; bunun bir işe yarayacağını pek sanmıyordu. Levi gidip teslim olmazsa, hayatının geri kalanında sürekli arkasını kollaması gerekecekti. Fakat gidip teslim olursa da muhtemelen hapse girecekti. "Biliyorum," dedi Callie.

“Teslim olmayı düşünüyorum.”

“Hayır!”

“Başka şansım yok. Eğer bunu yapmazsam Nevada’daki o gece her zaman aramıza girecek.”

Callie içten içe onun haklı olduğunu biliyordu. Fakat teslim olmasının getirdikleriyle yüzleşebilecek miydi? Geleceğini henüz geri alabilmişti ve onu Levi’yle geçirmek istiyordu. “Ama seni... yıllar boyunca hapiste tutabilirler.”

“Doğru. Mahkeme olacak. Bir karar çıkacak.”

“Dediğim gibi, hapse girebilirsin.”

“Çok büyük ihtimalle.”

Callie güçlkle yutkundu. “Peki bunun altından kalkmaya hazır mısın?”

“Eğer gerektiği gibi bir adam olmam için bu olmalıysa evet.”

Callie elini ona uzattığında Levi ona yaklaştı. Callie, “Ama hapishaneden bahsediyoruz, Levi,” dedi.

“Sonsuza kadar sahte bir kimlikle yaşayamam. Ya çocuklarımız olursa? Ya bu olay daha da kötü bir zamanda başımıza bela olursa?”

Callie’nin eli, ameliyattan sonraki gün Levi’nin yeniden onun boynuna taktığı kolyeye gitti. “Bu işi hemen halletmek istiyorsun.”

“Sanırım evet.” Levi eğilip onu alnından öptü.

“Eğer gidersem beni bekler misin? Beraber bir geleceğimiz olması için hayatımı düzene sokarken sabırlı olabilir misin?”

Evlilikten bahsetmemişlerdi. Fakat Callie kesinlikle onunla evlenmek istiyordu. Hastanede sevişmeden geçen uzun sa-

atler boyunca birbirlerini iyice tanımışlardı ve Callie ona karşı cinsel arzudan daha fazlasını hissettiğinden emin olmuştu.

Levi'nin yüzüne dokunduğunda onun gözlerindeki kararsızlığı gördü. Levi hayatında öyle çok şey kaybetmişti ki, birilerinin onu bekleyebileceğine güvenmekte zorluk yaşıyordu fakat Callie ona güvenebileceğini göstermeye kararlıydı. "İstersen önce evlenelim, ne dersin?" diye sordu.

Levi yanağını onun yanağına sürttü. "Bekleyip bu meseleyi nasıl atlatacağımı görmek istemediğinden emin misin? Artık sağlıklı olduğun için Şef Stacy yeniden hamle yapabilir. Sonuçta adamın emekliliği falan var."

Callie bu esprili sözlerle gülümsedi. "Ben Nevada konusunu öğrenmeden önce bile Şef Stacy'yle beraber olmam imkânsızdı."

Biliyorum ama hayatını yıllarca hapiste olabilecek birine adayacak olabilirsin."

Callie onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerine baktı. "Seni sonsuza kadar beklerim."

Levi onu öptü. "O zaman bunu yapacağım. Gidip teslim olacağım. Ama senin için, ondan sonra evleneceğiz."

Callie Levi'nin onu hastaneden motosikletiyle almasını istemişti. Fakat Levi bunun yerine cipi getirmekte diretmişti. Eve taşınacak bir sürü ilaç vardı; doktor perhizini değiştirene dek Callie günde on dokuz tane hap alacaktı. Fakat Callie bunun arkasında başka bir şeyler daha olduğunu biliyordu. Levi

onun motosiklete binmesi için henüz çok erken olduğunu düşünüyordu. Konu Callie olunca biraz *fazla* korumacıydı.

Buna karşın, çiftliğe döndüğü gün hayatının en güzel günlerinden biriydi. Çiftliği ve Rifle'ı bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti. Köpeği havlayarak ve koşarak ona doğru gelirken gözyaşlarını tutamadı. Son birkaç haftayı bir şekilde atlattı. Yazı da ve belki önündeki yılları da bir şekilde atlatacaktı. Bir başkasının hayatı sonlanırken kendisinin hayatının kurtulduğunu bilmek hem acı hem tatlı bir şeydi. Bu bazen karmaşık hislere yol açıyordu. Fakat Güney Kaliforniyalı bir yabancının ona verdiği hediye hayatına yoğun bir şükran duygusu getirmişti. Ailesi ve arkadaşları, en azından ona karşı olayın bu kısmından bahsetmiyordu. Callie muhakkak üzülmekten korkarak böyle yaptıklarını biliyordu. Fakat bazen hastanede yalnız olduğunda geceliğini sıyrıp dikişlerine bakmış, şimdiki hali ve geleceği için duyduğu heyecanın bir yabancının bu paha biçilmez hediyesi sayesinde olduğunu düşünmüştü.

“Burayı çok seviyorum,” diye mırıldandı.

“Buna çok sevindim.” Levi direksiyonu çevirirken boşta-ki elinin parmaklarını onunkilere geçirdi. “Çünkü sana iyi bir haberim var.”

Callie dönüp ona baktı. “Neymiş?”

“Annenle baban çiftliği bize satacak.”

Callie gülümsedi. “Ben de öyle umuyordum.”

“Sen hastanedeyken onlarla konuştum. Evi geçindirebilirim, Callie. Bunu yapabilirim. Sadece... ben geçmişteki hatamı düzeltirken beni beklersen burayı satın alabilecek durumda olacağız. İstedikğin kadar burada kalabiliriz.”

“Bunun altından kalkabiliriz,” dedi Callie. “Fotoğraf stüdyom var.”

“Bensiz idare edebileceğin kadar kazanıyor musun? Sen sağlığını kazanırken idare eder mi, yoksa bekleyeyim mi?”

“Hayır, bunu zaten konuştuk. Artık geçmişine bir nokta koymalısın ki beraber geleceğimizi kuralım.”

“Tamam.” Levi durup Rifle’ı arabaya aldı fakat Callie’nin üstüne atlayıp canını yakmaması için onu tuttu.

Rifle’a, “Şu anda biraz hassas dostum,” dedi. “Yavaş ol.”

Rifle sakinleşmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Çok heyecanlı olduğundan bunda zorlanıyormuş gibi sızlandı fakat en sonunda Callie’nin yüzünü yalamakla avundu.

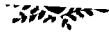
Callie, “Aferin oğlum,” dedi. “Artık evimizdeyim. İkimiz de geldik.” Sonra dönüp Levi’ye gülümsedi. “Yuvamızdayız.”

Üç hafta sonra Callie doktorundan izin alır almaz Reno’ya bir haftalık bir tatile çıktılar. Levi Baxter’a da onlara katılmasını teklif etti. Levi orada yakalanırsa Callie’yi eve bırakacak birine ihtiyaç olacaktı.

Polis merkezinin önüne park ettiğinde dönüp Callie’ye baktı. Callie onun gergin olduğunu görebiliyordu. Kendisi de gergindi. Onu aylarca, belki yıllarca göremeyecek olma düşüncesi onu öyle korkutuyordu ki, kalbi ağzında atıyordu.

“Seninle gelmeme izin ver,” dedi.

Levi ona gerçek duyguları belli eden yarım yamalak bir

gölümsemeyle baktı. “Gelince ne yapacaksın? Onlara iyi bir adam olduğumu mu söyleyeceksin?”

“Aynen!”

“Bence senin lafını pek önemsemeyecekler. Ayrıca orası çok pis bir yer. Biliyorsun, sağlığın için buna dikkat etmelisin.”

“Ben içeri girerim,” dedi Baxter.

Levi arkasını dönüp, “Burada kalmanı tercih ederim,” dedi. “Onunla ilgilen, olmaz mı? Bana bir telefon hakkı tanıyacaktırdır. Eğer... bensiz dönmeniz gerekirse size haber veririm.”

Levi Callie’yi öpmek için uzandığında Callie ona sarıldı. “Önce evlenmeliydik.”

“Bu işi hallettiğimde daha güzel olacak. Ben çıkıncaya kadar kendine iyi bak yeter. Sonra senin için dönerim.”

Callie onu bırakmak için kendini zorlayarak başını salladı. Ardından Levi arabadan inip merkezin kapısından içeri girerken onu izledi.

Baxter’a, “Keşke Whiskey Creek’te kalsaydık,” dedi. “Tabii ki onu hapse tıacaklar! Hakkında yakalanma emri var.”

“Çok cesur. Ancak bunu söyleyebilirim.”

Callie titrek bir nefes aldı. Son birkaç ay zaten çok zor geçmemiş gibi şimdi de sevdiği adamı belirsiz bir süreliğine kaybetmesi ihtimaliyle yüzleşmesi gerekti. Levi’nin yaptığı şeyi nasıl yaptığını anlamak çok kolay olmakla beraber Callie polisin meseleyi böyle göreceğini hiç sanmıyordu.

Baxter koltuğun üstünden uzanıp onun omzunu sıktı. “İyisin, değil mi?”

“Hayır.”

“Lütfen böyle konuşma.”

“Karaciğerimde bir sorun yok ama kalbimden endişe duyuyorum.”

“Bunu da ameliyatı atlattığın gibi atlatacaksın.”

Callie ona bakmak için arkaya döndü. “Bu arada...”

“Ne?”

“Eğer iyileşirsem Noah’ya hislerini itiraf edeceğini söylemiştim.”

Baxter gözlerini ondan kaçırdı. “İmkânsız.”

“Demek geri vitese takacaksın!”

“Ona söylersem ne olacağını sana söyleyebilirim, Callie.”

Callie onun haklı olduğundan şüphelendiği için onunla tartışmadı. Noah hayatında hiç olmadığı kadar sık randevulara çıkıyor, bir kadından diğerine geçiyordu. “Kontrolden çıkmış durumda.”

“Bence bildiği fakat yüzleşmek istemediği şeyle başa çıkmaya çalışıyor.”

Callie, “Peki sen ne durumdasın?”

“Onu unutmaya çalışıyorum.”

“Yani başkalarıyla mı çıkıyorsun?”

“Şehirde olduğum zaman.”

“Hafta sonları sık sık şehre gitmiyorsun.”

“Evet ama deniyorum diyorum ya. İşe yaradığını söylemedim.”

İkisi de sustu. Callie onun seçtiği şeyi yapması gerektiğini biliyor, bu olaya çok fazla karışmak istemiyordu. Fakat başka neden bahsedeceğini de bilmiyordu. Havadan sudan konuşmayacak kadar gergindi.

Baxter onun dikkatini başka konulara çekmek için çaba-
lıyordu. “Levi ameliyattan önce Şef Stacy’nin kasabayı terk et-
mesi için onu zorladığını söyledi.”

Callie polis merkezinden çıkan insanları izlerken ellerini
ovuşturdu. “İnanabiliyor musun?”

“Pek sayılmaz. Şef Stacy egoist bir pislik olabiliyor. Bazen
polisler öyle davranabiliyor.”

“Şu süreci atlattıktan sonra onu şikâyet edeceğim.”

“Sence bir işe yarar mı?”

“Yaramayabilir. Whiskey Creek’te bir sürü arkadaşı var
ama ona insanları böyle sıkıştırmanın bir bedeli olduğunu gös-
tereceğim.”

Baxter ellerini başının arkasına koydu ve koltuğuna çöktü.
“O kadar da kötü olamaz. Sonuçta Denny ve Powell’ı yolladı.”

“Ama bunu yapma tarzı yanlıştı.”

Baxter kaşlarını çatı. “*Bundan* da mı şikâyetçi olacaksın?”

Callie, Denny, Powell ve geri aldıkları köpekleri Spike’ın git-
tiğini öğrenince yaşadığı rahatlığı düşününce gülümsedi. “Hayır.”

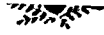
“Stacy’ye hiçbir şey olmayacak.”

“Biliyorum.”

Sonraki otuz dakika boyunca Callie Levi’nin çıkmasını
umarak merkezin kapısına baktı. Levi bir türlü çıkmak bilme-
yince yerinde kıpırdanmaya başladı. “İçeri giriyorum,” dedi.
“Neler olduğunu öğrenmem gerek.”

O inince Baxter da indi. “Hayır, Callie. Bizi arayacağını
söyledi. Bırak da işini halletsin.”

Callie kararsız kalarak yüzünü ovuşturdu. Fakat yeniden

arabaya binmesine fırsat kalmadan Levi'nin merkezden çıkıp onlara doğru koştuğunu gördü.

"Nasil gitti?" diye sordu.

Levi gülümsedi. "Buna inanamayacaksınız."

"Ne?"

"Dövdüğüm polis var ya? Hastanelik ettiğim?"

"Evet?"

"Altı ay önce görevi suistimalden işten kovulmuş. Anlaşılan ben onu dövdükten sonra birkaç insan onun kendilerine de şiddet uyguladığını söylemiş, hem de hiçbir tahrik olmadan. Eğittiği çaylak, vurduğum diğer polis bile onun aleyhine ifade vermiş."

Callie doğru duyduğundan emin olmak istercesine dönüp Baxter'a baktı. Sonra Levi'ye dönüp, "Yani bu ne demek oluyor?"

"Yani bölge savcısının beni bu olaydan ötürü kovuşturma açması ihtimali çok az demek oluyor. Mahkemede kazanabileceğimi biliyor. Bu olay dışında sicilim temiz. Ordudan şerefli terhis edildim. İyi bir avukat muhtemelen beni bir sürelik toplum hizmeti karşılığında şartlı tahliye ettirebilir."

"Şaka yapıyorsun." Levi haklıydı; Callie buna inanamıyordu. Bu beklediği son şeydi.

"Şaka yapmıyorum. Hatta o gece polisin yanındaki çaylakla da konuştum. O da bölge savcısına doğruyu söyleyeceğini, yani Memur Howton'ın beni yok yere iki kez tekmelediğini anlatacağını söyledi."

Callie'nin içi rahatlarırken kollarını Levi'nin boynuna doladı. "Bu çok iyi haber."

Levi onun alnını öptü. "Taze bir başlangıç yapalım bebeğim. Bunu en güzel şekilde değerlendirelim."

Callie geri çekilip ona gülümsedi. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Bence düğünü planlamaya başlayalım."

"Peki ben Bayan McCloud mı olacağım, yoksa Bayan Pendleton mı?"

"Pendleton. Artık gerçek soyadımı kullanabilmek harika olacak."

Levi kollarını dikkatlice onun beline sardı ve Baxter'a döndü. "Bax, sağdıçım olur musun?"

Baxter gülümseyerek başını salladı. "Tabii ki olurum! Vegas'a mı gidiyoruz?"

"Hayır," dedi Callie. "Whiskey Creek'te, annemle babamın evlendiği kilisede küçük bir tören yapmak istiyorum."

Sansöz

Altın rengi güneşin gökyüzünde parıldadığı harika bir ekim ikindisiydi ve eski kilisenin bütün oturakları çiçeklerle süslenmişti. Callie düğün törenini kendisi fotoğraflamayı çok isterdi. Organizasyonun güzelliğinden o derece etkilenmişti. Meslek hayatı boyunca sayısız saati başka insanların düğünlerini fotoğraflayarak geçirmişti. Bugün ise mihraba yürüme sırası onundu ve fotoğraf makinesinin arkasında Tina vardı.

Asistanının harika bir iş çıkaracağından emindi. Bundan hiç endişelenmiyordu. Belki Kyle dışında hiçbir şey için endişelenemeyecek kadar mutluydu. Kyle, Ted, Baxter, Riley, Noah, Dylan ve Simon'la beraber önde, Levi'nin yanında oturuyordu. Callie düğün müziğinin çalmasını beklediği küçük antreden başını uzattığında, kendi tarafında duran Gail, Cheyenne, Eve ve Sophia da dahil olmak üzere herkesi görebiliyordu. Smokinler veya yumuşacık şampanya rengi elbiseler giymiş arkadaşları heyecanla gülümsüyordu. Fakat Kyle biraz keyifsiz görünüyordu ve Callie bunun nedenini biliyordu.

Callie muhtemelen düğünü planlaması için onun eski kız arkadaşını tutmaması gerektiğini biliyordu. Kyle henüz onu unutamamıştı. Callie bunu zaten biliyordu. Bu iş için bir başkasını bulmayı düşünmüştü fakat bir sürü faktör vardı. Whiskey Creek'teki herkes Olivia'yı tutardı. Bir başkasını seçmek bariz bir mesaj olurdu. Sadece bu da değil, Callie Olivia'nın düğününü fotoğraflamıştı. Olivia bu iyiliğinin karşılığını vermek isterdi.

Ayrıca Olivia dürüst olmak gerekirse bu işi layıkıyla yapıyordu. Pratik, hızlı ve cana yakındı. Böyle önemli bir organizasyonu hazırlamak için sadece sekiz haftası vardı ve inanılmaz bir iş çıkarmıştı.

"Heyecanlı mısın?" Babası onu bekliyordu. Sanki hayatının en büyük anına hazırlanıyormuş gibi sürekli kravatını çekip-tiriyor, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu.

Callie onu sakinleştirmek için onun koluna girdi. "Hayır, ya sen?"

Babası, "Biraz," diye itiraf etti. "Ama seni böyle âşık görmek... bu hayatımın en güzel günlerinden biri."

"Benim de öyle." Callie Olivia'nın elinde klipsli panosu, yüzünde de törenin birkaç dakikaya başlayacağını gösteren heyecanlı bir ifadeyle kilisenin yan tarafındaki misafirlerin arasına süzüldüğünü gördü. Olivia'nın seksi kocası Brandon da yüzünde gururlu bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Henüz çocukları yoksa da, adam ekstrem kayak sporuyla ilgilenmeyi bir aile kurmak için bırakmıştı. Duyumlara göre kasabada bir kayakçı mağazası açacaktı. Hatta belki Noah'yla iş yapacakları, Noah'nın bisiklet mağazasını başka spor malzemelerini kapsa-

yacak şekilde genişleteceğine dair söylentiler vardı. Callie onun üvey kardeşinin, karısı olan kadına hâlâ âşık olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

Olivia antreye geldiğinde, “İkiniz hazır mısınız?” diye sordu.

Callie’nin babası her şeyin nasıl gittiğini görmek için kalabalığa baktı. “Sanırım bütün kasaba burada,” dedi.

Gerçekten de öyleymiş gibi görünüyordu. Kilisenin iki yanını doldurmuş insanların dışında, arka tarafta da sıralar dolusu davetli vardı. Callie gerilmesi gerektiğini biliyordu fakat öyle hissetmiyordu. Bu insanları tanıyor, seviyordu. Doğduğundan beri hayatının bir parçasıydı onlar. Tanımadığı tek kişi Levi’nin babasıydı. Başta Levi’yi Leo’yu davet etmeye teşvik etmenin doğru olup olmadığından emin değildi fakat şimdi bunu yaptığı için çok mutluydu. Annesi, Godfrey ve Mina’yla beraber ön sırada oturan Bay Pendleton ikisine de en az üç kez davet edildiği için teşekkür etmişti.

Callie, “Ben hazırım,” dedi.

Olivia onun kolunu kavrayarak cesaret verici bir havayla, “Sen hayatımda gördüğüm en güzel gelinlerden birisin,” dedi.

Callie gülümsedi. Sacramento’daki Miosa Gelinlik’ten dar korseli uzun, beyaz bir gelinlik satın almıştı. “Teşekkürler.”

Olivia, “Tören de hiçbir aksaklık olmayacak,” diye ekleyip göz kırptı.

Callie böyle olmasını umursamıyordu bile. Kendisini sevdiği adama adayacağına söz verme fırsatını eline geçirdiği için şanslı hissediyordu. Şeker sürahilerinde şeker kalmadıysa ne olacaktı ki? Hayatını geri almıştı ve birazdan onu birlikte geçir-

mek istediği kişiye, “Evet” diyerek kavuşacaktı.

“Eminim öyle olacak,” dedi. “Her şey için tekrar teşekkürler.”

Org müziği başladığında koridorda yürüme vakti gelmişti. Callie başını kaldırıp babasına baktığında, babasının gözlerinde biriken yaşları gördü ve kendini tutmaya çalışarak yutkundu. Üç ay önce hastanede bir sonraki nefesi için savaşıırken, şimdi bir yabancının sergilediği cömertliğin mucizesi olarak gördüğü şey sayesinde evleniyordu.

Babası, “İşte gidiyoruz, canım kızım,” dedi ve yürümeye başladılar.

Arkadaşları koridorun sonunda bekliyordu. Bazılarının gözyaşlarını tutmaya uğraştığını, bazılarının ise çoktan akan gözyaşlarını sildiğini gördü. Ve tam ortada duran, tüm kalbiyle sevdiği Levi her zamankinden de yakışıklı görünüyordu.

Ona doğru giderken gülümsediğinde Callie de ona gülümsedi.

Babası, “Kızıma iyi bak,” diye mırıldandı.

Levi’nin sıcak eli, Callie’nin elini kavradı. “Evet, efendim,” dedi Levi. “Onu mutlu etmek ve güvende tutmak için elimden geleni yapacağım.”